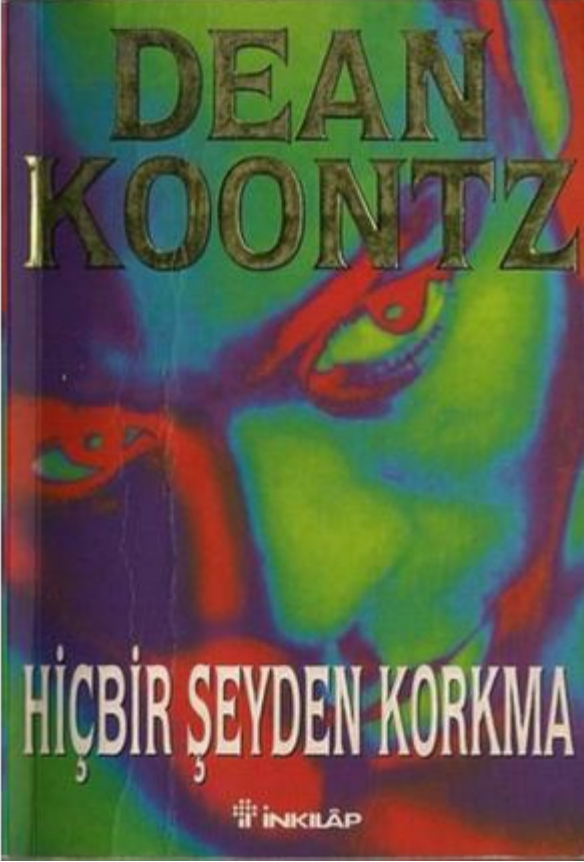

DEAN
KOONTZ

HİÇBİR ŞEYDEN KORKMA

eskiklamlarım.com

eskikitaplarim.com

DEAN KOONTZ

HİÇ BİR ŞEYDEN KORKMA

Düzenleme:

Taşıyacağımız bir yük var ve gitmemiz gereken bir yol.

Taşıyacağımız bir yük var bilemeyeceğimiz bir varış.

Taşıyacağımız bir yük var ve hiçbir yer indiremiyoruz.

Taşıdığımız yük, kendimiziz oradan buraya, oraya.

Sayılı Acıların Kitabı

ALACAKARANLIK

Mum ışığıyla aydınlanan çalışma odamdaki telefon çaldı ve ben korkunç bir değişimin yaşanacağını hissettim.

Medyumluk yoktur bende. Gökyüzündeki işaretleri ve olacak olayların belirtilerini görmem. El çizgilerim bana geleceğimle ilgili bir ilham vermez.

Islak çay yapraklarının oluşturduğu şekillerden kader çizgilerini ayırt etmekte, bir çingenenin yeteneğine de sahip değilim.

Babam günlerdir ölüm döşeğinde can çekişiyor. Fakat alnındaki terleri silerek ve güçlükle nefes alışını duyarak önceki geceyi yatağının başucunda geçirdikten sonra anladım ki artık daha fazla hayatta kalamayacak. Yirmi sekiz yıllık yaşamımda ilk kez onu kaybetmekten ve yalnız kalmaktan korkuyordum.

Ben tek oğluydum, tek çocuk. Annem iki yıl önce bu dünyadan göçmüştü.

Onun ölümü bende şok etkisi yaratmıştı ama hiç olmazsa yavaş yavaş

öldüren bir hastalığı çekmek zorunda kalmamıştı.

Dün gece gün doğumundan az önce yorgunluktan bitap düşüp eve dönmüş, ama pek iyi uyuyamamıştım.

Koltuğumda öne doğru eğilmiş telefonun susmasını diliyordum ama susmayacaktı. Bu çalışın anlamını köpek de hissetmişti. Tıpış tıpış yürüyerek karanlıklardan çıkıp mumun ışığına girmiş, gözlerini üzgün üzgün bana dikmiş bakıyordu.

Kendi türünün aksine ilgilendiği sürece o, kim olursa olsun adam ya da kadınlarla göz göze gelebilir. Hayvanlar bizlere genellikle doğrudan ama kısa süre bakabilirler, sonra insanların gözlerinde gördükleri bir şeyle ürkmüş gibi bakışlarını kaçıırırlar. Belki öbür köpekleri gördüklerini Orson da görüyordur. Belki o da o tür bir şeyle rahatsız oluyor ama sinmiyordur.

Orson garip bir köpektir ama benim vefakâr arkadaşımıdır ve onu çok seviyorum. Yedinci çalışında, kaçınılmaza teslim olup telefonu açtım.

Arayan Mercy Hastanesi'ndeki bir hemşireydi. Orson'a bakarak hemşireyle konuşuyordum.

Babam ruhunu teslim etmek üzereydi. Hemşire gecikmeksizin başucuna gelmemi tavsiye ediyordu.

Telefonu kapattığımda Orson koltuğuma yanaşıp kocaman kara başını kucağıma koydu. Usul usul inildeverek burnunu elime sürdü.

Kuyruğunu sallamıyordu. Bir an duygularım uyuştı. Düşünemedim ve hareke edemedim. Evin

sessizliği bir okyanusun derin sular kadar ezici ve kımlıdayamaz duruma getiren bir baskı yapıyordu. Sonra beni hastaneye götürmesini rica etmek için Sasha Goodall'a telefon ettim.

Sasha genellikle öğlenden akşam sekize kadar uyurdu. Ayışığı Körfezi'ndeki tek radyo istasyonu KBAY'de gece yarısından sabah altıya kadar müzik çalıyordu. Bu mart akşamında, saat beşi birkaç dakika geçe büyük olasılıkla uykudaydı. Ona uyandırmak zorunda olmaktan üzüntü duydum. Hüzünlü bakışlarıyla Orson gibi Sasha da daim başvurabileceğim dostumdu ve bir köpekten çok daha iyi araba kullanabilirdi.

Sasha telefonun daha ikinci çalışında sesinde hiçbir uyku belirtisi olmaksızın cevap verdi. Daha ne olduğunu anlatmaya fırsat bulamadan, sanki bu telefonu bekliyormuş ve benim telefonumun çalmasında Orson'la benim almış olduğum aynı uğursuz işareti o da almış gibi, "Tanrım, çok üzgünüm," dedi.

Dudağımı ısırıp gelmekte olan şeyi düşünmeyi reddettim. Babam yaşadığı sürece bende doktorların yanılmış oldukları umudu kalmıştı. Son dakikada bile kanserin hafiflemeye yüz tutma ihtimali olabilirdi.

Mucizelere inancım vardır.

Yine de şartlarıma karşın, bazıları dışarıdan bakarak hayatımın bir felaket olduğunu düşünseler de, yirmi sekiz yıldan fazla zamandı yaşıyordum ki, bu da bir tür mucizeydi.

Mucizelere inancım var ama daha çok, tam o noktada onlara ihtiyacımız olduğuna inanıyorum.

Beş dakikada orada olurum, diye söz verdi Sasha. Geceleyin hastaneye yürüyebilirdim ama bu saatte o yolu yürümeye kalkışsaydım fazlasıyla büyük bir tehlikeyle ve bir dehşet manzarasıyla karşılaşacaktım. "Hayır," dedim.

"Arabayı dikkatli kullan. Hazırlanmam herhalde beş on dakika alır." "Seni seviyorum, Karadam." "Ben de seni seviyorum." diye cevap verdim.

Hastaneden telefon geldiğinde kullandığım kalemi başlığını takarak sarı ufak bloknotumun kenarına geçirdim.

Uzun saplı pirinç mum söndürücüyü kullanıp üç kalın mumu söndürdüm.

İnce, yilankavi bir duman gölgelerin içinde kıvrılarak yükseldi.

Alacakaranlıkta güneş gökyüzüne doğru henüz yükseliyordu ama hâlâ tehlikeliydi. Tüm pencereleri kaplayan pilili perdeleri kenarlarından tehdit ederek parlıyordu.

Benim niyetimi sezinleyen Orson her zamanki gibi daha şimdiden odadan çıkmış yukarıdaki hole gitmişti.

Bir cadı kedisi kadar kara, kırk kiloluk bir Labrador kumaşydı. Evimizin koyu karanlığı içinde gözükmeyen her yanda dolaşır, onu varlığını sadece büyük patilerinin halı üzerindeki gümbürtüsü ve sert, tahtada ye döşemesinde tırnaklarının çıkardığı tıkırtı ele verir.

Çalışma odamın karşısındaki yatak odamda, ayarlı elektrik düğmesini ve buzlu camdan tavan kepengin açmakla uğraşmadım. Batıya doğru yönelen güneşin perde kenarlarından zorla giren acı san ve doğrudan gelmeyen ışığı bana yeterliydi.

Gözlerim karanlığa uyum sağlamakta çoğu insandan daha iyiydi. Mecazi anlamda söylemek gerekirse baykuşun kardeşi olduğum halde, doğaötesi bir hüner ölçüsünde heyecan verici ya da romantik, Tanrı vergisi özel bir gece görme gücüne sahip değilim. Basitçe bu şöyleydi: Karanlığa yaşam boyu olan alışkanlığım, benim geceleyin görme gücümü keskinleştirmişti.

Güneşin aydınlattığı dünya için giyinip kuşanırken Orson taburenin üzerinden atlayıp beni seyretmek üzere koltuğa kıvrıldı.

Bitişik banyodaki dolabın çekmecesinden, yüzde elli oranında koruma faktörlü güneşten koruyucu bir losyon tüpü aldım. Yüzüme, kulaklarıma ve boynuma bol bol süründüm.

Losyonda baygın bir hindistancevizi kokusu vardı. Öyle bir aromaydı ki bu güneşin altındaki palmye ağaçlarının, tropikal gökyüzünün, öğlen güneşinin altında pırıltılar saçan okyanus manzaralarının çağrışımını yapar bende. Bu benim için arzunun, feragatin ve umutsuz özlemin kokusu, ulaşılmazın özlü parfümü. Bazen bir Karaib plajında güneş ışığı yağmurunda ayağımın altında ısıltılar saçan temiz bir yastık gibi gözüken bembeyaz kumda yürüdüğümü görürüm rüyamda. Derimde güneşin sıcaklığı bir âşığın dokunuşundan da sıcaktır. Rüyamda güneş bana sadece banyo yaptırmakla kalmaz ta içime işler. Sonra bir mahrumiyet duygusuyla uyanırım. Oysa şu anda losyon tropik güneşin kokusunu getirirse de boynumda ve yüzümde soğuk soğuktu.

Sonra bileklerim ile ellerime de sürdüm ondan.

Banyoda perdesi sürekli olarak açık duran tek bir pencere vardı ama içeri giren güneş ışığı, buzlu camda ve bir ağacın zarif dallan arasından süzülmesi için ışık yetersizdi. Yaprakların gölgesi camda titreşiyordu.

Lavabonun üstündeki aynada görüntüm gölgeden biraz daha iyi görünüyordu. Işığı açsam bile yine de görüntüm net olamazdı, çünkü aynanın üstündeki ampulün ışığı şeftali rengi ve vatu düşüktü.

Tam bir ışıktaki yüzümü görmem nadirattandı.

Sasha kendisine, Asi Gençlik'ten çok Cennetin Doğusu'ndaki James Dean'ı anımsattığımı söyler.

Ben şahsen böyle bir benzerlik görmüyorum. Evet saçlarla açık mavi gözler aynı. Fakat o öyle yaralı gözüktüyor ki, ben kendimi o şekilde görmüyorum.

Ben James Dean değilim. Kendim, Christopher Snow dışında hiç kimse de değilim ve bununla

yaşayabilirim. Losyon sürmeyi tamamladıktan sonra yatak odasına geri döndüm. Orson hindistancevizi kokusunu koklamak için koltukta kafasını kaldırdı.

Ben her zaman spor çoraplar, Nikes, blue jeans ve siyah bir T-shirt giyiniyordum. Yakası düğmeli, uzun kollu siyah pamuklu bir T-shirt çekip aldım çabucak.

Orson aşağı kata, antreye kadar izledi beni. Veranda alçak tavanıyla derin ve bahçede iki büyük California meşesi olduğu için güneş ışığı yanlardaki camlara direkt olarak ulaşamıyordu; sonuç olarak bunlar perdeyle ya da panjurla kapatılmıyordu. Pencerelelerdeki kurşunlu cam plakalar saydam, yeşil, kırmızı ve amber rengi geometrik mozaikleriyle mücevher gibi yumuşak pırıltılar saçıyordu. Portmantodan fermuarlı siyah bir deri ceket aldım.

Hava karardıktan sonra dışarıda olacaktım. Ilık bir mart günü sürüyor olsa bile güneş batınca California' nın orta kıyıları serin olabiliyordu.

Portmantonun rafından lacivert siperli bir şapka çektim ve başıma geçirdim.

Siperliğin üzerindeki kısımda koyu kırmızı harflerle işlenmiş Gizem Tren sözcükleri vardı. Geçen sonbaharda bir gece Fort Wyvern'de, Ayışığı Körfezi'nden içerdeki terk edilmiş askeri üste bu şapkayı bulmuştum. Yerin altındaki üç katlı, beton duvarlı, soğuk ve kuru yerdeki tek nesneydi.

İşlenmiş bu sözcüklerin neye atıf yaptığı hakkında hiçbir fikrim olmamasına karşın merakımı uyandırdığı için şapkayı muhafaza etmişim.

Ön kapıya doğru yöneldiğimde Orson yalvarırcasına sızlandı.

Eğilip onu okşadım. "Eminim ki baba son bir kez seni de görmek isterdi.

Öyle olduğunu biliyorum ama sana bir hastanede yer yok."

Doğrudan doğruya bakan kömür karası gözleri parladı. Bakışlarının duygudaşlık ve kederle dopdolu olduğuna yemin edebilirdim. Belki de bastırılmış gözyaşlarımdan içinden ona bakıyor olduğum için öyle görünüyor du.

Arkadaşım Bobby Halloway hayvanlara, hakikatte sahip olmadıkları insani nitelikler ve davranışlar atfederek onları insanlaştırma eğilimi taşıdığını söyler.

Belki de bazı insanların tersine, hayvanların beni her zaman olduğum gibi kabul etmelerinden kaynaklanıyordur bu. Ayışığı Körfezi'nin dört ayaklı vatandaşları, en azından komşularımın bazılarından şefkat kadar daha karmaşık bir hayat anlayışına sahip gözükürler.

Bobby'nin benim onlarla olan hayat tecrübemi öne sem eksizin hayvanları insanlaştırdığımı söylemesi bir hamlık göstergesi. Bobby'ye gidip kendi kendini becermesini söylüyorum.

Kulaklarının arkasını kaşıyıp parlak kürküne vurarak onu rahatlattım. Garip bir biçimde gergindi.

Beni duyamadığım sesleri dikkatle dinlemek üzere iki kere kafasını havaya dikti. Sanki uzaklardan beliren bir tehdidi, babamın kaybında bile daha kötü bir şeyi seziyormuş gibiydi.

O anda babamın yaklaşan ölümüne ilişkin şüpheli bir şey görmemiştim henüz. Eğer Tanrı'nın cinayet suçuyla ithamı denenmek istenmiyorsa, kanser cinayet değil, bir kaderdi.

İki yıl içinde hem annemi hem babamı kaybetmiştim. Annem öldüğünde sadece elli iki yaşında, babam ölüm yatağında yatarken sadece elli altı yaşındaydı... eh tüm bunlar bendeki kötü talihi gösteriyordu ki ana tahmine düştüğümünden beri gerçekten benimle birlikteydi.

Sonradan Orson'un gerginliğini bana hatırlatacak nedenler olacaktı; ve bizi baştan aşağı yıkayacak koca bir bela dalgasını acaba sezmiş miydi, diye merak edeceğim yeterli nedenler.

Bobby Halloway mutlaka bununla da alay edecek ve iti insanlaştırmaktan daha da kötüsünü yapıp ona insan üstü vasıflar atfettiğimi söyleyecekti.

Kabul etme zorunda kalıp Bobby'ye, gidip kendi kendini çabucak becermesini söyleyecektim.

Her neyse, sokakta, hemen sonra da garaj yolunda bir korna duyuluncaya kadar Orson'u okşayıp kaşıldım, rahatlattım.

Sasha gelmişti.

Boynumda koruyucu krem olmasına karşın, ek bir korunma sağlamak için ceketimin yakasını kaldırdım. Maxfield Parrish'i Daybreak'inin bir baskısının altındaki antre masasından gözlerimi tamamen saran bir güneş gözlüğü aldım.

Elim dövme bakır kapı topuzundayken Orson'a bir kez daha dönüp, "İyi olacağız," dedim.

Hayatımızı babamsız nasıl sürdüreceğimizi aslında pek biliyor da değildim.

Işığın dünyasıyla ve gündüzün insanlarıyla bizim halkamız oydu. Bundan daha da fazlası, dünya yüzünde kalmış hiç kimsenin sevemeyeceği gibi, sadece tek ebeveynin eksikli çocuğunu sevebileceği gibi seviyordu beni.

Belki de bir daha hiç kimsenin anlayamayacağı kadar beni anlıyordu. "İyi olacağız," diye tekrarladım.

Köpek yalan söylediğimi anlarmış gibi, nerdeyse acıyarak ciddiyet ve vakarla bir kez yüzüme baktı dikkatli dikkatli.

Ön kapıyı açıp dışarı çıkarken gözlüklerimi taktım. Öze gözlük camları tamamen ultraviyole geçirmez cinstendi.

Gözlerim en hassas noktamdı. Onlarla ilgili herhangi bir riski göze alamazdım.

Sasha motoru çalışır vaziyetteki yeşil Ford Explorer'ın direksiyonunda, gara yolunda bekliyordu.

Evin kapısını kapayıp kilitledim. Orson ayaklarım atlama girişiminde bulunmadı hiç.

Batıdan hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı: Denizi baygın, buruk kokusuyla sahile doğru bir esinti. Meşelerin yaprakları, sanki daldan dala sırlar naklediyor gibi fısıltılar çıkarıyordu.

Gün ışığında dışarı çıkma cesareti göstermem icap ettiğinde her zaman olduğu gibi, göğsüm öyle bir sıkıştı ki ciğerlerim daralmış gibi geldi bana. Bu semptom tümüyle psikolojik ama her şeye rağmen etkileyiciydi. Verandanın merdivenlerini inip parke taşlı garaj yolu boyunca yürürken, ağırlığının beni aşağı doğru çektiğini hissettim. Belki dalgıçların, tepeleri üzerindeki su yun krallığıyla basınç elbisesi içinde hissettikleri de buydu.

Explorer'a bindiğimde Sasha Goodall sakince, "Selam Karadam," dedi.

"Selam."

Sasha vitesi geriye geçirirken ben de emniyet kemerimi taktım.

Geri geri uzaklaştığımız sırada, bir daha ki görüşümde bana nasıl gözükeceğin merak ederek şapkamın siperi altından evi merakla süzdüm.

Babam bu dünyada ayrıldığında, ona ait olan her şeyin daha kötü ve eksik görüneceğini hissettim. Çünkü ruhu onlara dokunmayacaktı artık.

Ev Green ve Green geleneğinde bir Craftsman dönemi yapısıdır: Yüzeyi kaba yontulmuş taşlar ve minimum sıvayla, yanları zaman ve havanın etkisiyle gümüşümsü pırıltılar saçan sedir tahtasından, çizgileri tamamen modern ama sağlam yapaylıkla zerrece ilgisi olmayan, tam anlamıyla doğaya yakın ve heybetli. Taş, tahta çatının sert hatları, son kış yağmurlarından sonra yeşil bir liken örtüsüyle yumuşamış.

Sokağa geri geri çıkarken derin verandanın arkasında, oturma odası pencerelerinden birinde, kenara çekilmiş perdeyi ve Orson'u ayakları pencere eşiğinde, camda gördüğümü sandım.

Evden uzaklaşırken Sasha, "Ne kadar zamandır dışarı böyle çıkıyorsun?"

diye sordu.

Gün ışığına mı? Dokuz yıldan biraz fazla. "Karanlığa düşen parlak yıldız." O

aynı zamanda bir şarkı sözü yazarıydı.

Allah kahretsin, Goodall bana şairlik yapmaya kalkışma, dedim.

Dokuz yıl önce ne oldu?

Apandisit.

Ha, ölümden döndüğün şu zaman. "Sadece ölüm beni gün ışığına çıkarıyor." "E azından bundan seksi bir yara izi kazandın," dedi Sasha. "Sence öyle mi?"

Onu öpmek hoşuma gidiyor, öyle değil mi? "Bu hep merakımı çekmiştir."

"Aslına bakarsan o yara izi beni korkutuyor," dedi Sasha. "Ölebilirdin de."

"Ölmedim."

O yarayı küçücük bir şükran duası ediyor gibi öpüyorum. Burada benimlesin. "Ya da belki biçimsizlikler seksüel bakımdan seni tahrik ediyor."

Hergele.

Annen sana böyle bir lisan öğretmemiştir. "Din cemaat okulundaki rahibelerdi öğretenler." "N istediğimi biliyorsun değil mi?" dedim.

"Nerdeyse iki yıldır birlikteyiz. Evet ne istediğini bildiğim sanıyorum."

İstediğim, benimle asla dalga geçmemen. "Niye geçeyim ki?" dedi Sasha.

Losyon ve elbise zırhının içinde, ultraviyole ışınlarına karşı hassas gözlerimi koruyan gözlüklerin arkasında bile, tepemdeki ve çevremdeki gün ışığından ürküntü duyuyordum. Mengene içindeki nazik yumurta gibi hissediyordum kendimi.

Sasha rahatsızlığımın farkındaydı ama dikkatin çekmiyor rolü yapıyordu.

Güneşle aydınlanan dünyanın sınırsız güzelliği ile tehdidinden aklımı uzaklaştırmak için her zaman çok başarılı olduğu şeyi yapıyordu, ki işte Sasha tam buydu.

Daha sonra nerede olacaksın? diye sordu. "Bittiğinde." "Eğer biterse.

Yanılıyor olabilirler." "Ben yayındayken nerede olacaksın sen?" "Gece yarısında sonra...Herhalde Bobby'nin yerinde." "Radyoyu garanti açar o."

"Bu gece istek alacak mısın?" diye sordum.

Senin araman gerekmez. Neye ihtiyacın olduğunu ben anlarım. Sonraki köşede, Okyanus caddesine doğruca sürdü Explorer'ı. Denizden uzaklaşarak tepeye doğru çıkıyordu.

Geniş yaya yolunun ötesindeki restoran ve dükkânların cepheleri, sokakta dalları yayılmış yüksek akça ağaçlarına bakıyordu. Kaldırım güneş ışığı ve gölgelerle kaplıydı. On iki bin insanı barındıran Ayışığı Körfezi, limanda ve düzlüklerden sonra sıra sıra yumuşak eğimli tepelere doğru yükselir.

California turistik broşürlerini çoğunda bizim kasabamız, Orta Kıyıları'nın Mücevheri diye adlandırılır. Kasaba bu adı yalnızca ağaç zenginliğimizden değil, pek çok nedenle hak etmiştir;

yüzyıllık dallarıyla heybetli meşeler, çamlar, sedir ağaçları, palmiyeler ve sık okalıptüs korulukları. Benim en sevdiğim ise baharda pelerinler gibi döküm döküm çiçekler açan dantelimsi salkımlarıyla melaleuca luminam'lardır.

İlişkimizin sonucu olarak Sasha Explorer'ın camlarına koruyucu tabaka yaptırmıştı. Görüntü yine de alışkın olduğumdan, beni sarsacak ölçüde, daha parlaktı.

Gözlüklerimi burnumun üzerine kaydurdum ve çerçevenin üzerinden etrafa baktım. Çamların iğneleri öğlen sonrasının gizemle parlama harikulade morumsu mavi gökyüzünde incecik nakışlar yapıyor ve bu biçimlerin yansımaları ön camda titreşiyordu.

Gözlüğümü çabucak yerine ittim. Sadece gözlerim korumak için değil, babam ölümle pençeleşirken gün düz gözü ender yaptığım bu yolculuktan haz duymak tan utandığım için de. Trafiğin olmadığı kavşaklarda hiç durmadan mantıklı bir hızla giderken Sasha, "Seninle içeri geleceğim," dedi.

Gerek yok.

Sasha'nın doktorlara, hemşirelere ve tıbbi her şeye karşı duyduğu şiddetli nefret fobi sınırındaydı. O çoğu zaman sonsuza kadar yaşayacağına kaniydi; vitaminlere, minerallere, antioksidanlara, olumlu düşünceye ve akıl-beden sağlığı tekniklerine inançla bağlıydı. Bir hastane ziyareti, onun tüm canlı yaratıkların akıbetinden kaçınabileceği inancını geçici de olsa sarsardı.

"Gerçekten," dedi, "seninle gelmek istiyorum. Babamı seviyorum."

Sesindeki titreme dış görünüşündeki sükûneti yalanlıyordu. En fazla tiksindiği bir yere benim için gösterdiği gitme arzusu dokundu bana.

Onunla yalnız olmak istiyorum. Çok az zamanımız var artık. dedim. Doğru mu söylüyorsun?

"Doğru söylüyorum. Bak şimdi, Orson'un yemeğin dışarı çıkarmayı unuttum. Tekrar eve gidip onunla ilgilenir misin?"

Peki, dedi. Bir görev almak onu ferahlatmıştı. "Zavallı Orson. Sen ve baban onun gerçek dostlarısınız."

Her şeyden haberdar olduğuna yemin edebilirim.

Elbette. Hayvanlar her şeyi anlarlar. "Özellikle Orson." Ocean Avenue'den sol tarafa Pasific View'e döndü.

Mercy Hastanesi iki blok uzaktaydı. "Orson'u merak etme," dedi Sasha.

Pek fazla göstermiyordu ama kendi üslubunda acı çekiyordu.

Onu kucaklar bağrıma basarım. "Babam onun gündüzle bağlantısıydı."

Bundan böyle ben olacağım, diye söz verdi Sasha.

Sadece karanlıkta yaşayamaz. "Ben varım onun için ve asla bir yer gitmeyeceğim."

Gitmeyecek misin? "Orson'u merak etme."

Konuşmamız artık köpek hakkında değildi aslında.

Hastane ucuz inşa tarzını ve çekici olmayan bölge mimarisini hatırlatmayan bir başka dönemde yapılmış üç katlı California Akdeni tipi bir yapı. Parlak bronzdan çerçeveleriyle pencereler derinde gözüküyor. Zemin katta kireçtaşı kolonlar ve kemerleri olan bir tarafı açık bölmeler var.

Kolonların bazıları tepelerine kadar eskiden kalma bugonvilya asmalarıyla sarık. Bugün, bahar birkaç hafta uzakta olsa bile, koy kırmızı ve parlak mor çiçek çağlayanı saçaklardan aşağıya dökülüyor. Gözlüğümü birkaç dakika kadar burnumun üzerin indirerek bu renk cümbüşüyle büyülenme cesareti gösterdim.

Sasha yandaki girişte durdu.

Emniyet kemerimi çözerken Sasha elini koluma koyu hafifçe sıktı.

"Gelmemi istediğinde oda numaramı ara," dedi.

Buradan ayrılmam güneş batımından sonra olacak. Kendim yürüyerek giderim. "İstediyin buysa."
"Öyle istiyorum."

Bu kez, daha önce böyle hiç görmemiş olduğum Sasha Goodall'ı görmek için gözlüğümü tekrar burnumun üstüne indirdim. Mum ışığında gri gözleri derin ama berraktır. Gündüz dünyasında da öyle. Kızıl-kahve sık saçları güneşin çarpıcı ışınları altında daha da parlak. Kaymak gibi gül yaprağı teni, mevsimden mevsim gece gökyüzünün her kadranında biçimini bildiğim takımyıldızlar kadar tanıdık hafif çillerle benek benek. Sasha tek parmağıyla güneş gözlüğümü yerine iterek Aptallık yapma, dedi.

Ben insanım. Konumumuz aptalca.

Kör olsaydım bile onun yüzü yine de, ebedi karanlıkta beni teselli edecek bir görüntü olacaktı.

Ona doğru eğilip öptüm.

Hindistancevizi gibi kokuyorsun, dedi Sasha. "Ona uğraşıyorum." Onu tekrar öptüm.

Bu şekilde artık dışarı çıkmamalısın, dedi kesin bir tavırla.

Batmasına yarım saat kala güneş, portakal rengi ve keskindi. Pasifik erimiş

bir bakırdı.

Hadi git hindistancevizi çocuk. Seninleyim.

Fil Adam gibi baştan ayağa örtünmüş olarak Explorer'dan inip ellerimi deri ceketimin ceplerine sokuşturarak hastaneye koştum.

Bir kez geri dönüp baktım. Sasha beni izliyordu.

Başparmağını kaldırıp, "Her şey yolunda," işareti yaptı.

Hastaneye girdiğimde Angela Ferryman koridorda bekliyordu. Akşam vardiyasında çalışan üçüncü kat hemşiresiydi. Beni selamlamak için aşağı kata inmişti. Angela kırklı yaşların sonlarında tatlı huylu, güzel, acıma duygusu yaratacak kadar zayıf, naif, garip şekilde açık renk gözlü bir kadındı.

Kendini hasta bakımına o kadar acımasızca adıyordu ki- şeytani bir pazarlığın insafsız koşullarıyla hastalarının iyileşmesi için sanki tüm varlığını vermesi gerekiyordu. Bilekleri yaptığı bu iş için fazlaca inceydi. Öylesine hafif ve çabuk hareke ederdi ki kemiklerinin kuş kemiği gibi kof olduğuna inanmak mümkündü.

Koridorun tavanındaki floresanları kapattı. Sonra beni kucakladı. Çocukluk ve ergenlik çağı hastalıklarına yakalandığımda-kabakulak, grip, suçiçeği-ve tedavim evin dışında güvenlik içinde yapılamadığından, Angela durumuma bakmak için beni her gün ziyaret ederdi. Vahşi ve kemikli kucaklamaları, dil aleti ile derece ve şırınga kadar onun çalışma yönteminin esasıydı.

Her şeye rağmen onun kucaklaması rahatlatmaktan çok korkuttu beni ve "Öldü mü?" diye sordum.

Bir şey yok Chris. Yaşıyor hâlâ. Sanırım senin için dayanıyor.

Yakındaki acil çıkış merdivenine gittim. Merdiveni başındaki kapı arkamdan kapandı. Angela'nın zemin kat koridorunun ışıklarını yine kapattığını fark ettim. Merdiven araları tehlike yaratacak kadar ışıklı değildi.

Yine de merdivenden hızla tırmandım ve güneş gözlüğümü çıkarmadım.

Merdivenin başında, üçüncü katın koridorunda Set Cleveland bekliyordu.

Benim ve babamın doktoruydu. Omuzları hastanenin bölümlerindeki kemerler takılacak kadar genişti. Yine de iri cüssesi ve uzun boyuna rağmen insana çok devasa gözükmemeyi başarırdı. Çok daha ufak yapılı bir adamın zarafetiyle hareke ederdi. Sesi peri masalındaki ayınlıkine benzerdi.

Acısını hafifletmek için ilaç verdik, dedi Dr Cleveland tepedeki floresanları kapatarak. "Onun için de bir dalı bir uyanıyor. Kendine her geldiğinde seni istiyor." Sonunda gözlüğümü çıkarıp gömlek cebime tikiştirerek geniş

koridorda aceleyle koştum. Çeşitli hastalıklardan mustarip hastaların, hastalıklarının safhasına göre ya baygın yattıkları ya da içinde akşam yemeklerinin bulunduğu tepsilerle oturur durumda olduklar

odaların önünden geçtim. Koridor ışıklarını söndüğünü görenler nedenini anlıyor ve ben geçerken bakmak için yemek yemeyi bırakıyorlardı.

Ayışığı Körfezi'nde gönülsüz bir şöhrettim. Sürekli olarak burada yaşayan on iki bin kişi, Ashdon Kolej'de okuyan üç bine yakın öğrenci ve kasabada daha tepelerde oturan özel sana enstitüsü öğrencileri tarafında belki de adı herkesçe bilinen tek kişiydim. Gece yaşamım yüzünden yine de hemşerilerimin hepsi beni görmüş değillerdi.

Koridor boyunca yürüdüğüm sürece hemşireler ve yardımcılarının çoğu adımı söylüyorlar ve bana dokunmak için uzanıyorlardı.

Sanırım kendilerini yakın hissediyorlardı. Şöhretimle ilgili bir kazanç sağlayacaklarından değildi bu. Babam sevdiklerinden de -elbette babamı tanıyan herkes onu seviyordu-değildi. Bunlar kendilerini hastalara şif vermeye adanmış kişiler olduklarından ve canı gönülden bana bakıp iyileştirme arzularının nihai hedefi olduğum için yapıyorlardı böyle. Hayatım boyunca iyileşme ihtiyacı içinde oldum ama ben onların -ya da kim olursa olsun- şif verme gücünün çok ötesin deydim.

Babam yarı-özel bir odada yatıyordu. Şu anda ikinci yatağı işgal eden hasta yoktu.

Eşikte tereddüt geçirdim. Bana güç vermeyen derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı arkamdan kapatarak içer girdim.

Panjurların çubukları sımsıkı kapalıydı. Her panjuru dış kenarından görünen parlak beyaz camlar, günün son yarım saatinde süzüle güneş

ışınlarıyla portakal rengi pırıltılar saçıyordu.

Girişe yakın yataktaki babam ancak gölgemsi bir şekilden ibaretti. Nefes alışımı işittim. Konuştuğumda cevap vermedi.

Monitöre bağlıydı. Onu rahatsız etmemek için sinyal sesleri durdurulmuştu. Kalp vuruşları monitördeki yeşil ışıktan çizgilerle izleniyordu.

Nabızı hızlı ve zayıftı. Bunu izlerken, tekrar istikrara kavuşmadan önce, kalbi kısa bir süre ritminin bozulması beni birdenbire korkuttu.

Yatağın başındaki komodinin alt çekmecesinde bütan gazlı bir çakmak ve cam kapların içinde bir çift defne kokulu kalın mum vardı. Tıbbi personel bunların varlığının farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Mumları komodinin üzerine koydum.

Sınırlı davranma zorunluluğum yüzünden hastan kurallarından muaf tutuluyordum. Aksi halde tamamen karanlıkta oturmak zorunda kalacaktım.

Yangın kanunu ihlal ederek çakmağı çakıp alevi fitilin birine tuttum. Sonra da ötekine.

Belki de tuhaf şöhretim bana izin hakkı bile kazandırırđı. Modern Amerika'da şöhretin gücü çok fazla tahmin edilemez.

Yumuşak, titrek ışıktta babamın yüzü karanlıktan sıyrılmıştı. Gözleri kapalıydı. Açık ağzıyla nefes alıyordu.

Onun hayatta kalmasını sağlayacak herhangi bir çaba gösterilmemişti sanki. Onu yönünden yardımcı bile yoktu.

Ceketimi ve "Gizemli Tren" şapkamı çıkarıp ziyaretçiler için konulmuş bir sandalyenin üzerine bıraktım.

Yatağın muumlardan uzak tarafında ayakta durup elini avucumun içine aldım. Kemikli elinin derisi serin ve parşömen kâğıdı kadar inceydi. Tırnakları daha önce hiç olmadığı kadar sarı ve kırıkı.

Babamın adı Steven Snowdu. Büyük bir insandı. O hiç savaş kazanmamış, bir kanun yapmamış, bir senfoni bestelememiş, gençliğinde umut ettiği gibi ünlü bir roman yazmamıştı ama bir generalden, politikacıdan ya da ödül kazanan gelmiş geçmiş her romancıdan daha büyüktü.

İyi olduğu için büyüktü. Alçakgönüllü, nazik ve neşe dolu olduğu için büyüktü. Annemle otuz yıldır evliydi ve günah işleme ihtimali olan o kadar uzun sürede anneme sadık kalmıştı. Onun anneme aşkı o kadar ışığı ısıldı ki -

çoğu odanın loş olma gerekliliği vardı -evimi önem taşıyan her yönde aydınlanıyordu. Babam Ashdon'da edebiyat profesörüydü. Annem aynı kolejin fen bilimleri bölümünde profesördü. Babam öğrencileri tarafından o kadar çok sevilirdi ki okulu bitirip ayrıldıktan sonra da yıllar boyunca babamla temasları sürerdi. Hastalığım doğduğum günden itibaren, o sırada kendisi yirmi sekiz yaşındaymış, onun hayatını fiilen şiddetli bir biçimde fiilen sınırlamasına rağmen, baba olmakta pişman olduğunu ya da sonsuz bir sevinç kaynağı olmadığını ve onun gururunun incinmesine nede olduğumu bana asla hissettirmedi. Şikâyet etmeksizin vakarla yaşadı ve dünyayla ilgili her şeyi kutlamaktan asla geri kalmadı.

Bir zamanlar güçlü ve yakışıklıydı. Şimdi vücudu ufalmış, yüzü bitkin ve griydi. Elli altı yaşından çok daha yaşlı görünüyordu.

Kanser onu delik deşik edinceye kadar kanser karaciğerinden lenfatik sisteme, sonra da diğer organlara yayılmıştı. Yaşama savaşı verirken sık, beyaz saçlarının çoğunu kaybetmişti.

Monitördeki yeşil çizgiler sinüsler çizmeye ve düzensizleşmeye başladı.

Dehşetle izliyordum onları.

Babamın eli, benimkinin içinde zayıfça kapandı. Bakışlarımı yeniden ona çevirdiğimde, safir mavisi

gözleri açıldı ve her zaman olduğu gibi üzerimde odaklandı.

Su ister misin? diye sordum, çünkü son zamanlarda hep susuzluktan yanı kavruluyordu.

Hayır, iyiyim ben, diye cevap verdi. Oysa sesi susamış gibi geliyordu. Sesi fısıltıdan azıcık yüksekti.

Söyleyecek bir şey gelmiyordu aklıma.

Hayatım boyunca evimiz sohbetle dolup taşardı.

Annem babam ve ben romanlar, eski filmler, politikacıların ahmaklıktan, şiir, müzik, tarih, bilim, din, sana hakkında ve geceyi benimle paylaşan baykuşlar, fareler, rakunlar, yarasalar ve yengeçler hakkında konuşurduk.

Söyleşimiz ciddi iş arkadaşlarına ilişkin durumlardan, komşular hakkındaki saçma sapan dedikodulara kadar uzanırdı. Snow ailesinde dilin günlük idmanı olmasaydı, ne kadar yorucu olursa olsun hiçbir fizikse egzersiz programı yeterli sayılmazdı.

Şimdiyse babama umutsuzca yüreğimi açma ihtiyacı duyarken dilim tutulmuştu.

O benim kötü durumumu anlamış ve bundaki ironiyi değerlendirmiş gibi gülümsemişti.

Sonra tebessümü soldu. Bitkin ve solgun yüzü daha da zayıflamıştı. Yüzü o kadar incelmışti ki, bir hav cereyanı mum alevini oynatınca, bir göl yüzeyindeki yansımadan daha cisimsel gözüküyordu.

Titrek ışık durağanlaşırken babam acı çekiyor gibi geldi bana. Faka konuştuğunda sesi acı değil de keder ve pişmanlığını ortaya çıkarıyordu: "Üzgünüm Chris, kadar üzgünüm ki."

Üzüntü duyacağın hiçbir şey yok, diye onu temi ettim. Aklı başında mı yoksa ilaç ve ateşin yarattığı sis içinde mi konuşuyor diye meraklandım.

Miras için üzgünüm, oğlum.

Ben iyiyim. Kendime bakabilirim.

Para değil. Ondan yeteri kadar var, derken fısıltı halindeki sesi solarak uzaklaştı. Kelimeler soluk dudaklarından, kırık kabuğundan yumurta sıvısının akması kadar sessizce kayıyordu. "Öteki miras...annenle benden aldığın.

XP." "Hayır baba, bilemezsiniz."

Gözleri yine kapandı. Kelimeler çiğ yumurta beyazı gibi saydam ve zayıftı: "O kadar üzülüyorum ki..." "Bana siz hayat verdiniz," dedim. Elimin içindeki eli gevşedi.

Bir an için öldüğünü sandım. Kalbim taşın suya düşmesi gibi, göğüs kafesimin içine yuvarlandı.

Fakat elektrokardiyografi ekranındaki yeşil çizgile onun yalnızca şuurunu kaybetmiş olduğunu gösteriyordu.

Baba, bana hayat verdiniz, diye tekrarlardım, duyamayacağı için aklım başımdan gitmiş vaziyette.

Annem ile babam, her ikisi de, iki yüz bin kişide bir gözükken çekinik gen taşıdıklarının farkında değillermiş. Böyle iki kişinin tanışma, âşık olma ve çocuk sahibi olma ihtimali milyonda birdir. O zaman bile bu felakete uğramak için çocuğa her ikisinin de bu genleri geçirmeleri gerekir. Böyle olma ihtimali de ancak dörtte bir oranındadır.

İkramiye ana babama böylece benimle vurmuş oluyor.

Bende Xeroderma pigmentosum hastalığı var, kısaca XP, ve bu nadir ama sıklıkla ölümcül olan genetik bir hastalık.

XP kurbanları göz ve cilt kanserine karşı had safhada savunmasızdırlar.

Güne ışığına kısa bir an maruz kalma bile-kuşkusuz ampul ve floresan ışığından, ultraviyole ışınlarına kadar-benim için felaket olabilir.

Tüm insanlar melanoma ve diğer habis tümörleri davet eden güneş

ışınlarının, hücrelerindeki DNA'ya verdiği zarara maruzdurlar. Sağlıklı insanlar doğal bir onarma sistemine sahiptirler: Enzimler zarar görmüş DNA Tan zarar görmemiş olanlarla değiştirirler.

XP'li insanlarda enzimler işlevlerini görmezler; onarma olmaz. Ultraviyole nedenli kanserler kolay ve çabuk gelişir, kontrol altına alınamayan metastas yaparlar. İki yüz yetmiş milyondan fazla nüfusuyla Amerika Birleşik Devletleri,

binden

fazla

cücenin

yaşadığı

bir

ülkedir.

Vatandaşlarımızın doksan bini bir metre doksan santimin üzerindedir.

Milletimiz milyonerleriyle övünür ve bu yıl içinde on bin kişi daha bu mutlu statüye kavuşmayı başaracak. Her on iki ayda bir belki bin kadar vatandaşımızı yıldırım çarpacak.

Binden az Amerikalı'da XP hastalığı var ve her yıl yüzden fazlası bu hastalıkla doğuyor.

Bu hastalık çok ender olduğu için rakam küçük. Sınırlı sayıda XP'li nüfus çoğumuzun uzun yaşamam gerçeğine dayanır.

Xeroderma pigmentosum hastalığını bilen çoğu doktor, çocukluğumda öleceğimi beklemişti. Çok azı bluğ çağını yaşayacağımı iddia etmişti. Yirmi sekiz yaşında hâl hayatta kalmayı başaracağım iddiası için hiç kimse ciddi bir parayı riske atmazdı.

Bir avuç XP'ci (bizler için kullandığım sözcükler) benden daha büyük yaşta, birkaçı anlamlı biçimde benden büyük. Ama hepsi değilse de çoğunun, bu hastalıkla ilgili ilerleyen nörolojik problemleri var; el ve baş titremesi, işitme kaybı, sözcüklerin anlaşılamadığı konuşma bozukluğu, hatta zihinsel zayıflık.

Işığa karşı korunma ihtiyacım dışında herhangi bir kadar normalim ve bütünlüğümü muhafaza ediyorum.

Ben albino değilim. Gözlerim renkli. Derimde pigmentler var. Cildim California plaj çocuklarından kuşkusuz çok daha solgun olmasına karşın, hayalet beyazı değilim. Yaşamımı sürdürdüğüm mum ışığıyla aydınlanan odalarda ve gece dünyasında tuhaf bir biçimde koyu renk bir cilde sahip bile görünüyorum. Halihazırdaki koşullarımda kaldığım her gün benim için değerli bir armağan ve ben zamanımı olabildiği kadar dolu ve iyi şekilde kullandığıma inanıyorum. Hayattan tat alıyorum. Herhangi birinin bekleyeceği ama aynı zamanda çok azmin bakmayı düşüneceği yerlerde haz buluyorum.

M.Ö 23'te Horasyus diyor ki, "Günü yakala. Yarına güvenme."

Ben de geceyi yakalıyor ve muhteşem, siyah bir aygırmış gibi ona biniyorum. Arkadaşlarımdan çoğu, tanıdıkları en mutlu insan olduğumu söylerler. Mutluluğu seçmek ya da reddetmek bana ait ve ben onu bağrıma basıyorum.

Özel bir ebeveynim olmasaydı yine de bu seçim şansını bana bahşedilmemiş

olabilirdi. Annemle babam, durumumu yeterince kavrayacak yaşa gelinceye kadar beni ışıktan korumak için radikal biçimde hayatların değiştirdiler ve yumuşamadan, yorucu biçimde uyanık olmaları gerekti. Özverili ihtimamları hayatta kalmama sayılamayacak ölçüde katkıda bulundu.

Ayrıca ban sevmeyi -ve hayatı sevmeyi- öğrettiler ki bu da çöküntü duymamı, umutsuzluğa düşmemi ve inzivaya çekilme mi imkansız kıldı.

Annem birdenbire öldü. Ona karşı duygularımı deryalar kadar derinliğinin farkında olduğunu bildiğim halde, yine de hayatının son gününde ona bunu yeterince ifade edebilmiş olmayı arzu ederdim.

Bazen gece dışarıda, karanlık plajda gökyüzü berrakken, yıldızlı sema aynı anda hem ölümlü olduğumu hem de yenilmez olduğumu bana hissettirdiğinde, rüzgâr durgun, deniz bile kıyıda dalgaların kırıldığı kadarıyla susmuşken, onun benim için ne anlama geldiğin anlatırım ona. Fakat duyup duymadığımı bilmiyorum.

Şimdi babam -hâlâ benimle-, "Bana hayat verdin,"

dediğimi duymuyordu. Ne yazık ki anneme son bir fırsatta anlatamamış

olduğum her şeyi ona da anlatamadan önce bu dünyadan ayrılacaktı.

Eli soğuk ve gevşek kalakaldı. Yine de ona istediğim gibi veda edinceye kadar onu bu dünyaya bağlayacakmışım gibi elini tutmaya devam ettim.

Güneş denize kavuşurken, panjurun kenarındaki pencere çerçeveleri ve camlar portakal renginden ateş rengi kırmızıya doğru için için yanıyordu.

Güneş batımını doğrudan seyredeceğim ancak bir tek şart vardı. Göz kanseri olup sonra bundan ölmez ya da kör olmazsam, bir ikindi vakti deniz kenarına inip asla üzerinde yürüyemeyeceğim o uzaktaki Asya topraklarına yüzümü çevirip duracağım. Alacakaranlığı kıyısında güneş gözlüğümü çıkarıp yavaş yavaş sola ışığı seyredeceğim.

Gözlerimi kısmak zorunda olacağım. Parlak ışık gözlerimi acıtıyor. Onun sonucu o kadar şümüllü ve süratli oluyor ki gerçekten yanıyormuş gibi hissedebiliyorum.

Panjurların kenarlarındaki kan kırmızısı ışık mora doğru koyulaşırken babamı eli avucumu sıktı. Bakınca gözlerinin açık olduğunu gördüm.

Yüreğimdiki her şey ona anlatmaya çalıştım.

Biliyorum, diye fısıldadı.

Ona

söylenme

gereği

olmayan

şeyleri

söylemekten

kendimi

alı koyamazken, babam beklenmeyen bir güç bulup elimi öyle sert sıktı ki konuşmayı kestim. Ben sarsılarak susarken babam, "Unutma..."

Onu çok az duyabiliyordum. Sol kulağımı dudaklarına yaklaştırmak için karyola parmaklığının üzerinden eğildim.

Hafifçe, yine de meydan okuma ve öfkeyle çınlayan bir sesle bir kararı açıklayıp bana yol gösterecek son sözcükleri söyledi: "Hiçbir şeyden korkma, Chris. Hiçbir şeyden korkma." Sonra da öldü. Elektrokardiyogramın ışıklı izi atladı tekrar atladı ve sonra düz bir çizgiye dönüştü.

Oynayan tek ışık, siyah fitilin üzerinde dans eden mum aleviydi.

Gevşemiş elini hemen bırakmadım. Alnını, pürüzlü yanaklarını öptüm.

Panjur kenarından artık hiç ışık sızılmıyordu. Dünya bana hoş geldin diye karanlığa yönelmişti.

Kapı açıldı. Floresan panellerinden en yakında olanlarını söndürdüler yine.

Koridordaki yegâne ışık öteki odalardan geliyordu.

Nerdeyse kapı boşluğu kadar boyu olan Dr Cleveland odaya girip ağırbaşlılıkla yatağın ayakucuna geçti.

Kum çulluğunun çabuk adımlarıyla Angela Ferryman onu izledi. Hastasının ölüm fiziksel bir darbeymiş gibi, eğik omuzlarıyla bedeni savunma halindeydi.

Yatağın başındaki EKG makinesi babamın kalp atışlarını, koridorun aşağısındaki hemşire odasında duran bir monitöre gönderen bir cihazla teçhiz edilmişti. Onun için ölüm anını anlamışlardı.

Epinephrine dolu bir şırınga ya da kalbe şok yapı tekrar çalıştırmak için portatif bir cihaz getirmemişlerdi yanlarında. Babamı isteği doğrultusunda cesur tedbirler alınmayacaktı. Dr Cleveland'ın yüz hatları, ciddi durumlar için yaratılmamıştı. Neşeli gözleri ve tombul pembe yanaklarıyla sakalsız bir Noel Baba'yı hatırlatıyordu. Acı paylaşma ve keder ifadesi olan asık bir yüz takınmaya gayret ediyor ama sadece şaşkın gözükmeyi beceriyordu.

Yine de yumuşak sesi duygularını ortaya koyuyordu.

İyi misin Chris?

Cesaretimi kaybetmeyeceğim.

Kirk Cenaze Evi'nden Sandy Kirk'ü, hastane odasından telefonla aradım.

Babam haftalar önce düzenlemeler kendisi yapmıştı. Babam yakılmayı arzu etmişti.

İki görevli, kırılmış saçlı ve seyrek bıyıklı iki genç adam, cenazeyi bodrum katındaki soğuk hava odasına götürmek için geldi.

Cenaze arabası gelinceye kadar aşağıda cenazeyle beklemek isteyip istemediğimi sordular. İstemediğimi söyledim.

O babam değildi, sadece onun bedeniydi. Babam başka bir yerlere gitmişti.

Babamın sararmış yüzüne son kez bakmak için çarşafa açmamaya karar verdim. Onu böyle hatırlamak istemiyordum.

Görevliler cenazeyi tekerlekli bir sedyeye aktardılar.

Alışkın

olmaları

gerektiği

halde,

işlerini

yaparken

beceriksiz

gözüküyorlardı.

Çalışırlarken, sanki yaptıkta şeyden suçluluk duyuyorlarmış gibi gizli gizli bana göz atıyorlardı.

Ölü nakli yapan bu insanlar belki de hiçbir zaman bu işte tamamen rahat olmamışlardı. Onların başkalarının ölümüne karşı göründükleri kadar duygusuz olduklarına -böyle bir beceriksizlik olmadıkları anlamına gelebilir çünkü- inanmak ne kadar doğrudu.

Daha büyük olasılıkla, bana gizlice bakan bu ikili sadece meraklıydı. Her şey rağmen Time dergisinde bir başmakalede yer alan Ayışığı Körfezi'ndeki tek vatandaşım.

Ben gece yaşayan, gündüz büzülen biriyim. Vampir!

Gulyabani! İğrenç sapık! Çocuklarımızı saklayın!

Doğrusunu söylemek gerekirse insanların çoğu anlayışlı ve nazik. Muzır azınlık ise, hakkımda duyduğu her şeye inanan ve Salem cadı mahkemesindeki seyircileri kendi iyiliklerine olan güven duygusu içinde söylentileri süsleyen dedikoduculardır.

Eğer bu iki genç adam ikinci tiptense, görünüşümün son derece normal olduğunu görünce hayal kırıklığın uğramış olmalarıydı. Mezar kaçını bembeyaz yüz yok. Kanlı gözler yok. Vampir dişleri yok. Solucan ve örümcek bile yemiyorum. Ne kadar da can sıkıcıyım! Görevliler cenazeye giderlerken sedyenin tekerlekleri gıcır gıcır ötmeye başladı. Sallanan kapı kapandıktan sonra bile uzaklaşan gıcır-gıcır-gıcır sesi hâlâ kulaklarımda çınlamaya devam etti. .

Odada yalnız kalınca, dar dolaptan babamın çantasın mum ışığında aldım.

Dolapta, son kez hastaneyi kontrole geldiğinde üstünde olan elbiseler vardı sadece. Komodinin üst çekmecesindeki eşya ise saati, cüzdan ve benim valizine koyduğum dört kitaptan ibaretti.

Gazlı çakmağı cebime koyup mumları bıraktım. Bir daha defne kokusu duymak istemiyordum. Bu koku bende artık katlanamayacağını çağrışımlar yapıyordu.

Babamın az sayıdaki özel eşyasını toplarken, takdir şayan ölçüde kontrolümü muhafaza edebilme gücü gösterebildiğimi hissettim.

Babamı kaybetme acısı, yerini duygusuzluğa bırakmıştı. Mumun alevini başparmağım ile işaretparmağım arasında sıkıştırarak söndürdüğümde, kömürleşmiş fitilin kokusunu ya da sıcaklığını duymadım bile. Bavul elimde koridora adım attığımda bir hemşire floresanları bir kez daha kapattı.

Doğrudan daha önce çıkmış olduğum merdivene doğru yürüdüm.

Asansörlerin tepe ışıkları, aynı çalışma mekanizmasıyla bağlantılı olduğu için kapatılmadığından asansörler binemiyordum. Üçüncü kattan aşağıya inme süresinde koruyucu losyon yeterli olurdu ama

asansörün katla arasında kalma durumunda süre uzayacağı için bu riske hazırlıklı değildim.

Gözlüğümü takmayı akıl edemedim loş beton merdivenlerden hızla indim.

Beni şaşırtan zemin katta durmamam oldu. Birden anlamadığım bir dürtünün yönlendirmesiyle, bavul bacağıma çarpa çarpa, öncekinden daha da hızlı hareket ederek, babamı götürdükleri bodrum kata devam ettim.

Duygusuzluktan yüreğim buz kesmişti. O buz gibi çarpıntıdan çıkan helezonla halinde titremeler dışı doğru geliyordu.

Yapmam gerekenin ne olduğunu düşünememe karşın bazı kutsal görevleri tamamlamadan babamın bedenini terk etmiş olduğum İnanıcı birdenbire üzerime çökmüştü.

Kalbim öyle fazla çarpıyordu ki, duran adımlarla gittikçe yaklaşan cenaze alayının davul sesi gibi, onu nerdeyse işitebiliyordum.

Boğazım tıkanı ve aniden acılaştan tükürüğümü çaba göstererek yutabildim.

Merdivenin bitiminde, acil çıkış levhasının altında çelik bir yangın kapısı vardı. Elimden biri kol demirini üzerinde kafam karışık duraksadım.

Sonra nerdeyse yerine getirmekte geç kalmış olduğum sorumluluğu hatırladım.

Ezeli-ebedi romantik babam, annemin en sevdiği fotoğrafıyla yakılmak istemi ve cenaze evine onunla gönderilmesi görevini bana vermişti.

Fotoğraf babamın cüzdanımdaydı. Cüzdan da elimdeki bavulun içindeydi.

Düşünmeden kapıyı itip bodrum katı koridorun girdim. Beton duvarlar göz alıcı beyazla boyalıydı. Tavandaki parabolik dağıtıcıdan koridora floresan ışığı seli saçılıyordu.

Eşiğe geri dönmem ya da en azından elektrik düğmesini bulmam gerekirdi.

Onun yerine, ağır kapıyı arkamdan kapanmaya bırakıp başımı eğerek losyonun ve kasketimin yüzümü koruyacağını varsayarak pervasızca ileriye doğru koştum.

Sol elimi ceketimin cebine soktum. Bavulumun sapını tutan sağ elim ise açıktaydı. Uzun koridor boyunca yaptığım koşu sırasındaki bombardıman halindeki ışık seli, tek başına deri kanseri ya da göz tümörü başlatmaya yeterli olmazdı. Bununla birlikte vücudum onaramadığı için, hücrelerimdeki DNA yoluyla tutulan zararın birikim yaptığının bütünüyle farkındaydım. İki ay boyunca her gün, ölçülü dakikalarla ışığa maruz kalmayla, güneş

sevgisiyle güneşin altında oturup bir saatlik intiharvari yanmanın felaket etkisi aynı kapıya çıkardı.

Annemle babam, tek bir sorumsuz hareketin sonuçlarının önemsenmeye değmeyeceği ya da yok

sayılabileceği ama alışkanlık halindeki sorumsuzluğu kaçınılmaz

korkunç

şeyi

meydana

getireceği

konusunda

beni

çocukluğumdan itibaren, derinden etkilemişlerdi. Floresan panellerinden gelen direkt ışığı kesen kasketimin siperine ve başımı iyice eğmeme rağmen, beyaz duvarlardan yansıyan keskin ışığa karşı gözlerimi kısmam gerekti.

Güneş gözlüklerimi taksam iyi olurdu ama koridorun sonuna varmam sadece birkaç saniye sürdü.

Gri ve kırmızı vinil yer döşemesi, bir günlük çiğ ete benziyordu.

Marleylerdeki desenlerin iğrençliği ve o korkunç keskin ışığın etkisiyle hafifçe sersemledim. Depo ve makine dairesini geçtim.

Bodrum kat tamamen ıssıza benziyordu.

Koridorun daha uzak ucundaki kapı, daha yakın uçtaki kapı oldu. Küçük bir yeraltı garajına girdim.

Bu halka açık bir park yeri değildi. Yan tarafında hastanenin ismi yazılı kapak bir kamyonet ile ambulans vardı sadece.

Daha uzakta ise Kirk Cenaze Evi'nden gelen siyah bir Cadillac duruyordu.

Sandy Kirk'ün cenazeyi henüz alıp gitmemiş olması ben rahatlattı. Babamın kavuşturulmuş elleri arasına, annemin fotoğrafını koymak için hâlâ zamanım vardı. Parlak cenaze arabasının yanma, üzerinde standart ikaz ışıklarının olmaması dışında ambulansa benzeyen bir Ford park edilmişti. Geceye açılan iner-çıkarcapının tam içinde, hem cenaze arabasının hem de minibüsün burnu öbür tarafa dönüktü.

Tersine orası boş olduğu zaman kamyonet yiyecekleri, çarşafaları ve tıbbi malzemeyi boşaltıp yük asansörün yüklemek için içeri çekilebilirdi. Şu anda hiçbir boşaltım yapılmıyordu.

Beton duvarlar burada boyalı değildi ve tepedeki floresan çubukları, biraz önce ayrıldığım koridordakinden daha seyrek ve azdı.

Yine de benim için güvenli bir yer değildi. Cenaze arabasına ve beyaz minibüs doğru çabuk çabuk gittim.

Iner-çıkarcapı soluna doğru, bekleyen ilk aracı geçip çok iyi tanıdığım bir odanın işgal ettiği koridorun köşesine gittim. Burası, ölülerin cenaze evlerine nakledilinceye kadar muhafaza edildiği soğuk odaydı.

İki yıl önce korkunç bir ocak ayı gecesini, babamla birlikte mum ışığında yarım saatten fazla, bu soğuk odada annemin cenazesinin başında perişan beklemiştik. Onu orada yalnız bırakmaya tahammül edemezdik.

Babam eğer beni terk etmeye muktedir olsaydı, o gece annemi hastaneden cenaze evine kadar izler ve

firma da birlikte girerdi. Bir şair ile bir bilimci ama öylesin benzer ruhlardı ki.

Annem kaza mahallinden ambulansla getirilmiş ve acil servisten acele ameliyata alınmıştı. Ameliyat masasına ulaştıktan üç dakika sonra, bir daha bilinci yerine gelmeden, aldığı yara derecesi bile belirlenmeden ölmüştü.

Soğuk hava odasını ayıran kapı açık duruyordu. Oraya doğru yaklaşınca içeride adamların tartıştığını işittim.

Öfkelerine karşın seslerini alçak tutuyorlardı. Hararetli tartışmadaki heyecan kontrolünü, gizlilik ve zorunluluk sağlıyordu. Kapı ağzına ulaşmadan hemen önce, öfkelerinden çok ihtiyatlı davranmaları beni durdurdu.

Öldürücü floresan ışığına rağmen kararsızlık içinde bir an kalakaldım.

Kapının öte yanından, tanıdığım bir ses geliyordu. Sandy Kirk, "Yakacağım bu adam kim?"

Başka bir adam, "Hiç kimse, sadece bir serseri." "Onu buraya değil, benim oraya getirmeliydin," diye yakındı Sandy. "Kayıp olduğu anlaşılınca ne olacak?"

Üçüncü adamın sesini tanıdım. Yukarıdaki odada babamın cenazesini alan iki görevliden birinin sesiydi:

Tanrı aşkına bunu hemen götüremez miyiz?

yordu. O mesleği icra eden birçok kişiden daha az rahatsızlık duyuyor olmasına ve çekiciliğine rağmen ban huzursuzluk veriyordu. Yakışıklı yüzü, arkasında anlamsızlık dışında başka bir yüzün olmadığı bir mask gibi gözüküyordu. Sanki görünmek istediğinden, ahlaki olarak daha düşük ve fark biri olduğu için değil de hiç insan değilmiş gibi.

Peki hastane kayıtları ne olacak? diye sordu Sandy. "O burada ölmedi ki,"

diye cevap verdi dazlak adam. "Onu daha önceden aldım, otobandan.

Otostop yapıyordu."

Sandy Kirk'le ilgili rahatsızlık veren sezgimi hiçbir zaman, kimseye dile getirmemişim: ne anne-babama, Bobby Halioway'e, Sasha'ya ne de hatta Orson'a. Görüntümü ve geceyle bağlantımı dayanak yapıp hakkım da zalimce tahminler yürüten o kadar çok saygısız insan oldu ki, ben yeterli neden olmadan bilisinin hastalığın konuşan ve zulüm yapanlar kulübüne katılma isteğinde değilim.

Sandy'nin babası Frank, iyi ve sevilen bir adamdı ve Sandy şimdiye kadar hiçbir zaman ondan daha a takdire şayan olduğunu gösterecek bir şey yapmamıştı. Tekerlekli sedyeyi yürüte adama Sandy, "Büyük bir risk alıyorum," dedi.

Senin dokunulmazlığın var, dedi adam. "Merak ediyorum."

Merakını kendine ait zamana sakla, dedi dazlak adam ve sedyeyi Sandy'nin tekerleğe engel olan ayağını üzerinden sürdü.

Sandy sövüp saydı ve yoldan hızla çekildi. Sedyeyi süren adam doğrudan bana doğru gelmeye başladı.

Sedyenin tekerlekleri babamı alıp götürdüklerindeki gibi gıcırdayordu.

Engel olmanın tehlikesinden emin olarak iki elimi de serbest bırakmak için bavulu duvara dayadım.

Kapı aralığında tekerlekli bir sedye taşıyan bir ada göründü ama eşikte sırtı dönük durduğu için beni görmedi.

Cenaze arabası iki buçuk metre uzaklıktaydı. Görülmeden ona doğru yavaşça gidip cenazelerin yüklendiği arka kapının yanında diz çöktüm.

Çamurluğun çevresinden baktığımda soğuk hav odasının girişini görebiliyordum. Odadan geri geri çıkan adam yabancıydı: Yirmili yaşların sonlarında, bir seksen boyunda, sağlam yapık, kafası traşlı ve kaim boyunluydu. İş ayakkabıları, blucin ve kırmızı ekose flane bir gömlek giyinmişti. Kulağının birinde inci bir küpe vardı.

Tekerlekli sedyeyi eşikten geri geri tamamen geçirdikten sonra çevirip cenaze arabasına doğru sürmeye başladı. Sedyedeki ceset içi görünmeyen fermuarlı bir plastik torbanın içindeydi. İki yıl önce annem, cenaze evinden gelenlere tesli edilmeden önce, soğuk hava odasında benzeri bir plastik torbaya konulmuştu. Dazlak kafalı yabancıyı garaja kadar takip eden Sandy Kirk, elinin biriyle sedyeyi yakaladı. Sol ayağıyla tekerleğin önünü keserek tekrar sordu: "Kayıp olduğu anlaşıldığı zaman ne olacak?"

Dazlak kafalı adam kaşlarını çatıp kafasını kaldırdı.

Kulağındaki küpe pırıltı saçtı. "Sana onun bir serseri olduğunu anlattım.

Sahip olduğu her şey arka cebinde." "Öyleyse?"

Ortadan yok olunca kimin dikkatini çekecek ya da kim aldıracak?

Sandy otuz iki yaşında ve o kadar yakışıklıydı ki dehşet verici işi bile, peşindeki kadınları hiç durdurmuyordu. Hâlâ çömelik durumda, cenaze arabasıyla beyaz Ford minibüsün arasına yavaşça kaydım. Minibüsün yan tarafında bir şirket ya da kurum adı yazmadığını tek bakışta gördüm.

Gıcırdayan sedye hızla yaklaştı.

Epeyce kritik bir duruma düştüğümün içgüdüsel olarak farkındaydım.

Anlamadığım ama açıkça kanun aykırılık içeren bir entrika çevirirlerken onları yakalamıştım. Herkese gizli olsa da, özellikle benden saklamak isterlerdi.

Yere yüzükoyun yatarak görüş alanı ve floresan ışığının dışına çıkıp, bana ipek kadar serin ve yumuşak gelen karanlığa girmek için cenaze arabasının altına kaydım. Saklandığım alan sığamayacak kadar dardı. Sırtımı kamburlaştırdığımda arabanın altına dayanıyordu.

Yüzüm aracın arkasına doğruydu. Tekerlekli sedyenin cenaze arabasını geçip minübüse doğru devam ettiğini izledim.

Başımı sağa çevirdiğimde, soğuk hava odasının eşiğinin Cadillac'tan sadece yirmi beş metre ötede olduğunu gördüm. Dazlak adamla ayakta konuşurken Sandy'nin pırıl pırıl cilalı siyah ayakkabıları, lacivert kuma pantolonun paçaları daha yakından görüş alanıma girdi. Sandy'nin arkasında babamın ufak bavulu duvar dayak duruyordu. Yakınlarda onu saklayacak hiçbir yer yoktu. Eğer onu yanımda muhafaza etseydim, yeterince hızlı hareket edemeyecek ya da cenaze arabasını altına sessizce giremeyecektim.

Bavulun henüz kimsenin dikkatini çekmediği ortadaydı.

Belki de gözden kaçırmaya devam ederlerdi.

Beyaz ayakkabılarıyla beyaz pantolonlarından teşhis ettiğim iki görevli, soğuk hava odasından ikinci bir tekerlekli sedyeyi çıkardı. Bundaki tekerlekler gıcırta yapmıyordu.

Dazlak adam tarafından itilen birinci sedye beyaz minibüsün arkasına gitti.

O araçtaki arka bagaj kapısının açıldığını işittim.

Görevlilerden biri ötekine, "Bu kadar zaman neyle uğraştığımı birisi merak etmeye başlamadan yukarı çıksam iyi olur," deyip garajın uzak köşesine doğru yürüdü.

İlk sedyedeki portatif ayaklar, dazlak adam onu minibüsün arkasına iterken sert bir takırtıyla kapandı.

Geride kalan görevli ikinci sedyeye geldiğinde Sandy cenaze arabasının arka kapısını açtı. Bunun üzerinde de isimsiz serserinin cesedinin olduğu içi görünmeyen başka bir plastik torba vardı.

Düşteymişim duygusu çöktü üzerime. Bu garip durumda bulmuştum kendimi. Uykuya dalmadan rüya görmüşüm gibi geliyordu bana.

Bagaj kapağı çarpılarak kapandı. Başımı sola çevirdiğimde dazlak adam şoför kapısına yaklaşırken ayakkabılarını izledim.

İki araç çıktıktan sonra, büyük iner-çıkarcı garaj kapısını kapatmak için görevli burada beklerdi herhalde. Cenaze arabasının altında kalırsam, Sandy arabayı harekete ettirdiğinde keşfedilirdim.

İki görevliden hangisinin geride kaldığını bilmiyordum ama bunun önemi yoktu.

Babamı ölüm döşeginden alıp götüren adamlardan birisini yenebileceğime güveniyordum.

Sandy Kirk garajdan çıkarken dikiz aynasına bakarsa beni görebilirdi. O

zaman hem onunla hem de görevliyle mücadele etmek zorunda kalırdım.

Minibüsün motoru çalıştı. Sandy ile görevli sedyeyi cenaze arabasının arka kapısına iterken ben aracın altından dışarı süründüm.

Şapkam kafamdan düştü. Onu kapıp cenaze arabasını arkasından bakmaya cesaret edemedim soğuk hava oda sınırın açık kapısına doğru yirmi beş metre yanlamasına süründüm.

Buz gibi odada ayaklarımın üzerine sıçrayıp sırtımı beton duvara yaslayarak kapının arkasına saklandım. Garajdaki hiç kimse tehlike çağrısında bulunmadığına göre görülmemiştım.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kitlenmiş dişlerimin arasından uzun bir tıslamayla bıraktım.

Işığın yaktığı gözlerim sulanıyordu. Ellerimin tersiyle onları kuruladım.

İki duvarda da altlı üstlü lekesiz çelik morg çekmeceleri vardı. Oradaki hava odadakinden daha soğuk olmalıydı. Buranın ıssısı bile beni titretecek kadar düşüktü. Bir kenarda tahtadan, mindersiz iki sandalye duruyordu. Yer döşemesi, ölü torbasından bir sızıntı olursa kolay temizlensin diye ek yerleri sert harçla bitleştirilmiş beyaz fayansla kaplıydı.

Tepede çok fazla floresan çubuğu vardı. Yine "Gize Treni" şapkamı başıma geçirip kaşlarımın üzerin indirdim. Şaşılacak şey, gömleğimin cebindeki güne gözlüğüm kırılmamıştı. Hemen gözüme taktım.

Ültraviyole radyasyonun oranı, koruyucu faktörü çok yüksek olsa bile güneş losyonundan nüfuz eder. Şu bir saatte, geçen tüm bir yıldakinden daha fazla sert ışığa maruz kalmıştım. Ürkek, siyah atın toynak tıkırtısı gibi, tehlikeye bu toplam maruz kalış beynimde gümbürdüyordu.

Açık kapının ötesinden minibüsün motoru gürlledi.

Gürleme sesi homurtuya, sonra da sönen mırıltıya dönüşerek hızla uzaklaştı.

Cadillac cenaze arabası gecenin içine doğru minibüsü izledi. Büyük, elektrikli garaj kapısı aşağıya indi ve hastanenin yeraltı bölgesinde yankılar yapan sert bir patlama sesiyle eşiğe otururken beton duvarların dışındaki ürpertici sessizlikte sarsıntılar yarattı. Gerginlikten ellerim yumruk haline gelmişti.

Görevli mutlaka hâlâ garajın içinde olduğu halde hiç ses çıkarmıyordu.

Onu merakla kafasını kaldırmış, gözlerini babamın bavuluna dikmiş vaziyette aklımdan geçiriyordum.

Bir dakika önce bu adamı alt edebileceğimden emindim. Şimdiyse güvenim zayıflamıştı. Fiziksel olarak onda daha iyiydim ama bende olmayan insafsızlık onda olabilirdi.

Görevlinin yaklaştığını duymadım. Benden birkaç metre uzakta, açık kapının öte yanında ve eşiği

geçerken sadece ayakkabılarının lastik tabanlarının fayans döşek yerde çıkardığı gıcırta yüzünden fark etmiştim onu.

İçeriye gelseydi karşılaşma kaçınılmaz olurdu. Sinirlerim saat zembereği gibi gerildi.

Görevli şaşırtacak kadar bir duraksama geçirdikte sonra ışıkları kapattı.

Odadan çıkarken arkasından kapıyı çekti.

Kilide anahtarı soktuğunu duydum. Kilit dili, boş bir odada ateşlenen yüksek kalibreli bir tabanca sesine benzer şekilde çatırtıyla yerine girdi.

Soğuk morg çekmecelerinde ceset olduğundan kuşkuluydum. Sakin Ayıışı Kõrfezi'ndeki Mercy Hastanesi, şiddetin hüküm sürdüğü kentlerdeki büyük kurumların ölümlere yaptığı mekanik muameleyi yapmaz.

Nefes almayan uykucular bütün bu çelik yataklarda olsalar bile ben onlarla olmaktan korkmuyorum. Bir gün ben de bir mezarlığın sakinleri kadar ölü olacağım; kuşkusuz benim yaşımdaki insanlardan daha da yakında. Ölümler gelecekteki hemşerilerim.

Benim korkum ışıktı ve şimdi bu serin penceresiz odanın mükemmel karanlığı benim için, susuzlukta ölen birinin hararetini gideren su gibiydi. Bir iki dakika sonra derimi ve gözlerimi yıkayan mutlak karanlık bana haz verdi.

Hareket etmekte isteksiz, sırtım duvara dayalı, kapının yanında kaldım. Yarı yarıya da her an görevlini geri dönmesini bekliyordum.

En sonunda gözlüğümü çıkarıp tekrar gömlek cebime koydum.

Karanlıkta durmama rağmen, beynim endişe kurgularının ışıll ışıll çarkıfeleğini döndürüp duruyordu.

Babamın cesedi beyaz minibüste, tahmin edemediği bir varışa doğru, yönelimleri benim için tamamen anlaşılmasız olan insanların vesayetinde gitmekteydi.

Bu tuhaf ceset değış tokuşu için, ölüm nedeninin kanser kadar açık bir şey olmaması gerektiği dışında mantılı bir neden aklıma gelmiyordu. Yine de babamın zavallı ölü kemikleri yoluyla birisine suç yüklenebilecekse, suçlu şahıslar neden Sandy Kirk'ün, krematoryumda delili yok etmesine izin vermesindi?

Babamın bedenine ihtiyaçları olduğu açıktı. Peki ne için? Sıkılı yumruklarım soğuk soğuk terledi, ensemlendi. Garajda tanık olduğum sahneyi düşündükçe, ölümleri kaldığı bu ışısız durakta kendimi daha rahatsız hissetmeye başladım. Bu garip olaylar ilkel korkuları kafamın içinde o kadar derinden harekete geçiriyordu ki karanlıkta yüzen, dönüp duran şekillerini bile görebiliyordum nerdeyse.

Öldürülmüş otostopçu babamın yerine yakılacaktı.

Fakat bu amaç için neden zararsız bir serseri yok edilmişti. Sandy bronz vazoyu alelade odun külüyle dolduracak ve ben babamın külü olduğun inandırılacaktım. Dahası, onu teslim aldığımda mühürlü kül vazosunu açıp içine bakma olasılığım hiç yoktu külün bileşimini ve gerçek kaynağını belirlemek için laboratuvar testine vermem daha da az olasılıktı.

Düşüncelerim sımsıkı örülmüş bir ağa takılmıştı ve ben gevşetemiyordum onu.

Ekerim titreyerek çakmağı cebimden çektim. Kilitli kapının öte tarafındaki sinsisi sesleri dinlemek için duraksayıp sonra çakmağı çaktım.

Çelik lahtinden sessizce kalkmış mermerden bir cesedin çakmak alevinde parlayan yüzü, kocaman açılmış ama görmeyen gözleri, sırları söylemeye çalışan ama bir fısıltı bile çıkaramayan ağzıyla önümde dikildiğini görmek beni şaşırtmayacaktı. Cesetle yüz yüze gelmedim ama titreşen alevden etrafa saçılan gölge ve ışık yılanları karşıdaki çelik levhalarda kıvrıldı.

Kapıya doğru dönünce soğuk hava odasında birisinin kazara kilitli kalmasını engellemek için içeriden kilit bağlantısı olmadığını keşfettim.

Kapının bu tarafında anahtar gerekli değildi. Kilit kapı koluyla kolayca açılıyordu.

Mümkün olduğu kadar sessizce kapı kolundaki basıncı azalttım. Kapı kolu yumuşakça gıcırdayarak açıldı. Sessiz garajda kimse olmadığı bekledi ama yine de tetikteyim ben. Birisi kamyonetin, ambulansın ya da destek kolonlarından birinin arkasına saklanmış olabilirdi.

Floresan ışığının kuru yağmuruna karşı gözlerim kısarak babamın bavulunun yok olduğunu dehşetle gördüm. Görevli onu almış olmalıydı.

İnmiş olduğum olduğum merdivene, hastane bodrumundan boydan boya geçerek gitmek istemedim. Gerçeklerden birine ya da her ikisine birden rastlama tehlikesi çok fazlaydı.

Onlar bavulu açıp içindekileri inceleyinceye kadar kime ait olduğun anlamayabilirlerdi. Babamın cüzdanında kimlik kartını bulduklarında, benim burada olduğumu anlayacaklardı. Görüp duyduğum şey, eğer bir şeyse, endişeleneceklerdi.

Serseri, onları suçlayabileceği ya da eylemlerinden haberdar olduğu için değil, hâlâ gözümde kaçan sebeplerle, sadece yakılacak bir bedene ihtiyaçları olması yüzünden öldürülmüştü. Onlara gerçek bir tehdit oluşturan insanlara karşı merhametsiz olacaklardı. Elektrikli kapıyı çalıştıran düğmeye bastım. Motor ar gibi vızıldadı ve kapı korkunç bir takırtıyla tepeye yükseldi. Bir saldırganın saklandığı yerden çıkıp üzerime doğru koşması beklentisi içinde garajda sinirle çevremi kolaçan ettim. Kapı yarıya kadar açılınca ikinci bir düğmeye basarak durdurup, üçüncü basışla da tekrar aşağı indirdim. Kapı aşağı inerken ben altından sıyrılıp gece karanlığın daldım.

Elektrik direkleri, yeraltı garajından yukarı tırmanan yola bulanık sarı bir ışık saçıyordu. Yolun

başındaki park yeri, cehennem, ateş yerine sonsuza kadar buz cezası verilen bölgesinin girişini buz parlaklığıyla aydınlatan ışık gibi, aynı kasvetli ışığı yayıyordu.

Mümkün olduğu kadar kâfur ağaçlarıyla çamların gölgelerinin altından bahçeden geçtim.

Dar caddenin karşısına geçip garip İspanyol evlerinin olduğu yerleşim bölgesine girdim. Pencereleri ışıklı evlerin arkalarından dolaştım. Bu pencerelerin ötesinde sonsuz olasılıkların olduğu, neşeli sıradanlıklarla dolu garip hayatların yaşandığı odalar benim çok uzağında, hatta anlayabileceğimin çok ötesindeydi.

Geceleyin kendimi sık sık tüy gibi hissedirim. Bu da o zamanlardan biriydi.

Gölgelere süzülen bir baykuşun uçuşu kadar sessiz koşuyordum.

Yirmi sekiz yıl boyunca beni hoşça ağırlamış ve beslemiş olan bu güneşsiz dünya, bana daima huzur ve rahatlık sunan bir mekân olmuştu. Fakat hayatımda ilk kez, zararlı yaratıkların karanlıkta beni izliyor olduğu duygusuyla eziyet çekiyordum.

Geriye bakma dürtüsüne karşı koyarak yola deva ettim ve tabana kuvvet koşarak Ayışığı Körfezi'nin karanlık, dar kenar mahalle sokaklarına daldım.

California karabiber ağaçlarının güneş ışığında çekilmiş fotoğrafların görmüştüm. Parlak resimlerde dantel gibi zarif ve yeşil rüyalardı. Gece karanlığında ise bu ağaçlar, gün ışığındakinde farklı özelliklere sahiplerdi.

Keder ya da endişeli yüz çizgilerini gizlemek için uzun dallarını aşağıya sarkıtarak tepe üstü asılmış görünümü veriyorlardı.

Bir üst geçitle ulaştığım birinci otopandan içeride, kasabanın kuzeydoğu kenarındaki üç dönümlük tepecikte kurulu Kirk Cenaze Evi'ne giden uzun yoldaydılar. Saygılarını sunmak için bekleyen sıra sıra yaşlı insanlar benziyorlardı.

Mantar biçimindeki alçak boylu elektrik direklerinde yayılan ışık altında özel yola tırmanırken ağaçlar hafif bir rüzgârla kımıldanıyorlardı. Rüzgârla yaprakların sürtünmesi hafif bir inleme sesini anımsatıyordu.

Cenaze evine giriş yolunda hiç park edilmiş araba olmaması, işlem gören bir konuk olmadığı anlamına geliyordu.

Ben Ayışığı Körfezi'nde her zaman yürüyerek ya da bisikletimle dolaşırım.

Araba kullanmayı öğrenmeni hiç anlamı yoktur. Gündüz kullanamayacağım gibi gece Konuk odaları zemin kattaydı. Ön kapının yan tarafındaki kurşunlu cam tabakalardan sızan evin arka tarafındaki hafif ışığı gördüm.

Zili çaldım.

Bir adam koridora çıkıp kapıya yaklaştı. Sadece bir siluet görmeme rağmen rahat yürüyüşünden onun Sandy Kirk olduğunu anladım. Güzelliğini artıran bir zarafetle hareket ederdi.

Antreye ulaşınca hem iç tarafın hem de verandanı ışıklarını yaktı. Kapıyı açtığında beni, şapkamın siperi altından gözlerim kısmış ona bakarken görünce şaşırdı. "Christopher sen misin?"

İyi akşamlar, Bay Kirk.

Baban için çok üzüldüm. Şahane bir insandı. "Evet, evet öyleydi." "Onu hastaneden aldık. Aileden biri gibi ona azam saygıyı gösteriyoruz, Christopher, bundan emin olabilirsiniz. Ashdon'da ondan 20. yüzyıl şüri dersini almıştım. Bunu biliyor muydun?"

Tabii biliyordum.

"Pound ile Ekot'u sevmeyi öğrendim ondan. Auden ve Plath. Beckett ve Ashbery. Robert Bly. Yeats. Bütün hepsini. Derse başladığımda süre katlanamazken, dersler bittiğinde şüresi yaşayamaz olmuştum.

Onun en sevdiği Wallace Stevens, Donald Justice ve "Louise Glück'tü."

Sandy gülümseyerek başıyla onayladı. Sonra, "Ah afedersin unutmuşum,"

dedi.

Durumumdan dolayı antrenin ve verandanın ışıklarını söndürdü.

Karanlık kapı eşiğinde dikilerek, "Bu ölüm senin için korkunç olmalı ama en azından artık acı çekmiyor," dedi.

Arabaların farlarından korunmak için güneş gözlüğü takmak zorundayım.

Ne kadar ağırbaşlı gözükersen gözükle polisler gözlükle gece araba kullanmayı hoş karşılamama eğilimindedirler. Dolunay gökyüzünde yükseliyordu.

Ayı severim. Gözlerimi yakmadan ışık verir. Güzel olanı parlatır, güzel olmayana saklanma imkânı bahşeder.

Tepenin geniş düzlüğündeki asfalt yol, ortasında yuvarlak bir çimenliği olan büyük bir göbek yapıp aksi istikamete dönüyordu.

Meydanın ortasında Michelangelo'nun Pieta heykelinin taklidi vardı.

Annesinin kucağında yatan İsa'nın ölü bedeni, yansımalar yapan ay ışığında parlıyordu. Bakire Meryem soluk bir ışık yayıyordu. Bu kaba taklit güneş ışığında berbat döküntü gözüktü olmalıydı.

Büyük kayıplarla yüz yüze gelen çoğu yaşlı insan evrensel anlam ve yaratı inancında, bu taklit eserdeki kadar acemice ifade edilmiş olsa bile huzur bulur. İnsanlarla ilgili sevdiğim bir şey, en küçük bir umut çekimiyle kalkabilme yeteneklerinin çok yüksek olmasıdır. Cenaze Evi'nin revaklı girişinde, içine atılmak üzer olduğum tehlikeyi tayin edemediğim için tereddüt geçirerek durdum.

Kırmızı tuğla ve beyaz ahşaplı, iki katlı büyük Georgian stili ev, eğer kasaba Ayışığı Körfezi olmasaydı, kasabadaki en güzel yapı olurdu. Başka bir galaksiden gelip konan bir uzay gemisi, Kirk'ün güzel binasından daha fazla yabancı gözükmeydi bizim kıyılara. California'nın masmavi semalarındansa daha kasvetli gökyüzüne, sadece ıslatacak yağmurlardansa daha soğuk periyodik yağmurlarla dövülmeye ihtiyacı olan karabiber ağaçlarına değil, bu evin karaağaçlara ihtiyacı vardı. Sandy'nin yaşadığı ikinci kat karanlıktı.

Sandy'nin gözleri yeşildi ama bu hafif ışıktaki kapkara gözükiyordu.

Gözlerini inceleyerek, "Onu görebilir miyim?" diye sordum.

Neyi, babanı mı?

"Onu odadan götürmeden önce çarşafı kaldırıp yüzüne bakmamıştım.

Yüreği dayanmamıştı. Buna ihtiyaç duyacağımı düşünmemiştim. Şimdi...son bir kez görmeyi gerçekten çok istiyorum."

Sandy Kirk'ün gözleri gece karanlığındaki sakin bir deniz gibiydi. Dikkat çekmeyen yüzeyin altındaki derinliklerde iri dalgala kaynaşıyordu.

Sesinde, yaşlı birine şefkat gösteren bir soylunun ses tonu hâlâ duruyordu: "A Christopher...çok üzgünüm ama işlem başladı." "Onu fırına koydunuz mu?"

Sözlerin örtülüp yumuşatıldığı bir iş ortamında büyümüş olan Sandy, benim kaba ve yalın sözlerim karşısında geriledi. "Merhum krematorıda, evet," dedi.

Bu çok hızlı değil mi?

Bizim işimizde geciktirmek akıllıca değildir. Geleceğini keşke bilseydim...

Onun gözlerinin gerçek yeşilini görebileceğim yeterli ışık olmuş olsaydı, karafatma rengi gözleri benimkilere o kadar cesaretle bakar mıydı merak ettim. Sessizliğim karşısında, "Seni böyle acı içinde görünce daha önce yardım edebileceğimi bilmekten büyük üzüntü duyuyorum Christopher,"

dedi.

Garip yaşantımda bazı şeylerle ilgili tecrübem fazla bazı şeylerle ise azdı.

Gün yüzüne yabancı olduğum halde başka hiç kimsenin olamayacağı kadar geceye aşınaydım. Cahil budalaların zalimliklerinin hedefi olmama rağmen, insan yüreğiyle ilgili anlayışımın çoğu,

ebeveynimle ilişkimden ve onların, beni seven, esas da gün doğumu ve batımı arasında yaşayan arkadaşlarından kaynaklanır; sonu olarak düzenbazlıkla çok az karşılaştım şimdiye dek. Sanki yalnızca onu değil, beni de utandırmış gibi Sandy'nin düzenbazlığı karşısında sıkıntı duydum ve küstah gözlerine daha fazla bakamadım. Başımı eğip gözümü yere diktim.

Sıkıntımı yanlış anlayıp dilimi kederimin bağladığını zannederek verandaya çıkı elini omzuma koydu. Geri çekilmemeyi başarabildim. "İşim insanları rahatlatmak Christopher ve bunda başarılıyım. Fakat şu anda ölümü anlamlı kılacak ya da katlanılmasını kolaylaştıracak sözleri hakikaten bulamıyorum."

Kıçına bir tekme yapıştırmak istedim.

İyi olacağım, dedim, kötü bir şey yapmadan ondan uzaklaşmam gerektiğini idrak ederek.

"Kendimi çoğu insana söylerken duyduğum sözler babanın sevdiği şiirlerde bulamayacağın yavan sözlerdir. Onları tekrarlamayacağı sana, bütün o insanlardan biri olmayan sana, dedi Sandy."

Başım hâlâ yerde onaylayarak elinin altından arkaya doğru yavaşça çekildim. "Teşekkürler Bay Kirk. Canınızı sıktığım için özür dilerim."

"Canımı sıkmadın. Tabu ki sıkmadın. Keşke ben haberdar etseydin önceden, geciktirebilir..., dedi Sandy. Sizin kabahatiniz değil. Tamam.

Gerçekten."

Tuğla döşeli basamaksız verandadan gerileyerek çıkmış olduğum revakın altındaki asfalt yolda dönere Sandy'den uzaklaştım.

Karanlıktaki çıkışa doğru bir kez daha gerilerken, "Dini törenle ilgili bir şey istiyor musun?" diye sordu.

Hayır, hayır şimdilik yok. Yarın bildiririm. Yürüyüp uzaklaşırken Sandy, Christopher iyi misin?" dedi.

Bu kez biraz uzaktan ona dönerek, yarı yarıya ayarlanmış duygu yansıtmayan düz bir sesle, "Evet iyiyim. İyi olacağım. Teşekkürle Bay Kirk."

Keşke beni önceden haberdar etseydi Omuzlarımı silkerek ellerimi ceketimin cebine sıkıştırıp bir kez daha dönüp yürüyerek Pieta'yı geçtim.

Taklit heykel mika karışımından dökülmüştü ve dolunay mika parçacıklarında titrek pırıltılar yapıyordu. O yüzden bizim beton döküm Lady'nin yanaklarında gözyaşları parlıyor gibi gözüküyordu.

Ölü kaldırıncıya dönüp bakma dürtüsüne karşı koydum. Beni hâlâ izlediğinde emindim.

Fısıldayan sahipsiz ağaçlar arasındaki yoldan aşağı devam ettim. Sıcaklık düşmüştü. Binlerce millik

okyanusu aşırp sahile doğru esen hafif rüzgâr denizin kokusu dışında başka bir şey taşıymıyordu.

Sandy'nin görüş mesafesinden çıktuktan sonra dönüp arkama baktım. Dik çatıyı ve yıldızlı gökyüzüne doğru uzanan karanlık bacaları görebildim sadece.

Asfalttan çimenliğe geçip bu kez ağaçların gizleyen gölgeliklerinde tekrar tepeye doğru yöneldim. Ay karabiber ağaçlarının uzun saç buklelerini altın şeritlerle örüyordu.

Cenaze Evi'nin olduğu göbek, Pieta, veranda tekrar göründü. Sandy içeri girmiş, ön kapı kapanmıştı.

Çimenlikte kalıp saklanmak için saçak ve ağaç gölgeliklerini kullanarak evin arka tarafına geri döndüm. Büyük verandadan, yirmi bir metrelik su dolu havuza, kocaman bir avluya ve düzenli gül bahçelerine iniliyordu. Bunlardan hiçbiri halka açık odalardan görülemezdi.

Bizimki büyüklüğünde bir kasaba her yıl yüz kişiyi ölümle kaybederken, yaklaşık iki yüz yeni-doğana hoş geldin der. Sadece iki cenaze evi vardır.

Kirk'ün cenaze evi işin yüzde yetmişine ek olarak, bölgedeki daha küçük kasabalardan da bunun yarısı kadarını alırdı herhalde. Görünüşe göre ölüm Sandy için iyi bir yaşam kaynağı.

Avludan görünen manzara gün ışığında nefes kesen güzellikte olmalıydı: göz alabildiğine doğuya kadar yumuşak eğimli kıvrımlarla yükselen kimsenin yaşamadığı tepeleri, budaklı kara gövdeleriyle yayılan meşe ağaçları süslüyordu. Gizlenmiş tepeler renksiz çarşafın altında uyuyan devler gibi uzanıyorlardı şimdi.

Işıklı pencerede kimsenin olmadığını görünce hızla avluyu geçtim. Gül yaprağı gibi beyaz ay, yüzme havuzunun mürekkep rengi suyunda yüzüyordu.

Evin bitişiğindeki L biçiminde geniş garajda iki cenaze arabası, Sandy'nin kendi arabaları, evden uzaktaki ucunda da krematoryum vardı.

Garajın köşesini dönüp devasa okaliptüs ağaçların ayışığına epeyce tuttuğu yer olan L'nin ikinci kolu boyunca saklanarak yürüdüm. Havada ilaç kokusu vardı.

Kuru yapraklardan bir halı ayağımın altında çıtırdıyordu.

Ayışığı Körfezi'nde benim bilmediğim tek bir köşe yoktur. Gecelerimin çoğu özel kasabamızın keşfiyle geçerdi. Bazen bu gezilerin uğursuz keşiflerle sonuçlandığı da olurdu. İleride, sorumdaki keskin ışık, krematoryumun penceresini işaret ediyordu. Bir sonbahar akşamı, Bobby Halloway'le on üç yaşımızdayken gördüğümüzden çok daha kötü bir şey görmek üzere olduğum inancıyla -sonunda doğruluğu çıktı ortaya-pencereye yaklaştım.

Benim yaşımıdaki herhangi bir erkek çocuk kadar meraklı olduğum on yıl kadar önce, ölümün ürkütücü cazibesi ve gizemiyle bütün erkek çocuklar gibi büyülenmişim. O zaman da arkadaşım olan Bobby Halloway'le cesetler, tiksindirici ve şok edici şeyler peşinde ölü kaldırıcının öze mülkünü

gizlice dolaşmanı cesaret işi olduğunu düşünüyorduk.

Ne bulmayı umduğumuzu ya da beklediğimizi anımsayamıyorum. İnsan iskeleti koleksiyonu mu? İnsan kemiklerinden bir veranda salıncağı mı?

Aldatıcı normal görünümüleri altında Frank Kirk'le oğlu Sandy'nin, ev temizliği ve yemek pişiren köleler olarak kullanılmak üzere, fırtına bulutlarından ölü komşularımızın canlanmasını diledikleri bir laboratuvar mı?

Gül bahçesinin sonunda, bakımsızlıktan kök sala uğursuz dikenlerin arasında, kötülük tanrıları Cthulhu ve Yog-Sothoth'un sunağına ayağımızın takılmasını bekliyorduk belki de. O günlerde Bobby ile bol miktarda H.P.Lovecraft okuyorduk.

Bobby bizim tekin olmayan iki çocuk olduğumuz söyler. Ben de tekin olmadığımızın kesin olduğunu ama öteki çocuklarda bizimkinin ne daha az, ne de fazla olduğunu anlatırım ona. Bobby, "Belki öyle ama öbür çocuklar büyüdükçe bu durumdan çıkarken, biz içine daha çok girdik," der.

Bu konuda Bobby ile aynı fikirde değilim. Ben şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseden daha fazla tekinci olduğuma inanmıyorum.

Bobby kendisinininkini çok değerli tuttuğu için benim de inanıp değer vermem ister.

Kendinin tekinsiz olduğunda ısrarlıdır o. İkimizin da tekinsiz olduğumuzun doğruluğunu kabul edip benimseyerek bizim onun için doğayla daha büyük bir uyum içinde olduğumuzu, çünkü doğanın zaten tekinsiz olduğunu söyler.

Bir sonbahar gecesi, cenaze evi garajının arkasında Bobby Halloway'le krematoryum penceresini keşfederek cama vuran büyümlü ışığın cazibesine kapıldık.

Pencere yüksekte olduğu için boyumuz içeriye gözetlemeye yetmiyordu.

Bir düşman karargâhını basan komandoların gizliliği içinde, avludaki tik ağacından bankı kapıp garajın arkasına, ışıklı pencerenin altına yerleştirdik.

Bankın üzerinde yan yana durarak manzarayı birlikte seyredebiliyorduk.

Pencerenin iç tarafında panjur vardı; ama birisi panjur çubuklarını kapatmayı unmuş, böylece bize Frank Kirk ve yardımcısını iş başındayken seyretme imkân vermişti.

Odadan gelen ışık bana zarar verecek kadar parla değildi. Burnumu cama dayadığımda en azından kendime söylediğim buydu.

Tek basımayken de ihtiyatlı bir çocuk olmayı öğrenmiş olmama rağmen, yine da macera ve arkadaşlık aşkıyla dolu bir çocuktum. Onun için Bobby Halloway ile o anı paylaşmak uğruna körlü tehlikesini, bile bile göze alabilirdim.

Pencerenin yakınındaki parlak, çelik tekerlekli sedyenin üzerinde yaşlı bir adamın bedeni duruyordu. Üstü bir çarşafı örtülüydü. Sadece harap olmuş

yüzü meydandaydı. Sanki bir fırtınada can vermiş gibi sarı beyaz saçları keçeleşmiş ve dolaşmıştı. Grileşmiş derisi, çökmüş yanakları ve çatlak dudaklarına bakarak onun bir fırtınaya değil de, uzun süren bir hastalığa ya kalanmış olduğu hükmüne vardık.

Bobby ile ben onu hayattayken tanımış olsaydık bile, kül gibi rengi ve bir der bir kemik haliyle artık tanıyamazdık. Sadece rastladığımız birisi olsaydı, daha az korkutucu olmazdı ama belki bu çocukça büyülenmenin ve gizli hazzın daha az hedefi olurdu.

Sadece on üç yaşında olduğumuz, bununla guru duyduğumuz için cesetle ilgili en zorlayıcı, dikkate değer ve harika olan da, kuşkusuz cesete ilişkin en tiksindirici şeydi bize göre. Gözün biri kapak, öteki ise kıpkırmızı kanla dolmuş biçimde sonuna kadar açıktı. O göz bizi nasıl da ipnotize etmişti.

Bir taşbebeğin boyalı gözü kadar ölü olsa da, bizi ta içimize kadar görüyordu. Bazen dehşetin yarattığı sessiz bir vecdle, bazen da birbirimize acele acele bir şeyler fısıldayarak odanın köşesindeki krematoryumu hazırlayan Frank ve yardımcısını seyrediyorduk. Adamlar kravatlarını gevşettiklerine, kokarını sıvadıkların ve yüzlerine ince bir ter sızıntısı aktığına göre oda sıcak olmalıydı.

Sonbahar gecesi ılıktı. Yine de Bobby ile titriyor, diken diken olmuş

tüylerimizi birbirimizle karşılaştırıyorduk. Morgcular cesetten çarşafı sıyırınca, biz çocuklar öldürücü hastalığın ve ileri yaşın dehşeti karşısında solu soluğa kaldık. Fakat Gece Yaşayan Ölü gibi video tümelerini neşeyle seyrettiğimizde olduğu gibi, dehşet karşısında duyduğumuz aynı tatlı heyecanla soluk soluğa kalmıştık.

Ceset karton bir kutuya yerleştirilip krematorun mavi alevlerinin içine yerleştirilince, Bobby'nin koluna sıkıca sarıldım. O nemli eliyle enseme kavradı. Sanki doğaüstü manyetik bir güç pencereyi kırıp bizi karşı konulmaz biçimde ileriye doğru çekecek, odaya ve ölü adamlara ateşin içine sürükleyecekmiş gibi birbirimize apansız sarıldık.

Frank Kirk krematorun kapağını kapattı.

Fırının kapağı kapanırken çıkan madeni ses, kapalı pencereden bile kemiklerimizin içinde yankılanacak kadar yüksekti bir sonu yeterince ifade ediyordu.

Tik ağacından bankı avluya geri götürüp ölü kaldırıcının mülkünden kaçtıktan sonra, okulun arkasındaki futbol sahasındaki sıralara gidip oturduk. Sahada oyu olmadığından ışıklar kapalıydı ve benim için emniyetliydi. Bobby'nin yolunun üzerindeki 7 Eleven'dan aldığı patates cipslerini atıştırıp coca colaları içtik.

Kıyaktı, öyle bir kıyaktı ki, diye Bobby heyecanla konuştu.

Şimdiye kadar gördüğüm en kıyak şeydi, diye onay verdim. "Ned'in iskambil kâğıtlarından da kıyaktı."

Ned geçen ağustosta ailesiyle birlikte San Francisco'ya taşınan bir arkadaşımızdı. Ned bir deste iskambil kâğıdı- bunu nasıl becerdiğini hiç ortaya çıkarmıyordu ele geçirmişti. Kâğıtların arka yüzlerinde, elli iki farklı güzelin çıplak, gerçekten tahrik edici renkli fotoğraflar vardı.

İskambil kâğıtlarından kesinlikle daha kıyak, diye kabul ettim. "Ters dönmüş tankerin otobandaki patlamasından bile daha kıyak."

Aman tanrım, evet ondan bir milyon kat daha kıyak. Zach Blenheim'i boğanın boynuzlayıp koluna yirmi sekiz dikiş atıldığındakinden de kıyak.

Kuzey kutbu bundan daha soğuktur kuşkusuz.

Gözü! dedi Bobby, göz çukurundaki kanı hatırlayarak. "Aman Tanrım!

Gözü!" Hiç olmadığı kadar çok Coca cola içip konuşup gülüştük o gece.

On üç yaşımızdayken ne acayip çocuklarmışız.

Futbol sahasındaki sıralarda otururken bunun, arkadaşlığımızı hiçbir şeyin ve hiç kimsenin asla gevşetmeyeceği bir düğümle bağlamış olduğunu biliyordum. İki yıldır arkadaşlık ama o gece dostluğumuz güçlenmiş, gecenin başlangıcından daha karmaşık olmuştu. Bizi biçimlendiren bir hayat tecrübesi paylaşmıştık ve bunun yüzeyde görüldüğünden daha derin olduğunu, bir yaştaki çocukların kavrayabileceğinden daha derin olduğunu hissediyorduk. Bobby'nin benim gözlerimde kazandığı yepyeni hayranlığı, ben de onun gözünde kazanmıştım, çünkü cesaret isteyen bir şey yapmıştık.

Sonraları bu anın sadece bir giriş olduğunu anlayacaktık. Birbirimizle olan gerçek bağımız, aralık ayının ikinci haftasında, gözünden kan fişkırان cesetten sınırsız ölçüde daha rahatsız edici bir şeyi gördüğümüz zaman oluştu.

On beş yıl sonra şimdi, bu maceralar için çok yaşlı olduğumu ve on üç yaşında çocuklar kadar rahatça başka insanların özel mülklerinde bilinçli bir şekilde gizlice dolaşmanın rahatsızlık verici olduğun düşüncektim. Kaderim olan cama yüzümü dayamak için, kuru okaliptüs yapraklarından bir sergiye ihtiyatla basarak bir kez daha buradaydım. Uzun zaman önce Bobby ile benim içeriği gözetlediğimizdeki panjur aynen duruyordu ve zamanla sararmıştı. Panjur çubukları belli bir açıda ayarlanmıştı ama aralarındaki boşluklar krematoryumun içini tamamen görmeye izin verecek ölçüde genişti ve boyum da avludaki banka ihtiyaç duymayacak kadar uzundu.

Sandy Kirk ve yardımcısı, Power Pak II krematoryum sisteminin yakınlarında iş başındalardı. Yüzlerinde operatör maskesi, ellerinde lastik eldiven ve önlerinde atılabilir plastik önlükler vardı.

Pencerenin yakınındaki tekerlekli sedyede, içinde ölü adamın yattığı fermuar açık, bezelye kabuğu gibi ikiye ayrılmış saydam olmayan vinil torba duruyordu.

Belli ki babamın adıyla yakılacak olan serseriydi.

Dövülmüş olduğundan yaşını tahmin edemiyordum. Yüzü vahşice hırpalanmıştı.

Başlangıçta gözlerini kabuk bağlayıp kararmış kanın sakladığını zannettim.

Sonra gözlerinin yok olduğunu fark ettim. Boş oyuklara bakakaldım.

Bobby ile bende o kadar dehşet yaratan, gözlerinden kan fişkırmış o yaşlı ada aklıma geldi. Bununla karşılaştırınca o hiçbir şeydi. O doğanın sadece kişisel olmayan muamelesiyken bu insan şiddetiydi.

Yıllar önce o ekim ve kasım ayında Bobby Halloway'le krematoryum penceresin belirli aralıklarla gittik.

Karanlıkta sürünürken yerlerdeki sarmaşıklara takılmamaya çalışıyor ve çepeçevre okaliptüs ağaçlarının kokusunu ciğerlerimiz dolduruyorduk. O

günden sonra bu koku benim için ölümle özdeş oldu.

O iki ay süresince Frank Kirk on dört cenaze işi yaptı ama bu merhumlardan yalnızca üçü yakıldı. Diğerleri tahnit edilip geleneksel biçimde gömüldü.

Tahnit odasının penceresi olmadığı için Bobby ile ben matem tutuyorduk.

Sanctum sanctorum-ıslak tahnit işlemini yaptıkları yer, Bobby'nin dediğine göre bizi gibi mezar casuslarına karşı güvenlik tedbiri olarak bodrum kattaydı. Burnumuzu soktuğumuz yerin Frank Kirk'ün kur işiyle sınırlı olması, beni gizli gizli rahatlatmıştı. Fena halde hayal kırıklığına uğramış gibi yapsa da Bobby'nin de rahatladığını sanıyorum. Aslında Frank galiba yakma işlemini geceyle sınırlarken, tahniti çoğunlukla gündüz yapıyordu. Bu da benim katılımımı mümkün kılıyordu.

Kocaman krematör-Sandy'nin bugün kullandığı Power Pak II'den daha kaba sabaydı-çok yüksek ısıda insan cesetlerinin işini bitiriyor olmasına rağmen, yine de bacadan incecik bir duman çıkıyordu. Frank acılı aile bireyleri ya da merhumun dostlarına saygı göstererek yakmayı sadece gece yapıyordu. Çünkü gündüz gözü, tepedeki cenaze evine aşağıdan bakıp gökyüzüne doğru yükselen incecik duman kıvrımları halinde sevdikleri varlıkların sonun görebilirlerdi.

Bobby'nin babası Anson, Ayışığı Körfezi Gazetesi'nin editörüydü. Bobby gazetede çalışanlarla bağlantılarını ve samimiyetini kullanarak gerek doğal nedenler gerekse kaza nedeniyle olan ölümlerle ilgili günlük en son bilgileri alıyordu.

Frank Kirk'e yeni bir ceset geldiğinde biz her zaman haberdar oluyorduk ama yakılacak mı, yoksa gömülecek mi emin olamıyorduk. Güneş batır batmaz bisikletlerimize atlayıp morgu civarına gidiyor, cenaze evinin arazisine giriyorduk. Krematoryumun penceresinde ışık görününceye ya da cesedin yakılmayacağı sonunda kabul edinceye kadar bekliyorduk.

İlk Ulusal Banka'nın atmış yaşındaki müdürü Bay Garth ekim ayı sonlarında kalp krizinden öldü. Onu yakılışını da seyrettik.

Kasım ayında Henry Aimes adlı marangoz çatıda düşüp boynunu kırmıştı.

Aimes yakıldığı halde Bobby ile ben hiçbir şey görememiştik. Çünkü Frank Kirk ya da yardımcısı panjurun çubuklarını kapatmayı akıl etmişti.

Rebecca Acquilain'in yakılma işlemi için geldiğimizde, aralık ayının ikinci haftasında, panjuru açılmış bulmuştuk. Benim değil de Bobby'nin ortaokuldaki matematik öğretmeni Tom Acquilain'le evliydi. Kasaba kütüphanesinde çalışan Bayan Acquilain yalnızca otuz yaşında ve Devlin adlı beş yaşında bir oğlan çocuğunun annesiydi.

Tekerlekli sedyede üzerinde boynuna kadar çarşaf örtülü olarak yatan Bayan Acquilain o kadar güzeldi ki gözlerimizde sadece bir görüntü değil, göğüslerimizde de ağırlık yapmıştı. Nefes alamıyorduk.

Güzel bir kadındı ama biz ona uzaktan hiç âşık olmamıştık galiba.

Kütüphaneciydi, birisinin annesiydi. Biz on üç yaşımızdayken, gökten düşen yıldız ışığı kadar asude, yağmur damlası kadar berrak bir güzelliğe meylimiz yoktu. Bakışlarımızı iskambil kağıtlarındaki kaba gösterişli kadın tipleri çekiyordu. Şimdiye kadar pek çok kez Bayan Acquilain'e bakmıştım ama onu asla görmemiştim.

Çok çabuk öldüğü için ölüm onu hırpalamamıştı.

Kuşkusuz doğduğunda var olan ama hiç şüphelenilmeyen beyindeki kılca damarlardan birindeki çatlak artı bir öğleden sonrada patlamış ve birkaç saat içinde ölmüştü.

Tekerlekli sedyede yatarken gözleri kapalıydı. Yüzü sakindi. Sanki uyuyordu. Hatta hoş bir rüya görüyormuş gibi dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

İki morgcu Bayan Acquilain'i karton kutuya nakledip sonra krematora koymak için çarşafı kaldırdığında tarif kelimelerin yetmeyeceği kadar güzel, incecik, mükemmel orantılı bir vücut gördük. Erotizmi aşan bir güzellikti. Biz ona sapkın bir arzuyla değil huşuyla bakıyorduk.

Öyle genç gözüküyordu ki. Ölümsüz gibiydi.

Morgcular onu alışılmadık bir saygı ve nezaketle krematora taşıdılar.

Ölmüş kadının arkasından kapı kapandığında Frank Kirk lastik eldivenleri sıyırıp attı ve elinin arkasıyla önce sol gözünü, sonra sağ gözünü kuruladı.

Kuruladığı ter tanecikleri değildi.

Diğer ölüleri yakma sırasında Frank ile yardımcısı, ne dediklerini duymasak da sürekli çene çalıp

dururlardı. Bu geceyse hemen hemen hiç konuşmamışlardı. Bobby ile ben de suskunduk.

Bankı yerine geri götürdük. Frank Kirk'ün mülkünden sessizce uzaklaştık.

Bisikletlerimize atlayıp karanlık sokakları bilinçle seçerek Ayıışığı Körfezi'ne gittik. Doğru plaja gittik. Mevsimin bu saatinde geniş kıyı şeridi ıssızdı.

Arkamızda kalan kasabanın ışıkları, tepelerde yuva yapa ve ağaçların arasında kanat çırpan Anka kuşunun tüyleri kadar göz alıcıydı. Önümüzde engin Pasifik Okyanusu'nun mürekkep rengi suları uzanıyordu.

Suyun yüzeyi tatlı tatlı oynuyordu. Geniş aralıklarla kıyıyı yalayan alçak köpüklü dalgalar, tembel tembel tepeye çıktıklarında fosforlu ışıklar saçıyordu.

Denizin yüzeyini seyrederek kumda otururken Noel' ne kadar yaklaştığımızı düşünüp duruyordum. İki hafta sonraydı. Noel'i aklıma getirmek istemiyordum ama beynimin içinde bu düşünce göz kırptırıp duruyordu. Bobby'nin ne düşündüğünü bilmiyordum. Sormadı da.

Konuşmak istemiyordum. O da konuşmak istemiyordu.

Anasız kalan küçük Devlin Acquilain için Noel'in nasıl olacağı düşüncesine dalmıştım. Belki de ölümü anlamını anlayamayacak kadar küçüktü.

Kocası Tom Acquilain ise ölümün anlamını fazlasıyla biliyordu. Yine de Devlin için bir Noel ağacı dikerdi herhalde.

Noel süslerini ağaca asacak gücü nasıl bulacaktı? Kadının bedeninden çarşafın sıyrılmasını gördükten sonra ilk kez konuşan Bobby, "Gel yüzelim,"

dedi sadece.

Gün ılık geçmesine rağmen -El Nino'nun olduğu bir yıl değildi-aralık aynıdaydık. Güney yarımküreden gelen ilk akıntı kıyıya vursa da, suyun sıcaklığı pek iç açıcı değildi, üstelik hava da hafifçe soğumuştı.

Bobby çıkarıp katladığı giysilerini kumlanmasın diye yosun örtüsünün üzerine düzenlice yerleştirdi. Yosunlar günün erken saatlerinde ıslanmış

sonra güneşle kurumuştı. Ben de kendiminkileri katlayıp onunkilerin yanına koydum.

Denizin kapkara sularına çırılçıplak koştuk ve sonra dalgalara karşı yüzmeye başladık. Kıyıda çok uzaklaşmıştık. Hafif bir kulaçlamayla ve minimum ayak vurarak kuzeye dönüp kıyıya paralel yüzmeye başladık.

Suların çekilme zamanıydı ve akıntı vardı. Biz ise tehlike yaratacak kadar uzağa yüzmüştük.

İkimiz de çok iyi yüzücüyüydük ama bu tam bir pervasızlıktı şu anda.

Genellikle yüzücüler suya girdikten bir süre sonra soğuk sudan rahatsız olmazlar. Vücut ısısı düştüğü için vücut ve su sıcaklığı arasındaki fark çok daha az algılanabilir. Ek olarak yüzme hareketi de sıcaklık izlenimi yaratır.

Güven veren ama aldatıcı sıcaklık duygusu artabilir ki bu çok tehlikelidir.

Gerçi bizim vücut sıcaklığımız düştüğü ölçüde suyu soğukluğu da artıyordu. Rahatlatıcı bir noktaya, aldatıcı olsun başka türlü olsun biz hiç ulaşamıyorduk.

Kuzeye doğru çok uzaklaştığımız için artık kıyıya doğru yüzmemiz gerekiyordu.

Sağduyu sahibi olsaydı giysilerimizi bırakmış olduğumuz kuru yosun yığınına yürüyerek dönerdik.

Onun yerine durup dinlenerek, içimize işleyen soğuk havayı derin derin ciğerlerimize doldurarak tek kelime konuşmadan gelmiş olduğumuz yöne, kıyıdan hâlâ çok uzakta, güneye doğru dönüp yüzmeye başladık.

Bacaklarım ağırlaşmıştı. Hafif ama korkutucu krampla giriyordu mideme.

Kalbimin vuruşları beni dibe çekecek kadar sertti.

Dalgalar suya ilk girdiğimizde olduğu kadar yum şak olmasına rağmen soğuk beyaz köpüklerinin dişleriyle ısırıyordu. Birbirimizi gözden kaybetmemeye dikkat ederek yan yana yüzüyorduk. Kış göğü hiçbir rahatlık sunmuyordu. Kasabanın ışıkları yıldızlar kadar uzak ve deniz düşmancaydı.

Sahip olduğumuz her şey dostluğumuzdu ve her ikimizin de bir tehlike ânında ötekin kurtarmak için öleceğini biliyorduk. Başladığımız yere geri dönünce kendimizde sudan çıkacak gücü nerdeyse bulamadık. Yorgunluktan bitmiş durumdaydık. Midemiz bulanıyordu. Rengimiz kumdan daha solgundu ve tir tir titrerken bir yandan da denizin ağızımızı buruşturan tadını tükürüp duruyorduk. O kadar acı bir soğuk vardı ki krematoryum fırınının sıcaklığını artık aklımıza getiremez olmuştuk. Üstümüzü giyindikten sonra bile hâlâ donuyorduk. Ama iyi olmuştu bu.

Kumsalın dışında bıraktığımız bisikletlerimize gidip en yakın caddeye ulaşmak için, plajla sınırdaş olan çimenlikli parktan geçtik.

Bobby bisikletine binerken, "Bok," dedi. "Evet öyle," dedim.

Ayrı mahallelerdeki evlerimize döndük.

Hasta gibi doğruca yatağa girdik. Uyuduk. Rüya gördük. Hayat devam ediyordu.

Krematoryumun penceresine bir daha asla dönmedik. Bayan Acquilain'i bir daha asla konuşmadık.

Bunca yıldan sonra da gerek Bobby, gerek ben hâl birbirimizi kurtarmak için tereddüt etmeden

hayatımızı verirdik.

Dünya ne kadar garipti. Elimizin altında dokunabildiğimiz bütün o şeyler, beş duyuya o kadar gerçek gelen bütün o şeyler -bir kadının güzel yapısı, insanın et kemiği, soğuk deniz ve yıldızların pırıltısı dokunamadığımız, tadamadığımız ya da göremediğimiz şeylerden çok daha az gerçektir.

Bisikletler ve ona binen çocuklar, yüreklerimizde ve akıllarımızda hissettiğimizden daha az gerçek, dünya kaldıkça sürececek dostluk, sevgi ve yalnızlıktan daha az hakikidir. Çocukluktan akıp gelen zaman ırmağındaki bu mart gecesinde, krematoryum penceresi ve ötesindeki sahne arzu edeceğimden çok daha gerçektir. Birisi serseriye öldürünceye kadar hayvanca dövmüş, sonra da gözlerini çıkarmıştı. Gerçekler ortaya çıktığında, bu cesedin babamın be deninin yerine konmasının ve cinayetin bir anlamı olsa bile, niçin gözler alınmıştı. Yakıp kül eden krematoryum ateşine, bu zavallı adamı gözsüz olarak göndermenin mantıklı bir sebebi olabilir miydi?

Yahut da birisi anlaşılmaz, pis bir heyecan için mi serserinin biçimini tamamen bozmuştu?

Kulağında tek inci küpe olan kafası traşlı iri kıyım adam aklıma geldi.

Yüzünde duygu yoktu. Ondaki avcı bakışları kapkara ve durgundu. Sesinin soğukluğu çelik raspalama sesini anımsatıyordu.

Böyle bir adamın, tembel tembel çubuk yontan bir köy efendisinin keyfi içinde göz oyarken, başka bir insanı acısından haz duyacağını tasavvur etmek mümkündü.

Hastane bodrumunda yaşadıklarım sırasında ortaya çıkan bu garip, yeni dünyada, elbette Sandy Kirk'ün de serserinin bedenini tahrip ettiğini akla getirmek zor değildi: Bir GQ modeli kadar sağlıklı ve yakışıklı Sandy; onun aziz babası Rebecca Acquilain'in yakılışı sırasında gözyaşı dökmüştü.

Çıkarılan gözler, Bobby ile beni gül bahçesinin köşesindeki dikenli köşede hiç bulamadığımız o sunağa sunulmuştu belki de.

Krematoryumda Sandy ile yardımcısı tekerlekli sedyeyi firma doğru çevirirlerken telefon çaldı.

Bir tehlike işareti almışçasına pencereden geri çekildim. Cama tekrar yaklaştığımda Sandy'nin operatör mas kesini aşağı çekip duvardaki telefonun ahizesini kaldırdığını gördüm. Ses tonu önce şaşırdığımı sonra tehlike işareti aldığımı, sonra da öfkelenildiğini gösteriyordu ama çift camın arkasından ne dediğini duyamıyordum.

Sandy ahizeyi duvardaki kutuyu yerinden oynatacak kadar sertçe çarparak kapattı. Hattın öbür ucundaki he kimse, kulağı bir temiz yıkanmış olmalıydı.

Sandy lastik eldivenlerini sıyrırken yardımcısıyla acele acele konuştu.

Adımı söylüyor gibi geldi bana, takdir ya da sevgiyle değil ama.

Yardımcısı Jesse Pinn ince uzun tazi yüzli, kızıl saçlı, kahverengi gözlü bir adamdı. İnce ağız, avlarımı tavşanı tatmanın beklentisi içinde açlık çeker gibiydi. Pinn serserinin cesedinin üzerine ölü torbasının fermuarını çekmeye başladı.

Sandy'nin takım elbisesinin ceketini kapının sağ tarafındaki duvar askılıklarının birinde asılıydı. Ceketini askıdan aldığı anda ceketin altında, ucunda tabanca sarkan bir omuz askılığını görmek şaşırttı beni.

Sandy, Pinn'in ölü torbasıyla beceriksizce uğraştığını görünce ona sert sert bir şeyler söyleyip pencereyi işaret etti.

Pinn birdenbire bana doğru dönünce camdan hızla geri çekildim. Gelip panjuru yarı açık çubuklarını kapattı. Görüldüğünden kuşkuluydum. Öte yandan kötü şartlar altında iyimser olduğum aklımda tutarak, bu sefer kötümser bir içgüdüyü daha fazla dinlemenin akıllıca olacağına karar verdim ve oyalanmadım. Arka bahçeye doğru uzanan ölüm kokusunun içinden okalıptüs ağaçlarıyla garaj duvarı arasını koştum.

Yaprak yağmağı ayak altında salyangoz kabuğu gibi çatırdıyordu. Bereket versin ki tepedeki dalların arasındaki rüzgârın uğultusu bu sesi bastırıyordu.

Denizin üzerinden, çok uzaklardan kopup gelen rüzgârın yankı yapan fısıltıları, hareketlerimi gizliyordu.

Tabii ki beni takip edenlerin ayak seslerini de gizliyordu.

Telefonun hastanedeki görevlilerden biri tarafından edildiğinden emindim. Bavulun içindekileri inceleyip babamın cüzdanını bulmuş, böylece garajda olduğumu anlamış ve ceset değiş tokuşunun tanığı olduğum sonucuna varmışlardı.

Sandy aldığı bilgiden sonra, kapısında boy göstermemin, görüldüğü kadar masum olmadığını fark etmişti. O ve Jesse Pinn, oralarda pusuya yatıp yatmadığını görmek için dışarı çıkacaklardı.

Arka bahçeye ulaştım. Otları biçilmiş çayırılık, hatırladığımdan daha açık ve geniş görünüyordu.

Dolunaya dakikalar öncesinden daha parlak değildi ama daha önce bu zayıf ışığı emmiş sert yüzeyler şimdi bun yansıtıyordu. Gümüşümsü uğursuz ışık, beni gizlenmekten mahrum ederek geceye yayılıyordu. Geniş tuğladan avluyu geçmeye cesaret edemedim.

Buraya gelirken izlediğim rotayı izlememek çok riskli olacaktı. Çayırılığı koşarak geçip arkada taraftaki gül bahçesini girdim. Önümde tünel gibi sayısız çardak ve labirent yollar oluşturan birbirine sarılmış dalların olduğu aşağıya inen setler uzanıyordu. Bahar, yumuşak iklimli kıyılarımızda, takvimdeki bahar kutlama tarihini geciktirmez. Gerçekten de güller şimdiden açmış. Kırmızı ve öbür koyuca renkli çiçekler, kötülük sunağına adanan güller, ayışığında siyah gözüküyordu ama rüzgârın ninnisiyle başlarını sallayan kocaman, beyaz, bebek baş kadar büyük güller de vardı.

Adamların sesi arkamdan yükseldi. Rüzgârın sesiyle kesik kesik geliyordu.

Uzun sarmaşıkların arkasına çömelip kafesin parmaklıkları arasından arkaya baktım. Dikenli fidanları ihtiyatla kenara çektim.

İki el fenerinin ışığı, garajın yakınından çalılıktaki gölgelere düştü. Ağaç dallarının arasında sıçrayan hayaletler gönderip pencerenin camında parıldadı.

El fenerinin biri Sandy Kirk'teydi. Gözüme çarpmış olduğu kadarıyla elinde bir de tabanca tuttuğunda kuşkum yoktu. Bir silah da Jesse Pinn'de olabilirdi.

Bir zamanlar morgcular ve yardımcıları silah taşımazlardı. Bu akşama kadar da hâlâ o çağda yaşadığımı farz ediyordum.

Evin uzak köşesinde üçüncü bir el feneri görünce şaşırdım. Derken bir dördüncü derken bir beşinci. Ve bir altıncı.

Bu yenilerin önceden orada mı oldukları, ya da o kadar süratle nerede çıktıkları hakkında en küçük bir ipucuna sahip değildim. Bir rüyadaki kötü ruhlar kadar şekli olmayan tehditkâr silüetler, el fenerleriyle amaçlı bir şekilde bahçeyi araştırarak avluyu ve yüzme havuzunu geçip gül bahçesine doğru ilerlediler.

Uykudayken bizlere eziyetli anlar yaşatan labirentler ve yüzleri olmayan takipçiler şimdi birer gerçektir.

Bahçeler tepenin yamacından beş geniş set halinde iniyordu. Aralarında bu iniş çıkışlar olmasına rağmen aşağıya süratle iniyordum.

Ayağım takılarak düşüp bacağımı kırma korkusu içindeydim.

Çardak ve gerçek olmayan tüneller harabeleri anımsatıyordu. Alt setlerdeki dikenli dallar zamanlaşmışlardı.

Gece, uyanırken görülen kabusu dönmüştü.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki yıldızlar başımın üstünde dönüyordu.

Gökyüzü başıma çökecekmiş gibi üzerime doğru çığ gibi kayıyordu.

Bahçenin sonuna daldığımda demir bir çiti gördüğüm kadar hissettim de.

İki metre yüksekliğindeydi. Siya boyası ayışığında parlıyordu. Ökçelerim yumuşak toprağa gömüldü ve sağlam kazıklarınla çarpışmama için frenledim kendimi ama bir yerimi acıtacak kadar sert değil.

Çok fazla ses yapmamıştım. Sivri uçlu dikey demi çubuklar, yatay olanlarla kaynak yapılmıştı. Beni çarpmamla birlikte demir çitten büyük bir takırtı değil, birazcık tıngırdama sesi çıktı.

Ağzımdaki acı tat bana rahatsızlık veriyordu. Ağzım o kadar kurumuştü ki tüküremiyordum.

Sağ şakağım sızlıyordu. Elimle yüzümü yokladım. Üç tane diken batmıştı.

Onlar çekip çıkardım.

Tepe aşağı uçmam sırasında farkında olmadan bir gül fidanına çarpmış olmalıydım.

Belki sık ve derin nefesler aldığım için, güllerin tatlı kokusu içimi çok fazla baydı ve çürük kokusu gibi geldi burnuma. Benim koruyucu losyonun kokusu da, nere deyse ilk sürdürdüğümdeki kadar canlanmıştı ama o da terlememle birlikte keskinleşmiş ekşi ekşi kokuyordu. Av köpeği gibi kokumu alarak peşime düşen altı ta kipçinin saçma ama sarsılmaz mahkûmiyet kararıyla alt ediliyordum. Rüzgâr arkalarından geldiği için şu anda güvenlikteydim.

Sivri uçlar ellerime ve kemiklerime batarak demi parmaklıklara sıkıca tutunup tepeye göz attım. Takipçiler en yüksekteki sette ikinciye iniyorlardı.

Fenerlerin uzun ışık huzmeleri güllerin arasını tarıyordu. Kafeslerin bölümleri, üzerine bir an vurup geçen fener ışığında öl canavarların kemiklerini andırıyordu. Bahçeler takipçilere yukarıdaki açık çayırlıktan daha fazla saklanacak yer sağlıyordu.

Demir parmaklıklardan tırmandım ve blucinimi bacasının ya da ceket kolumun, sivri uçlara takılmasından sakınarak tepede aşağı sallandım.

Bunun ötesinde açık arazi uzanıyordu: Gölge vadiler, ayışığının aydınlattığı dizi dizi tepeler, geniş alana yayık ve pek görülemeyen kara meşe ağaçları.

Son kış yağmurlarıyla fişkırان yabani otlar, parmaklıklardan içlerine düştüğümde dizime kadar geldi.

Ayakkabılarımın altında ezilen ince uzun otlardan çıkan yeşil özün kokusunu aldım.

Muhakkak ki Sandy ve ona eşlik edenler, arazinin he metre karesini tarayacaklardı. O nedenle cenaze evinden uzaklaşmak için tepe aşağı fırladım. Onlar demir parmaklıklara gelmeden önce, el fenerlerinin ışıklarının ulaşamayacağı bir noktaya varmaya can atıyordum.

Bu pek iyi olmasa da kasabadan ters istikamete yöneldim. Bu vahşiliğin ortasında yardım bulamazdım. Doğuya doğru her adım, yalnızlaşmaya daha da yaklaşan bir adımdı ve bu yalnızlık içinde ben hem herkes kadar, hem de çok kişiden daha fazla zarar verilebilir durumdaydım.

Mevsim nedeniyle şans biraz benim yanımdaydı. Yazın, kavurucu sıcakları olmuş olsaydı, yüksek otlar buğday gibi sarı ve kâğıt kadar kuru olacaktı.

Yürüdüğüm yol çiğnenen otlar yüzünden belli olacaktı.

Taze otların geçtiğim yolu saklaması için, arkamda hemen kapanacak kadar esnek olduğundan umutluydum. Yine de dikkatli bir takipçi büyük olasılıkla izimi sürebilirdi.

Çitin yaklaşık 60 metre kadar ötesinde, tepenin altındaki çayırılık alan sık bir çalılığa çıkıyordu. Bu doğal mania bir buçuk metre boyundaki çalılarla, keçisakalı otu ve kocaman aureola kümelerinden oluşuyordu.

Aceleyle bu yığınağın arasından doğal bir kanal daldım. Fırtınalar toprağın altındaki kayaları

ortaya

çıkardığı

için

burada

pek

boylanamamışlardı. İki haftadır hiç yağmur yağmadığı için de bu kayalık yol kurumuştı.

Nefes almak için durdum. Sırtımı çalıya dayayarak takipçilerin inmiş

oldukları gül bahçelerinden ne kadar uzakta olduğumu görmek için uzun otları ikiye ayırdım. Dördü demir çite tırmanıyordu bile. El fenerlerini huzmesi gökyüzünü yarıyordu, demir parmaklığa tırmanıp geçerlerken ışık demir çubuklarda takılıyor, sonra rastgele toprağa düşüyordu.

Adamlar cesaret kıracak kadar çevik ve hızlıydılar. Hepsinin de Sandy Kirk gibi silahı var mıydı? Onların keskin hayvan içgüdüleri, çabuklukları ve sebatları göz önüne alınacak olursa, belki silaha ihtiyaçları bile olmazdı. Beni yakalarlarsa belki de elleriyle paramparça ederlerdi.

Gözlerimi de alırlar mı diye merak ettim.

Kanal tepenin kuzeydoğusuna doğru çıkıyor ve tepenin güneybatısına iniyordu. Be şu anda kasabanın en kuzeydoğu uçundaydım. Tepeye çıkarsam hiç yardım bulamayacaktım.

Olabilirdiğince çabuk insanların olduğu bölgeye ger dönmek niyetiyle güneydoğuya yöneldim.

Kış günleri göl yüzeyindeki buz kaymağı gibi önümdeki sığ kanalda ayışığının cilaladığı kaya tabakası gittikçe belirsizleşiyordu.

Oynak bir taşa basma ya da doğal bir çukurda bileğim kırma korkusunu bastırarak, rüzgâr nasıl bir yelkenli tekneye yol veriyorsa, bana da karanlığın yol vermesine izin vererek kendimi geceye teslim ettim. Donmuş kayalarda paten yaparmış gibi, ayak seslerimin heyecanını duymadan tedricen inen bayır aşağı koşmaya başladım.

İki yüz metre içinde tepelerin birbirleriyle birleştiği ve dolayısıyla yar oluşturduğu bir yere geldim. Hızım azaltarak beni direkt olarak Ayışığı Körfezime götürecek sağ istikameti seçtim. Bu kesişme noktasını geçtikten kısa süre sonra sabahın yaklaşan ışıklarını gördüm. Işık kaynakları doğal manianın ötesindeydi ama ben onların el fenerlerinin ışığı olduğun görebiliyordum Cenaze evindeki adamların hiçbiri gül bahçelerinden çıkıp bu kadar çabuk benim önümde olamazlardı. Bunlar ek takipçilerdi.

Beni kısaç hareketiyle tuzağa düşürmeye girişmişlerdi. Sanki topraktan büyüyle fişkırmış bir ordu ya da bir müfreze tarafından takip ediliyormuşum gibi geldi bana. Durakladım.

Çıplak kayalıktan, kanalı saran sık çalılığın ve ada boyu otların içine atlamayı düşündüm. Bu bitkilerin düzenini ne kadar a bozarsam bozayım yine de, geçtiğim geçidin bu izcilere aşikâr olacak izler bırakacağımdan hemen hemen emindim. Çalıların arasından fırlayacaklar ve ben açıktaki yamaca tırmanırken ele geçirecekler ya da ateş edeceklerdi. İlerideki bentin üzerinde fenerlerin ışıkları büyüdü. Uzun otların dalları, hakiki bir gümüş

tabaktaki güzel kabartmalar gibi çan biçimindeydi.

Çukurdaki Y'ye geri çekildim ve biraz önce tercih etmediğim sol kola girdim. On sekiz yirmi metre sonra sağa, kasabaya doğru götürmesi gereken bir Y'ye daha geldim. Onların oyunlarına geleceğimden korktuğu için beni ıssız tepelere götürecek olsa bile sol istikamet girdim.

Yukarıda bir yerden, batı yönünden, önce uzaktan gelen sonra yaklaşan bir motor homurtusu yükseldi. Motor sesi o kadar güçlüydü ki alçaktan geçen bir uçakta geldiğini zannettim. Bu bir helikopterin değil, daha çok bir uçağın gümbürtüsüne benziyordu.

Derken göz kamaştıran bir ışık demeti, direkt olarak çukur bölgeyi tepemden geçip iki yüz metre kadar yük seklikteki sağ ve sol tepeleri yaladı.

Işık o kadar parlaktı ve keskindi ki ağırlığı ve dokusu var gibi gözüküyordu.

Güçlü fener ışığı yay biçiminde uzanıyor doğu ve kuzeye kadar uzak bayırlarda yansımalar yapıyordu.

Bu kadar kısa sürede bu ileri savaş araçlarını nereden bulmuşlardı?

Sandy Kirk, cenaze evinin altında silah ve cephanelerle tıka basa doldurulmuş gizli sığınaktan kumanda edilen, hükümet karşıtı bir örgütün büyük komutanı mıydı?

Hayır, gerçek gelmiyordu bana bu. Düşüşteki bir toplumun halihazırda yaşanan olayları türünden şeyler günümüzde gerçek hayatın esası oldu.

Oysa bu esrarengizdi. Burası akşam haberlerinin vahşi bir nehir gibi aktığı bölgeydi. Yukarıda ne olup bittiğini anlamam lazımdı. Ege araştırmazsam, laboratuvar labirentine düşen dilsiz bir fareden daha iyi durumda olmazdım.

Sağ tarafa, çalılığın içine doğru saldırıp sonra uzun yamacı tırmandım.

Çünkü görünüşe göre ışığın kaynağı öteki yöndü. Tepeye çıktığımda ışık tekrar yukarıdaki alanı aydınlatıp benim gideceğim yolun üzerindeki ya maçtan geçti. On metre kadar ellerim ve dizlerim üzerinde süründükten sonra, sonuncu on metre de karnımın üzerinde kıvrıla kıvrıla ilerledim.

Tepede, gizlenme imkânı veren bir kaya kovuğuna girip ihtiyatla başımı kaldırdım.

Siyah bir Hummer - halka satışa çıkarılması öncesinde bu aracın orijinal askeri tipi olan Humvee'ydi belki de benim olduğum tepeden uzaktaki bir tepede duruyordu. Kendi farlarının ışığında tam ortaya çıkması bile, yanılığa yer vermeyecek ölçüde Hummer'ın bütün özelliklerini gösteriyordu: Sandık gibi, hantal, devasa lastikler ve hemen hemen her arazide hareket edebilme kabiliyeti. Şimdi iki ışıldak görüyordum. Bir tanesi sürücüde diğeri de şoför mahallindeki adamdaydı. Her birinin camı salata tabağı büyüklüğündeydi. El fenerlerinin elektrik gücü göz önüne alınacak olursa, bunların Hummer'ın motoruyla çalıştırılıyor olmaları lazımdı.

Sürücü elindeki ışığı söndürüp Hummer'ı geri vitese aldı. Koskocaman araba kuyruğunu bana doğru yönelterek meşe ağaçlarının yayılan dallarının altından sanki yolunun üzerinde hiçbir engel yokmuş

gibi, hızla geçip yüksek çayırlığa doğru vurdu. Önce gözden kaybolup sonra yarın hemen dışında tekrar ortaya çıktı ve daha uzaktaki yokuşu hızla tırmandı. Hiç çaba sarf etmeksizin bu tepe yamaçlarını zapt ediyordu.

El fenerleri ve muhtemelen silahlarıyla yürüye adamlar yara doğru yol alıyorlardı. Tepeleri Hummer tutarken, onlar da takipçilerin beni bulabilecekleri yere, aşağıya inmeye zorlamak için yüksek yerleri kullanmamı engelleme girişimi içindelerdi.

Kimsiniz siz? diye homurdandım.

Hummer'ın motorundan beslenen ışıldaklar uza tepeleri tarıyor, kararsız bir rüzgârın estiği ot denizinin ışığa boğuyordu. Dalga dalga yayılan ışık yüksek yerlerde kırılıyor ve meşeleri gövdelerine dolanıyordu.

Derken koca araba yeniden harekete geçti. Bu kez daha engebeli bir arazide ilerliyordu. Işıldakların birisi tep boyunca, yarın içinde ve dışında çılgınca dönerken, farları açık Hummer başka bir üstünlük sağlayan noktaya doğru yol alıyordu.

Bu hareket kasabanın okyanusa yakın düzlük yerlerinden ve alçak tepelerindeki sokaklardan görülebiliyor muydu acaba? Tesadüfe sokağa çıkan birkaç kişinin, ilgisini çekmeye yetecek kadar ortada olan karmaşayı görececek bir açıdan yukarı bakması mümkündü.

Gözlerine bu ışıldaklar çarpan kişiler, dörderli gruplar halindeki kolej çocuklarının karaca ya da geyik avında oldukların zannedebilirlerdi: Yasa dışıydı ama çoğu kişinin hoşgörü gösterdiği kansız bir spordu bu.

Biraz sonra Hummer'ın ışığı bana doğru gelmeye başladı. Onun araştırma düzenine göre, iki hareket daha yapınca tam bu tepede olacağı hükmüne vardım.

Tekrar bayırdan aşağı, daha önce yukarı tırmanmış olduğum yara indim: Tam olarak beni istedikleri yere. Daha iyi bir seçeneğim yoktu.

Şimdiye kadar kaçabileceğime güvenmiştim. Fakat artık güven duygum zayıflamıştı. Otların içinden kanala girip daha önce yöneldiği doğrultuda yoluma devam ettim. Birkaç adım sonra durakladım. Önümdeki patikada bekleyen parlak, yeşil gözler irkiltti beni.

Coyote.

Kurda benzer ama daha küçük, yüzü kurt yüzünde daha dar bir hayvandı.

Bu uzun bacaklı yaratıklar yine de tehlikeli olabilirdi. Medeniyet onların mülklerine el atınca, onlar da açık tepelerin civarlarındaki evlerin sözde güvenli, arka bahçelerinde yaşayan evcil hayvanları katleder olmuşlardı.

Aslında zaman zaman, eğer çok küçükse, çocuklara da vahşice saldırıp sürüklediği de duyuluyordu.

Yetişkin insanlara pek nadir saldırmalarına rağmen, eğer bir çift ya da sürüyle kendi topraklarında karşı karşıya geldiğimde, üstün cüsseme ya da ılımlı olmalarına güvenmeye kalkışmazdım.

Gece görüş gücüm, göz kamaştırıcı ışıldaklarda kurtulup eski haline gelmişti. Bu kızgın yeşil gözleri coyote'da olduğundan birbirine daha yakın olduğunu algılamadan önce gergin bir an geçti. Ayrıca, eğer göğsü toprağa dayalı saldırı pozisyonunda olmasaydı bile kötü niyetli bakışları coyote'unkinden çok daha alçak bir pozisyondan bana dikiliydi.

Gözlerim karanlığa ve ayışığına yeniden uyum sağlayınca, önümde duran bir kediden daha tehditkâr bir şey olmadığını gördüm.

Coyote'dan çok daha kötü ve gerçek bir korkuya yol açacak bir puma değil sıradan bir ev kedisiydi. Açık gri ya da bej tüylüydü. Bu karanlıkta tam olarak kestirmek imkânsızdı.

Çoğu kedi aptal değildir. Tarlafaresi ya da kertenkele avı peşinde ısrarla koşmalar bile coyote bölgesine cesaret edip girmezler.

Daha net görmeye başlayınca, önümde duran bu meraklı yaratığın her zamankinden daha hızlı ve atik olduğu çıktı ortaya. Dikelip kulaklarını kaldırarak komik bir şekilde başı yukarıda gergince beni incelemeye başladı.

Ona doğru bir adım attığımda, dört ayağının üzerin kalktı. İkinci bir adım atınca da dönüp ayın gümüşümsü ışığında patikada koşup karanlıkta gözden kayboldu. Öte tarafta ise Hummer tekrar harekete geçmişti.

Homurtusu hızla büyüdü. Tekrar koşmaya başladım.

Yüz metre kadar yol aldığımda Hummer'in motoru arlık gürlemez olmuştu.

Yakında bir yerlerde oyalanıyordu.

Tepede ışıkların yırtıcı gözleri, av peşinde geceye Kırıyordu.

Yardan çıkan öteki kola ulaştığımda kediyi ben beklerken buldum.

Gideceği yöne karar vermemiş olarak ayırım noktasında oturuyordu.

Sol patikaya doğru hareket ettiğimde, sağ tarafa doğru telaşla fırladı.

Birkaç adım attıktan sonra durup fener gibi gözlerini bana çevirdi.

Kedi zekice çevremizdeki tüm takipçilerin farkı daydı; yalnızca Hummer'in değil, yürüyen insanların da...Keskin duyularıyla onlardan akan saldırganlığı ve henüz karar verilmemiş şiddeti algılayabilirdi. O da benim kadar bu insanlardan kaçma arzusundaydı. Ege olanak verilirse kaçacağım yönü, kendiminki yerin hayvan içgüdüsüne uyararak seçmem daha iyi olacaktı.

Motoru boşta alışan Hummer birdenbire gürlemeye başladı. Gök gürlemesine benzer sesi yarın içinde hem öne hem de geriye doğru yankılar yapıyordu. Çünkü aynı anda hem yaklaşıyor hem de uzaklaşıyor gibi geliyordu ses. Bu ses fırtınası yüzünden kararsızlığa kapıldım ve kararsızlık içinde bir an bocaladım.

Sonra kedinin yolundan gitmeye karar verdim. Soldaki patikadan geri dönerken Hummer, oldukça ilerlemiş olduğum yarın doğu tarafındaki tepenin üzerinde kükrüyordu. Bir an durdu, havada asılı kaldı. Sanki zaman duruyormuşçasına, havadaki ip cambazının yürüdüğü ifte ip gibi farlar ve bir ışıldak gökyüzünün kara çadırını deldi. Zaman birdenbire harekete geçti ve yeniden akmaya başladı. Hummer takırdayarak ilerliyordu. Ön tekerleri yamaca çarpıp arka tekerleri tepeyi geçti. Tepe aşağı inerken tekerlerinin altındaki toprak ve ot parçacıklarını etrafa kusuyordu.

Adamın biri keyifle haykırdı, öteki kahkaha attı. Adamlar sürekle avında eğleniyorlardı.

Kocaman araba benim önümden sadece elli metre kadar inince ellerindeki ışıldaklar yan taradı.

Kendimi yere attım ve oyuğa girmek için yuvarlandım. Kayalık kanal kemiklerimi acıttı ve cebimdeki güneş gözlüğünün parçalandığını hissettim.

Sıçrayıp ayağa kalktığımda yıldırım gibi keskin ışık durduğum yerin karşısını yakıyordu. Işığın parlaklığına karşı gözlerimi kısıarken ışıldıağın önce titreştiğini sonra da güneye doğru kaydığını gördüm. Hummer yarda yukarı bana doğru gelmiyordu. Hummer yakın evre den çıkıncaya kadar öteki yarda onunla karşılaşma tehlikesindense, arkamdaki tepenin daha dar noktasıyla patikaların keşiştiği yerde kalabilirdim. Dört tane ışıldak bu noktaya kadar izlemiş olduğum patikada uzaktan göz kırptı. Bununla birlikte tereddüt gösterme lüksüne son verdim. O adamların ışıldaklarının ulaşacağı noktanın çok ötesindeydim ama hızla yaklaşıyorlardı ve yakın bir keşfedilme tehlikesi içindeydim.

Tepe noktasını dönüp yarın batı tarafına girdiğimde kedi sanki beni bekliyor gibi hâlâ oradaydı. Beni arkasına takarak fırladı ama onu gözden kaybetmemem için o kadar da hızlı değil.

Beni ele verecek ayak izleri bırakma imkânı tanımayan ayağımın altındaki kayalığa şükran duyuyordum. Sonra birden fark ettim ki kınlan güneş

gözlüğümün cebimde sadece parçaları kalmış. Koşarken cebimi yoklamıştı ve elime camlardan birinin sivri uçları ve eğrilmiş bir sap gelmişti. Kalan kısım düşmüş olduğum yerde dağılmış olmalıydı.

Dört takipçinin kırık parçaları bulacakları muhakkaktı. Güçlerini bölüp her bir yara iki adam salıp avların yakın olduklarını gösteren bu delilden aldıkları enerjiyle daha hızlı ve güçlü olarak beni izleyeceklerdi.

Tepenin uzak tarafında, ışıldaklara nerdeyse yakalanmış olduğum vadinin dışında Hummer tekrar tırmanmaya başladı. Motorun haykırması volümü artarak adım adım yükseliyordu.

Sürücü bu otlu tepede geceyi bir kez daha araştırmak için durursa ben onun altındaki araştırılmayan

yerilen koşup kaçacaktım. Bunun yerine eğer tepenin karşısına geçip bu yeni yara girecek olursa farların ışığında yakalanabilirdim ya da yerim ışıldaklarla saptanabilirdi. Kedi koşuyor, ben koşuyordum.

İki tepenin arasındaki bayırdan inerken yar öncekilerden daha geniş

gözüküyordu. Ortasındaki kayalı yatak da daha genişti. Taş patika boyunca uzun otlar ve öteki çalılar diğer taraftakilerden daha sıktı. Belli ki da ha fazla yağmur suyu alıyordu. Fakat bitki örtüsü kanalın her iki yanına da çok uzaktı.

Zayıf bir ayışığının bile üzerime düşmesiyle tehlikeli şekilde ortaya çıkacaktım. Ayrıca bundan öncekinin tersine geniş meyil, bir kent caddesi kadar dümdüz uzanıyordu. Gidiş yolumda beni onlardan saklayacak hiçbir dönemeç yoktu.

Yükseklerde Hummer bir kez daha durmuş gibiydi. Homurtusu rüzgârla uzaklara sürükleniyordu ve tek motor sesi benden geliyordu: Pompa yapan piston gibi kalp çarpın tısıyla, hırıltılı soluğum.

Kedi dört ayağının üzerinde benden fiilen daha çevikti.

Saniyede yok olabilirdi. Yine de birkaç dakikadır sabit elli metrede bir durarak, beyaz ayışığında açık gri ya da açık bej, bir kedinin sadece hayaleti, ruh çağırma seansları kadar tekin olmayan gözleriyle arasına arkasına bakarak benim yürüyüşüme ayak uyduruyordu.

Tam bu yaratığın zarar göreceğim yoldan çıkmam için bilinçli olarak bana yol gösterdiğini düşünmeye başlayıp Bobby Halloway'e kafayı yediren o insanlaştırma gizli törenlerinde birinin keyfini çıkarıyordum ki kedi benden kaçtı. Eğer bu kuru kayalık çukur yağmur sularıyla dolmuş olsaydı birikmiş su bu kedimsi hayvanı öte taraf geçirtmezdi. İki saniyede, en fazla üç saniyede gecenin içinde kayboluveriyordu.

Bir dakika sonra kediyi kanalın sonunda buldum. Üç tarafında dik yükselen otlu tepelerin olduğu kör bir çukur çıkmazındaydık. O kadar dikti ki kesinlikle peşimde olan iki takipçiden paçayı kurtarmak için yapacaklarımı yeterince hızla ölçemiyordum. Tam tuzaktı. Odun parçaları, karmakarışık ölü ot yumakları ve çamur kanalın sonuna yığılmıştı. Kedinin yan yarıya karanlıkta parlayan beyaz dişleriyle bana Chirel gibi sırtacağına bekliyordum.

Onun yerine yığınağa doğru koştu, pek çok boşluktan birine kıvrılarak girip yine ortadan kayboldu.

Bu bir kanaldı. Yağmur sularının bu noktaya ulaştığında bir yere gitmesi lazımdı.

Telaşla iki buçuk metre uzunluğunda ve doksan santim yüksekliğinde bel veren çatırdayan ama beni taşıyabilen döküntü tepesine tırmandım.

Bunların hepsi tepenin yamacındaki su yolunun ağzına konulan çelik bir ızgaraya sürüklenmişti.

Izgaranın ötesinde beton ayaklar arasında iki buçuk metre çapında bir kanal vardı. Belli ki tepelerden

gelen sel sularını, Pasifi Coast Highway'ın altından geçe Ayışığı Körfezi sokaklarının altındaki kanallara, sonra da denize akıtan sel-kontrol projesinin bir parçasıydı. Suyun tam akışını engelleyen bu birikintiler her yıl birkaç kez, sürekli bakım işilerince ızgaradan temizlenirdi.

Çok açık ki son zamanlarda bu işlem yapılmamış!ı. Kedi kanalın içinden miyavladı.

Kedinin büyüyen sesi beton kanal boyunca mezardan gelen yeni bir ses gibi yankılandı.

Izgaranın elik kafesi on santimetrekare aralıklıydı.

Kedinin eğilip bükülüp içinden geçebileceği genişlikte ama benim için yeterli genişlikte değildi. Izgara, taşıyıcı ayaklar arasındaki kanal ağzının genişliği kadardı ama tepesine kadar ulaşmıyordu. Kanalın eğimli tavanıyla ızgaranın tepesi arasındaki alınış santimetreli boşluktan önce bacaklarımı sallandırdım. Neyse ki ızgaranın dikey demirlerinin uçları kapalıydı aksi halde bunlara saplanacaktım.

Yıldızlarla ayı arkamda bırakarak ayağa kalktım ve zifiri karanlıkta etrafımı görmeye çalıştım. Başımı tavana vurmamak için hafifçe kamburlaştım.

Rutubetli betonun ve çürüyen otların çok da kötü olmayan kokusu alt taraftan burnuma geliyordu.

Ayağımı kaydırarak öne doğru adım attım. Kanalı pürüzsüz zemininde yalnızca hafif bir yapışkanlık vardı. Birkaç metre sonra zeminde bir kırık olabileceği ve dşebileceğim korkusuyla durakladım. Gazlı akmağı blucin ceketimin cebinden çekip aldı ama akmaya ekmiyordum. Kanalın eğimli duvarlarında titreşen ışık dışarıdan görülürdü.

Kedi tekrar seslendi. İleride görebildiğim tek Şey onu parlak gözleriydi.

Aşağıda duran hayvanla aramdaki açıyı hesaplayıp mesafeyi tahmin ederek devasa kanalın zeminin ani değil, yavaş yavaş yükseldiği sonucunu çıkardım.

Alev alev yanan gözlere doğru ihtiyatla ilerledim.

Yaratığa yaklaştığımda o dönüp uzaklaştı ve onun çift fenerinin ışığından yoksun kalarak durakladım. Saniyeler sonra yeniden konuştu. Yeşil bakışları tekrar ortaya çıkarak göz kırpmadan üzerimde sabitleşti.

Bir kez daha ileri doğru adım atarken güneşin batışından bu yana -

babamın cesedinin alınması, hırpalanmış gözsüz serseri, cenaze evinden beri takip edilmem-yaşadığım bu gariplikleri hayretle karşılıyordum.

Söylemek gerekirse en azından inanılmazdı ama safi garabet olduğu için, kaplan soyundan bu küçük yaratığın davranışları hiçbir Şeyle mukayese bile edilemezdi.

Aslında onda öyle bir Şey bulunmadığı halde kötü durumumun bilincinde olduğunu bu basit ev kedisin

atfederek bu anda belki de hakkettiğinden fazla anla yüklüyordum ona.

Belki.

Körlemesine, ilkinden daha ufak başka bir yığın geldim. Daha önceki yığının tersine bu ıslakçaydı, ayaklarımın altında şapırdıyor ve keskin, pis bir koku yükseliyordu.

Karanlıkta el yordamıyla ihtiyatlı davranarak güçlkle üstüne tırmandım.

Bu yığnağın başka bir çelik ızgaranın önünde yığınak yaptığını keşfettim. İlk ızgaranın tepesinden kaçmayı başaran çerçöp burada yakalanmıştı.

Tırmanıp bu engeli de sağ salim aşarak öteki taraf geçtikten sonra çakmağı kullanma riskini göze aldım. Alevin çevresinde elim siper ederek karanlığa doğru tuttum.

Kedinin gözleri pırıl pırıl yanıyordu: Şimdi yeşil benekli bir sarıydı. Uzunca bir an bakıştık, sonra rehberim -eğer sahiden öyleyedönüp fırladı ve kanalı aşağılarında hızla gözden kayboldu.

Yolumu bulmak için çakmağı kullanarak ve gazı idare etmek için alevi kısarak ana kanala açılan daha küçük yan kolları geçip tepenin ortasından inmeye başladım.

Yüzeyinde, dört aylık yağmur mevsiminde gelişmiş gri siyah mantarlardan ince bir halının olduğu çamurlu su birikintisine inen geniş beton basamakların bulunduğu taşma savağa ulaştım. Kaygan basamaklar tehlikeliydi ama işçilerin güvenliği için duvarın bir tarafına çelik bir tırabzan konulmuştu ve en son selin getirdiği ölü otlar üzerinde asılı kalmıştı. Aşağı inerken, bir yandan da arkamda kalan tüneldeki seslere, takipçilerin seslerine, kulak kabartıyordum ama bütün duyduğum kendi çıkardığım seslerdi. Ya ta kipçiler kanal yoluyla kaçmamış olduğuma karar vermişler ya da kanalın içinde beni izlemeye başlamadan önce uzun zaman tereddüt geçirmişlerdi.

Taşma savağının dibindeki son iki geniş basamakta, baştan düşündüğüm gibi mutlaka çok zehirli olan, ışık sız nemli ortamda büyümüş, soluk renkli, yuvarlak şapkalı mantarların için nerdeyse dalıyordum.

Çelik tırabzana yapışıp ayakkabımla bile dokunmaktan kaçınarak kaygan beton zeminden ağır ağır geçtim.

Çakmağın alevini dolaştırdığımda önümde dura şeylerin mantar değil kafatasları olduğunu anladım.

Kuşların kırılğan kafatasları. Kertenkele kafatasları. Daha büyük olanları da herhalde kedi, köpek, rakun, tavşan ve sincap olabilirdi.

Sanki kaynar suyla yıkanıp temizlenmiş gibi hiçbir kafatasında en ufak bir et kırıntısı yoktu. Çakmak ışığında beyaz, sarı-beyaz görünüyordu ve sürüyleydi, belki yüz taneydi. Bacak kemiği, kaburga kemiği hiç yoktu.

Sadece kafatası vardı. Üç sıra halinde, yan yana düzgün bir şekilde sıralanmıştı.

Bunlara ne anlam vereceğimi bilemedim. Kanalı duvarlarında şeytansı izler, o türden kötücül tören göstergeleri yoktu ama yine de bu sahnenin inkâr edilemez sembolik bir manası vardı. Bu koleksiyonu genişliği bir sürekliliğin işaretiydi.

On üç yaşımızdayken benle Bobby Halloway'i yakalayan ölümün büyüsunü hatırlayarak acaba bu tüyle ürpertici işi, bizim fevkimizde çok daha kötü çocukla mı yapmıştı diye merak ettim. Kriminologlar çoğu seri katilin üç dört yaşlarında böceklere işkence yapmaya ve onları öldürmeye başladığını, çocukluk ve ergenlik çağlarında küçük hayvanlara doğru ilerleme kaydettiklerini ve en sonunda da insan öldürdüklerini iddia ederler. Belki de bu mezar odalarında kötücül genç katil adayları, hayatta yapacağı işin alıştırmalarını yapıyorlardı.

Bu kemikli yüzlerin üçüncü sırasının ortasında parlayan bir kafatası diğerlerinden dikkat çekecek ölçüde farklıydı. İnsan kafatası gibi gözüküyordu. Küçük ama insana ait, sanki çocuk kafatası gibi. "Aman Tanrım!" Fısıltım beton duvarlardan bana geri döndü.

Kendimi hiç bu kadar rüyada gibi hissetmemiştim. Küçük insan kafatasına dokunmak için uzanmadım bile.

Ne ölçüde gerçekdışı gözüküyor olursa olsunlar, dokunamayacak kadar soğuk, kaygan, çok sert olduklarını biliyordum.

Bu vahşi koleksiyonu yapan her kimse, karşılaşmaktan kaçınma endişesiyle kanalın içinde yoluma deva ettim.

Kedinin betona tüy gibi sessizce dokunan hafif pençeleri ve esrarengiz gözleriyle tekrar ortaya çıkmasını bekledim ama ya benim görüş açımın dışındaydı ya da kanalın yan yolların girmişti.

Tam bana güvenlik sağlayan çakmağın gazının yetmeyeceği endişesine kapılıyordum ki önce hafiften bir gri ışık gözüküp artarak parlaklaştı. Işığa doğru koşunca tünelin açık bir su kanalına çıktığını anladım.

Nihayet kasabanın kuzey düzlüğünde, alışkın olduğum bölgedeydim.

Denizden bir kaç blok, kolejden yarı blok ötedeydim.

Cilalı gökyüzünün en yüksek noktası elmas beyazlığında parlıyordu. Wells Fargo Bank binasının duvarındaki ışıklı dijital ekranda saat 7.56'yı gösteriyordu. Babam öleli üç saat olmamıştı ama onu kaybettiğimden beri sanki günler geçmiş gibiydi. Sıcaklık aynı ekranda yirmi derece gözüküyorsa da gece bana daha soğuk geliyordu. Bankanın köşesini dönünce bir blok aşağıdaki Tid Time Çamaşırhanesi floresan ışığını sel gibi dışarıya boşaltıyordu. Şu anda içeride çamaşır yıkayan müşteri yoktu.

Hazırladığım bir dolarlık banknot elimde, gözlerim kısık, şapkamın siperliğiyle korunmayı maksimum düzeye çıkarmak için başımı eğerek içeri girip deterjan ve çamaşır suyunun keskin kimyasal kokuları içine daldım.

Doğruca bozuk para makinesine gidip bir doları attım. Makinenin verdiği dört çeyreği kapıp koşarak dışarı çıktım.

İki blok sonra, postanenin dışında, iki yanına kanat gibi siperlik konulmuş

bir telefon duruyordu. Binanı duvarına monte edilen telefonun üzerinde bir güvenli ışığı vardı. Şapkamı üzerine asınca gölgelendi. Manuel Ramüez'in hâlâ evde olacağını hesap ettim. Telefon ettiğimde annesi Rosalina onun saatlerdir olmadığını söyledi. Öteki polis hasta olduğu için iki vardiya çalışıyormuş. Akşam masa başı görevinde olacağını, gece yarısından sonra da devriye gezeceğini söyledi.

Ayışığı Körfezi Polisimin santral numarasını çevirip operatörden Polis Ramirez' istedim.

Benim değerlendirmeme göre kasabanın en iyi polis olan Manuel benden yedi santim kısa, on beş kilo lazı on iki yaş büyüktür ve bir Meksikalı Amerikan'dır. O beyzbol sever. Ben hiçbir zaman spor izlemem, çünkü kayıp giden zaman konusunda had safhada duyarlıyı ve değerli saatlerimi o kadar pasif aktiviteler için kullanmaya gönüllü değilim. Manuel country müziği tercih eder, ben rock müziği severim. O sadık bir Cumhuriyetçi'dir. Ben politikaya hiç ilgi duymam. Filmlerde onun günahkârı zevki Abbot ve Costello. benimki ölümsüz Tackie Chan. Biz dostuz.

Chris, babanı duydum, dedi Manuel telefona geldiğinde. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Ben de öyle aslında.

Hayır, sen bir şey söylemek istiyorsun değil mi? "Onunla ilgili değil." "İyi misin?"

Konuşmamak beni hayrete düşürdü. Korkunç kaybım ağzımın tavanını dilime diken ve dikişle boğazımı kapatan bir operatör iğnesi gibi oldu birdenbire.

Garip bir şekilde babamın ölümünden hemen sonra Dr Cleveland'dan gelen aynı soruya tereddütsüz cevap verebilmişim.

Kendimi Manuel'e doktordan daha yakın hissediyordum. Dostluk sınırlarımı gevşetmiş ve acıyı ortaya çıkarmıştı.

Çalışmadığım bir akşam bize uğra, dedi Manuel. "Bira içer, tamales yer, birkaç Jackie Chan filmi seyrederek." Beyzbol ve country müziğe rağmen Manuel'le pek çok ortak yanımız vardır. Gece yarısından sabah sekiz kadar gece vardiyasında çalışır. Bazen de personel eksikliğinde, bu mart gecesinde olduğu gibi, çift vardiya çalışır. O da benim gibi geceyi sever ama gece çalışmak onun için aynı zamanda gereklidir de. Gece vardiyası gündüzden k3daha az arzu edilir olduğu için ücret yüksektir. Daha da önemlisi öğleden sonra ve akşam saatlerini bağına bastığı oğlu Toby ile geçirebilir. On altı yıl önce Manuel'in kansı Carmekta, Toby'yi dünyaya getir dikten hemen sonra ölmüştü. Çocuk narin ve Dow sendromu kurbanıydı. Carmekta'nın ölümünden sonra annesi hemen Manuel'in evin taşınmıştı ve hâlâ da Toby'nin bakımına yardımcı oluyordu. Manuel Ramirez sınırlanmış olmayı iyi bilir. Çoğu insanın irade gücüne ve alınyazısına henüz inanmadığı yaşta, o

hayatının her günü kaderin elini hisseder. Manuel Ramirez ile müşterek pek çok yanımız var.

Bira ve Jackie Chan, harika, diye onayladım. "Ama tamalesi kim yapacak, annen mi sen mi?"

Ah, mi madre değil, söz veriyorum.

Manuel olağanüstü bir aşçıdır ve annesi de kendisinin olağanüstü bir aşçı olduğunu düşünür. Onların ustalık karşılaştırması, iyi niyetle iyi iş arasındaki farkın aydınlatıcı bir örneğini teşkil eder.

Arkamdaki sokaktan bir araba geçti. Aşağıya baktığımda gölgemin yaya kaldırımına kadar uzandığını gördüm.

"Manuel, benim için yapabileceğin bir şey var, tamalesten daha fazla bir şey. "Söyle Chris."

Uzun bir duraklamadan sonra, "Babamla ilgili ...onun cesediyle."

Manuel benim tereddütüme eşlik ediyordu. Garip hikâyemi destekleyecek delil yok olmuştu. Sandy Kirk ile görevliler ve bütün isimsiz ötekiler kendilerini artık güvende hissediyorlardı.

Elbette beni öldürme ya da kaçırma girişimi, daha fazla tanık olasılığını artıracak için, o zaman da uğraşılması gerekecek o suçun tanıklarını ortaya çıkarma tehlikesi yaratacaktı. Bu esrarengiz suikastçıların amacına saldırıdan çok dikkat hizmet ederdi; özellikle onların yegâne tanığı, gün doğumuyla günbatımı arasında sık sıkıya kapalı perdeleri çekilmiş evden gelen, güneşten korkan, örtülerin, peçelerin, kukuletaların ve losyon maskelerinin inayetiyle yaşayan, gece bile kimyasal maddelerden ve örtülerden bir kabuk altında kasabada sürünen kasabanın hilkat garibesi olursa. İthamının ahlaka aykırı yapısı göz önüne alınacak olursa çok az kişi hikâyemi inandırıcı bulacaktır. Fakat Manuel doğruyu anlattığını bilecektir. İnşallah polis şefi de bana inanır. Postanenin dışındaki telefondan uzaklaşıp karakol doğru yöneldim. Karakol sadece birkaç blok ötedeydi. Gecenin içinde koşarken bir yandan da, Manuel'e ve onun amiri Lewis Stevenson'a söyleyeceklerimi iyi hazırlamak için içimden tekrarlama yapıyordum. Heybetli, uzun boylu, geniş

omuzlu atletik Stevenson'un yüzü, profilden antik Roma paralarının üzerine basılacak kadar soyluydu. Bazen kendini adanmış polis rolü oynayan bir aktör gibi gözükürdü. Eğer bu roldüyse bile ödüllük kalibredeydi. Elli iki yaşında rahatça saygı ve güveni hak eden, yaşadığı yıllardan daha bilge -öyle gözükme gayretine düşmeden-olduğu izlenimi uyandırıyor. Onun içinde -

onun pozisyonunda herkesin ihtiyacı olan ama pek azının sahip olduğu nitelikler bir psikolog ve bir rahipten bir şeyler vardı. Güce sahip olmaktan hoşlanıp ama bunu kötüye kullanmayan nadir insanlardandı. Otoritesini şefkat ve adaletle kurardı. Çalıştığı bölümde ufacık bir skandal izi, başarısızlık ya da randıman düşüklüğü olmadan on dört yıldır polis şefliği yapıyordu. Böylece gökyüzünde daha önceki saatlerden daha yükseğe çıkan ayın aydınlattığı lambasız dar sokaklara daldım. İnandırıcı bir hikâyeye anlatma umuduyla sözcükleri beynimde mırıldanarak çitleri, patikaları bahçeleri, çöp bidonlarını geçtim. Manuel'in önerdiği on dakika yerine iki dakika içinde karakol binasını arkasındaki park yerine gelince onu yüklediğim tüm iyi vasıflardan soyan fesat ânında gördüm. Yüzü ne kadar asil olursa olsun para ya da bir anıtlı şereflendirilmeyi, hatta karakolda

valinin, Amerikan Devlet Başkanı'nınkinin yanına fotoğrafının asılmasını hayal etmeyen bir adam olduğu açığa çıktı.

Stevenson karakol binasının öteki ucunda, arka giriş kapısına yakın, kapını üzerindeki şapkalı güvenlik lambasından dökülen mavimtırak ışıktaki duruyordu. Mavi gölgeler içinde yan yarıya gözüken görüştüğü adam, bir iki metre uzaklıkta duruyordu.

Onlara doğru yönelerek araba parkını geçtim. Derin bir konuşmaya daldıkları için benim geldiğimi görmediler. Ayrıca yük kamyonlarının, devriye arabalarının ve öze arabaların arasından geçerken sokak lambalarını saçtığı ışığın da mümkün olduğu kadar dışında kalmak için çoğunlukla gizlenmişim.

Açıklığa doğru adım atmadan hemen önce Stevenson'un ziyaretçisi ona doğru yaklaştı, ben şokla durakladım.

Traşlı kafasını, sert yüzünü, kırmızı kareli gömleğini, blucinini ve iş ayakkabılarını görmüştüm.

Bu uzaklıktan inci küpesini seçemiyordum.

İki büyük aracın yanına kaydım ve çabucak saklanma için aralarındaki daha koyu karanlığa doğru bir kaç adım geriledim. Arabalardan birinin motoru hâlâ sıcaktı ve soğurken çıtırdıyordu.

İki adamın seslerini duyabildiğim halde sözcükler seçemiyordum. Kıyı rüzgârı ağaçlara romantik hikâyeler anlatıyor, bu biteviye fısıltı ve ıslık sesi onların konuştuklarını benden saklıyordu.

Sağımdaki aracın, motoru sıcak olanının, gecenin ilk saatlerinde dazlak adamın Mercy Hastanesi'nden babamın cenazesini götürdüğü beyaz Ford minibüs olduğunu fark ettim.

Kontak anahtarının üzerinde olup olmadığını merak ettim. Yüzümü sürücü tarafındaki cama dayadım ama içeriyi pek fazla göremedim.

Eğer minibüsü çalabilseydim hikâyemi doğrulayacak can alıcı bir delile sahip olacağım büyük olasılıktı.

Babamın cesedi başka bir yere götürülmüş olsa ve artık bu minibüste olmasa bile serserinin kanı mahkeme için az kanıt olmazdı. Motorun nasıl çalıştırılacağını bilmiyordum.

Canı cehenneme, kullanmayı da bilmiyordum.

Mozart'ın beste yapmasıyla eşit araba sürmeye karşı doğal bir yeteneğe sahip olduğumu keşfetsem bile, kıyı boyunca yirmi mi güneydeki ya da otuz mil kuzeydeki başka bir polis karakoluna kadar gidemezdim.

Araba farlarının ışığında ve tepelerde kırılan değerli güneş gözlüğüm olmaksızın olmazdı.

Üstelik minibüsün kapısını açar açmaz iç ışıkları yanar, iki adamın dikkatini çekerdi.

Beni yakalamaya gelirlerdi.

Beni öldürürlerdi.

Polis karakolunun arka kapısı açıldı. Manuel Ramirez dışarı çıktı.

Lewis Stevenson ile suç ortağı önemli konuşmaların derhal kestiler. Bu uzaklıktan Manuel'in dazlak adamı tanıyıp tanıyamadığımı ayırt edemiyordum ama sadece polis şefine hitap ediyor gibiydi.

Manuel'in -Rosalina'nın hayırlı oğlu, Carmelita'nın yaşlı dulü, Toby'nin sevgili babası- cinayet ya da mezar soygunculuğunun içindeki bir taraf olacağına inanamazdım. Bizler hayatlarımızdaki insanların birçoğunu hiçbir zaman tanıyamayız. Onların içlerini gördüğümüz inancı ne kadar derin olursa olsun gerçek anlamda tanıyamayız. Çoğu insan derinlerindeki garip akıntılarla yeri değişen zerreciklerin oluşturduğu sonsuz sayıda tabakayı içeren, bulanık bir göldür. Fakat Manuel'in berrak sudan kalbinin, ihaneti saklayacak yeteneğinin olmadığına hayatım üzerine bahse girmeyi arzu ediyordum. Onun hayatı üzerine bahse girmek istemiyordum.

Bununla birlikte ayrıntılı mahkeme kanıtı bulmak amacıyla aracı bağlamak için beyaz minibüsün arkasını benimle aramak üzere resmen göreve çağırıyordum, kendim kadar onun da ölüm tezkeresini imzalamış olabilirdim.

Hatta bundan emindim. Stevenson'la dazlak adam birdenbire araba parkın araştırmak için Manuel'den uzaklaştılar. Onlara benim telefonumdan Manuel'in sırada söz etmiş olduğunu anladım.

Hemen çömelip market kamyonuyla minibüs arasındaki karanlığa sindim.

Minibüsün arkasındaki plakayı okumaya çalıştım. Her zaman çok ışıkla rahatsız olurken bu kez az ışık beni zora soktu.

Çılgıncasına harfleri ve yedi numarayı parmak uçlarımla takip ettim ama körleri okuma biçimiyle onları hafızama alamadım.

Dazlak adamın, Stevenson değilse eğer, minibüs geleceğini biliyordum.

Harekete geçmişti bile. Kasap, ceset tüccarı, gözleri hırsız dazlak adam.

Çömelik kalarak park edilmiş araba ve kamyon sıralarının arasından dar sokaklara geri dönmek için buraya geldiğim rotayı izledim. Saklanmak için çöp bidonların kullanarak Dumpster'a doğru süründüm. Onu geçince köşeyi dönüp öteki geçide girdikten ve karakolun görüş açısından çıktıktan sonra ayağa kalktım ve kedinin çevikliğiyle, gece yarattığı bir baykuş gibi gecenin içine süzüldüm. Gün doğmadan önce güvenli bir korunak bulacak mıyım, yoksa hâlâ yakıcı güneş altında dolaşıyor mu olacağım, diye merak ediyordum.

Eve gitmemin bir tehlikesi olmayacağını düşündüm.

Fakat orada aşırı oyalanmak aptallık olabilirdi. Karakoldaki iki dakika için gecikmiş sayılmazdım. Randevu saati geçtikten sonra, polis şefi Stevenson babamın cenazesini çalan adamla onu görmüş olacağımın farkına varmadan önce en azından on dakika beni beklerlerdi.

O zaman bile beni aramak için eve gelmezlerdi. Hâlâ onlar için ciddi bir tehdit değildim, olma ihtimalim da yoktu. Gördüğüm hiçbir şeyin kanıtına sahip değildim. Yine de esrarengiz fesatlarının ortaya çıkmasını engellemek için aşırı önlemler alma eğiliminde gözüküyorlardı. En küçük bir gevşek uç bırakma niyetinde değillerdi. Bu da benim boynumda bir ilmek anlamına geliyordu.

Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde Orson'u antrede bulacağımı umuyordum, ancak beni beklemiyordu.

Seslendim ama ortaya çıkmadı. Karanlıkta yaklaşıyor olsaydı bile onun koca pençelerinin döşemeye çarpan sesini duyardım.

Belki de huysuzluğu tutmuştu. Genellikle iyi huylu, oyuncu, kuyruğuyla Ayışığı Körfezi'ndeki sokakları süpürecek yeterli enerjiye sahip ve sıcak kanlıdır. Zaman zaman yine de dünya bütün ağırlığıyla üzerine çöker ve o zaman bir halı kadar gevşek serilir yatar. Üzgün gözleri açık ama kuçukuçu anıları üzerine ya da bu dünyanın ötesindeki kuçukuçu görüntüleri üzerine sabitleşmiş olur. Ara sıra hafif iç çekmelerden başka hiç ses çıkarmaz.

Daha ender olarak da onu kapkara bir keder içinde bulurum. Bu bir köpeğin girebileceği haddinden fazla derin bir durum olmalı ama ona yine de çok iyi uyar.

Bir keresinde yatak odamdaki aynalı dolabın önünde yaklaşık yarım saat -

köpek aklına sonsuz gibi gelen kendi yansımasına gözünü dikerek oturmuştu. Kendi görüntüsünde onu büyüleyen şeyin ne olduğunu anlayamamıştım. Oysa bunun hem köpeksi bir boşluk, he de basit bir şaşkınlık olduğunu göz ardı etmemiştim.

Kulakları düşmüş, omuzları çökmüş, sallanmayan kuyruğuyla hüznün dolu gözüküyordu. Yemin ederim ki gözlerinin zapt edemediği, yaşlarla dolduğu zamanlar oluyordu.

Orson, diye seslendim.

Merdivendeki lambayı yakan düğme, bütün evdeki elektrik düğmelerinin çoğu gibi bir reostaya bağlıydı.

Merdivenleri çıkmama yetecek en az ışık için düğmeyi çevirdim.

Orson merdiven sahanlığında da yoktu. İkinci salonda da beklemiyordu.

Odamdaki loş ışığı açtığımda orada da yoktu.

Doğruca en yakın komodine gittim. En üstteki çekmecedeki içinde yedek bir para sakladığım zarfı çektim.

Zarfı sadece yüz seksen dolar vardı ama hiç yoktan iyiydi. Gerçi nakit paraya niye ihtiyaç duyabileceğimi bilmiyordum. Parayı blucin cebime aktardım.

Komodinin çekmecesini kapatırken yatak örtüsünü damgasının olduğu yapıştırılmamış zarfı biraz buruşukluk ve garip lekele vardı.

Zarfı alınca elime bazı yerleri hafifçe nemli geldi. İçindeki katlı kâğıt kuruydu.

El lambasının ışığında belgeyi inceledim. Standart başvuru formunun karbon kopyasında babamın özenli yazısını tanıdım; bu ateşli silaha sahip olma hakkını engelleyecek bir akıl hastalığı ve suç kaydı olmadığını yerel polise resmen bildiriyordu. Aynı zamanda zarfı içinde, silahın 9 milimetrelik Glock 17 olduğunu ve babamın onu bir çekle satı aldığını gösteren silah faturasının bir karbon kopyası da vardı.

Faturanın tarihi içimi ürpertti: İki yıl önce 18 Ocak Annemin otobandaki araba kazasında ölmesinden sadece üç gün sonra Glock'u satın almıştı. Sanki korunma ihtiyacı hissetmişti.

Yatak odamın karşısındaki çalışma odasından şarj aletine takılı mobil telefonumu alıp kemerime taktım. Orson çalışma odasında da yoktu.

Daha önceki saatlerde Sasha onu beslemek için ev uğramıştı. Belki o giderken Orson'u da götürmüştü.

Hastaneye giderken bıraktığım gibi kederli olmuş olsaydı -özellikle daha da kasvete gömülseydi - Sasha zavallı hayvancığı yalnız bırakmazdı. Çünkü Sasha'nın damarlarında şefkat de kan gibi akar.

Orson, Sasha ile gitmiş olsaydı bile 9 milimetreli Glock'u babamın odasından kim getirip yatağının üzerine koymuştu. Sasha olamazdı. Silahın varlığını bilemezdi ve babamın eşyalarını da karıştırmazdı.

Masa telefonu bir telesekretere bağlıydı. Yanıp s nen mesaj ışığının yanında iki mesaj olduğu gözüküyordu. Makinenin otomatik saat-tarih bildirimine göre birinci arama sadece yarım saat önce yapılmış, konuşmacıyı tek bir sözcük etmemesine karşın yaklaşık iki dakika sürmüş. Sanki telefon hattından odamdaki kokuları alacak büyüdü güce sahipmiş de o suretle benim evde mi dışarıda mı olduğumu anlayacakmış gibi, başlangıçta derin nefesler alıyor, sonra yavaşça bırakıyordu. Bir süre sonra düşünceleri içinde kaybolmuş hayale dalan birinin davranışı içinde, kendi kendine mmm yapıyormuş ve kaydedildiğini unutmuş gibi, mmm yapmaya başladı.

Doğaçlamaya benzer, hiçbir ahengin olmadığı, alçak, ürkütücü ve tekrarlı olan bu mmm şarkısı, tıpkı kötülü melekleri korosunun kendisine şarkı söylediğine inanan bir delinin duyabileceği türdendi.

Onun bir yabancı olduğuna emindim. MMM dan başka bir şey söylenmese de bir arkadaşımın sesini

tanıyabileceğime inanıyordum. Onun yanlış bir numara aramadığından da emindim. Babamın ölümünü takiben vuku bulan olaylara karışa biri olmalıydı.

Makinedeki ilk arama sona erince yumruklarımın sı kıldığını fark ettim.

Ciğerlerimde yararsız havayı tutuyordum. Sıcak kuru nefesimi verip serin tatlı havayı almama rağmen yine de ellerimi çözemiyordum.

Eve dönüşümden sadece birkaç dakika önceki ikinci arama ise Angela Ferryman, babama bakan hemşire tarafından yapılmıştı. Kendisini tanıtmıyordu fakat ben onun ince ama müzikal sesini tanımıştım: Tüm mesaj boyunca, bir çitin üzerinde hiç durmadan o kazıktan o kazığa zıplayan bir kuş gibiydi.

"Chris, seninle konuşmak istiyorum. Konuşmam lazım. Uygun olur olmaz.

Bu gece. Gelebilirsen bu gece.

Şu anda arabadayım, eve gidiyorum. Oturduğum yer biliyorsun. Beni telefonla arama. Telefonlara güveni yok. Bu telefonu da açmak istemezdim.

Fakat seni görmem gerek. Arka kapıya gel. Mesajımı ne kadar geç alırsan al yine de gel. Uyumayacağım. Uyuyamayacağım."

Telesekretere yeni bir bant koydum. Eski kaseti masamın yanındaki atık kâğıt sepetinin dibindeki buruşturulmuş kâğıtların altına sakladım.

Bu iki kısa kayıt polis ya da yargıç için inandırıcı olmazdı. Her şeye rağmen bana olağandışı bir şeyler olduğunu göstermesi için sahi olduğum ufacık bir delil parçasıydı; bu küçük güneş almayan kalede beni doğumumdan bile daha olağandışı bir şeyler oluyordu. Yirmi sekiz yıl boyunca yara almadan yaşamımın XP ile sürmesinden daha da olağandışı.

Evde on dakikadan daha az kaldım. Yine de çok fazla oyalanmıştım.

Orson'u ararken, aşağı katta kırılan bir cam ya da zorlanan bir kapı, sonra da merdivenlerden çıkan ayak sesleri duymayı bekliyordum. Ev sessiz kalsa da, göldeki yüzeysel gerilim gibi ürkütücü bir sessizlikti bu.

Köpek, babamın yatak odasında ya da banyoda kuyruğunu sürüyerek gezmiyordu. Dolabın içine de girmemişti. Saniye saniye o köpek herifle ilgili endişem büyüyordu.

9 milimetrelik Glock'u yatağımın üzerine koyan her kimse, Orson'u o götürmüş ya da zarar vermiş olabilirdi.

Tekrar odama dönüp çekmecedен yedek güneş gözlüğümü aldım.

Yumuşak kabının içindeki gözlüğü gömlek cebime koydum.

Zamanı ışıktı rakamlarla gösteren kol saatime göz attım. Hızla faturayı ve polis soruşturma formunu Thor Sila Mağazası'ndan gelen zarfın içine tekrar soktum.

Bunların bir delil mi yoksa sadece çöp mü olduğun bilmeksizin şiltenin altına sokuşturdum.

Satın alma tarihi anlamlı görünüyordu. Birdenbire he şey anlamlı göründü.

Tabancayı muhafaza ettim. Belki tam filmlerdeki gibi bu bir tuzaktı ama bir silahla kendimi daha güvenlikte hissediyordum. Keşke nasıl kullanıldığını bilseydim.

Deri ceketimin cepleri tabancayı saklayabilecek kadar derindi. Ölü bir çelik gibi değil, yaşayan bir şey gibi uyuşuk ama tümüyle cansız olmayan bir yılan gibi, sağ cebime koydum.

Kımıldadığımda yavaşça kıvrıldı gibi geldi bana: tumbul ve tembel.

Orson'u aramak için merdivene yönelmişim ki o temmuz akşamını hatırladım. Odamın penceresinden bahçede onu seyrediyordum. Burnunu rüzgâra doğru kaldırmış, semalardaki bir şeye yoğunlaşmış, en şaşırtıcı ruh hallerinden birinin derinlemesine içindeydi. Ulumuyordu ve yaz göğünde ay yoktu. Onun çıkardığı ses ne bir ağlama ne de inlemeydi ama eşine rastlanmayan, tedirgin edici, zayıf bir bebek sesine benziyordu. Panjuru kaldırıncaya aşağıdaki bahçede olduğunu gördüm. Ayışığının gümüşe boyadığı çimenlerde harıl harıl bir çukur kazıyordu. Bu çok garipti çünkü terbiyeli bir köpekti ve asla toprağı kazmazdı.

Öfkeyle kazdığı bölümü terk edip birkaç adım öteye, sağ tarafa doğru gidip yeni bir çukur kazmaya başladı. Hareketleri çılgıncaydı.

Ne yapıyorsun oğlum? Bahçede köpeğin durmadan kazma nedenini merak ediyordum.

Ceketimin cebinde kıvrım kıvrım olan tabancayla aşağı inerken, bahçeye gidip bebek gibi sesler çıkaran köpeği yanına oturduğum o temmuz gecesini hatırladım.

Ateşin üzerinde bir vazoya şekil veren bir cam üfleyicisinin ıslıklı tıslaması kadar inceden feryatları yükseliyordu ve o kadar yumuşaktı ki en yakındaki komsuları bile rahatsız etmiyordu. Yine de bu seste beni sarsan bir perişanlık vardı. O feryatlarla, en koy camdan daha koyu bir hüznü biçimlendiriyordu.

Yaralı değildi ve hasta da gözüküyordu. Tüm anlayabildiğim, onun içini azapla dolduran şey, yıldızların manzarasıydı. Fakat köpeklerin görme gücü bize öğretildiği kadar zayıfsa, yıldızları iyi görememesi ya da hiç görememesi lazım. Yıldızlar neden Orson'un öyle acı çekmesine neden oluyordu? O gece öbür gecelerden da ha derin değildi ki. Gözlerini gökyüzüne dikip ıstıraplı feryat ediyor ve benim güven verici sesime karşılık vermiyordu.

Elimi başına koyup sırtına vurduğumda içinden şiddetli bir ürpermenin geçtiğini hissetmişim. Ayağa

fırlayıp bana uzaktan bakmak için yanımdan ayrılmıştı.

Benden bir an nefret ettiğine yemin ederim. Beni her zamanki gibi seviyordu; hâlâ benim köpeğimdi; yine de beni sevmekten kaçamıyordu; ama aynı zamanda da benden şiddetle nefret ediyordu. Sıcak temmuz havasında ondan yaydan soğuk nefreti gerçekten hissetmiştim. Bir bana, bir gökyüzüne bakıp bir an katı ve öfkeli bir an zayıf ve umutsuzluk içinde bebek sesi çıkararak bahçede dolaşıyordu. Bunu Bobby Halloway'e anlattığımda köpekleri kimseye nefret duyma ve gerçek umutsuzluk gibi karmaşık bir duyguyu hissetme yeteneklerinin olmadığını, duygusal hayatlarının entelektüel hayatları kadar basit olduğunu söyledi. Ben kendi yorumumda ısrar edince Bobby, "Dinle Snow, eğer buraya gelip Yeni Dalga saçmalıklarıyla benim kafamı şişirip duracaksan neden bir tabanca alıp beynimi dağıtmıyorsun? Ahmak felsefenle, usandırıcı küçük hikâyelerinle kafamı tokmaklaya tokmaklaya işkence yaparak öldürmekten daha insafılı olurdu. İnsan tahammülünün de sınırı vardır, Saint Francis benim bile."

Her şeye rağmen Orson'un benden nefret ettiğini, temmuz gecesinde hem nefret edip hem sevdiğini ben biliyorum. Dahası gökyüzündeki bir şeyin ona aza verdiğini, içini umutsuzlukla doldurduğunu da biliyorum: Yıldızlar, gökyüzünün siyahlığı ya da belki onun hayal ettiği bir şey.

Köpekler hayal kurabilirler mi? Neden olmasın?

Rüya gördüklerini ben biliyorum. Uyku esnasında onu seyrederken hayali bir tavşanı avlar gibi tekme attığını gözlerimle gördüm. İç çekip inlediğini ve rüyadaki bir düşmana hırladığını kulaklarımla işittim.

Orson'un o geceki nefreti ondan korkmama nede olmadı ama onun için korktum. Sorununun benim için tehlike yaratacak huysuzluk ya da fiziksel bir hastalık olmadığını, ruhsal bir dert olduğunu biliyordum.

Hayvanlardaki ruhtan bahsedince Bobby çılgınca bağırıp çağırmış, sonuç olarak da şaşkınlıktan iyice eğlendirici bir tutarsızlığa düşmüştü.

O uzun gece boyunca bahçede oturup istememiş olmasına rağmen Orson'un yanında kalmayı sürdürmüştüm. Bana öfkeyle bakıyor, jilet gibi ince çığlıklarla gök kubbeyi gösteriyor, kontrolü dışında titriyordu. Şafak söküne kadar bahçede dönüp durmuştu. Sonra da nihayet tükenmiş

olarak gelip başını kucağıma koymuştu. Artık benden nefret etmiyordu.

Gün doğumundan hemen önce, her zamanki uyku saatimden önce odama gidip yatmaya hazırlandığımda, Orson da benimle gelmişti. Çoğu zaman benim yatma zamanıma göre uyumayı tercih ettiğinde, ayakucuma kıvrılır yatarı. Ama bu kez bana sırtını dayayarak yanıma uzanmıştı. Uyuyuncaya kadar kocaman kafasını ve güzel siyah tüylerini okşamışım.

Ben bütün gün boyunca uyuyamamıştım. Panjurlu pencerelerin ötesindeki sıcak yaz sabahını düşünerek yatmıştım. Gökyüzü, içinde uçan kuşlarla tersine çevrilmiş mavi porselen bir kâseye benziyordu. Sadece resimlerde gördüğüm gündüz kuşları. Arılar ve kelebekler. Bir türlü tatlı uykuya dalamamıştım. Çünkü acı duygularla gırtlığıma kadar doluydum.

Hemen hemen üç yıl sonra şu anda, mutfak kapısının açıp arka terasa çıktım. Orson'u o kederli ruh halinde bulmamayı umuyordum. Bu gece ne benim, ne de onun için terapiye vakit yoktu.

Bisikletim terasta duruyordu. Merdivenlerden aşağı indirip meşgul olan köpeğe doğru sürdüm.

Orson bahçenin güneybatı köşesinde, çeşitli çapta ve derinlikte yarım düzine kadar çukur kazmıştı. Çukurlardan birine takılıp bileğimi burkmamak için dikkat etmem gerekti. Bahçenin karşı köşesinde pençeleriyle ot yığınına saçıyor ve toprak keseklerini dağıtıyordu.

Orson!

Karşılık vermedi. Çılgınca kazma işine ara bile vermedi. Toprağı kazan ö ayaklarının arkasından çıkardığı uçan toz topraktan kaçınmaya dikkat ederek yüz yüz gelmek için o anda kazdığı çukurun çevresini dolandım. "Hey, arkadaş," dedim.

Köpek başı eğik toprağı kazarken bir yandan da merakla kokluyordu.

Rüzgâr durmuştu. Dolunay ağaçların en yükse dallarında bir çocuğun kayıp balonu gibi asılı duruyordu.

Başımın üzerinden bir çobanaldataan pike yapıp uçan karıncaları ve erkenci baha pervanelerini devşirmek için süzülürken pe pe pe diye bağıırıyordu.

Orson'u iş başında seyrederken, "İyi bir kemik buldun mu son günlerde?"

dedim.

Kazmayı bıraktı ama hâlâ beni tanımadı. Kokusu bana kadar gelen yeni kazılmış toprağı aceleyle kokladı. "Seni kim çıkardı dışarıya?"

Sasha onu tuvalet için dışarıya çıkarmış olabilirdi, fakat sonra onu tekrar içeri sokacağından emindim.

Sasha mı? diye sordum yine de.

Eğer bahçedeki tahribatı yapmak için onu serbest bırakan kişi Sasha ise Orson onu gammazlamazdı. Hakikati okumayayım diye gözlerini benden kaçıırırdı.

Hemen o sırada kazdığı çukuru terk ederken bir önceki çukura dönüp kokladı ve tekrar işe koyuldu.

Belki babamın öldüğünü biliyordu. Sasha'nın da daha önce söylediği gibi hayvanlar bazı şeyleri bilirler. Belki de bu gayretli kazı işlemi, onun acısını yarattığı enerjiyi boşaltma biçimiydi.

Bisikletimi onların üzerine yatırdım. Tasmasında yakalayıp dikkatini bana yöneltmesi için yumuşakça zorladım.

Sorunun ne?

Gözleri yıldızlı gökyüzünün pırıltısına değil, tahrik ettiği toprağın karanlığına dikili, derin ve anlaşılmazdı. "Gitmem gereke yerler var arkadaş,"

diye anlattım ona. "Benimle gelmeni istiyorum."

Bitmez tükenmez bu büyük işi bırakmaya isteksiz olduğunu söylemiş gibi sızlandı ve boynunu büküp gözlerini çevresindeki harabeye dikti.

Sabah gelirsin. Ben Sasha'da kalacağım ve burada seni yalnız bırakmak istemiyorum.

Kulakları dikeldi ama bu Sasha'nın adından söz etmemden ya da söylediğim herhangi bir şeyden değildi. Eve doğru bakmak için güçlü gövdesini çevirdi.

Tasmasını bıraktığımda bahçenin karşı tarafına doğru koştu ama arka terasın oralarda durdu. Dikkat içinde, başını kaldırmış, tamamen sessiz ve tetikteydi. "Ne oldu Orson?" diye fısıldadım.

Gecenin suskunluğunda alçak sesli hırıltısını, ondan beş altı metre uzaklıktan belli belirsiz duyabiliyordum.

Evden çıkarken arkamdaki odaları ışısız bırakarak tüm elektrik düğmelerin çevirdim. Odaları karanlı doldurunca cama yüzünü dayamış

hayaletimsi bir yüz göremedim.

Orson birisinin varlığını hissetmişti. Birdenbire bir kedinin çevikliğiyle fırladı ve bana doğru bir koşu tutturdu.

Bisikletimi yerden kaldırdım.

Kuyruğu düşüktü ama bacaklarının arasında değildi. Kulaklarını düzleştirmişti.

Orson beni geçerek arka kapıya doğru koştu.

Köpek cinsine has duyguların güvenilirliğine dayanarak, gecikmeden, kapıda köpeğe katıldım. Ev benim boyumda gümüş rengi sedir ağacından bir çitle çevrili idi. Kapı da sedir ağacındandı. Kapı sürgüsü elimin altında buz gibiydi. Sessizce kapıyı kaydurdum ve gıcırdayan kapı menteşelerine içimden lanet yağdırdım. Kapıyı iterken bizi bekleyen biri olduğunu yarı yarıya umuyordum ama dar yol ıssızdı.

Güney tarafta, okalıptüs ağaçlarının ötesinde, bir golf sahası, Ayışığı Körfez Hanı ve Şehir Kulübü bulunuyordu. Cuma gecesinin bu saatinde yüksek ağaçların gövdeleri arasında inceleyince, golf sahasının deniz kadar kara olduğu görülüyor, hanın pencereleri, Tahiti'ye gitmeye hazırlanan muhteşem bir geminin amber rengi lumbozlarına benziyordu.

Dar yol sol taraftan kasabanın merkezine doğru tırmanıp Katolik kilisesi St.

Bernadette'ye bitişik mezarlıkta son buluyordu. Sağ taraftan ise tepeden aşağı düzlüğe, limana ve Pasifik'e iniyordu. Krematoryumun penceresindeki ışığı ve cenazecini sedyesinde yatan güzel genç anneyi bana hatırlatan okalıptüs ağaçlarının kokuları içinde bisikletimi tepeye mezarlığa doğru sürmeye başladım. Bisikletimin yanı sıra koşuturan Orson, handa gelen dans müziğinin hafif nağmeleri, sorumdaki komşu evlerin birinden gelen be bek ağlaması, öte yandan cebimdeki tabancanın ağırlığı ve keskin gagalarıyla böcekleri kapan tepemin üzerindeki çobanaldatanlarla birlikte: Yerle göğün arasındaki kapanda hep birlikte...

Angela Ferryman'ın telesekreterdeki mesajı gizli kalan bir şeyleri açıklama söz gibi gözüküğü için onunla konuşmak istiyordum. Bu ifşaat için hazırdım.

Yine de öncelikle Sasha'ya telefon etmeliydim. Babamdan haber almayı bekliyordu.

St. Bernadette Mezarlığında durdum; kasabadaki en sevdiğim yerlerden biri, pırıl pırıl aydınlatılmış bölgelerden birindeki karanlıklar limanı. Altı dev meşe ağacının gövdeleri, birbirine bağlanmış tepe dallarıyla biçimlenen bir tavana destek veren kolonlar gibi yükseliyordu. Altlarındaki sakin mekân bir kütüphanede raflar arasındaki geçitler gibi uzanıyordu. Mezar taşları hayat yapraklarından alıntılar yapılan, başka yerlerde unutulmuş ama burada hatırlanan üzerinde isimleri yazık kitaplar gibiydi.

Orson mezarların üzerinden gündüzleri meşe palamudu toplayan sincapların izlerini koklayarak benden pek de uzaklaşmada dolaşıyordu. O av izi süren bir avcı değil, merakını tatmin eden bir bilgeydi.

Kemerimden mobil telefonumu çıkarıp Sasha Goodall'ın mobil telefon numarasının olduğu tuşa bastım. İkinci çalışta cevap verdi Sasha.

Babam öldü, dedim.

Babamın ölüm haberinin bekleyişi içinde daha önce üzüntüsünü bana ifade etmişti zaten. Şimdi sesi kederle hafifçe gerginleşmesin karşın kendini çok iyi kontrol ederek ancak duyabileceğim bir sesle, "Öldü mü?...acı çekti mi?"

Hayır, acı çekmedi.

Bilinci yerinde miydi?

Evet, vedalaşma şansımız oldu.

Hayat kötü, dedi Sasha.

Kural böyle, dedim. "Oyuna katılırız ve sonra bugün oyunu bırakmayı kabul etmek zorundayız."

Yine de hayat kötü. Hastanede misin?

Hayır, dışarıda dolaşıyorum. Enerjimi boşaltıyorum. Sen neredesin?

Explorer'dayım. Pinki'nin kafesine gidiyorum. Kahvaltı ederken şovla ilgili notlar üzerinde çalışacaktım." Üç buçuk saat yayında olacaktı. "Yahut da bir yerde oturup beraber yemek için bir şeyler alabilirim."

Ben aç değilim, dedim. "Daha sonra görüşürüz ama." "Ne zaman?"

Sabah eve gittiğinde sende olurum. Yani senin için uygunsa.

Çok güzel. Seni seviyorum Karadam. "Seni seviyorum," diye karşılık verdim. "Bu bizim küçük mantramız."

Bu bizim gerçeğimiz.

Telefonu kapatıp tekrar kemerime taktım.

Bisikletle mezarlıktan çıkarken dört ayaklı arkadaşım da beni izledi ama başlangıçta biraz isteksizce. Kafası tamamen sincap gizemleriyle doluydu.

Angela Ferryman'ın evine doğru yola çıktım. Yoğun trafiğin ve geniş

aralıkla sokak lambalarıyla karşılaşma olasılığının mümkün olduğu kadar az olduğu ar sokaklardan geçmeye çalışıyordum. Sokak lambalarının altından geçmekten başka seçim şansım olmadığına pedalları daha güçlü çeviriyordum.

Orson hızıma ayak uyduruyordu. Şimdi daha mutlu görünüyordu. Yanım sıra koşarken gece karanlığındaki her şeyden daha siyahtı.

Sadece dört arabaya rastladık. Her seferinde gözümü kısıp farlardan gözlerim kaçırdım.

Angela manolya ağaçlarının gölgesindeki o hoş İspanyol evlerinden birinde oturuyordu. Ön odalarda hiç ışık yoktu.

Yandaki kilitlenmemiş bahçe kapısı beni çardaklı bir geçide götürdü.

Çardağın yanları ve kemerli tavanı yaseminlerle sarılmıştı. Ya aylarında minik beyaz taçyapraklı çiçekler salkımlar halinde öyle bol açardı ki kafesten kat kat dantelalar dökülüyor gibi olurdu. Daha bu zaman bile avcı yeşili yaprakları canlanmıştı.

Yasemin rayihasını tadına vararak derin derin içime çektiğim sırada Orson iki kez hapsirdi.

Bisikletimi çardaktan geçirip evin arka tarafını dolaştım ve kırmızı renkli veranda direklerinden birine dayadım. "Uyanık ol," dedim Orson'a. "Güçlü ol. Kötü ol."

Görevini anlamış gibi keyiflendi. Bobby Holloway ne derse desin belki de sahiden anladı.

Mutfak pencerelerinin ve içeriyi hafifçe göstere perdelerin ötesinde bir mum ışığı titreşiyordu.

Kapının yan taraflarında dört tane küçük cam tabaka vardı. Camlardan birin hafifçe tıklattım.

Angela Ferryman perdenin kenarını kaldırdı. Ürke bakışları aceleyle bana, sonra da yalnız gelmiş olduğumdan emin olmak için arkamdaki avluya kaydıldı.

Bir komplo korkusunu ima eden bir tavırla beni alı arkadan kapıyı kilitledi.

Dışarıdan bizi kimsenin dikizleyememesi için hiç aralık kalmadığına ikna oluncaya kadar perdeyi ayarladı.

Mutfak keyifli bir sıcaklıktaydı. Angela gri süveter üstüne bir de lacivert yün hırka giymişti. El örgüsü hırka sonuncu kocasına ait olabilirdi, çünkü boyu dizlerine, omuz dikişleri dirseklerine kadar iniyordu.

Hırkanı kollarını o kadar fazla kıvırmıştı ki katlar bileklerinde kelepçe gibi duruyordu.

Bu giysi yığını içinde Angela her zamankinden daha mini minnacık ve ince gözüküyordu. Belli ki üşüyordu. Rengi tamamen kaçmış, tir tir titriyordu.

Beni kucakladı. Ona hiç uygun olmayan bir bitkinli hissetsem de bu onun her zamanki ateşli, kemikli, güçlü sarılışıydı.

Cilalı çam masaya oturdu ve beni de karşısındaki iskemleye oturmaya davet etti. Şapkamı çıkardım. Ceketimi de çıkarmayı düşündüm.

Mutfak fazlasıyla sıcak olmasına karşın, kollarımı ceketin kollarından çekerken, tabanca ceketimin cebinde olduğu için iskemleye çarpacağından ya da yere düşeceğinden korktum. Angela'yı telaşlandırmak istemiyordum.

Çünkü tabancadan korkacağı muhakkaktı.

Masanın ortasında, rubi rengi mumlukların içinde üç tane adak mumu yanıyor titrek kırmızı ışıkları cilalı masaya vuruyordu.

Bir şişe kayısı konyağı vardı masada. Angela benim için de bir likör kadeh koydu ve içini yarısına kadar doldurdu.

Kendi kadehi ağzına kadar doluydu. Bu onun ilk kadehi de değildi.

Sıcaklığını içine almak istermiş gibi kadehi iki elini arasında tutuyordu.

Kadehi dudaklarına iki eliyle birlikte götürdüğünde her zamankinden daha fazla kimsesiz çocuk

görünümüne bürünüyordu. Zayıf nahifliğine karşın, otuz beş yaşını çoktan aşmıştı. Kendi yaşından hemen hemen on beş yaş

daha genç gözüküyordu. Bu anda nerdeyse çocuk gibiydi.

Küçüklüğünden beri her zaman hemşire olmayı istedim.

En iyisi oldun, dedim içtenlikle.

Dudaklarında kalan kayısı konyağını yaladı ve bardağı gözünü dikti.

"Annemde eklem romatizması vardı ve normalden daha hızlı ilerliyordu. Çok hızlı. Ben altı yaşımıdayken bacaklarında çelik kelepçelerle ve koltuk değnekleriyle yürüyebiliyordu. On ikinci yaş günümde kısa süre sonra yatalak oldu. On altı yaşımıdayken de öldü." Ona yardımcı olacak anlamlı bir söz, bulup söyleyemedim. Kimse de bulamazdı. Ne kadar içten olursa olsun herhangi bir sözcük süke ekşiliği kadar sahte bir tat bırakırdı.

Bana anlatacağı önemli bir şeyi olduğu muhakkaktı ama sözcükleri sıraya koyup masada bana doğru yürüyüş geçirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Çünkü ban söyleyeceği her neyse onu ürkütüyordu. Korkusu gözle görülebiliyordu.

Yavaş yavaş asıl konuya gelmeye uğraşırken, "Annem kendisinin kolayca gidip alamadığı şeyleri ben getirmeyi istiyordum. Bir bardak buzlu çay. Bir sandviç. İlaçları. İskemlesine yastık vb. Daha sonraları da lazımlık. Ölümüne doğru da idrarını tutamadığında temiz çarşaf. Bu da beni hiç rahatsız etmedi. Ona bir şeyler getirdiğimde bana her zaman gülümser, zavallı kemikli elleriyle saçlarımı okşardı. Onu iyileştiremez, yürümesi ya da dans etmesini sağlayamazdım ve acılarına korkularına çare olamazdım ama ona bakabilir, rahatın sağlar, onu izleyebilirdim. Bunları yapmak benim için her şeyden...her şeyden daha önemliydi.

Kayısı konyağı, konyak denemeyecek kadar tatlıydı ama beklediğim kadar değildi yine de. Aslında etkiliydi.

Ondan içebileceğim hiçbir miktar bana ailemi unutturamayacağı gibi Angela'ya da annesini unutturamazdı.

Tüm arzum hemşire olmaktı, diye tekrarladı. "Uzun bir zaman tatmin eden bir çalışma hayatım oldu. Bir hastayı kaybetmek üzücüydü ama çoğunlukla hizmetimin mükâfatını görüyordum." Konyak kadehin den kaldırdığı gözleri bir anıyla iri iri açılmıştı. "Tanrım ölesiye korkmuştum senin apandisit ameliyatında. Küçük Chris'imi kaybedeceğimi sanmıştım." "On dokuz yaşındaydım. Pek küçük değil."

Tatlım, sen yeni yürümeye başlarken hastalığın teşhis edildiğinden beri sana bakıyorum. Sen benim için her zaman küçük bir oğlan çocuğu olarak kalacaksın.

Gülümsedim. "Ben de seni çok seviyorum Angela." Bazen duygularımı böyle çok açık ifade etmemin

olağandışı olduğunu unuttur şimdi olduğu gibi insanları şaşkınlığa uğrattırım.

Gözleri yaşlarla bulutlandı. Gözyaşlarını bastırmak için dudağını ısırıp kayısı konyasına başvurdu.

Akut hale gelinceye kadar belirtilerinin ortaya çıkmadığı apandisit vakalarından biri gelmişti dokuz yıl önce başıma. Öğleden önce kusuyor ve terliyordum.

Yüzüm kızarmıştı. Karnımdaki sancı, beni kızgın yağı içindeki karides gibi iki büklüm yapmıştı.

Mercy Hastanesi'nde yapılması gereken olağandışı hazırlık ihtiyacı yüzünden ortaya çıkan gecikme nedeniyle hayati tehlikeyle karşı karşıya kalmıştım. Operatör ameliyat odasında karanlıkta -hatta az ışıkta bile karın kesip açma ve tüm işlemi karanlıkta yapma fikrini kuşkusuz pek uysalca karşılamamıştı. Ameliyathaneni parlak ışıklarına uzun süre maruz kalmanın ışıklardan korunmayan deride şiddetli yanıklara neden olacağı ve melanoma riski doğuracağı, tersi durumun ise ameliyat işlemine engel olacağı muhakkaktı. Kesilecek yerin altındaki her tarafı örtmek -kasıklarımın ayak parmaklarıma kadar -kolaydı; kaymasını engellemek için pamuklu çarşaf iğnelendi. Ek olarak vücudumun üst kısmıyla başımı ışıktan korumak için de üstüme bir çarşaf gerildi. Aynı zamanda narkozitöre, küçük bir el feneriyle nabızı mı ve ateşimi kontrol etmek, ağızındaki maskeyi ayarlamak, kalp atışlarının izlendiği elektrokardiyograftan çıkan elektrodların göğsümde ve bileğimdeki yerlerinde olup olmadığından emin olmak için çarşafın altına koyma izin verildi. Standart ameliyatlarda, karında kesilecek kısmın bir pencere dışında örtülmesi gerekiyordu.

Benim vakamda ise bu dikdörtgen pencere mümkün olduğu kadar ince bir yarık biçimine indirildi. Doktor ışığın bağırsaklarımın üzerine tamamen düşmesini istiyordu, ama o zaman da organlarım tüm ışığı almış olacaktı. Ne yazık ki onlar bütün bunları yapıncaya kadar apandisitim patladı. Çok titizce yapılan temizleme işle mine karşın peritonit meydana geldi. İltihabın artması iki gün sonra ikinci bir ameliyatı gerektiren septik şoka neden oldu.

Septik şoktan kurtulduktan ve korkulan ölüm tehlikesini atlattıktan sonra da, aylar boyunca o güne kadar altından kalkmış olduğum hastalığım XP ile ilgili nörolojik problemlerden birinin başlama beklentisiyle yaşadım. Genel olarak bu durum ışığa uzun süreli maruz kalma veya bir yanıktan -bazen de anlaşılabilen nedenlerden -sonra gelişir. Ancak bazen bu sorunlar fiziksel bir travma ya da şokla ortaya çıkabilir. Baş ya da el titremeleri. Konuşma bozukluğu. Mental bozukluk. İlerleyecek, ger çevrilemeyecek nörolojik hastalıkları bekledimse de hiçbir şey olmadı. Büyük ozan William Dean Howells, ölümün insanı fincanının dibinde olduğunu yazar. Fakat benim fincanımda hâlâ biraz tatlı çay varmış.

Ve kayısı konyası.

Angela likör kadehinden büyükçe bir yudum daha aldıktan sonra, "Tüm istediğim hemşire olmaktı ama şu halime bak şimdi," dedi.

' Soru sormamı istiyordu, ben de öyle yaptım: "Ne demek istiyorsun?"

Rubi rengi mumluktan yükselen alevlere gözünü dikerek, "Hemşirelik yaşamın ta kendisiydi. Ben

nerdeyse bir ölüyüm şimdi."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama bekledim. "Korkunç şeyler yaptım, " dedi. "Yapmadığına eminim."

Korkunç şeyler yapanları gördüm ve onları durdurmaya çalışmadım. Suç aynı. Bunu bir süre düşündükten sonra, "Hayır," dedi ama daha az rahatsız gözükmüyordu.

Hiç kimse bütün dünyayı tek başına omuzlarında taşıyamaz. "Bazılarımız daha çok gayret gösterirler," dedi. On zaman tanıdım. Konyak güzeldi. "Eğer sana anlatırsam şimdi öyle olacak. çok fazla zamanım yok. Dönüşüm geçiriyorum." "Dönüşüm mü?"

"Bunu hissediyorum. Bir ay ya da altı ay sonra ki olacağımı bilmiyorum.

Olmak istemeyeceğim birisi. Beni dehşete düşüren birisi. "

Anlayamıyorum. "Biliyorum."

Sana nasıl yardım edebilirim? diye sordum.

Hiç kimse yardım edemez. Sen de, ben de, Tanrı da. Bakışlarını mum alevinden kaldırıp kadehindeki altın sarısı sıvıya dikerek sakın ama şevkle konuştu: "Chris, her zaman yaptığımız gibi onun düzenini bozacağı ama şimdiye kadar olduğundan daha büyük. Gurur, kibir, kıskançlık yüzünden...Biz onu kaybedeceğiz, onun tümünü. Aman Tanrım, onu kaybedeceğiz ve hali hazır da yapılan şeyi çözümlenecek, geri çevirecek hiçbir yol yok."

Sesi bulanık gelmediği halde benden önce kayısı konyağından daha fazla içmiş olduğundan kuşkulandım. İçkinin onu abartıya sürüklediğini, algıladığı abartılı felaket her neyse onun bir kasırga olmadığını, sadece hafif bir sarhoşluğun etkisiyle büyüttüğünü düşünerek rahatlamaya çalıştım.

Mutfağın sıcaklığına ve konyağa rağmen yine de iyi durumdaydı. Ben ise ceketim çıkarmayı artık düşünmüyordum.

Onları durduramıyorum, dedi Angela. "Fakat onların sırlarını saklamaya kesebilirim. Annene ve babana ne olduğunu bilmek senin hakkın Chris, bu bilgi sana acı bile verse. Hayatın yeterince zor zaten, fazlasıyla zor, bu olmaksızın da zor zaten."

Özellikle benim hayatımın zor olduğuna inanmıyorum. Farklıydım. Bu farklılığa öfke duyacak olsaydım ve gecelerimi sözüm ona normale karşı özlem duyara geçirseydim, işte o zaman hayatımı granit kadar sertleştirir ve üzerinde kendim parçalardım. Farklılığı bağrıma basarak, ondan kuvvet alıp zenginleşerek hayatımı çoğu kişiden ne daha zor, ne de bazılarından daha kolay sürdürüyorum.

Angela'ya bununla ilgili tek söz etmedim. Mualla ta kalan açıklamaları yapması için onu acıma duygusuyla yönlendirmemeliydim. Aksi halde yüzüm bir acı maskesine bürünür ve pür bir trajedi kahramanı gibi kendimi ortaya koymuş olurum. Macbeth olurum.

Kaçık bir Kral Lear olurum. Kaderi erimiş demir olmaya mahkum Terminator 2'deki Schwarzenegger olurum. "Pek çok dostun var...ama bilmediğin düşmanların da var," diye devam etti Angela. "Tehlikeli piçler.

Onlardan bazısı yabancı..."Dönüşüyorlar."

Yine o aynı sözcük: Dönüşme.

Ensemi ovuşturduğumda derimde hissettiğimi örümceklerin hayali olduğunu anladım.

"Eğer bir şansın olacaksa...gerçeği bilmen lazım.

Nereden başlayacağımı, nasıl anlatacağım bilemiyorum. En iyisi maymunla başlamak. "

Maymun mu? diye duyduğumun doğru olduğundan emin olmak için tekrarladım.

Maymun, diye onayladı Angela.

Bu içerikte böyle bir sözcük komik bir nitelik kazanıyordu ve bir kez daha Angela ayık mı diye merak ettim.

Nihayet kadehten gözlerini kaldırdığında çocukluğumdan beri tanıdığım Angela Ferryman'ın tek canlı tarafı olan gözlerinin ıssı havuzlara benzediğini gördüm. Bakışlarındaki kasvetli gri pırıltıyla karşılaşınca korkudan büzüldüğümü hissettim ve artık maymun sözcüğünde gizli bir komiklik bulamadım.

Dört yıl önceki Noel akşamıydı, dedi Angela. "Güneş batınımdan bir saat kadar sonraydı. Burada mutfakta kurabiye yapıyor, iki fırını birden kullanıyordum.

Birinde çikolatalılar, ötekinde cevizli yulaf kurabiyeleri pişiyordu. Radyo açıktı. "Silver Bells" şarkısını söyleyen Johnny Mathis gibi birisiydi. Gözlerimi kapatıp o Noel akşamındaki mutfağı hayalimde canlandırmaya çalıştım. Bu aynı zamanda Angela'nın bana dikili gözlerinden kaçış için de bir mazeret olmuştu. "Rod eve gelmek üzereydi ve her ikimiz de tüm tatil boyunca çalışmayacaktık," diye devam etti Angela. Rod Ferryman kocasıydı.

Angela'nın bahsettiği Noel'den altı ay sonra, üç buçuk yıl kadar önce Rod bu evin garajında bir av tüfeğiyle intihar etmişti. Dostları ve komşuları şaşırıp kalmışlardı. Angela harap olmuştu. Hayatına kastetmesi için gözle görünen bir sorunu olmadığı gibi asabi olmayan esprili, iyi huylu, kolayca sevilen, dışa dönük bir adamdı.

Ben gündüz Noel ağacını süslemiştim, dedi Angela. "Mum ışığında şarap açtık yemek yiyecek sonra da Harika Bir Hayat filmini seyredecektik. O filmi ikimiz de seviyorduk. Noel hediyelerimizi, bir sürü ufak tefek paketi birbirimize vermiştik. Noel yılın en sevdiğimiz zamanıydı. Hediyelere çocuklar gibi..." Sessizliğe büründü.

Ona bakmaya cesaret ettiğimde gözlerinin kapanmış olduğunu gördüm.

Yüzündeki ayrılık acısından, onu cıva gibi hızla akan anılarının, Noel gecesinden kocasının cesedini garajda bulduğu o yılın temmuz akşamına kaydığını anlamıştım. Mum ışığı göz kapaklarında oynayıyordu.

Gözlerini açtı ama bakışları bir süre uzakta kala görüntüler üzerinde sabit kaldı. Konyağından bir yudum aldı.

Mutluydum, dedi. "Kurabiye kokuları, Noel şarkıları.

Kız kardeşim Bonnie kocaman bir buket poinsettia göndermişti. Tezgâhın ucunda, şurada duruyordu, öylesine kırmızıydı ve neşe saçıyordu ki. Kendimi harika hissediyordum, gerçekten harika. Kendimi öyle harika hissettiğim...ve hissedeceğim son sefer oldu o. Sonla. . .

Arkamda bir ses duydum; garip bir cıvıltı, sonra iç çekmesi gibi bir şey; o sırada kurabiyeleri, fırınlamak için kullandığım kâğıttan çıkarıyordum.

Arkamı dönünce bir de baktım ki bu masada bir maymun oturuyor." "Aman Tanrım!"

"Korkunç, koyu sarı gözleriyle bir makaka maymun .Onların gözleri bildiğimiz gibi değildi. Acayipti."

Makaka maymunu mu? Türlerini tanıyor muydun?

"Hemşire okulunun parasını, UCLA'da bir bili adamının yanında laboratuvar asistanı olarak çalışarak ödemiştim. Makak maymunları deneylerde en yaygın olarak kullanılan hayvanlardan biridir. Onlardan pek çok görmüştüm.

Birdenbire onlardan birisini burada otururken buluyorsun. "Masada bir kâse dolusu meyve vardı. Elma ve mandalinalar. Maymun mandalinalardan soyup yiyordu. O kocaman maymun, kabuklar düzenli bir şekilde istifliyordu."

Kocaman mı? diye sordum.

"Herhalde senin aklına laternacının maymunu gibi o minik sevimli şeylerden bir geliyor. Makaka maymunları öyle değildir. "Ne kadar büyüklükte?""

Galiba atmış santim boyundaydı. Belki ağırlığı on beş kilo falandı. Öyle bir maymunla mutfak masasının ortasında beklenmedik biçimde karşı karşıya gelindiğinde kocaman gözükürdü elbette.

Çok şaşırmış olmalısın.

"Şaşırmaktan öte korktum. Çünkü onların ölçülerine oranla ne kadar kuvvetli olduklarını biliyorum. Çoğunlukla barışçıldır ama kötü huylu olanlarıyla baş çıkmak gerçekten zordur."

Evcil hayvan olarak evde saklanacak türden değil.

"Tanrım hayır. Normal insanlar için değil, en azından bana göre değil.

Makakaların zaman zaman sevimli olabildiklerini kabul ederim. Fakat bu sevimli falan değildi. Hayvanın o anda gözünde canlandığı açıktı."

Hayır, o değildi.

Peki nereden gelmiş?

Yanıtlama yerine Angela sandalyesinde dikleşip başını kaldırarak dikkatle evi dinlemeye başladı.

Sıradan olanın dışında hiçbir şey duymadım.

Belli ki kendisi de işitmemişti. Yine de tekrar konuşmaya başladığında rahatlamamıştı. İnce elleri kadehin çevresinde pençe gibi kenetlenmişti.

"Hayvanın içeriye, evin içine kadar nasıl girdiğini anlayamıyordum.

Aralık ayı o yıl aşırı sıcak değildi. Açık kapı ve pencere yoktu."

Mutfığa girdiğini duymadın mı?

"Hayır. Kurabiye hamurunu karıştırırken gürültü yapıyordum. Radyoda müzik vardı. Fakat o lanet şey masada ancak bir iki dakikadır oturuyor olmalıydı zaten. Çünkü orada olduğunu fark edinceye kadar mandalınanın sadece yarısını yemişti."

Gözünün ucundan çevredeki gölgelerin içinde anlamlı bir hareket görmüş

gibi, bakışları mutfığı tarıyor-Konyakla bir kez daha sınırlarını yatıştırdıktan sonra, "Tam mutfak masasının üzerinde bir maymun iğrençti," dedi.

Olaydan dört yıl sonra bile, o yaratığın tüylerinde birkaçı masaya yapışmış

ve hâlâ orada duruyormuş gibi, yüzünü buruşturarak titreyen eliyle cilalı çam tahtasını süpürdü.

Peki ne yaptın? diye baskı yaptım.

Yavaş yavaş arka kapıya doğru yanaşıp açtım. Maymunun oradan kaçıp gideceğini umuyordum."

Olduğu yerde rahattı ve mandalina yemekten hoşnuttu herhalde, diye tahmin yürüttüm.

"Evet. Önce açık kapıya, sonra da bana bakıp sanki gerçekten kahkahayla güldü. Kıkır kıkır bir gülme sesi. "Yemin ederim ki köpeklerin bazen güldüklerini gördüm ben. Maymunlar da herhalde gülerler." Angela başını salladı. "Laboratuvarda gülen bir maymun olduğunu hatırlamıyorum.

Kuşkusu yaşamlarının nasıl olduğu göz önüne alınırsa neşeli olmak için pek fazla nedenleri yoktu."

Devam etmesi için cesaretlendirerek, "Dışarıya gitmeye niyeti yoktu yani," dedim.

Cevap vermek yerine sandalyesinden kalkıp arka kapıya gitti. Kapı sürgüsünün çekili olup olmadığından emin olmak için kontrol etti.

Angela?

Beni susturarak terası ve ayışığının aydınlattığı avluyu gözetlemek için perdeyi yana çekti. İnsanın için ürperten bir ihtiyatla ve yalnızca iki santim kadar. Sanki camın öteki tarafında yüzünü dayamış ona baka korkunç bir yüz bulmayı bekliyordu.

Benim kadehim boşalmıştı. Şişeyi elime aldım, durakladım, kadehe boşaltmadan tekrar yerine bıraktım.

Angela kapıdan geri döndüğünde, "sadece bir kahkaha değildi Chris. Bu ürkütücü sesi sana hiçbir zaman yeterince tarif edememem.

Şeytansı...şeytansı küçük kıkırtılar. Ah evet, ne düşündüğünü biliyorum. Bu sadece bir hayvan, sadece bir maymun. Onun için de iyi ya da kötü olamaz.

Hırçın olabilir belki ama kötü olamaz çünkü hayvanlar kötü huylu olabilirler ama onlarda bilinçli bir kötü niyet olamaz. İşte sen böyle düşünüyorsun.

Ama sana söylüyorum bu sadece hırçın olmanın çok ötesindeydi. Bu kahkaha hayatımda duyduğum en soğuk sestir, en soğuk, en çirkin ve en kötücül."

Sana inanıyorum, diye onu temin ettim.

Kapıdan geldiğinde sandalyesine dönüp oturmak yerin mutfak lavabosuna gitti. Lavabonun üstündeki pencerenin her santimetre karesi perdeyle örtülüydü ama casus gözlere karşı tamamıyla saklı olduğumuzdan iki kat emin olmak için sarı kumaş parçalarını yine de çekiştirdi.

Maymun şimdi bile orada oturuyormuş gibi gözlerin masaya dikerek, "O

şeyi yere sonra da kapıya doğru kış kışlamayı düşünerek süpürgeyi aldım elime. Ona pata küte vurmadım. Sadece dokundum. Anlıyor musun?"

Kesinlikle.

Fakat sinmedi, dedi Angela. "Öfkesi aniden patladı. Yarısı yenmiş

mandalinayı yere fırlattı ve süpürgeyi yakalayıp benden çekmeye çalıştı. Ben bırakmak istemeyince de süpürgeğin sapında duran elime doğru tırmanmaya başladı."

Tanrım!

"O kadar çevik ve hızlıydı ki. Dişlerini çıkarmış çılgı atıp tükürerek doğruca bana doğru geliyordu. O zaman süpürgeyi sapını bıraktı ve maymun sapla birlikte yere düştü. Ben ise buzdolabına çarpıncaya kadar geriledim."

Angela buzdolabına yine çarptı. İçinden şişelerin şıngırtısı geldi.

O şey yerde, tam önümdeydi. Süpürgeyi yere vuruyordu. Chris, öyle öfkeliydi ki. Öfkesi, herhangi birinin duyacağı ölçüde makul değildi. Canını yakmamıştım, hatta süpürgeyle dokunmamıştım bile ama benim taralımdan süpürülmeyi kabul edemezdi."

Makakaların barışçı olduklarını söylemiştin.

"Bu öyle değildi. Dudakları dişlerinden geriye çekilmiş, tükürüyor, bana doğru koşuyor, sonra geriliyor tekrar ilerliyor, zıplıyor, gözünü bana nefretle dikiyor yumruklarıyla yere vuruyor..."

Süveterinin kol uçlarındaki kıvrımlar kısmen açılmıştı. Angela'nın elleri, kol yenlerinin içine sokulu, gözden uzaktı. Hafızasındaki maymun öylesine canlıydı ki, hemen sağ tarafından o anda üzerine atlayarak parmak uçlarını ısırmasını beklediği belliydi.

Masalsı bir dev ya da cüce, dedi, "muzır bir cin. Masal kitaplarının habis şeyi. O koyu sarı gözler..."

İçin için yanan o gözleri nerdeyse görebiliyordum. "Sonra birdenbire benim yakınıma tezgâhın üzerine sıçradı. Tam şuradaydı," diye parmağıyla gösterdi. "Buzdolabının yanında, birkaç santim ötemdeydi. Başımı çevirince tam göz seviyesindeydi. Bana tısladı. Kötücül bir tıslama. Nefesi mandalina kokuyordu. İşte birbirimize o kadar yakındık. Biliyor..."

Konuşmasını kesip evi tekrar dinledi. Başımı çevirip ışısız oturma odasına açılan kapıya doğru baktı. Onun paranoyası bulaşıcıydı. Güneşin batışından beri başıma gelenler yüzünden zaten sirayete açkıttım. Sandalyemde dikkat kesilip uğursuz bir ses kulağıma gelecek mi, diye ben de başımı kaldırdım.

Işıktan yansıyan üç halka tavanda sessizce titreşiyordu. Perdeler yerlerinde sessizce asık duruyorlardı.

Bir süre sonra Angela, "Nefesi mandalina kokuyordu. Tıslıyor, tıslıyordu.

İsteseydi beni öldürebileceğini biliyordum. Sadece bir maymun olsa ve benim ağırlığımanın dörtte biri olsa bile beni öldürebilirdi. Yerdeyken o piçi tekmeleyip düşürebilirdim ama o anda tam yüz yüzeydik."

Angela'nın ne kadar korkmuş olduğunu hayal etmekte hiç güçlük çekmiyordum. Bir deniz kenarındaki sarp kayalıklarda yuvasını koruyan, öfkeli çılgıklarla ve ser kanat çırpmasıyla durmaksızın gece karanlığına dalan, başınızı gagalayan ve sağ tekerinizi yolan bir martı Angela'nın tarif ettiği

maymunun ağırlığının çok altındadır ama yine de ürkütücüdür.

Açık duran kapıya koşmayı düşündüm, dedi Angela. "Ama onu daha fazla öfkelenlendirmekten korktum.

Öylece orada donup kaldım. Sırtım buzdolabına dayalıydı. O nefretle dolu şeyle göz göze. Bir süre sonra beni sindirdiğinden emin olunca tezgâhtan atladı. Gidi iterek kapıyı kapattı ve çabucak masaya tırmandı ve bitirmemiş

olduğu mandalinayı aldı."

Kendime biraz daha konyak doldurdum.

"Sonra bu çekmecenin, buzdolabının yanındaki çekmecenin kulpuna uzandım, diye devam etti. İçinde bıçaklar vardı." O Noel akşamında olduğu gibi, Angela yine dikkatini masaya vererek içinde bıçaklar olan çekmeceyi bana göstermek için hırkasının kollarını yukarı çekip körlemesine çekmeceye uzandı. O tarafa doğru adım atmadan sadece eğilmiş ve bedenini esnetmişti.

"Amacım ona saldırmak değil, kendimi savunacak bir şeyim olmasıydı.

Ancak daha elimi bir şeye süremeden maymun masanın üzerinde ayağa fırladı ve bana yine çılgık atmaya başladı.

El yordamıyla çekmecenin kulpunu arıyordu.

Kâsedden bir elma kapıp bana attı. Gerçekten bana vurdu. Ağzımın üzerine geldi ve dudağım yarıldı." Sanki şimdi yine saldırı altındaymış gibi kollarını yüzünün üzerinde çapraz yapmıştı. "Kendimi korumaya çalışıyordum.

Maymun ikinciye, sonra da üçüncü elmayı fırlattı. Attığı çılgıklar, eğer çevrede kristal olsaydı çatlatacak kadar güçlüydü."

Yani çekmecede ne olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?

Kollarını savunma pozisyonundan indirerek, "Orada ne olduğunu sezgi yoluyla biliyordun, evet."

Sen de bir daha bıçak almayı denemedin öyle mi?

Başımı salladı. "Maymun yıldırım gibi hareket ediyordu. Anında masadan atlayıp ben daha çekmeceyi çekerken üzerime gelip daha bıçağın sapma elimi süremeden elimi ısıracağına benziyordu. Isırılmak istemedim." "Ağzında köpük olmasa bile kuduz olabilirdi," diye onayladım.

Daha kötüsü, dedi Angela tam manasını belirtmeksizin, hırkasının kol ağzlarını kıvrıyordu yine.

Kuduzdan daha mı kötü? diye sordum. "Dudağımdan kan sızarken, bundan sonra ne yap çağımı hesaplamaya çalışarak buzdolabına dayanmış

duruyordum. Rod işten eve döndü. Oradaki arka kapıdan ıslık çala çala tam bu garabet durumun ortasın daldı. Ancak bekleyebileceğin gibi hiçbir şey yapmadı. Şaşırmıştı, hayır şaşırma değildi. Onu şaşırtan, maymunun kendisi değil, onu burada görmektir. Maymunu burada görmek. Onun aklını karıştıran buydu işte. Söylediğimi anlıyor musun?"

Evet, sanırım.

"Rod -Allahın belası adam -maymunu biliyordu.

Maymun" mu? demiyordu. Hangi cehennemden geldi bu maymun?"

demiyordu. Söylediği sadece, Aman Tanrım Aman Tanrım!" dan ibaretti. O

gece serindi. Yağmur ihtimali olduğu için trenkot giyinmişti. Sanki böyle bir şeyi bekliyormuşçasına ceketinin cebinden bir tabanca çıkardı. Yani, evet, işten dönüyordu ve üzerinde üniforma vardı. Ama ofiste tabanca taşımazdı ki. Barış zamanıydı. Tanrı aşkına, savaş bölgesinde değildi ya. Ayıışıği Körfezimin hemen dışında, kilo alarak emekliliğini bekleyip can sıkıntısı içinde birtakım yazışmalarla uğraştığı masa başı işine tayin edilmişti ama o tabanca anide üzerinden çıkıyordu ve ben o tabancayı o zamana kadar o tabancayı taşıdığını bile bilmiyordum."

Amerika Birleşik Devletleri Ordusu'nda albay ola Roderick Ferryman uzun yular Fort Wyvern'de görevliymiş. Şu anda terk edilmiş durumda bekleyen üs, on sekiz ay önce kapatılmış.

Çocukluğumdan beri Angela'yı kocasını çok daha az tanıdığım halde, Albay Ferryman'ın orduda ne iş yaptığını hiçbir zaman tam olarak anlamamıştım.

Belki Angela da gerçekten bilmiyordu. O Noel akşamı kocası eve gelinceye kadar...

"Rod sağ elindeki tabancayı maymuna doğrultmuştu ve benden daha da korkmuş gözüküyordu. Dudakları sıkılmış, vahşileşmişti. Yüzündeki bütün kan çekilmiş sanki yok olmuş, kemik gibi gözüküyordu. Bana bakınca, kabarmaya başlayan dudağıma ve çeneme yayılan kanı gördü ve sormadı bile. Bakışlarını tekrar maymuna çevirdi. Onun üzerinden gözlerini kaçırmaya korkuyordu. Maymun son mandalina dilimini elinde tutuyor ama yemiyordu şimdi. Gözünü tabancaya dikmiş sert sert bakıyordu. Rod, Angie, telefonun yanına git. Samı arayacağın numarayı vereceğim" dedi.

"Numarayı hatırlıyor musun?" diye sordum."

"Önemli değil. Çünkü artık devre dışı zaten. Santral numarasını tanıdım, çünkü üsteki ofis numarasıyla başındaki üç numara aynıydı."

Sana Fort Wyvern'i aratıyordu yani, dedim.

Evet. Telefona cevap veren adam kendini tanıtmamış ya da hangi bölümde olduğunu söylememiş, sadece merhaba, demişti. Ben Albay Ferryman'ın konuşacağını söyledim ona. Sonra Rod sol eliyle ahizeye uzandı.

Tabanca sağ elindeydi. Adama, Makakayı evimde, mutfağın içinde buldum Şimdi." dedi. Maymundan gözünü ayırmadan dinliyordu. Sonra, "Allah kahretsin bilmiyorum ama o burada, tamam peki ama onu yakalamam için yardıma ihtiyacım var."

Maymun da bütün bunları izliyordu öyle mi?

"Rod telefonu kapattığında maymun çirkin, küçük gözlerini tabancadan kaldırıp doğruca ona çevirdi. Bakışlarında meydan okuma ve öfke vardı.

Sonra o lanetli Nesi, insanın derisini karıncalandıran o kötücül küçük kahkaha sesini, çıkardı. Bana, Rod'a ve tabancaya karşı ilgisini yetirmişe benziyordu. Son mandalina dilimini yedikten sonra başka bir tane soymaya başladı. Kadehime koyduğum ama henüz dokunmamış olduğum kayısı konyasını alırken, Angela masaya dönüp yarı boşalmış kadehini eline aldı.

Kadehini benimkiyle tokuşturunca Şaşırdım.

Neyin şerefine içiyoruz? diye sordum. "Dünyanın sonunun."

Ateşle mi buzla mı?

O kadar kolay bir Şey değil, dedi Angela. Buz gibi bir ciddiyet içindeydi.

Gözleri, Mercy Hastanesi'ndeki soğuk hava odasında dizili çelik ceset çekmecelerinin rengi gibi gözüküyordu. Bakışları, kadeh kayıncaya kadar merhametle ban dikili kaldı.

"Rod telefonu kapattığında ona neler olduğunu anlatmamı istedi, ben de anlattım. Yüzlerce sorusu vardı. Kanayan dudağımı, maymunun bana dokunup dokunmadığını, sanki bunun elmanın işi olduğuna pek inanmıyormuş gibi, ısırıp ısırmadığını sorup duruyordu.

Kendisi benim sorularımın hiçbirine cevap vermiyordu.

Sadece, 'Angie, bilmen gerekmiyor,' diyordu. Kuşkusuz bilmek istiyordum ama ne demek istediğini anlamıştım."

Gizli bilgi, askeri sır.

"Kocam daha önce milli güvenlik konularında bazı hassas projelerin içinde olmuştu ama bunun eskide kaldığını sanıyordum. Bu konu hakkında konuşamayacağını söyledi. Ne benimle, ne de ofis dışında herhangi birisiyle.

Tek bir kelime bile."

Angela gözlerini kadehe dikmeye devam etti ama ben kendiminkinden bir yudum aldım. Tadı daha önceki gibi zevk vermiyordu. Hatta bu kez bana siyanürü kaynağı olan kayısı çekirdeklerini hatırlatan gizli bir acılık keşfetti tadında.

Dünyanın sonu için kadeh kaldırmak, her şeyde mütevazı bir meyvede bile, insanın aklını esrarlı bir ihtimal aramaya itiyor.

Sergilediği korku ve melankoli, o ana kadar kemikte sinsin sinsin bulunan kanser gibiydi. Şimdi çok daha derindeki bir kaynaktan öfke fişkırıyordu.

"Noel'den sonraki gün, onların benden Allah'ın cezası kan örneklerini almaların izin vermek zorunda kaldım."

Kime?

Wyvern'deki proje. "Proje mi?"

"O zamandan beri ayda bir kez. Bedenim bana ait değilmiş de, sanki içinde yaşamaya devam etmeme izin verilmesi için kanımla kira ödemek zorundaymışım gibi."

Wyvern bir buçuk yıldır kapalıydı.

"Hepsi değildi. Bazı şeyler ölmez. Ölemez. Onları ölümünü ne kadar çok istediğimizin önemi yoktur. Kuruluk noktasına yakın incelikte olmasına karşın"

Angela kendi tarzında güzeldi: Porselen gibi şeffaf cildi, zarif alını, yüksek elmacık kemikleri, özenle oyulmuş gibi bir burnu yüzünün dikey hatlarını dengeleyen ve bol bol gülümseyen büyük ağzı; bütün bu özellikleriyle birleşen bencillikten uzak yüreği, ölümsüzlük imajı yaratan etinin altındaki hastalıklı iskeletine ve kafatasının üzerine incecik gerilmiş derisine karşın onu sevimli kılıyordu. Şimdi ise öfkenin döndürdüğü çarkla yüzündeki her çizgi şiddetle keskinleşmiş, sert, soğuk ve çirkin olmuştu.

"Onlara her ay kan örneği vermeyi reddedersem öldüreceklerinden emindim. Yahut da beni yakından gözlem altında tutabilecekler gizli bir hastaneye kapatacaklardı."

Neden kan alıyorlar? Korktukları nedir? Anlatacak gibi oldu ama sonra dudaklarını sıktı. "Angela?..."

ameliyat ettirdiler. Sadece tüplerimi bağlamak yetmedi, bir de yumurtalıklarımı alıp tüm umutlarımı yok ettiler." dedi. Sesi kırık geliyordu ama Angela güçlüydü. "Kırk beş yaşımıydım ve zaten umuttan vazgeçmişti ya da vazgeçmiş gibi davranıyordum. Ama benden on keserek aldılar. Bunun aşağılayıcılığı, umutsuzluk... Bana nedenini bile söylemiyorlardı. Noel'in ertesi günü güya maymunla ve davranışlarıyla ilgili bir mülakat için Rod beni üsse götürdü.

Ayrıntılı bir şey anlatmıyordu.

Çok esrarengizdi. Beni o yere götürdü... üsteki çoğu insanın varlığından haberdar olmadığı o yere. Arzum hiç lafına beni uyutup iznim olmadan ameliyatı gerçekleştirdiler. Her şey bittiğinde, alçak herifler bana bunun nedenini bile söylemediler."

Sandalyemi itip ayağa kalktım. Omuzlarım ağrıyor bacaklarım tutmuyordu.

Bu derece etkileyici bir hikâye duymayı beklemiyordum.

Angela'yı rahatlatmak istememe rağmen ona yaklaşma girişiminde bulunamıyordum. Kadeh onun yumruklarının sert kabuğu içindeydi hâlâ.

Bileyen öfke onun bir zamanlar güzel olan yüzünü çok keskin bir bıçağı dönüştürmüştü. Tam o sırada ona dokunmamı arzulayacağını düşünmedim.

Ne yapacağımı bilemeden, sonsuz gibi gelen birkaç saniye, beceriksizce ayakta dikildikten sonra, sonunda arka kapıya gidi sürgünün yerinde olup olmadığını kontrol ettim.

Rod'un beni sevdiğini biliyorum, dedi Angela, sesindeki öfke yumuşamadan. "Bu olaylar onun kalbini kırdı. Yapmak zorunda kaldığı şey, onu tümüyle kırdı. Onlarla işbirliği yapıp beni aldatarak ameliyata sokmak onun kalbini kırdı. Ondan sonra hiçbir zaman aynı olmadı."

Arkamı dönünce yumruğunu kaldırdığını gördüm.

Bıçak ağzı gibi keskin yüzü mum ışığıyla pırıl pırıl bilenmişti.

"Onun amirleri, Rod ile birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu anlamış

olsalardı, benden sır saklamaya devam edemeyeceğini bilirlerdi.

Sonuç olarak sana her şeyi anlattı," diye tahmin yürüttüm. "Evet. Ben onu bağışladım, bana yapılan şeyler için onu gerçekten bağışladım ama o hâlâ umutsuzluk içindeydi. Onu bu durumdan kurtarmak için elimden hiçbir şey gelemedi. Üzüntüsü o kadar derindi...ve o kadar korkuyordu ki." Öfkesi o anda keder ve acıma duygusuyla örtülmüştü. "O kadar korku içindeydi ki, artık hiçbir şeyden zevk almıyordu. Nihayet kendini öldürdü... ve o öldüğünde benden kesip alacakları hiçbir şey ile kalmamıştı."

Yumruğunu indirdi. Elini açtı. Gözünü kadehe dikli, sonra dikkatle masanın üzerine bıraktı.

Angela maymunla ilgili sorun neymiş? diye sordum.

Angela cevap vermedi.

Mum alevlerinin görüntüsü gözlerinde dans ediyordu. Kederli yüzü ölü bir tanrıçanın taş heykeline benziyordu.

Soruyu tekrarladım: "Maymunla ilgili sorun neymiş?"

Angela sonunda konuşmaya başladığında sesi fısıltıdan biraz yüksekçe çıktı: " bir maymun değilmiş."

Sözcükleri doğru duyduğumu biliyordum ama bir anlam ifade etmiyordu.

"Maymun değil mi? Ama sen dedin ki..."

Maymun gibi gözükmüyordu. "Gözüküyor muydu?" "Ve kuşkusuz bir maymundu."

Şaşıırıp hiçbir şey söylemedim.

Hem maymundu, hem değildi, diye fısıldadı Angela. "Sorun da buydu."

Angela mantıklı gözükmüyordu. Anlattığı tuhaf hikâyenin gerçekten çok bir fantezi mi olduğunu mera etmeye başladım; eğer tabu farkı bilecek durumdaysa. Uzaklaşınca mum ışığında gözlerimin içine baktı. Artık çirkin değildi ama güzel de değildi. Artık küllerin ve gölgelerin oluşturduğu bir yüzdü. "Seni belki de çağırılmamalıydım. Babanın ölümüyle ilgili duygusal yoğunluk içindeydim. Düşüncelerim berrak değildi." "Bilmem gerektiğini söylemiştin...kendimi korumak için."

Başıyla onayladı. "Bilmen gerek. Doğru. Bilmen gerek. İncecik bir ipin ucunda asılı duruyorsun şimdi. Senden kimin nefret ettiğini bilmen lazım."

Ona elimi uzattım ama o tutmadı.

Angela, diye yalvardım. "Annemle babama ne olduğunu bilmek istiyorum."

Onlar öldüler. Onlar yoklar artık. Onları seviyordum Chris, dostlarım olarak onları seviyordum ama onlar yok oldular.

Benim yine de bilmem lazım.

"Eğer birisinin bu ölümlerin bedelini ödeyeceğin düşünüyorsan, o zaman bunu kimsenin hiçbir zaman ödemeyeceğinin bilincinde ol. Ne senin hayatın boyunca, ne de başka birinin. Gerçeği ne kadar öğrenirsen öğren kimse bedel ödemeyecek. Ne kadar uğraşırsan uğraş."

Kendimi elimi çekmiş, masada yumruk yapmış durumda buldum. Bir sessizlikten sonra, "Göreceğiz," dedim. "Mercy'deki işimden bu akşam ayrıldım." Bu üzücü haberi açıklarken, yetişkin giysileri içindeki küçük bir Oturma odasında tek bir lamba açtı ve sonra orada görüş menzilimden çıktı.

Rahatsızlık duyarak sınır konulmuş odayı gezdim. Gizli gizli dolaşırken aklı karmakarışıktı. Maymun, bir maymundu hem de değildi. Yanlışılık bu eş

zamanlı ..du ve değildi de yatıyordu. Bu ancak Lewis Carrol'un büyülü tavşan yuvasındaki Alice'li dünyasında bir anlam ifade ederdi.

Arka kapıdaki demir sürgüyü kontrol ettim yine. Çekiliydi.

Perdeyi kenara çekip geceyi araştırdım. Orson'u göremedim. Ağaçlar kımıldanıyorlardı. Rüzgâr tekrar geri dönmüştü.

Ay hareket halindeydi. Görünüşe göre Pasifik'ten yeni bir hava cereyanı geliyordu. Rüzgâr bulutları ayı yüzüne doğru dağıttığında, ayın gümüşümsü ışığı dalga dalga kapanacaktı.

Evdeki bir yerden, kısa sözsüz bir ılık geldi. Angela'nın kendisi kadar ince ve hüzünlüydü.

nun altındaki küçük bir delikten yoğun kırmızı bir ışık çıktığında buzdolabının üzerine parlak bir nokta düştü. Nazik bir edebiyat profesörünün bile kolayca kullanabileceği bir silah isteyen babam, bu lazer nişanlama sistemi için ekstra para ödemiş. Mükemmel adam. Tabancalar hakkında pek fazla bilgim yoktu. Tetik çekilirken bağlantısı kesilen, ateş

ettikten sonra da silah otomatik emniyete alan, içinde güvenlik düzeneğini bulunduğu "güvenlik önlemi" özelliğine sahip silahların bazı modellerini biliyordum. Belki bu da o silahlardan biriydi. Eğer değilse, o zaman bir saldırıyla karşı karşıya geldiğimde, kendimi ya ateş edemiyor durumda bulur ya da paniğe kapılarak kendi kendimi vururdum.

Bunun eğitimi görmüş olmasam da, şu anda bu işi yapacak benden başka hiç kimse yoktu. Buradan çıkıp bisikletime atlayarak güvenli bir yere gitmeyi ve polise isim vermeden bir acil yardım telefonu yapmayı itiraf ederim ki düşünmedim değil. O zaman da aynada yüzüme bir daha bakamaz, Orson ile göz göze gelemezdim.

Ellerimin titremesinden rahatsız oluyordum ama derin bir nefes alma egzersizi ya da meditasyon için durup bekleyemezdim.

Mutfaktan kapısı açık yemek odasına doğru giderken tabancayı cebime koyu çekmecedem bir bıçak almak aklıma geldi. Angela maymun hikâyesini anlatırken bıçakların bulunduğu yeri bana göstermişti.

Mantık üstün geldi. Bıaklarla olan tecrübem ateşli silahlarla olandan fazla değildi.

Üstelik bıçak kullanarak başka bir insanı kesmek ve oymak, bir tetiği çekmekten daha çok insafsızlık gerektirir gibiydi. Benim ya da Angela'nın hayatı söz konusuysa ne gerekiyorsa yapabileceğimi düşündüm ama yakından ve kişisel olarak, ıslak bağırsak deşmeye nazaran, kuru ateş

etmeye daha uygun olduğumu göz ardı edemedim. Çaresiz bir durumda çekinme, insanı öldürücü bir sonuca getirebilirdi. On üç yaşında bir çocukken krematoryumun penceresinden içeriyi seyredebilmiştim. Yine de bütün bu yıllardan sonra mumyalama işleminin yapıldığı odadaki korkunç görüntüyü izlemeye hâlâ hazır değildim. Hızla yemek odasını geçerek Angela'ya bir kez daha seslendim. Yine cevap vermedi.

Üçüncü kez seslenemezdim. Eğer eve biri girmişse Angela'ya seslendiğim her sefer sadece yerimi belli etmiş olurdu.

Oturma odasında lambayı söndürmek için durmadım ama büyük adımlar atıp yüzümü de kapattım.

Antrenin iğne yağmuru gibi ışığına karşı gözlerimi kısarak çalışma odasının açık kapısından içeri bir göz atlđm. Orada kimse yoktu.

Tuvaletin kapısı aralıktı, kapıyı iterek tamamen açtım. Orada da kimsenin olmadığını görmek için ışığı açmam gerekmedi.

Kendimi şapkasız çıplak hissederek -mutfak masasının üzerinde bırakmışım - antredeki tepe ışığını kapattım. Ortalık kutsal loşluğa büründü.

Arkaya doğru dönüp yukarıda gözden kaybolan karanlık merdiveni gözetledim. Anlayabildiğim kadarıyla yukarıda hiç ışık yoktu. Bu benim için iyiydi. Karanlığı uyumlu gözlerim benim en büyük avantajımdı.

Cep telefonum belimde takılıydı. Yukarı çıkmaya haşladığımda polisi çağırmayı düşündüm.

Onlara verdiğim randevu sözünde duralayışımdan sonra Lewis Stevenson beni arıyor olabilirdi. Eğer öyleyse o zaman da komiserin kendisi telefona cevap verirdi. Belki küpeli, dazlak adam da onunla birlikte gelir Manuel Ramirez bana yardım edemezdi, çünkü o bu gece karakolda görevliydi.

Başka bir polise haber vermeyi, kendim için güvenli bulmadım. Anladığım kadarıyla Komiser Stevenson, Ayışığı Körfezi'ndeki tek uzlaşma sağlanmış

polis değildi. Belki polis gücünün her üyesi, Manuel dışında, bu kumpasın içine karışmış ü. Aslında, dostum olmasına karşın Manuel'e de güvenemiyordum.

Merdiveni tırmanırken, eğer birisi kımıldarsa lazer nişanlama düğmesine basmak üzere hazır durumda, he iki elimle Glock'u tutuyordum. Kendime sürekli olarak yanlışlıkla Angela'yı vurmamayı hatırlatıyordum. Merdiven sahanlığından dönünce merdivenin üst tarafının altından daha karanlık olduğunu gördüm. Oturma odasından sızan ışık bu yüksekliğe ulaşmıyordu.

Hızlı ve sessiz bir şekilde merdivenden çıktım. Kalp çarpıntımı duymuyordum. Güzel güzel atıyordu. Çarpmaması beni şaşırtıyordu. Daha dün bir şiddete bu kadar yakın olabileceğimi düşünemezdim. İçimdeki tehlike karşısındaki endişe heyecanını tanımaya bile başlıyordum.

Yukarıdaki antreye dört kapı açılıyordu. Üçü kapalıydı.

Merdivene en uzak olan dördüncü kapı aralık duruyordu ve odadan hafif bir ışık geliyordu.

Kapısı kapak üç odada kimsenin olup olmadığını saptamadan önlerinden geçmekten hoşlanmıyordum. Durumda arkamı tehlikeye açık bırakacaktım.

XP'm göz önüne alınınca, güçlü bir ışığa maruz kaldığımda özellikle gözlerime iğnelerin ne kadar hızlı bat tığını ve sulandığını düşünerek, o mekânları sadece sağ elimde tabanca, sol elimde küçük el lambasıyla araştırabilirdim. Bu zaman alıcı, tehlikeli ve hantalca olurdu. Bir odaya adım attığım her seferinde, ne kadar çömelirsem çömeleyim ve ne kadar hızlı hareket edersem ed yün, onu bulmaya kalmadan elimdeki dar bir alanı aydınlatan ışıkla, olası bir saldırı için anında yerimi belli etmiş olurum.

En büyük umudum karanlığı kullanma anlamına gelen gücümü yönlendirmektir. Koridor boyunca her iki yönü de gözden kaçırmayarak, duvar kenarlarından hareket ediyordum. Benden hiç ses çıkmadığı gibi, evdeki bir başkasından da çıkmıyordu. Sol taraftaki ikinci kapı gıcırtyla açıldı ve dar ışık l

üzmesinin gerisindeki odanın küçük bir kısmı göründü.

Tabancanın namlusunu kullanarak kapıyı iyice ittim.

Asıl yatak odasıydı. Rahat ve hoştu. Yatak düzenliydi.

Rengârenk afgan bir battaniye koltuğun bir kenarında döküm döküm iniyordu. Ayak taburesinin üstünde katlanmış bir gazete duruyordu. Tuvalet masasının üzerindeki parfüm şişesi koleksiyonu pırıl pırıl parlıyordu.

Yatak komodinlerinin birinin üzerindeki lamba yanıyor. Ampul düşük vatlıydı ve bez abajur, ışığın çoğunu tutuyordu. Angela görünürde yoktu.

Gardırop kapağı açıktı. Angela belki oradan bir şey almak için yukarıya gelmişti. Asılı giysilerle ayakkabı kutuları dışında hiçbir şey göremedim içinde.

Bitişik banyonun kapısı aralıktı ve banyo karanlıktı. Oradan bakan birisi için gayet iyi görülen bir hedeftim.

Olabildiğince eğilip pervazla kapı arasındaki kar boşluğa tabancayı doğrultarak banyoya yaklaştım. Kapıyı ittiğimde kolayca açıldı.

Duyduğum bir koku, eşiği atlamamı engelledi.

Gece lambasının loş ışığı önümdeki mekânı aydınlatmadığı için küçük el lambasını cebimden çıkardım. Işık beyaz fayans zeminde kırmızı bir gölcüğün içinde parladı. Duvarlara kan fişkırmıştı.

Angela Ferryman, başı klozetin kenarına dayalı olarak yerde yığılmış yatıyordu.

Gözleri bir zamanlar sahilde gördüğüm ölü bir martının gözleri gibi kocaman ve donuktu.

İlk bakışta boğazının yarı kör bir bıçakla kesilmiş olduğunu düşündüm. Ona çok yakından ve çok uzun bakmaya dayanamayacaktım.

Koku sadece sadece kan kokusu değildi. Ölürken altına da yapmıştı.

Kanatlı pencere tamamen açıktı. Tipik küçük bir banyo penceresi değildi ama, kurbanın kanının üzerin sıçramış olması gereken katilin kaçabileceği genişlikteydi.

Belki Angela pencereyi açık bırakmıştı. Onun altında eğer birinci kat verandasının çatısı varsa, katil buradan girmiş olabilirdi.

Orson havlamamıştı. Fakat o zaman bu pencere evin ön tarafına bakıyordu, köpek ise arkadaydı.

Angela'nın elleri, hırkanın kolları içinde sanki kay bolmuş gibi yanında duruyordu. Öylesine masum gözükiyordu ki, sanki on iki yaşındaydı.

Bütün hayatı boyunca kendini başkalarına hasretmişti.

Onun bencillikten uzak fedakârlığından etkilenmemi birisi şimdi geride kalan her şeyi yok etmişti.

Şiddetli bir acıyla sarsılarak banyodan çıktım.

Angela'ya sorularla yaklaşmamıştım. Bu korkunç sonu ona ben getirmemiştim. Beni çağırmişti ve araba telefonunu kullandığı halde, birisi onun bir daha konuşmayacak şekilde hızla susturulması gerektiğini anlamıştı. Belki bu yüzleri bilinmeyen suikastçılar, umutsuzluğunun onu tehlike haline getirdiğine karar vermişlerdi. Hastanedeki işinden istifa etmişti. Yaşamak için bir nedeni kalmadığı hissine kapılmıştı. Üstelik o ne demekse "dönüşme" dehşetine düşmüştü. Onların he türlü denetiminin ötesinde kaybedecek bir şeyi olmayan bir kadındı. Çağrısının karşılık vermemiş

olsaydım bile, onu yine de öldürürlerdi.

Yine de soğuk bir akıntıda, soluksuz sürüklenerek suçluluk duyguları içinde yüzüyordum.

Bağırsaklarımın içinden boğazıma doğru, nerdeyse ağzımın içinde yüzen kaygan şişman bir yılan balığı gibi, o akıntıları mide bulantısı izledi. Onu boğdum.

Buradan çıkma ihtiyacı duydum ama kımlıdayamıyordum. Suçluluk ve dehşetin ağırlığı altında ezilmiştim.

Sağ kolum silahın ağırlığıyla şakul sicimi gibi yanımda asılı duruyordu. So elimdeki el lambası duvarda çentikli izler bırakıyordu.

Berrak düşünemiyordum. Düşüncelerim bir gel gitteki birbirine karışmış

ot yığını gibi anlaşılmazdı. Yakınımdaki komodinin üzerindeki telefon çaldı.

Telefona uzaklığımu muhafaza ettim. Arayanın tele sekreterimde derin derin soluyan adam olduğu, sanki ruhum açık telefon hattının içinden emilebilecekmiş nefesiyle beni içine çekerek hayatietimin birazını çalmaya çalışacakmış duygusuna kapıldım. Onun uğursuz, alçak perdeden, ahenksiz mmm sesini duymak istemedim.

Telefon sonunda sustuğunda onun tiz çalma sesiyle düşüncelerim bir ölçüde netleşmişti. El lambasının düğmesini kapatıp cebime koydum ve tabancayı kaldırdım, birisinin yukarı antredeki ışığı açmış olduğunu farkettilim.

Açık pencere ve çerçeveyi lekelemiş kan yüzünde evde Angela'nın cesediyle yalnız olduğumu var saymış yanılmıştım. İçeri giren kişi hâlâ oradaydı ve merdivenlerle benim aramda bir yerde bekliyordu.

Katil yatak odasındaki banyodan sıyrılıp kaçamazdı. Kan izi krem rengi halıda onun geçmiş olduğu yerleri belli ederdi. Yine de alt kattaki kapı ya da pencereye acele geri dönmek için neden yukarı kattan kaçacaktı? Kaçtıktan sonra eğer fikrini değiştirip geride olası bir tanık bırakmış olduğunu düşünmüş ve benim için geri dönmeye karar vermişse, varlığını haber vermek için ışığı yakmazdı. Beklemediğim anda karşıma çıkmayı tercih ederdi.

İhtiyatla parlak ışığa karşı gözlerimi kısarak koridora çıktım. Kimse yoktu.

Ben yukarı kata ilk çıktığımda kapak olan kapılar şimdi sonuna kadar açılmıştı.

Odalar ürkütücü biçimde ışıklıydı.

Sessizlik yaradan akan kan gibi, evin dip tarafında yukarı kattaki antreye fişkırıyordu. Derken bir ses yükseldi ama bu dışarıda geldi. Saçakların arasında rüzgâr ağıt yakıyordu.

Garip bir oyun başlamış görünüyordu. Ben bunun I inallarını bilmiyordum.

Hasımlarımın kimliklerini de bilmiyordum. Sıkışıp kalmıştım.

Elektrik düğmesini yumuşak bir ışığa göre ayarladım. Kapısı açık üç oda da göreceli olarak aydınlandı. Merdivenlere koşup aşağı inerek evden çıkmayı istiyordum ama bu kez arkamda araştırılmamış oda bırakmaya cesaret edemedim. Arkamdan saldırılıp Angela gibi boğazım kesilerek hayatım son bulabilirdi.

En büyük yaşama şansım soğukkanlılığımı muhafaza etmektir: Düşün. Her odanın kapısına ihtiyatla yaklaş. Evden dışarı çıkarken çok yavaş hareket et.

Her adımda sırtını koruduğundan emin ol.

Gözlerim daha az kısık, daha fazla dinleyerek ve hiçbir şey duymadan yatak odasının karşısındaki antreye doğru harekete geçtim. Eşiği geçmeden önce önümdeki sert tepe ışığından gözlerimi korumak için sol elim gözlerime siper ettim. Angela'nın bir çocuğu olabilseydi bu oda onun odası olabilirdi. Onun yerine odada, bir sürü çekmecesini olan camlı bir dolap, arkalıklı bir tabure ve "L" biçiminde yerleştirilmiş iki yüksek çalışma masası vardı. Burada zamanını hobisi için kullanıyordu: Bebek yapma.

Antreye hızla bir göz attım. Hâlâ kimse yoktu. Durmadan hareket et. Kolay hedef olma.

Hobi odasının kapısını sonuna kadar açtım. Kapının arkasında saklanan kimse yoktu.

Aydınlık odaya kısa bir süre için girdim.

Angela iyi bir bebek yapımcısıydı. Hobi odasının öteki ucundaki raflarda sergilenen otuz tane bebekle bunu kanıtlıyordu. Eserleri olan bebekler, Angela'nın kendisinin diktiği özenli, zengin bir hayal dünyasının ürünü olan kostümler içindelerdi: Kovboy, köylü kız denizci kıyafetleri ve jüponlu

şık parti tuvaletleri... Be beklerin en harika yönü yüzleriydi. Her bir başı sabır ve gerçek bir yetenekle oyup garajdaki fırında pişirmişti. Kimisi sırsız mat çömlektendi, kimisi parlaktı. Bebeklerin yüzlerini gerçekmiş gibi gösteren ayrıntılar büyük bir özenle boyanmıştı.

Angela yıllar boyunca bebeklerin bir kısmını satmış, bir kısmını armağan etmişti. Kalanlar belli ki onun en sevdikleri, ayrılmakta en çok gönülsüz olduklarıydı. Bu koşullar altında, kör bıçaklı bir psikopatın yaklaşacağı korkusuyla tetikteydim. Bebeklerin yüzleri birbirlerinden farklıydı; Angela sanki sadece bebek yapmıyor, aynı zamanda rahminde hiçbir zaman taşımamış olduğu bebeklerin yüzlerini sevgiyle hayal ediyordu.

Çalışma masasının üzerindeki ışığı açık bırakıp lambayı kapattım. Aniden oluşan gölgelerin içinde bebekler yere atlamaya hazırlanıyorlarmış gibi raflarda ye değiştirmiş gözüküler. Boyalı gözleri kimi yansıya ışıkla parlak, kimi simsiyah sabit bakışlarıyla uyanık ve buna niyetli gözüküyordu. Korku nöbetine kapıldım.

Bebekler sadece bebektir. Benim için bir tehdit olamazlardı.

Glock'la sağı solu tarayarak koridora geri döndüm. Kimseler yoktu.

Koridorun bu tarafında bir banyo vardı. Aynaların camların, sarı seramik yer karolarının ve porselenleri parıltısına karşı gözlerimi ne kadar kısmış

olsam da he köşeyi görebiliyordum. Orada bekleyen kimse yoktu.

Banyo ışığını söndürmek için içeriye gittiğimde, arkamdan bir ses yükseldi.

Gerisin geriye asılı banyoya gittim. Parmakla tahtaya vuruluyordu. Gözümün kenarından bir hareket gördüm. Sanki yaptıkları şeyi iyi bildiklerine sahiden inanıyorlarmışçasına yüzlerce atla-koş-vur filmindeki Cage, Kastwood, Schwarzenegger ve Stallone'yi taklit ederek, ben de onlar gibi yapacağım şeyi çok iyi biliyormuşçasına Glock'u iki elimle kaldırarak sese doğru ani bir dönüş yaptım. Elinde bıçağıyla kolunu kaldırmış, çılgın bakışlarıyla iri yarı birini görmeyi bekliyordum ama koridorda hâlâ yalnızdım.

Görmüş olduğum hareket, yatak odası kapısını İçeriden itilerek kapatılmış

olmasıydı. Pervaz ile hareket eden kapı arasındaki loş ışıkta bükülmüş bir gölge hayal meyal gözükte. Kapı bir banka kasasının tok sesiyle kapandı.

Ben oradan ayrıldığımda o odada kimse yoktu ve be koridora çıktığımdan beri beni geçip içeri kimse de girmemişti. Saklandığı balkondan banyo penceresi yoluyla geri döndüyse oradaki ancak katil olabilirdi.

Eğer katil tekrar yatak odasına girse bile, ben farkında olmadan arkamdan sıyrılıp çıkarak ikinci kattaki ışığı az önce yakmış olamazdı. O nedenle de içeride iki kişi vardı. İkisini arasında kıştırılmış olmalıydım.

ileriye mi geriye mi gitmeliydim? Berbat bir seçimdi. Lastik ayakkabısız benim için her iki yön de bok çukuruydu.

Merdivenlere koşmamı bekleyeceklerdi. Beklenmeyi yapmak daha güvenliydi. Onun için tereddüt etmeden yatak odasına koştum. Kapıyı, koluyla uğraşmadan, tekmeyle açtım ve Glock'u önümde tutarak hareket eden ne olursa olsun ateş etmek üzere içeri girdim.

Yalnızdım.

Gece lambası hâlâ yanıyordu.

Halıda kanlı ayak izleri yoktu. Onun için de hiç kimse kanlı banyodan geçip içeri tekrar girmiş olamazdı.

Yine de banyoyu kontrol ettim. Yatak odasından gelen solgun ışıkla yetinip el lambasını cebimden çıkarmadım. Çünkü bütün o can ayrıntıları yeniden görmeye ne ihtiyaç duyuyordum ne de istiyordum. Banyo camı açık kalmıştı.

Koku iki dakik önceki kadar iğrençti. Klozetin önünde yığılmış duran şekil Angela'ydı. Loş ışıkta pek az görünmesine rağmen hayretle açılmış gibi açık duran ağızını ve kırışmaya gözlerini görebiliyordum.

Dönüp hole açılan kapıya sinirim bozularak baktım.

İçeriye kadar beni kimse izlememişti.

Yatak odasının ortasına geri döndüm.

Banyo penceresinden gelen hava cereyanı, yatak odası kapısını kapatacak kadar kuvvetli değildi. Üstelik de biraz önce gözüme ilişen bükülmüş gölgeyi hiçbir hava cereyanı fırlatamazdı.

Yatağın altındaki boşluk bir adamın saklanması için yetecek kadar geniş olabilse bile, zeminle yatak yaylar arasına rahatsız bir şekilde sıkışır kalırdı.

Ayrıca da be kapıyı tekmeyle açıp içeri girmeden önce, o dar boşluğa hiç kimse kıvrılıp giremezdi.

Kimseye sığınak olamayacağı açık olan dolabın açılı kapısından içeri görebiliyordum. Yine de yakından içerisine bir göz attım. E lambası dolabın tepesinden tavan arasına çıkan bir geçiti ortaya çıkardı. Katlanan bir merdiven dolabın arkasına konmuş olsaydı bile, hiç kimse tavan arasına çıkıp sonra da merdiveni, koridordan içeriye girdiğim bir iki saniye içinde yukarı çekmek için bir örümcek kadar hızlı davranamazdı.

Yatağın iki yanında perdeleri kapak pencereler vardı. Her iki pencere de içeriden kilitliydi.

Adam o yolla dışarı çıkmış olamazdı ama belki ben çıkabilirdim. Koridora dönmek istemiyordum.

Yatak odasını gözden kaçırmadan pencerenin birini açmaya çalıştım.

Kapalıydı.

Dikey bölmelerden oluşan Fransız stili bir pencereydi, onun için de camın birini kırarak dışarı çıkamazdım.

Sırtım banyoya dönüktü. Birdenbire omurgamın umde örümcekler yürüyormuş hissine kapıldım. Arkamdan artık klozetin önünde yatmayıp tersine gümüş parala gibi düz ve parlak gözleriyle boğazından kıpkırmızı kan damlayarak ayağa kalkmış Angela canlandı gözümü önünde. Konuşmaya çalıştıkça, yarasından kaynaklanan kanın sesini duyma beklentisi içindeydim.

Korkuyla arkama döndüm, Angela arkamda değildi. ancak içimde patlayan sıcak rahatlama soluğu, ne kadar ciddi bir biçimde, bu gerçeklerden uzak beklentinin pençesine düştüğümü kanıtlamıştı.

Hâlâ da onun pençesindeydim: Banyoda Angela'nın cesedinin ayaklanmasını bekliyordum. Onun ölümünden dolayı duyduğum şiddetli acı, kendi hayatım için duyduğum korkuyla yer değiştirmişti. Angela be nim için artık bir insan değildi. O bir şey, bir hilkat garibesiydi. Öldüğümüzde hepimizin çürüyüp toza dönüşeceğimiz gerçeğinin, yüze yenilen bir yumruk gibi, hatırla hasıydı. Ondan birazcık nefret ettiğimi söylemeye utanıyordum.

Çünkü ona yardım etmek için yukarı kata çıkmak zorunda kalmıştım. Beni bu mengenenin içine girmek zorunda bıraktığı, ona, benim sevgili hemşireme nefret hissi beslememe neden olduğu için, kendim nefret duyduğum ve beni kendimden nefret ettirdiği için ondan nefret ediyordum.

Bazen kendi düşüncelerimizden daha karanlık hiçbir yer yoktur: Aklın ayışığı gece yarısı.

Ellerim yapış yapıştı. Tabancanın kabzası soğuk terimle kayganlaşmıştı.

Hayalet avcılığını kesip gönülsüzce koridora geri döndüm. Bir bebek beni bekliyordu.

Bu bebek Angela'nın hobi odasının raunda dura bebeklerin en büyüğüdü.

Yaklaşık atmış santim boyundaydı. Bacaklarını açmış yüzü bana dönük, koridordaki banyonun karşısındaki hâlâ araştırmamış olduğum, odanın açık kapısı yoluyla gelen ışıktaki yerde oturuyordu. Kolları ileriye uzanmış ve ekerinden bir şey sarkıyordu.

Bu iyi değildi.

Onu görmenin iyi olmadığını, tamamen kökünden iyi olmadığını bilirim.

Filmlerde böyle bir bebeğin görünüşü gibi bir gelişmeden sonra, iri yarı kötü adamın dramatik girişi kaçınılmaz olur. Hokey maskesi ya da yüzü kapatan kukuleta takan gerçek bir iri adam. Elinde bir testere, hava tüfek ya da bir T-Rex'in kafasını koparacak kadar büyük bir balta taşıyor olurdu.

Çalışma masasının üzerindeki lambanın hâlâ yarı yarıya aydınlattığı hobi odasına bir göz attım.

İçeride gizlenmiş kimse yoktu.

Olağan zamanlarda -öyle zamanlar varsa-alışılmamı böyle canlı hayallerle eğlenirim. Bobby Halloway bununla, "Senin aklının üç yüz meydanlı sirki."

diye dalga geçer. Bunun annemle babamdan miras aldığı bir özellik olduğuna şüphe yok. Onlar az bildiklerini bilecek kadar akıllı, öğrenmeyi hiç bırakmayacak kadar meraklı, her olayın ve her şeyin sonsuz ihtimaller içerdiğini anlayacak kadar anlayışları yüksek insanlardı.

Çocukken A.A. Milne, Beatrix Pötter'in şiirlerini okudukları gibi, erken gelişmemden emin biçimde Donald Justice ve Wallace Stevensi de okurlardı.

Böylece hayal gücüm daima şiir mısralarından gelen sembollerle altüst olurdu. Olağandışı zamanlarda -cesetlerin çalındığı bu gece gibi-bütün kaplanların eğitimcilerini öldürmeyi bekleyip palyaçoların çuval elbiselerinin altında kötücü kalp ve kasap bıçağı saklıyor oldukları aklımın üç yüz meydanlı sirkinde şimdi kendi iyiliğim için hayal gücüm haddinden fazla yüksekti. Harekete geç.

Bir oda daha vardı. Arkamı sağlama alıp kontrol ettikten sonra doğruca merdivenlere yöneldim.

Batıl inançlar içinde, hayaletim olan bebekle temastan kaçınarak holdeki banyonun karşısındaki odanın kapısını açmaya gittim. Basitçe döşenmiş bir konuk odasıydı.

Odadaki avizenin parlak ışığına karşı gözlerimi kısıp şapkamı yüzüme çektiğimde içeride hiç kimsenin o madiğini gördüm. Örtüsü tamamen yatağın kenarların sokulu olduğu için karyolanın altındaki boşluk meydan daydı.

Bir dolap yerine, çekmeceli bir ceviz masa ile altında yan yana bir çift çekmecesini ve yukarısında da iki uzun kapısı olan çok büyük bir gardırop vardı.

Dolap kapılarının arkasındaki boşluk elinde bir testereyle y| da testeresiz bir adamın gizleneceği kadar büyüktü.

Burada da başka bir bebek beni bekliyordu. Arkan pildim. Öbür odalardan gelen kahkaha seslerini duyuyor gibiydim: Küçük soğu ekerin arkasında uğursu çınlamak kıkırtıların boğulduğu... Odadaki dolabı açmadım.

Yukarı kata Angela'ya yardım etmek için gelmişim ama ne şimdi ne de bir daha asla ona yardımım dokunamazdı. Bütün istediğim aşağı inmek, dışarı çıkarak bisikletime atlayıp buradan uzaklaşmaktı.

Kapıya doğru yaklaşırken ışıklar söndü. Birisi sigortayı kapatmıştı. Karanlık o kadar dipsizdi ki bana bile hoş gelmedi.

Perdelerle sıkı sıkıya örtülüydü ve süt ibriği ay, içeriye dökülmek için hiçbir boşluk bulamıyordu. Her şey kapkara, kapkaraydı.

Körlemesine kapıya doğru koştum. Holde bekleye birinin keskin bıçağının saplanmasıyla karşı karşıya kalıp alt edileceğim köşede durakladım.

Sırtımı yatak odası duvarına dayayarak etrafı dinledim. Nefesimi tutuyor ama kalbimin çarpıntısını susturamıyordum. Kendimi vücudumun ihanetine uğramı hissettim.

Yine de kalbimin gök gürlmesi gibi çarpmasını üzerindeki sesleri, piyano menteşelerinin gıcırdadığını ve dolap kapılarını açıldığını duydum.

Aman Allahım!

Lanet okumuyor dua ediyordum. Belki ikisini de yapıyordum.

Glock'u yine iki elimde tutarak büyük dolabın olduğunu tahmin ettiğim yere nişan aldım. Tekrar düşünerek namluyu beş altı santim sola çevirdim.

Bu mutlak karanlığa uyum sağlayamıyordum. Dolaba nişan aldığımı emin olduğum halde, iki çekmeceni yukarısındaki boşluğun tam ortasına hedef aldığımında emin olamazdım. Tek el ateş etmek lazımdı. Çünkü namludan çıkan alev yerimi açığı çıkarırdı.

Etrafa rastgele ateş etme riskini göze alamazdım. Etrafa saçılan kurşunlar, he kimse, o alçak herifi belki yok edecekti ama benim onu vurmak için tek bir şansım olacaktı; küçük ama onu defedecek yine de gerçek bir şans.

Bir karşılaşmayı göze alarak koridor boyunca sinerek ilerledim ama öyle bir şey olmadı. Eşiği geçerken dolaptan her kim çıktıysa -piyanonun gıcırdamasını hayal etmediğimi var sayarak konuk odasının kapısını, kendimle onun arasına koymak için arkamdan çekerek kapattım.

Alt kattaki ışıklar belki ki aynı sigortaya bağlı değildi. Karanlık koridoru sonundaki merdiven boşluğundan hafif bir ışık geliyordu.

Konuk odasından dışarıya fırlayacak her kimse, görmek için beklemek yerin merdivene doğru koştum.

Arkamdan kapının açıldığını duydum.

Basamakları nefes nefese, ikişer ikişer atlayarak inerken, başımın küçük örneği uçtuğunda nerdeyse merdiven sahanlığına inmiştim. Küçük kafa önümde duvara çarpıp önümde paramparça oldu.

Korku içinde kollarımla gözlerimi korudum. Porselen şarapnel göğsüme ve yüzüme sıçradı.

Sağ ökçem basamağın kenarına takılınca yana savruldu. Nerdeyse düşüp karşımdaki duvara çarpıyordum ama dengemi korudum.

Merdiven sahanlığında parlayan yüzün parçalar ayağımın altında çatırdarken saldırganımla yüz yüze gelmekten kaçındım.

Bebeğin siyah giysili, boynu koparılmış bedeni hızla fırladı. Eğilince başımın üzerinden geçip arkamdaki duvara hızla çarptı.

Yukarı bakıp tabancanın namlusunu gezdirdiğimde orada vuracak kimse yoktu; sanki bebek bana atmak için kendi kafasını koparmış, sonra da merdiven boşluğuna bırakmıştı.

Aşağı kattaki ışıklar söndü.

Ürkütücü karanlığın içinden bir yanık kokusu geldi.

Göz gözü görmez karanlığın içinde el yordamıyla yürüyüp sonunda merdivenin tırabzanını buldum. Terli elimin biriyle pürüzsü tahtayı yakaladım ve aşağı kata, evin girişine doğru inmeye başladım.

Basamaklardan inerken, bu karanlık sanki yılan gibi beni sarıp kıvrılıyordu.

Sonra hissettiğim şeyin karanlık değil de hava cereyan olduğunu fark ettim.

Yılan gibi kıvrılan sıcak bir hava akımı, merdiven boşluğuna tırmanıyordu.

Bir dakika sonra, aşağıdan görülemeyen ama dokunulabilir iğrenç kokulu bir duman kütlesi, merdiven boşluğunu doldurarak, beni bir dalgıca dolanan dev bir deniz ahtapotu gibi sardı. Öksürüp tıkanırken nefes alma çabası içinde, ikinci kattaki bir pencereden kaçma umuduyla ters yöne döndüm.

Yine de Angela'nın bu lunduğu ana banyonun penceresinden kaçmayı düşünmüyordum.

Geri dönüp duraksamadan önce üç dört basamağı güçlükle tırmandım.

Gözlerimi yaşartıp iğne gibi batan dumanın içinden yukarı katta titreşen ışığı gördüm.

Yangın.

Biri yukarıda diğeri aşağıda olmak üzere iki yangı rak anladığıma göre, bir kanepede oldu. Bu da kemeri geçip oturma odasına girdiği ve izliyor olduğumu düşündüğüm yönün en az doksan derece dışına düştüğüm anlamına geliyordu.

Şimdi parlak portakal rengi bir alev dalgası, zemine yakın nispeten temiz havayı yalayarak geçip sanki bir ovanın üzerinde beliren bulut yığını gibi, yoğunlaşa dumana hafifçe ışık verdi. Hak düzeyindeki bakış açımdan görüldüğü biçimiyle, kuru ot tarlası gibi uzanan halinin bej naylon iplikleri elektriğin kontak yapmasıyla ışıldadı. Duman altındaki bu dar, hayat kurtarıcı bölge, bir kapıdan geçtikte sonra düşmüş olduğum başka bir dünyaya benziyordu.

Işığın bu uğursuz titreşimi, odada başka bir yerdeki alevlerin yansımasıydı.

Ne yazık ki karanlığı çıkış yolunu bulmama yardım edecek kadar aydınlatmadı. Aralıklık ışık titreşimleri sadece şaşırılmama ve cehennemden korkmama yardımcı oldu.

Alevleri göremediğim sürece evin uzak bir köşesin deymiş gibi davranabiliyordum. Artık bu hileye de sığınmıyordum. Yansıya alevleri görmemin bir avantaj da yoktu. Çünkü alevler benden santimetre mi, yoks metre mi uzakta ya da yangın bana doğru mu geliyor yoksa benden uzaklaşıyor mu anlayamıyordum. Onu için ışık, bana rehberlik yapmaktan uzak, sadece endişemi artırıyordu.

Duman solumak zaman algımı çarpıttığı için beni ya düşündüğümünden daha kötü etkiliyordu ya da yangın alışılmadık hızda yayılıyordu. Kundakçılar büyük ihtimalle benzin kullanmışlardı.

Antreye, sonra da ön kapıya geri dönmeye karar verdiğimde, zemine yakın, giderek keskinleşen havayı, çaresizkten deliye dönerek, içime çektim ve kendimi ileri çekmek için dirseklerimle halıyı kazarak, şömineni luğla duvarına alnımı sertçe çarpıncaya kadar alev almayan mobilyaların arasından oda boyunca süründüm. Antreden daha fazla uzaklaşmışım.

Buna rağmen ken dimi şömineye sürünüp kızağına geri dönen Noel Baba gibi bacadan yukarı çıkarke tasavvur edemedim.

Başım dönüyordu. Baş ağrısı kafatasımı diyagonal biçimde ikiye ayırıyor, duman gözlerimi iğnelerken luzlu ter içlerine doluyordu. Dumandan boğulmuyordum ama zemine yakın nispeten temiz havayı acılaştırıran dumanda yutkunamıyordum ve artık hayatımdan umut kesmek üzereydim.

Şöminenin, antreye giriş kemerinin neresine düştüğünü hatırlamaya çabalayarak sürüne sürüne odanın içine geri döndüm.

Bu yerden çıkış yolunu bulamamak bana saçma gözüküyordu. Tanrı aşkına burası bir malikâne ya da bir Şato değildi ki. Hiçbiris de büyük olmayan yedi odalı, 2,5 banyolu mütevazı bir evdi. Ülkedeki en kurna emlakçi bile, Galler Prensi ile maiyetini tatmin edecek kadar kafa karıştırıcı bir yer olduğu izlenimi yaratacak şekilde burayı tarif edemezdi.

Zaman zaman akşam haberlerinde, ev yangınlarında hayatlarını kaybeden insanların hikâyelerini duyar ve toplam bir düzine basamaklı evlerde neden kapının ya da pencerenin kullanılmadığını hiçbir zaman anlayamayız. Tabii ki sarhoş ya da uyuşturucuyla kendilerinden geçmemişlerse. Yahut da yeteri kadar aptal olu kedi yavrusu Fluffy'yi kurtarmak için alevlerin içine geê ri dönmemişlerse. Bir bakıma kendim, bir kedi tarafından kurtarıldıktan sonra aynı gece böyle düşünmem, nankörce görünebilir. Ancak şimdi bu şartlarda insanların nasıl öldüğünü anlıyordum: Duman ve zifiri karanlık, insana uyuşturucu ile alkolden daha fazla yönünü kaybettiriyordu. Panik, düşünceye hakim olamasa bile, kafa darmadağın oluncaya kadar zehirk havayı solu makla insanın akk daha az çalışır duruma geliyordu.

Angela'ya ne olduğunu görmek için merdivenlerde yukarı ilk çıktığımda, yakınımdaki şiddet tehditi altında bile ne kadar sakin ve akli başında kaldığıma hayre etmişim. Bir kâse dolusu mayonez kadar insanın içini bayan erkek gururunu bolluğuyla kalbimde tehlikeye karşı şaşırtıcı bir heyecan bile hissetmişim.

On dakika ne fark edebilir. Batman'ın yarı güveniyle bile, bu şartlarda kendimi hiçbir zaman aklayamaya çağım vahşice görüldüğü için, tehlikenin romansı beni harekete geçirmekte başarılı

olamadı.

Karanlıkta önümü göremeden emeklerken, birdenbir bir şey yüzüme tüyleriyle dokundu, burnunu boynum ve çeneme sürdü: Canlı bir şey.

Akkımın üç yüz halkal sirkinde, Angela Ferryman'ın kara büyü ile canlandığı, beni bulmak için yerde karnının üzerinde süründüğü ve soğuk dudaklarıyla boğazıma berbat bir öpücük kondurduğu canlandı. Oksijen kaybı o kadar zarark etk yapıyordu ki, bu korkunç görüntü bile beni sarsarak aklımın daha netleşmesine yetmedi ve gayri ihtiyari ateş ettim.

Tanrı'ya şükür ki yanlış yöne ateş etmişim. Çünkü kurşun sesi odada yankılandığı anda boğazımdaki soğuk burnu ve kulağımdaki sıcak dili tanımıştım. Bunlar benim hayattaki yegâne köpeğime, sadık arkadaşım Orson'uma aitti.

Hey dostum, dedim ama sesim anlamsız bir kurbağa vraklaması gibi çıkmıştı.

Orson yüzümü yaladı. Köpeğin nefesi kokuyordu ama bunun için onu gerçekten suçlayamazdım.

Etrafi görebilmek için öfkeyle gözlerimi kırıştırdım. Düzensiz kırmızı ışık, odayı biraz önce olduğundan daha fazla aydınlatıyordu. Ama önümde yüzünü yere da oturup kadehini doldurarak garip öyküsünü bitireceğine inanacaktım neredeyse.

Ağzım öylesine kuru ve paslıydı ki, nerdeyse yanım konyak şişesini alıyordum. Ama nasıl olsa Bobby Holloway'in birası vardır ve o çok daha iyi olurdu. Mutfak kapısındaki sürgü artık kapak değildi. Orson ne kadar akıllık olursa olsun bana ulaşmak için kilitli kapıyı açabileceğinden kuşkuluydum.

Her şeyden önce anahtarı yoktu. Beki ki katiller bu yoldan kaçmışlardı.

Dışarıda öksürerek ciğerlerimdeki duman kalıntısının son izlerini de attıktan sonra Glock'u ceket cebim tıktım. Ekerimi blucinime sürüp temizlerken, sınırlı bir halde arka bahçede saldırganları aradım.

Gölün gümüş pırıltılar saçan yüzeyinin altında banyoların sürüler halinde yüzmesi gibi, bulut gölgeleri ayışığının aydınlattığı çimende yüzüyordu.

Esintiyle sallanan bitkiler dışında hiçbir şey hareke etmiyordu.

Bisikletimi alıp verendadan çardaklı geçide doğru giderken, başımı kaldırıp alevlerin girdabına henüz ta anlamıyla düşmeyen eve hayretler içinde baktım. İçeri de odadan odaya büyüyen yangının dıştan bakılınca çok ufak göstergeleri vardı sadece: Parlak alev asmaları ikinci kattaki iki pencerenin perdelerine sanlıyor, du mandan beyaz taçyaprakları saçaklardaki deliklerde çiçek açıyordu.

Kararsızca esen rüzgârın homurtusu dışında gece doğaüstü bir şekilde sessizdi. Ayışığı Körfezi bir ken değildir ama yine de genellikle geceleri farklı bir ses sahiptir: Hareket halinde birkaç araba, uzaktan koktey salonundan gelen müzik sesi, bir arka verandada gitar egzersizi yapan bir çocuk,

havlayan bir köpek, sokak temizleyen kamyonun büyük fırçasından çıkan süpürme sesi, Embarcadero Yolu'nun aşağısında, Mikennium A cade'nin dışında toplanan ortaokul çocuklarının kahkahaları, Ocean Caddesi'ne yaklaşan yük kamyonları zincirinden ya da bir yolcu treninden ara sıra gelen melankolik ıskk sesi... Şu anda ve bu gece bunlar yoktu. Mojave Çölü'nün derinliklerindeki hayalet bir kasabanın en ölü mahakesinde gibiydik.

Oturma odasında ettiğim tek el ateşin sesi, görünüşe göre kimsenin dikkatin çekecek kadar yüksek ses çıkarmamıştı.

Kameriyenin altından, hoş kokulu yaseminlerin arasından bisikletimle yürürken kalbim hiç de sakin saki atmıyordu. Orson'un arkasından ön kapıya doğru koştum. Orson sıçrayıp pençesiyle mandalı açtı. Onun bu oyununu daha önce de görmüştüm. Koşmadan ama hızlı hareket ederek evin önündeki yoldan caddeye çık tık.

Şanslıydık: Hiç tank yoktu. Caddede gidip gelen araç ve yürüyen kimse yoktu.

Alevler yükselen evden koşarak uzaklaştığımı bir komşu görseydi, komiser Stevenson beni aramaya geldiği gerekçesini kukanmaya karar verebilirdi.

Tutuklamasına karşı koyunca da vururdu.

Ayağımın birini kaldırımda tutarak bisikleti dengelemeye çalışırken dönüp geriye baktım. Rüzgâr kocaman manolya ağaçlarının yapraklarını titreştiriyordu.

Dalların arasından, alevin aşağı ve yukarı kattaki birkaç pencereye daha atladığını görebiliyordum.

İçim acı, heyecan, merak ve kederle dolu, daha a lambası olan bir sokağa yönelerek kaldırım boyunca bisikletimi sürdüm. Pençeler gürültü çıkaran Orson yanımda koşuyordu.

Ferrymanların evlerinin camlarının kızgın alevlerle patlamaya başladığını işittiğimizde hemen hemen bir blok kadar uzaklaşmıştık.

Dalların arasından görünen yıldızlar, yaprakları arasından süzülen ayışığı, dev meşe ağaçları, besleyi saran karanlık ile mezar taşlarının sükûnetinde, saklanmış sincapların kokus ezelden ebede kadar içimizden birisinin ilgisini çekecekti: St. Bernadette' Katolik Kilisesi'nin bitişiğindeki mezarlığa dönmüştük tekrar.

Bisikletim tepesinde granitten hâlek bir meleğin olduğu bir mezar taşına dayal duruyordu. Ben de u noktasında haç olan -halesiz-bir başka mezar taşma sırtımı dayamış oturuyordum.

İtfaiye araçlarının Ferryman'ların konutuna ulaşmasıyla birlikte siren sesleri ansızın gecenin sessizliğini yırttı. Bobby Halloway'in evine kadar, bütün o yol boyunca pedal çevirmem mümkün olmamıştı. Çünkü bisikleti kullanmamı engelleyen inatçı bir öksürük nöbeti beni sarsıp duruyordu. Bir düzine şiddetli hapşırma ile yangının inatçı kokusunu ciğerlerimden söküp atarken, Orson'un da yürüyüşündeki yalpalama artmıştı. Fazlasıyla ölü olan bir kalabalığın yanında, kuru tatlı balgamı öksürüp çıkararak, iki yüzyıl boyunca zelzelelere, fırtınalara, yangınlara, böceklere, felaketlere ve -daha çok da son yıllarda-Amerikalı'ların her sokak başında en azından bir donut dükkanı dikme tutkusuna karşın hayatiyetin sürdüren en yakındaki meşe ağacının yüzeydeki köklerine, bu güçlü ağacı öldürmeyeceğim umuduyla tukurdum.

Ağızımdaki tat çorbanın içinde kömür parçacıkları yemiş olsaydım pek de farklı olmazdı.

Yanan evde kendini tehlikeye atan sahibinden daha kıs süre kaldığı için Orson daha hızlı iyileşti. Ben öksürerek balgam çıkarmadan önce Orson, fırça kuyruklu kemirgenlerin bıraktığı kokuyu gayretle koklayarak, en yakın mezar taşlarının arasında ileri geri koşup duruyordu.

Öksürmeyle balgam çıkarma arasındaki sürelerde eğer görünürdeyse Orson'la konuşuyordum. O bazen soylu siyah başını kaldırıp beni dinliyormuş gibi davranıyordu. Arasına da beni cesaretlendirmek için kuyruğunu sallıyordu. "O evde hangi lanet şey oldu?" diye soruyordum.

"Angela'yı kim öldürdü? Benimle neden oyun oynadılar? Bebeklerle yapılan o işlerin anlamı neydi? Nede onun gibi benim de boğazımı kesip onunla birlikte yakmadılar?"

Orson başını sallıyordu ben de onun yanıtlarını yorumlama oyunu oynuyordum. Bilmiyordu. Kafa karıştırıcı biçimde başını sallıyordu. O

ipucuna sahip değildi benim boğazımı neden kesmediklerini bilmiyordu.

"Bunun Glock yüzünden olduğunu zannetmiyorum.

Yani onlarda birden fazlası, en az iki, belki de üç tan vardır nasıl olsa. Onun için eğer istemiş olsalardı beni kolaylıkla alt edebilirlerdi. Angela'nın boğazını kestiklerine göre üzerlerinde mutlaka silah vardı. Yani bunlar cidden alçak herifler, şiddet uygulayan katillerdi.

Eğlence olsun diye insanların gözlerini kesip alırlar. Silah taşımak onları tiksindirecek değildi ya. Onun için de gözlerini Glock korkutmuş olamazdı."

Orson meseleyi düşünürken başını kaldırdı. Belki Glock yüzündendi. Belki de değil. Sonra yine, belki öyleydi. Ki bilebilir ki? Bir Glock nedir ki, ne de olsa? Peki o koku ne öyle? Ne kadar da şaşırtıcı. Ne kadar da keyif veren bir koku. O sincap sidiği mi? Affedersin Sahip Snow. Bu bir iş. Burada ilgilenmem gereken bir iş var.

"Beni öldürmek için evi ateşe verdiklerini sanmıyorum. Aslında beni öldürüp öldürmedikleri umurlarında değildi. Eğer umurlarında olsaydı, beni yakalamak için daha doğrudan bir gayret gösterirlerdi. Angela'nın cinayetini örtbas etmek için evi kundakladılar. Sebep buydu, daha fazlası

değil."

Sınıf, sınıf, sınıf-sınıf-sınıf: Yanan evden kalan kötü hava dışarı, hayat veren sincap kokusu içeri, kötü dışarı, iyi içeri.

Tanrım öyle iyi bir insandı, öyle fedakârdı ki, dedim acı acı. "Ölmeyi hiç hak etmemişti, hele böyle ölmeyi hiç hak etmemişti."

Orson koklamaya ara verdi ama sadece kısa bir süre.

İnsanın acı çekmesi. Korkunç. Korkunç bir şey. İstirap, ölüm, umutsuzluk.

Ama yapılacak bir şey yok. Bunların çaresi yok.

Dünyanın işleyiş biçimi, insanın varoluş doğası. Korkunç. Gel benimle sincapları kokla, Sahip Snow. Kendini daha iyi hissedersin.

Boğazıma bir yumruk düğümlendi, dayanılmaz bir ıstırap değil, daha alelade bir şey. Veremli gibi şiddetle öksürdüm. Sonunda ağa köklerinin arasına siyah bir ıstıridye ekdim.

Sasha burada olsaydı, dedim, "tam şu anda beni James Dean'e yine benzeti miydi acaba?"

Yüzümde yağlılık ve acı hissi duyuyordum. Yine yağlı elimle yüzümü sildim.

belki geçici bir delilik-ve bir anda onun için uydurduğum diyalogdan tamamen farklı olan gerçek düşüncelerini okuyabildiğimi düşündüm. Farklı ve tedirgin edici.

Başını tuttuğum ellerimi çözdüm ama o başını çevir memeyi ya da bakışlarını yere indirmemeyi tercih etti yine.

Ben de bakışlarımı in diremedim.

Bobby Halloway'e bunu açıklamak, beyin ameliyatı tarif etmeye benzerdi.

Yine de köpeğin benim için endişelendiğini hissediyordum. Bana acıyordu, çünkü acımın gerçek derinliğini kabul etmemek için o kadar sert bir mücadele içindeydim ki. Hayatta yalnız kalma ihtimalinin beni ne kadar derinden ürküttüğünün farkında olduğum için bana acıyordu. Henüz haberim olmayan beni ezip geçecek bir kamyon felaketinin yaklaşmakta olduğunu görüyormuşum gibi her şeyden çok beni için korku duyuyordu: Alev alev yanan beyaz kocaman bir tepe kadar büyük bir tekerlek, beni ezip toza çevirecek ve tozu için için yanmaya bırakacaktı.

Ne, ne zaman ve nerede olacaktı acaba?

Orson'un bakışları keskindi. Ölü kalplerini tartan köpek başka Mısır mezar tanrısı Anubis, daha delici gözlerle bakamazdı. Benim köpeğim Lassie değildi. Sevimli hareketleri ve yaramazlık için sınırsız kapasitesi olan bir Disney iti de değildi.

Bazen, dedim ona, "beni zıvanadan çıkarıyorsun." Gözlerini kırptırdı, başını salladı ve kucağımdan atlayarak mezar taşlarının arasında daireler çizmeye başladı. Onun parlak gözleri, belki içinde kendiminkileri gördüğüm aynalardı; ve gözlerimin yansımada, belki de kendi kalbimdeki, doğrudan bakma arzusu duymadığım gerçekleri görmüştüm. "Bu Halloway yorumu olurdu," dedim.

Orson ani bir heyecanla, sulama sisteminin öğlede sonraki sulama işleminden dolayı hâlâ nemli olan güzel kokulu yaprak yığını içinde dolaşılıyor, bir ava takılmış gibi keyif içinde kuyruğuyla yeri döverek burnunu yaprakların arasına sokuyordu.

Sincaplar. Sincaplar seks yapmışlar. Sincaplar seks yapmışlar, sincaplar işte tam burada seks yapmışlar. Sahip Snow buraya gel, gel kokla burayı, gel kokla, çabuk çabuk çabuk çabuk, gel kokla sincapların seks yaptıkları yeri.

Benim aklımı karıştırıyorsun, dedim Orson'a.

Ağzımdaki tadı kül tablasının içi gibiydi ama artık Şeytan balgamın çıkaramıyordum. Bobby'nin evine doğru yola çıksam iyi olacaktı.

Bisikletimi almadan önce dizlerimin üzerine kalkıp sırtımı dayadığım mezar taşma yüzümü dönerek, "İşler nasıl gidiyor Noah? Hâl huzur içinde yatıyor musun?" Taşın üzerine kazınmış yazıyı okumak için cep fenerini kullanmak zorunda değildim. Daha önceleri binlerce kez okumuştum. İsim ve altındaki tarihi düşünerek saatler harcamıştım.

NOAH JOSEPH JAMES 5 Haziran 1888-2 Temmuz 1968 Noah Joseph James, üç tane ilk adı olan adam. Beni şaşırtan senin adın değil eşsiz uzun ömrün.

Doksan altı yıllık hayat.

Doksan altı ilkbahar, yaz, sonbahar, kış.

Yıldırıcı olasılıklar karşısında şimdiye kadar yaşadığı yirmi sekiz yıl var. Eğer Taktı Tanrıçası iki ek dolu dol bana gelirse bunu otuz sekize çıkarabilirim.

Doktorlar kötü kehanette bulduklarını kanıtlarlarsa, olasılık yasaları geçici olarak durdurulursa, eğer ecel tatile çıkarsa, belki kırk sekizime kadar yaşarım. Noah Joseph James'e bahş edilen hayatın yarısı beni hoşnut ederdi.

Kimdi, dünyadaki bir yüzyılın daha güzel bölümünde ne yapmıştı, günlerini tek bir kadınla mı paylaşmıştı, yoksa üç karıyı da gömmüş müydü, çocukları rahip mi yoksa seri katil mi olmuştu, bilmiyor, bilmek de istemiyordum. Bu adam için harika ve zengin bir hayat tasavvur ediyordum. İyi bir seyyah olduğunu, Borneo'ya ve Brezilya'ya, Jubilee sırasında Mobile Bay'e, Mardi Gras için New Orleans'a, güneş ışınlarıyla yıkanan Yuna adalarına, Tibet'teki gizli topraklara gittiğine inanıyordum. Bütün kalbiyle sevdiğine ve derinden sevildiğine, bir savaşçı, bir şair, bir maceraperest, bir bilgin, müzisyen, sanatçı ve üzerindeki sınırlamaları -eğer varsa-yıkan yedi denize yelken açan bir gemici olduğuna inanıyordum. Benim için sadece bir isim olarak kalırsa bir gizem olacaktı ve ne olmasını

istersem o olabilecekti. Güneşin altında yaşadığı upuzun hayatı, onun yaşantısına katıldığımı hayal ederek yaşayabilirdim.

Yumuşak bir sesle, "Hey Noah, 1984'te öldüğünde cenaze kaldırıcılarının silah taşımadığına bahse girerim," dedim.

Ayağa kalktım ve granitten meleğin bakışları altında bisikletimin dayalı durduğu bitişik mezara doğru adım attım.

Orson alçak sesle hırladı. Ansızın gerginleşip alarma geçti. Başını kaldırmış, kulakları dikleşmişti. Işığın yetersizliğine rağmen kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdığı görülüyordu.

Kömür karası bakışlarını izleyince, mezar taşlarının arasında sessizce süzülen uzun boylu, omuzlarını eğmiş bir adam gördüm. Ortamı yumuşatan karanlıkta bile adam, Noah'ın komşularından biri tabutundan fırlayıp ziyarete çıkmış gibi, siyah takım elbisesi içinde bir iskelet misali keskin kenar ve açılar toplamıydı.

Orson'la durduğumuz aynı mezar sırasında durdu ve sol elindeki garip bir nesneye başvurdu. Bu nesne ışıklı ekranıyla bir cep telefonu büyüklüğünde gözüküyordu.

Elindeki aletin tuşlarına dokundu. Elektronik notaları uğursuz müziği, mezarlıkta kısa bir süre dolaştı. Faka bunun tonlaması telefonunkinden farklıydı.

Bulut örtüsü ayın yüzeyinden tam o sırada çekildi.

Yabancı, ekşi elma yeşili ekranı daha iyi görmek için yüzüne daha da yaklaştırdı ve o iki yumuşak ışık, kimliğini saptamam için yetti. Kızıl saçlarıyla kızıl-kahve gözlerini göremiyordum ama uzun tazi suratu ve ince dudakları profilden bile kanımı donduracak şekilde tanıdıktı: Jesse Pinn, cenaze kaldırıcısının yardımcısı.

Beni ve Orson'u fark etmemişti ama solunda, yalnızca dokuz on metre uzaklıkta duruyorduk.

Granit rolü yapıyorduk. Orson artık hırlamıyordu.

Hulasa bile meşe ağaçlarının arasından esen rüzgârın uğultusu onun sesin kolayca maskeleyebilirdi.

Elindeki aygıttan başını kaldıran Pinn sağ tarafına, St. Bernadatte's'e, bir göz atıp sonra yine ekrana başvurdu. En sonunda da kiliseye doğru yöneldi.

Ondan dokuz metreden biraz fazla uzakta olduğumuz halde bizi fark etmemişti.

Orson'a baktım.

Orson bana baktı.

Sincapları unutup Pinn'in peşine düştük.

Cenaze kaldırıcısı omzunun üzerinden arkaya hiç bakmadan kilisenin arka tarafına doğru aceleyle yürüdü. Bodrum katının kapısının götüren geniş taş

basamaklardan aşağı indi.

Onu gözden kaybetmemek için yakından izliyordum. Merdivenin başında duraklayarak aşağıdaki adam baktım.

Eğer dönüp baksaydı, ben kaçamadan görürdü. Ancak bu konuda çok fazla endişe duymuyordum. Adam o andaki işine o kadar dalmış görünüyordu ki, kutsal boru seslerinin çağrısıyla mezarlarından kalkan ölülerin şamataları bile dikkatini çekemezdi.

Elindeki esrarengiz aygıtı inceleyip kapattı ve ceketinin iç cebine soktu. Başka bir cebinden ikinci bir alet çıkardı ama elinde tuttuğu aletin ışığı, ilkinin tersin benim görmeme izin vermeyecek kadar zayıftı ve bunun ışıklı bir bölümü yoktu. Meşe yapraklarının ve rüzgârın hışırtısında bile bir seri klik sesi duydum. Bu sesleri sert bir şakırtı izledi, sonra bir daha ve bir daha.

Silahtaki ayırıcı özelliği dördüncü şakırtı sesinde tanıdım. Bir Lockaid otomatik tabancaydı.

Birkaç yıl önce Manuel Ramirez bir Lockaid kataloğu vermişti. Otomatik tabancalar sadece güvenlik güçlerine satılıyordu ve bir sivilin buna sahip olması yasa dışıydı. Jesse Pinn'in suratındaki teselli edici ifade, Sandy Kirk'ünki kadar inandırıcı olsa da, idamlık suçların örtülmesinde yardımcı rolü oynayarak cinayet kurbanlarını krematoryum fırınında yakıp kül ediyordu. Lockaid sahipliğini sınırlayan yasaya göre, onun buna sahip olma olasılığı yoktu. Kimbilir belki bu adamın da sınırları vardır. Örneğin belki bir rahibeyi sebepsiz yere kayadan aşağı itmez. Yine de bu gece krematoryum penceresine yaklaşan Pinn'in keskin yüzünü ve kızıl kahve gözlerindeki hançer ucu gibi pırıltıları hatırlayınca, he ihtimale karşı yine de rahibe üzerine bahse girme fikrinden vazgeçtim.

İhtiyatlı bir şekilde kapıyı denedikten sonra Lockaid'i cebine koydu.

Kapıyı itip açtığı anda penceresiz bodrumun ışıklı olduğu anlaşıldı. İçeriye dinlemek için yarım dakika kadar eşikte durdu. Kemikli omuzları eğik, rüzgârın dağıttığı saçları saman çöpü gibi dikilmiş, başı yukarıda, gölge gibi duruyordu. Sonra canlanan bostan korkuluğu gibi birdenbire sıçrayarak dikeldi ve içeri girdi.

Dur, diye fısıldadım Orson'a.

Merdivenlerden aşağı indim ve benim sonsuz itaatkâr köpeğim beni izledi.

Yan açık kapıya kulağımı dayadığımda bodrumdan gelen hiçbir ses duymadım.

Orson koklamak için burnunu dar aralığa soktu. Başına hafifçe vurmama karşı çekilmedi.

Onun gibi koklamak için değil, içeride ne olduğun görmek için köpeğe yaslanarak ben de burnumu aralıktan içeri soktum. Floresan ışığına karşı gözlerimi kısarak bakınca, on ikiye altı metre

boyutlarındaki duvarları betondan tavanı, kilisede kullanılan alet edevatın sıralandığı ve Pazar-okuluna ait odaların açıldığı bir mekân gördüm: Beş tane gazlı ocak, büyük bir su ısıtıcısı, elektrik sigorta panelleri ve tanımadığı makineler.

Jesse Pin ilk odanın karşısındaki yolun dörtte üçün gitmiş, sırtı bana dönük, uzak duvardaki kapak kapıya doğru yaklaşıyordu.

Kapıdan uzaklaşarak gömlek cebimden gözlük kabını çıkardım. Velcro'nun kabı bana yılan yellenmesin anımsatan bir sesle açıldı. Niye bilmiyorum; çünkü ben hayatımda yılanın yellendiğini hiç duymamıştım. Daha önce bahsettiğim aşırı çalışan hayal gücüm müstehcenliğe dönüş yapmıştı.

İçerideki yer betondan, diye fısıldadım Orson'a.

"Benim Nike ayakkabılar ses çıkarmaz ama senin patilerin tıkırtı yapar. Sen burada kal."

Önümdeki kapıyı açtım ve bodruma girdim.

Orson dışarıda, merdivenin alt basamağında kalmıştı. Belki de bu kez ona mantık bir neden gösterdiğim için itaat etmişti.

Ya da belki almış olduğu bir koku yüzünden daha ileriye gitmenin ihtiyatsızlık olduğunu biliyordu. Köpeklerin sahip oldukları koku alma hissi, onlara insanın tüm duyularını toplamından daha fazla veri sunduğu için, bizimkinden binlerce kere keskindir.

Işık tehlikesi karşısında bana güvenlik sağlayan göz lüklerimi takmış

olmama rağmen, yine de oralarda dolaşacak kadar görebiliyordum.

Jesse Pinn'in döndüğünü duyarsam girip saklanma umuduyla bir girinti aradım. Alet edevatın ve ocakların olduğu yerlere yakın durarak merkezde olmaktan kaçmıyordum.

Zaman ve ter, ekerimle yüzümdeki güneş losyonun etkisini çoktan azaltmıştı ama is tabakasının koruyuculuk görevi yapacağını düşünüp yüzümün aynı ölçüde maskelendiğini varsayıyordum.

İçerideki kapıya ulaştığımda, belli belirsiz iki ses duydum. Birisi Pinn'e ait olmak üzere iki erkek sesiydi. Sesler boğuktu ve söylenenleri anlayamıyordum.

Bir kulağıyla dikkat kesilmiş, beni gözleyen Orson'un durduğu dış kapıya bir göz attım.

İçteki kapının ötesi uzun, dar ve büyük boş bir odaydı. Kalorifer boruları ve açıkta duran su borularının arasında sadece zincirlere asık birkaç tavan ışığı parlıyordu ama ben gözlüğümü yine de çıkarmadım.

Sonuç olarak odanın L biçimli olduğu ortaya çıktı. Sağ tarafa açılan öteki bölüm, birinciden daha geniş ve uzundu. İkinci bölüm depo olarak kullanılıyordu. Sesleri izleyerek malzeme sandıklarının, çeşitli kutsal günle ve kutlamalar için süsleme malzemelerinin, kikse kayıtlarıyla dolu dosya

dolaplarının arasından emekleyerek ilerliyordum. Gölgeler her tarafta cübbeli ve kukuletalı keşişler toplantısı gibi gözükiyordu. Gözlüklerimi çıkardım.

Yaklaştıkça sesler büyüdü ama akustik çok kötü olduğu için ben sözcükleri yine de ayırt edemiyordum. Bağırıyor olmasına karşın, ses tonundan Pinn'in öfkeli olduğu sonucunu çıkardım. Öbür adamın sesi ise cenazeciye yatıştırmaya uğraşmış gibiydi.

Odanın yan genişliğinde tam doğal boyutlar içinde bir Noel sahnesi yer alıyordu: Sadece Joseph ve yanında beşikteki bebek İsa olan Meryem değil, aynı zamanda bilge adamlar, develer, eşekler, kuzular ve vahi melekleriyle tam bir ahır sahnesi vardı. Ahır, kütükler den yapılmıştı ve kuru otlar ise gerçektir. İnsan ve hayvanlar kümes tek üzerine alçı dökülerek yapıлып yüzleriyle elbiseleri yetenekli bir sanatçı tarafından boyanmıştı. Korunması için üzerine sürülen vernik, onlara bu zayıf ışıktaki bile Tanrısal bir parlaklık veriyordu. Kim olduğunu anlayamadığım adam ile Pinn'in konuşmasındaki dağınık sözlerden anlam çıkarmaya çalışırken, bir bölümü benden uzun figürler arasında dolaşmaya başladım. Sahnedeki figürlerinin hiçbirisi dekorde yerli yerinde olmadığı için insanın kafasını karıştırıyordu. Hiçbiri ötekiyle aslına uygun bir ilişki içinde değildi. Bilge kişilerden birisi, meleğin yukarıya kaldırdığı borazanının ağzına dayalı yüzüyle ayakta, Joseph bir deveyle sohbete dalmış gözükiyordu. Bebek İsa bir kenara bırakılmış saman balyasının üzerindeki beşiğinde ihmal edilmiş bir şekilde yalnız yatıyordu.

Meryem yüzünde kutsal gülümsemesi ve tapman bakışlarıyla oturuyordu ama bakışlarının hedefi kutsal çocuğu değil de bir çinko kovaydı. Başka bir bilge kişi de bir devenin kığına bakıyor gözükiyordu.

Düzene konulmamış bu Noel sahnesi içinde ilerleyip dekorun sonuna yakın bir yerde saklanmak için lavta çalan bir meleği kullandım.

Karanlıktaydım ama kilisenin zemin katına çıkan merdivenlere yakın yerde, beş altı metre ötede başka bir adamı taciz eden, ışığı altındaki Jesse Pinn'i görebiliyordum.

Uyarılmıştın, diyordu Pinn, hırlama halini alıncaya kadar sesini yükselterek. "Kaç kez uyarıldın, ha?"

Pinn önünü kapattığından adamı başlangıçta göremedim. Sükûnetle konuşan adamın ne söylediğini de duyamadım.

Cenaze kaldırıcısı iğrenme dolu bir tepkiyle, bir eliyle dağınık saçların tarayarak kızgınlık içinde odayı arşınlamaya başladı.

O anda ikinci adamın St. Bernadatte's kilisesinin rahibi Peder Tom Ekot olduğun gördüm.

Seni budala, aptal, pislik herif, dedi Pinn öfkeyle. "Seni boşboğaz, her yanından Tanrı fişkırır mor on."

Peder Tom doğuştan komedyen birinin anlamlı ve kolayca şekilden şekle giren yüzüne sahip, bir metre yetmiş santim boyunda, tombul bir adamdı.

Onun cemaatinden olmamama rağmen -ya da herhangi bir kilisenin-birkaç kez onunla konuşma fırsatım olmuştu. Hayata nerdeyse çocuksu bir heyecanla bakan, kendisiyle ilgili alaycı bir mizah anlayışına sahip, fevkalade iyi huylu bir adama benziyordu. Cemaatinin ona tapma nedenini anlamakta güçlük çekmemiştim.

Pinn ona tapmıyordu. İskelet gibi elini ve kemikli parmağını rahibe doğrultmuş, "Midemi bulandırırıyorsun sen. Seni gidi dürüst geçinen orospu çocuğu." diyordu.

Gözükten o ki, Peder Tom bu edebe aykırı sözlü saldırıyı cevapsız savuşturmakta kararlıydı.

Pinn bir yandan odayı arşınlarken, sözlerini Peder'in anlayabileceği bir gerçekliğe dökme çabası içindeymiş gibi, büyük bir asabiyetle elinin keskin tarafıyla havayı biçti. "Senin işe yaramaz şeylerini artık almayacağız. Bundan böyle karışmanı istemiyoruz. Dışlerini ağzın ben dökmeyeceğim ama bunu yapmaktan çok memnun olacağıma eminim. Bilirsin ki dans etmeyi hiç sevmem ama senin o budala suratın üzerinde dans etmek kesinlikle hoşuma giderdi. Önceki gibi gözdağı verme yok artık, hayır ne bu kez, ne de sonra.

Onları .likandan göndermekle bile tehdit etmeyeceğim seni, çünkü o seni halledecektir. Peder Ekot, Tanrı adına acı çeken şehit. Ah, bu çok hoşuna giderdi öyle değil mi? Öyle çürümüş bir ölü için şikayetsiz acı çekmek, bir şehit olmak ha?"

Peder Tom başını eğmiş, gözleri yerde, kokarı yanında sanki bu fırtına geçmesini sabırla bekliyormuş gibi öylece duruyordu.

Rahibin pasifliği Pinn'i daha da alevlendirdi. Etin et çarpma sesini duymak ihtiyacındaymış gibi, sağ elini yumruk yapıp sol avucuna vurdu. "Bir gece uyandığında tepene binecekler ya da seni ansızın çan kulesine götürecekler, yahut da priedieu için diz çöktüğünde seni kurban edecekler ve sen vecit içinde kendini onlar teslim edeceksin, iğrenç bir vecit içinde acından keyif alarak, Tanrın için acı çekerek -onu böyle görebilirsin- ölü Tanrın için acı çekerek... Doğruca cennete gitme yolun acı çekmek. Seni dilsiz piç seni! Çok geç kaldın. Onlar seni parçalara ayırırlarken, onların ruhları için dua bile edersin. Öyle değil mi Rahip? Bütün bunlara karşılık tombul rahip, gözleri yerde sessiz bir sabırla karşılık veriyordu.

Benim sessiz kalabilmem çaba gerektirirken, ayrıca Jesse Pin'e soracağım sorular da vardı. Bir sürü soru.

Gerçi burada ondan cevap alabilmek için ayaklarını tutabileceğim krematoryum ateşi yoktu.

Pinn odayı arşınlamayı bırakıp Peder Tom'un üzerine yürüdü. "Sana artık gözdağı vermek yok, rahip. Bunun hiç anlamı yok. Bu sana Tanrı adına acı çekmek için düşünme heyecanı verir. Yolumuzdan çekilmezsen kız kardeşini harcarız, olacağı bu işte. Güzel Laura."

Peder Tom başını kaldırıncaya Pinn'in gözleriyle karşılaştı ama hâlâ bir şey söylemiyordu.

Onu kendim öldürürüm, diye teminat verdi Pinn. "Bu tabancayla."

Ceketinin içinden bir tabanca çekti. Beki ki ceketini içinde bir tabanca askılığı vardı. Bu zayıf ışıktaki uzaktan bile silahın alışılmadık ölçüde uzun olduğunu görebiliyordum.

Savunma pozisyonuna geçerek ben de ceketimin içindeki Glock'un kabzasına koydu elimi.

Onu serbest bırakın, dedi rahip.

Tabancayla tavana ateş etti. Susturucu takıldığı için silahın namlusu uzundu. Büyük bir patlama sesi yerine, bir yastığa yumruk atma sesi gibi bir ses duyuldu.

Aynı anda kurşun sert bir çınlama sesiyle, morgcunun tam üstünde asık duran lambanın dikdörtgen biçimli metal şapkasına çarptı. Floresan tüpü parçalanmadı ama harman tırpanı gibi uzun zincirinin ucunda iki yan vahşice sallanmaya başladı. Lambanın ritmik biçimde sallanan ışığında, Pinn'in kendisi ilk önce kımıldamasa da, onun bostan korkuluğuna benzer gölgesi, kara kuşlar gibi kanat çırpın öteki gölgelerin üzerin zıplıyordu. Sonra Pinn tabancasını ceketinin altındaki meşin tabancalığı yerleştirdi.

Sallanan lamba zincirinin dönme hareketi sırasında içice geçmiş halkalar sürtünme yaparak, kan emmi cübbeler giyinmiş kentenkele gözlü sunak oğlanlarının, bir şeytana tapma töreninde çaldıkları melodisiz zil gibi, uğursuz bir çınlamaya neden oluyordu.

Lambanın dönen zincirinin çıkardığı tiz sesler ve zıplayan gölgeler Jesse Pinn'i heyecanlandırmışa benziyordu. Zalim, ilkel ve delice bir çığlık attı: Gece insan uykusundan uyandıran ve bu türün kökeniyle ilgili merak uyandıran cinsten azmış kedi çığlığı. Bu bol tükürüklü ses dudaklarından püskürürken, rahibin mide kısmına da iki sert yumruk indirdi.

Peder Tom bu çifte darbeye ikiye katlanırken, Pinn birleştirdiği iki elin rahibin ensesine indirdi.

Peder Tom yere düştü. Ben de sonunda tabancamı ceketimin cebinden çıkardım.

Pinn rahibin kaburgalarına tekme attı.

Glock'u kaldırıp Pinn'in sırtını hedef alarak laser ışığını açtım. Öldürücü kırmızı nokta Pinn'in kürek kemiklerinin arasında belirirken, nerdeyse yeter deme üzereydim. Fakat morgcu yumuşayarak rahipten uzaklaştı.

Ben sessiz kalmayı sürdürürken Pinn, Peder Tom'a, "Eğer çözümün parçası değilsen sorunun bir parçası olursun. Geleceğin bir parçası olamayacaksan, öyleyse yolumuzdan defol."

Bunlar veda sözcüklerine benziyordu. Cenaze kaldırıcısı tam dönüp Peder Tom'un yanından uzaklaşırken, lazer ışığım kapatıp meleğin arkasına geri çekildim tekrar.

Pinn beni görmedi.

Jesse Pinn gelmiş olduğu yoldan geri dönerken ucundan lamba sarkan zincirin şarkısı ve sinir bozucu

ses tepeden gelmiyor, kanında çekirge sürüsü kaynaşıyormuş gibi onun içinde yayılıyor gibiydi. Gölgesi sürekli olarak önünden fırlıyordu. Sonra sallana lambanın ışık arkının ötesine geçinceye kadar arkasında zıpladı. Sonra da karanlıkla birleşip L biçimli odanın öteki kolunda köşeyi döndü.

Glock'u tekrar ceketimin cebine koydum tekrar.

Şu anda görev başında olmayan Noel sahnesini saklandığım köşesinden Peder Tom Ekot'u seyrediyordum. Merdivenin dibinde acıda kıvrılmış, cenin pozisyonunda yatıyordu.

Hem tanık olduğum çatışmanın arkasında yatan koşulları öğrenmek, hem de ciddi biçimde yaralanıp yaralanmadığını anlamak için Peder'in yanına gitmeyi düşündüm ama kendimi ortaya çıkarmak istemediğim için bulunduğum yerde kaldım.

Jesse Pinn'in düşmanının, benim müttefikim olması gerekirdi ama Peder Tom'un iyi niyetinden emin olamazdım. Onlar iki hasım olsalar bile morgcuyla rahip bu geceye kadar tümüyle farkına varmadığım esrarengiz bir yeraltı dünyasının aktörleriydiler. O yüzden, onların her ikisinin de, diğerleriyle benden daha çok diğeriyle ortaklığı vardı. Peder Tom, Jesse Pinn'in arkasından bağıınca, cenaze kaldırıcısının siyah elbisesi uçuşarak, ince dudaklar arasında titreşim yapan zalim azmış kedi çılgılığıyla uçarak, geri geleceğini gözümde canlandırabiliyordum.

Üstelik de Pinn ve takımının, rahibin kız kardeşini bir yerde ekerinde tutukları bekledi. Kız kardeşini ellerinde buldurmaları, Peder Tom'u yerinden oynatmak için onlara bir kaldıraç gücü sağlarken, benim o tür bir kaldıracım da yoktu.

Dönen zincirin kanı donduran müziği giderek azaldı.

Peder Tom protestosuz, irade dışı bir inilti bile çıkarmaksızın dizlerini kendine doğru çekerek toparlanıp ayağa kalktı. Ta anlamıyla dik duramıyordu. Maymun gibi kamburu çıkmış durumdaydı. Yüzünün ya da bedeninin duruşunda hiçbir komik yan yoktu artık. Bir eliyle merdivenin tırabzanına tutuna tutuna üst kattaki kiliseye doğru merdivenleri gıcırdatarak kendini büyük bir zahmetle yukarı çekmeye başladı.

Sonunda üst basamağa ulaştığında ışıkları söndürecek ve ben aziz Bernadette's'in bile ürkütücü bulacağı bu karanlıkta kalakalacaktım. Artık gitme zamanıydı.

Noel dekorundaki sahici boyutlu figürlerin arasından yola çıkmadan önce ilk kez gözümü kaldırıp önümdeki lavta çalan meleğin boyalı gözlerine baktım. Benim gözlerimle aynı maviye sahip olduğunu sandım. Işık zayıf olmasına rağmen vernikli alçıdan yüzün geri kalanını inceleyince, melekle aynı yüzü paylaştığımızda emin oldum.

Bu benzeyiş beni hayrete düşürerek felce uğrattı. B Christopher meleğinin beni burada nasıl beklediğin anlama çabasına giriştim. Parlak ışıkta yüzümü ben de görmüştüm ama şimdiki ışıkla aynı olan loş ışıklı odanın aynasındaki yüzümün yansımalarını tanırım. Bu hiç şüphesiz bendim. Meleğin yüzü, bende olmayan kutsa bir gülümsemeye idealize edilmişti ama benim yüzümdü.

Hastane garajından beri karşılaştığım her olay ve nesnenin bir anlamı var gibiydi. Bu rastlantılar beni artık eğlendiremiyordu.

Baktığım her yerde, dünyadan esrarengizlik sızıyordu.

Kuşkusuz bu deliliğe çıkan yoldu: Özenle hazırlanmış bir entrika, her şeyi gören ve bilen seçkin idareciler tararından yönetilirken, bu benim için tüm hayatı dışarıdan seyretmek oluyordu. Tür olarak insanoğlunun ayrıntılara karşı dikkatsizliği, paniğe kapılma eğilimi ve çenesini tutma yeteneksizliği gibi belirgin nitelikleri nedeniyle, büyük ölçekte entrikaları sürdürme yeterliliğine sahip olmadığını aklı başında herkes anlar. Evrensel ölçekte konuşacak olursak, biz ancak ayakkabılarımızı bağlayabiliriz. Evrenin gizli bir nizamı varsa, bu bizim eserimiz değildir ve muhtemelen onu kavrama yeteneğine bile sahip değiliz.

Rahip merdivenin üçte birini çıkmıştı.

Ben sersemlemiş vaziyette meleği inceliyordum. Yıllar yılı Noel mevsimindeki pek çok gece, St. Bernadatte's'nin olduğu sokak boyunca bisiklet sürmüştüm. Noel dekoru, her figür yerli yerinde kilisenin ö bahçesinde düzenlenmiş olurdu ve bu melek daha önceleri orada yoktu.

Yahut da ben orada olduğunun tartma varmamıştım. Bunun muhtemel açıklaması, orasının bu figürü değerlendirme riskini alamayacağım ölçüde parlak ışıklı olmasıydı. Cristopher Snow meleği sahnenin bir bölümündeydi ama ben gözlerimi kısıtığım için Ona her zaman yüzümü çevirmiştim.

Rahip merdivenin yarısına kadar gelmişti ve artık daha hızlı çıkıyordu.

Sonra Angela Ferryman'ın St Bernadatte's'deki ayin devam ettiğini hatırladım. Şüphe yok ki, bebek yaptığı göz önüne alınarak, Noel dekorunun oluşumuna yeteneğiyle katılmaya razı edilmişti.

Esrarın sonu.

Angela' nın meleğe benim yüzümü neden verdiğini anlayamıyordum hâlâ.

Eğer benim özelliklerim ahı sahnesinde herhangi bir şeye aitse, bunlar eşek olmalıydı. Demek ki benimle ilgili düşüncesi, benim kendime atfettiğimden daha yukarılardaydı.

Angela'nın görüntüsü istemeden gözümün önüne geldi: Angela'yı Andromeda takımı yıldızlarından daha uzaktaki bir görüntüye gözlerini dikmiş, başı arkadaki klozete dayanmış, boğaz kesilmiş durumda son kez banyoda gördüğüm gibi.

Onun zavallı hırpalanmış bedenini bulduğumda önemli bir ayrıntıyı kaçırmış olduğumdan birdenbire emin oldum. Kan damlalarının beni geri püskürtmesi, acı veren şok ve korku içindeyken, tıpkı yularca kilise bahçesinde de pırıl pırıl ışıklandırılmış Noel sahnesindeki figürlere yıllar boyu bakmaktan kaçınmış olduğum gibi, ona da uzun uzun bakmakta kaçınmıştım. Hayati bir ipucu görmüştüm ama bu bilinçli bir biçimde zihnime kaydedilmemişti. Bilinçaltım şimdi bunu yüzüme vurarak benimle alay ediyordu.

Peder Tom merdivenlerin tepesine ulaştığında hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sahanlığa oturmuş teselli edilemez biçimde ağlıyordu.

Angela'nın yüzünü zihnimde hızla canlandıramıyordum. İleride yüz yüze gelme ve gönülsüzce de olsa Grand Guignol hatırasını keşfetme zamanım olacaktı. Melekten ayrılıp deve, Joseph, eşek, Meryem Ana ve kuzunun arasından geçerek Noel dekoru boyunca sessizce yürüdüm. Sonra dosya dolaplarını, malzeme sandıklarını geçip az miktar şeyin depolandığı daha dar ve kısa bir yere, orada da ambarın kapısına geldim.

Rahibin çıkarttığı ıstıraplı sesler, bu dünyayla öteki dünyayı ayıran soğuk duvarın içinden kendisini zar zor duyuruncaya dek sönüp giden çığlıklar gibi, beton duvarlarda titreşimler yaparak kaybolup gidiyordu.

Annemin öldüğü gece Mercy Hospital'deki soğuk hav odasında, babamın yürek burkan acısını hatırladım.

Tümüyle anlamadığım nedenlerle acımı içimde saklanın. İçimde o vahşi çığlıklardan biri yükselme belirtisi gösterdiğinde, enerjiyi çiğneyip ses çıkarmadan yutun< aya kadar dudağımı ısırırım.

Bazı geceler, çene ağrısıyla uyanıncaya kadar uykumda dişlerimi -şaşılacak bir şey yok-gıcırdatırım. Belki de uyanırken ifade etmeme seçimini yaptığım duygularıyla ilgili rüyalarda sesimin çıkması korkusu içindeyim.

Kilise bodrumundan çıkarken cenaze kaldırıcısının - balmumu gibi san ve bir günlük kan oturmuş benzeyen gözleriyle-yukarılardan önüme düşeceğini ya da etrafımdaki karanlıkların içinden süzülerek çıkacağını yahut da kutudaki bir yayın ucuna takılı kötü adam gibi, fırın kapağından fırlayacağını bekliyordum. O ise yolumun üzerinde hiçbir yerde beni beklemiyordu.

Orson, Pinn'den saklanmak için girmiş olduğu mezar taşlarının arasından bana doğru koştu. Köpeği davranışına bakarak morgcunun gitmiş olduğu kanısına vardım.

Orson büyük bir merakla bana bakıyordu. Yahut da ben öyle yaptığını hayal ediyordum. Ona dedim ki, "Orada ne olup bittiğini gerçekten bilmiyorum. Ne anlam geldiğini de bilmiyorum."

Kuşkucu görünüyordu. Orson'un şüpheli gözükme hüneri vardı: Yüzü pervasız ve yalındı. Gözleri değişkenlik göstermezdi.

"Doğru söylüyorum" diye ısrar ettim.

Yanım sıra yürüyen Orson'la bisikletime döndüm.

Ulaşım aracımı bekleyen granit melek, neyse ki bana benzemiyordu artık.

Sert rüzgâr, yerini hafif bir esintiye bırakmıştı tekrar. Meşe ağaçlar sessizdiler.

Bulut tekeri gümüş ayın önünde gümüş telkâriler gibiydiler. Kilise çatısından yükselen kırlangıç sürüsü, ağa dallarına kondu. Birkaç bülbül, Pinn oradan ayrılıncaya kadar mezarlık kutsallığını kaybetmiş gibi, yerlerine geri döndü. Bisikleti gidonundan tutarken mezar dizilerinin arasında, 'Karanlık çevrelerinde gittikçe kaskatı oluyor, sonunda toprağa dönüşürken.'

Bu, büyük şair Louise Glück'e aitti.””

Orson sanki aynı fikirdeymiş gibi kafasını salladı.

"Burada ne olup bitiyor, bilmiyorum ama bu iş son ermeden önce pek çok insanın öleceğini düşünüyorum; bazıları da büyük ihtimal bizim sevdiğimiz insanlar olacak. Belki ben bile olabilirim ya da sen."

Orson'un bakışlarında vakar vardı.

Mezarlığın ötesinde, doğduğum kasabanın bana kemik tarlasından daha çok kork veren sokaklarına baktım. "Gel bira alalım," dedim.

Bisikletime bindim. Orson mezarlık otlarının arasında köpek dansı yapıyordu ve biz şimdilik ölümü geride bırakmıştık.

Uzun zaman önce, yönetmelikteki bir ana madde evin korunmasını sağladı. Bobby koca köpüklü dalgaların sesiyle gizlenen bu yerde ölmeye niyetli olduğunu söyler; anca yeni bininci yılın ilk yüzyılının ortasını geçinceye kadar değil.

Burun boyunca asfalt ya da parke taşı döşek bir yol yoktur. Sadece iki yanında alçak kum tepeliklerinin ve yer yer uzun seyrek kıyı otlarının olduğu çakıl taşlı bir patika uzanır.

Körfezi kucaklayan burunlar, kıvrılarak yarımadalar yapan doğal oluşumlardır. Bunlar sönmüş bir yanardağın kenar kalıntılarıdır. Körfezin kendisi de binlerce yıllık med-cezirle gelen kum tabakalarının oluşturduğu volkanik bir kraterdir. Kuzey burnunun iç denize yakın kısmında doksan ilâ yüz yirmi metreye varan genişliği, burun kısmında kırk metreye iner.

Bobby'nin evine giderken yolun üçte ikisinden sonra bisikletimden inip geri kalan yolu yürüyerek gitmem gerekir. Taşlık yolun üzerinde rüzgârın yığıldığı kumlar otuz santimden biraz az derinlikte tepelikler yapar. Bunlar Bobby'nin dört tekerlekli cipine bir engel teşkil etmez ama pedal çevirmeyi güçleştirir.

Huzur dolu bu yürüyüş insana genellikle düşünme cesareti verir. Bu gece buru sakindi ama bu sessizlik insana aydaki kaya silsilesi kadar yabancı geliyordu ve beni izleyen birisi varmış hissine kapılarak durmadan dönüp arkama bakıyordum. Çatısı sedir ağacından olan tek katlı kır evi, tik ağa cından yapılmıştı. Hava koşullarının etkisiyle parlak gümüşü bir renk alan tahta, bir sevgilinin dokunuşun kabul eden bir kadın bedeni gibi, ayışığıyla okşanıyordu. Evin üç tarafını çeviren derin veranda, sallanan sandalyeler ve veranda salıncağıyla döşenmişti. Çevrede hiç ağaç yoktu. Manzara yalnızca kum ve yabani otlardan ibaretti. İnsan gözü zaten yakınlardaki görüntüyü katlanılma bulur,

bin iki yüz metreden daha uzak görünen Ayıışığı Körfezi'nin titreşe ışıklarını, gökyüzünü ve denizi tercih ederdi.

Sinirlerimi yatıştırmak amacıyla zaman kazanmak için bisikletimi ön verandanın parmaklığına dayayıp evi geçerek burnun uç noktasına yürüdüm. Orada plaja yüksekliği on metre olan bir bayırın tepesinde Orson'la durduk.

Kırılan dalgalar öylesine yavaştı ki, bir dalgayı yakalamak için bayağı uğraşmak gerekirdi. Ayrıca dalganın yükseliş süresi uzun da değildi. Ay dördüncü haftasında olmasına karşın, hemen hemen med-cezirin en düşük olduğu zamandı. Kasabanın içinde suskunlaşan ama burada yeterince sertleşen kara rüzgârı yüzünden dalgalar birazcık da bulanıktı.

Denizden esip okyanusun yüzeyini pürüzsüzleştiren rüzgâr ise güzeldir.

Dalgaların tepesinden serpintiler savuran rüzgar, dalga boyunu kırılmadan önce yüksek tutar ve aralarında çukurlar olmasına neden olur.

Bobby ile ben on bir yaşımızdan beri sörf yapıyoruz: O gündüzleri, geceleri de birlikte. Sörfçülerin pek çoğu ayıışığında, pek azı da ay battıktan sonra çarpışı dalgalarla ama Bobby ile ben en çok yıldızsız gecelerdeki fırtına dalgalarını severiz.

Sörf ırkçılarını kızdıran birbirine yapışık sörf piçleriydik. Ama daha on dört yaşımıza gelmeden biz de birer sörf nazisi derecesine ulaşmıştık. Bobby liseden mezun olunca, ben de evdeki eğitimimle onun dengi dereceyi aldıktan sonra, olgun birer sörf ustası olmuştuk. Bobby şimdi sadece sörf ustası olmanın çok ötesinde; o şimdi bir dalga uzmanı. Dünyanın her tarafından insanla büyük dalgaların nerede olduğunu öğrenmek için ona başvururlar. Tanrım, geceleyin denizi ne çok severim. Sıvının emdiği karanlıkta bu siya dalgaların içindeyken, kendim dünyanın hiçbir yerinde bu kadar evimdeymişim gibi hissetmem. Okyanusta yükselen yegâne ışık, dokunulduğunda ışık saçan ve tüm dalgayı keskin bir limon yeşili rengi gibi parlatan ama ışıltıları gözlerime dostça görünen planktonlardan gelir. Gece deniz saklanmamı gerektiren hiçbir şey içermez.

Ben kır evine yürüyünceye kadar Bobby açık dura sokak kapısının önüne çıkmıştı bile. Arkadaşlığımız nedeniyle evindeki tüm ışıklar, ışık şiddetini ayarlayan reostaya bağlıydı; şu anda onları mum ışığı seviyesinde kısmıştı.

Buraya geldiğimi anlaması için bir ipucu vermemiştim ona. Ne Orson ne de ben hiç ses yapmamıştık. Bobby işte böyle anlar.

Bobby mart ayında bile çıplak ayaklıydı ama şort ya da mayo yerine blucin giymişti. Gömleği Havai tipiydi başka stili yoktu-ama üzerinde komik papağanlar ve caf caflı palmiye yaprakları olan kısa koku gömleğinin altına sıfır yaka, kotondan, uzun koku bir T-shirt giyere mevsime ödün vermişti.

Verandanın merdivenlerini çıkarken sörfçülerin el işareti olan 'shaka'

yaptı; bunu yapmak, büyük ihtimalle demek 'shaka' olan Uzay Yolu'ndaki işaretten daha kolaydır.

Ortadaki dört parmak avuç içine kıvrılıp baş parmak ve küçük parmak uzatılarak el yavaşça sallanır.

'Merhaba, ne haber, sörf harika,' gibi hepsi dostça olan pek çok anlama gelir. Sörfçü olmayan birisine, örneği bir çete mensubu gibi, bunu yaparsan çekip vurabilirler insanı.

Güneşin batışından beri olan her şeyi ona anlatmaya can atıyordum ama onun hayata yaklaşımı kayıtsızcaydı. Biraz daha kayıtsız olsaydı ölü olacaktı zaten.

Pia bir iki aylığına gittiğini söylemişti. Bu neredeyse üç yıl önceydi.

YVaimea'da dalgalar aşır derecede derin sularda meydana gelir ve duvar gibi yüksektir. Pia bu dalgaların yan şeffaf yeşim taşı renginde olduğunu söylüyor. Günün birinde o kıyılarda yürümeyi ve dalgaların kırılma seslerini duymayı hayal ediyorum. Ayda bir kez Bobby Pia'ya ya da Pia on telefon eder. Bazen birkaç dakika, bazen saatlerce konuşurlar. Pia başka bir erkekle değil ve Bobby' seviyor. Pia tanıdığım en iyi, nazik ve akıllı insanlardan biri.

Onun bunu niye yaptığını anlamıyorum. Bobby de anlamıyor. Günler uçup gidiyor. Bobby ise bekliyor.

Bobby mutfakta buzdolabından bir şişe Corona alıp bana uzattı.

Kapağını açıp bir yudum aldım. Tuzsuz, limonsuz, iddiasız. Orson için bir Heineken açtı. "Yarısı mı hepsi mi?"

Bu çok önemli bir gece, dedim. Vereceğim uğursuz haberlere karşın, Bobby ülkesinin tropikal ritminde hayale dalıp gittim.

Şişeyi Orson için muhafaza ettiği emaye kaseye boşalttı. Orson Welles'in Yurttaş Kane filmindeki çocuğu kızağına atıf yaparak kâsenin içine büyük harflerle 'ROSEBUD' yazmıştı. Köpek dostumun bir alkolik olmasına sebebiyet vermeye hiç niyetim yoktu. Her gün bira içmez. Çoğunlukla da bir şişeyi paylaşıyoruz. Yine de keyif alıyor ve hoşlandığı bir şeyi ondan esirgeme niyetinde de değildim.

Heybetli vücudu göz önüne alınacak olursa, tek birayla sarhoş olmaz. Ne olursa olsun ona iki şişe verme cesaretini gösterecek olursam, o zaman da parti hayvanı tanımını ona göre olur. Orson gürültüyle Heineken'i yalarken Bobby kendisi için bir Corona açtı ve buzdolabına dayandı.

Ben de lavabonun yanındaki tezgâha dayandım. Masa ve sandalyeler vardı ama bir mutfakta böyle da yanmaktan hoşlanıyoruz.

Birçok bakımdan birbirimize benzeriz. Aynı boy, hemen hemen aynı kilo ve aynı beden tipine sahibiz. Onu koyu kahverengi saçları ve mavimsi pırıltılar saçta kuzguni siyah gözleri olmasına karşın bizi kardeş zannederler.

Her ikimizin vücudunda da sörf tahtasından kaynaklanan bir sürü yumru var. Bobby buzdolabına da yanmış dururken, bir yandan da çıplak ayağının biriyle, dalgın dalgın ötekini üzerindeki yumruyu

ovuşturuyordu. Bunlar sörf tahtasının sürekli baskısıyla oluşan düğüm düğüm kalsiyum birikintileri; sörf tahtasını üzerinde yatar pozisyonda kürek çekme hareketi, ayakların ve ayak parmaklarının üzerinde bu oluşumlara neden olur. Bu yumrulardan dizlerimizde ve Bobby'nin alt kaburga kemiğinde de var.

Benim benim Bobby gibi güneşten esmerleşmiş değil kuşkusuz. Bobby esmerleşmenin çok ötesinde. O en yüksek derecede kahverengi güneş

tanrısı. Yaz aylarında iyi yağlanmış bir tost gibi. Bobby cilt kanseriyle dans ediyor. Belki bir gün o davet ettiği, ben de reddettiğim aynı güneş yüzünden leceğiz.

Bugün inanılmaz güzel dalgalar vardı, dedi. "iki metre yksekliginde, mükemmel şekilli."

şimdi yavaşlamış gözüküyor.

Evet, güneş batınıma doğru yumuşadı.

Biz biralarımızı çekerken Orson mutlu mutlu yalanıyordu.

Evet, dedi Bobby, "baban öldü."

Başımı salladım. Sasha onu aramış olmalıydı. "İyi," dedi.

Evet.

Bobby gaddar ya da duygusuz değildi. Babamın acılarının sona ermesinin iyi olduğunu söylemek istiyordu.

Biz aramızda, birkaç sözcükle çok şey söyleriz. İnsanların bizi kardeş

sanması yalnızca kilomuzun, boyumuzun ve beden tipimizin aynı olmasından dolayı değildir.

"Hastaneye zamanında varman çok iyi olmuş."

"Ya evet."

Bunları nasıl hallettiğimi sormadı. Biliyordu.

Hastaneden sonra, dedi, "bir şova çıkıp birkaç zenci şarkısı söyledi herhalde."

Kurumlu elimi kurumlu yüzüme sürdüm. "Birisini Angela Ferrymani öldürüp suçu örtbas etmek için evi ateş verdi."

O birisi kim?

Keşke bilseydim. Aynı kişiler babamın bedenini de aldılar. Bobby birasını içiyor ve hiçbir şey

söylemiyordu.

Bir serseriye öldürüp babamın bedeniyle değiş tokuş yaptılar. Bunları bilmek istemiyor olabilirsin."

Kısa bir an, merakın çekimiyle bilmemenin bilgeliğini tarttı. "Eğer akıllıca gözüken oysa, ben daima duyduğumu unutabilirim."

Orson geçirdi. Bira gaz yapmıştı.

Köpek kuyruğunu sallayıp yalvararak baktığında Bobby, "Artık sana yok, kıl surat," dedi.

Benim karnım aç, dedim.

"Çok da kirlisin. Bir duş alıp benimkilerden bir şeyler giyin. Sonra fırın birlikte birkaç taco atarız."

Yüzerek temizlensem diye düşünüyordum.

Dışarısı çok soğuk.

Bana on derece falan gibi geldi.

Ben suyun sıcaklığından söz ediyorum. İnan bana su çok soğuk. Duş daha iyi.

Orson'un da temizlenmeye ihtiyacı var."

Duşa seninle birlikte sok. Sürüyle havlu var. "Ne iyi bir kardeşsin sen,"

dedim.

Ya, ben çok iyi bir Hıristiyan'ımdır. Bundan sonra dalgalara binmeyip artık üzerlerinde yürüyeceğim.

Bobby ülkesindeki birkaç dakikadan sonra rahatlamış ve yavaş yavaş

vereceğim habere girme arzusu duy maya başlamıştım. Bobby sevgili bir dostun çok ötesindeydi. O bir yatıştırıcıydı.

Birdenbire buzdolabından uzaklaşarak başımı kaldırıp dinlemeye başladı.

Bir şey mi var? diye sordum.

Birisi var.

Ben giderek azalan rüzgârın sesinden başka bir şey duymamıştım.

Pencereler kapalı olduğundan ve dalga çok yavaş olduğundan denizi sesini bile duyamıyordum. Ancak Orson da tetikteydi.

Misafirin kim olduğunu görmek için mutfaktan dışarıya yöneldi ve "Kardeşim,"

dedim ve ona Glock'u sundum. Önce tabancaya, sonra bana baktı kuşkuyla. "Sen rahatına bak," dedi.

Şu serseri. Onun gözlerini çıkardılar. "Neden?" Omzumu çektim.

"Neden..."

Bobby bir an ne söyleyeceğimi düşündü. Sonra blucininin cebinden bir anahtar alıp daha önce kilitlendiğini hiç görmediğim bir dolabı açtı. Daracık dolaptan kabzası tabanca gibi bir pompalı tüfek aldı.

Bu yeni bir şey, dedim.

Yalnızca korkutmak için.

Bobby ülkesinde alışlagelen bir hayat tarzı değildi bu. "Sen rahatına bak,"

a karşı duramadım.

Bobby'yi Orson'la birlikte karşıdaki oturma odasına, sonra da ön verandaya kadar izledik. Denizden ese rüzgâr hafifçe yosun kokusu getiriyordu.

Kır evi kuzeye bakıyordu. Körfezde hiç tekne görünmüyordu. Ya da en azından ışıkları yoktu. Doğuda kıyı boyunca ve tepelerde kasabanın ışıkları göz kırpıyordu.

Evin yakınındaki burnun en sonundaki alçak kum tepecikleri ve otlar ayışıyla buğulu buğulu parlıyordu. Görünürde kimseler yoktu.

Orson üst basamağa doğru gitti. Başı yukarıda ve ileriye doğru uzanarak havayı koklayıp yosundan daha ilginç bir koku yakalama için orada kımıldamada durdu.

Bobby belki de altıncı hissine güvendiğinden kendi kuşkusunu teyit etmek için köpeğe bakmadı bile.

Bobby çıplak ayakla merdivenleri inip plaja inen eğimden aşağı bakmak için kum tepeciklerini geçti. Birisi saklandığı yerden ev gözetlemek için o bayırın altında yatıyor olabilirdi. Bobby setin üstünde buruna doğru bayın ve aşağıdaki plajı araştırarak yürümeye başladı. Her birkaç adımda bir evle kendisi arasında kalan bölgeyi araştırmak için dönüp geriye bakıyordu. Tüfek iki elinin arasında hazır vaziyette duruyordu.

Araştırmayı askeri sistemle yapıyordu.

Alışkın gözüktüğü bu hareketi bir kereden fazla yaptığı aşikârdı. Birisi tarafından tacize uğradığından ya da davetsiz bir misafir tarafından rahatsız edildiğinden bana bahsetmemişti. Genellikle eğer ciddi bir sorunu varsa bun benimle paylaşırdı.

Bobby'nin sakladığı sır neydi, merak ediyordum.

Merdivenlerden uzaklaşıp burnunu verandanın doğu ucundaki bir çift direğin arasına sokan Orson Bobby' doğru değil, batı yönüne, geriye kasabaya doğru bakıyordu. Boğazından derin derin hırıltılar çıkıyor. Onun baktığı yönü takip ettim. Şu anda karmakarışık bulut parçalarıyla yüzü kapanmayan dolunayda bile hiç kimseyi göremiyordum.

Motorun homurtusu ve köpeğin alçaktan hırlaması kesintisiz bir biçimde sürüyordu.

Batı tarafta Bobby burnun ucuna ulaşmıştı. Hâlâ selin üzerinde yürüyordu.

Onu görebilsem de, gökyüzünün ve denizin süssüz dekorunda gri bir gölgeden biraz daha iyi seçilebiliyordu.

Ben başka yöne bakarken, birisi Bobby'nin bağırmasına bile fırsat bırakmadan birdenbire vahşice saldırabilir ben de anlayamazdım. Burnu dolaşarak güney kıyı boyunca yürüyen ve eve yaklaşmaya başlayan silik şekil başkası olamazdı.

Hırlayıp duran köpeğe, "Beni korkutuyorsun," de Gözlerimi zorlasam da, Orson'un bakışlarının sabitleştiği doğu tarafında bir tehlike ya da birinin varlığın hâlâ seçemiyordum. Tek hareket, seyrek uzun otları kımıldanmasından ibaretti. Gittikçe azalan rüzgâr, basınçla yoğunlaşmış

kumları uçuracak kadar sert değildi. Bir av peşindeymiş gibi, Orson hırlamayı ve ayaklarını veranda merdivenlerine vurmayı bıraktı. Onun yerin merdivenlerden sola doğru sadece birkaç metre koştu, bacağını kaldırıp mesanesini boşalttı.

Verandaya döndüğünde böğürlerinden gözle görülür bir ürperti geçti.

Tekrar doğu tarafa bakarken yeniden hırlamaya başlamadı ama onun yerine sinirli sinirli sızlandı.

Ondaki bu değişildik beni öfkeyle havlamaya başlamasından daha fazla tedirgin etti.

Yan yan evin batı köşesine doğru giderken kumlu ön bahçeyi gözetlemeye çalışıyor ama aynı zamanda Bobby'i gözden kaçırmamak istiyordum; tabii eğer uzakta görünürdeki gölge oysa. Az sonra hâlâ güney sette yürüyor olmasına karşın evin arkasında gözden kayboldu.

Orson'un sızlanmayı kesmiş olduğunu fark ettiğimde, dönüp bakınca gitmiş olduğunu anladım.

Orson'un böyle sessizce fırlayıp gitmiş olması olağandışı olsa bile, karanlıkta av peşine düşmüş olmak diye aklımdan geçirdim. Gelmiş olduğum yoldan, verandanın karşı tarafına, merdivenlere doğru endişeyle geri dönerken dışarıda kum tepeliklerinin arasında hiçbir yerde köpeği göremedim.

Sonra bezmiş durumda bakınırken onu açık duran ö kapıdan gördüm.

Orson oturma odasına geri dönmüş eşiğin hemen iç tarafında duruyordu.

Kulaklar kafatasına yapışmış dümdüz olmuştu. Başı eğikti. Elektrik şokuna girmiş gibi boynundaki tüyler diken dike ten çekilmiş, ön odaya girmişti. İlk kez geceyi evde geçilmiyordu. Ben de kendimi evimde hissetmiyordum.

Yıldızlar. Ay. Kum. Otlar. Ancak gözetleniyorum duygusu.

Plaja inen bayırdan ya da kum tepeciklerinin arasındaki çukurlardan, o perdesinin içinden birisi beni gözetliyordu. Bir bakışın ağırlığı olabilirdi. Bu bir dizi dalga gibi üzerime geriyordu.

Tüyleri diken diken olan sadece köpek değildi artık. Ölümcül uzunlukta bir zaman yok olan Bobby için tam endişelenmeye başlarken kır evinin doğu ucunda gözüktü. Çıplak ayakları kumlara bata çıka yaklaşırken bana hiç bakmıyordu ama bakışları o kum tepeciğinden ötekine, durmaksızın dolaşıp duruyordu.

Orson'un korkudan tüyleri diken diken oldu, dedim. "İnanmıyorum," dedi Bobby.

"Tamamen diken dikendi. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Bu köpek saf cesarettir."

Eğer öyleyse, dedi Bobby, "ona kusur bulmam. Benim de tüylerim diken diken."

Dışarıda birisi dolaşıyor.

Birden fazlası.

Kim?

Bobby cevap vermedi. Tüfeğin kabzasını eline göre ayarladı ve çevreyi incelerken onu hazır durumda tutmaya devam etti.

Daha önce de geldiler, diye tahmin yürüttüm. "Evet."

Niye? Ne istiyorlar? "Bilmiyorum."

Kim onlar? diye bir kez daha sordum. Daha önce olduğu gibi yine cevap vermedi.

bu gerekli değil, ama arada bir onlara bir mermiyle hatırlatma yapmanın zararı da yok."

Kim? Kime ikazda bulunuyorsun?

Onun geçmişte esrarengiz olduğunu bilirdim ama bu kadar bilmece olduğunu bilemezdim.

Kum tepecikleri Bobby'nin dikkatini çekmeye devam ediyordu; onun yanında durduğumu unutmuşçasın bana bakmadan önce bir süre daha geçti. "Hadi içer girelim. Suratındaki şu kötü Denzel Washington maskesini sil de fırına beraberce birkaç can yakıcı tako atalım." Onu bu konuda daha fazla zorlamaktan daha iyiydi. Ya benim merakımı alevlendirmek ya da tekinsizliği konusundaki değerli şöhretini büyütmek için esrarengiz davranıyordu. Yahut da bunu benden saklaması için iyi bir

nedeni vardı.

Hangisi olursa olsun, dalgalar arasında oluşan büyük çukurda sörf tahtasının üzerinde delicesine duruyormuş gibi, yaklaşılmazlığı olan özel Bobby mekânındaydı.

Onu eve doğru arkasından izlerken hâlâ gözetlendiğimin farkındaydım.

Bilinmeyen gözetleyicinin dikkati, dalgasız plajda izle bırakan yengeç gibi, ensemde iğnelenmeler yapıyordu. Ön kapıyı kapamadan önce bir kez daha geceyi taradım ama bizim konuklar saklı kalmaya devam ettiler. Banyo büyük ve konforlu: Tezgâh üstleriyle aynı sade siyah granit zemin, tik ağacından güzel dolaplar ve bizoterik aynalar. Köpek yıkanmasını ideal hale getiren kocaman duş kabinine dört kişi rahatlıkla sığabilirdi.

Corky Colkns -Bobby'nin güzel evini o doğmadan uzun zaman önce inşa eden kişi-gösterişçi bir adam olmamasına karşın, konfora ve hoşluğa önem vermişti. Örneğin, duşun tam karşı köşesine düşen mermer döşeli dört kişilik jakuzi gibi. Belki Corky -değiştirmeden önce ismi Toshiro Tagawa idi-plajdaki üç kızla bir sefahat âlemi hayal etmişti ya da belki sadece baştan aşağı iyice temizlenmeyi seviyordu.

Genç bir adamken -1941'de genç bir dâhi olarak hukuk okulundan mezun olduğunda sadece yirmi bir yaşındaymış- Toshiro, Manzanar'da kalmış, ikinci Dünya Savaşı boyunca hapis kaldığı Sadık Japon Amerikalıların kaldığı kamp olan Manzanar'da aşağılanmış, öfke duyduğu için bir eylemci olmuş ve kendini baskı görenler için adaleti sağlamaya adanmış.

Beş yıl sonra, adalet eşitliğinin imkânsızlığını anlayarak inancını yitirmiş.

Ayrıca baskı görenlerinin çoğunun bir şans verildiğinde, kendi hakları konusunda ateşli birer baskıcı olabileceği inancına varmış.

Hukukta kişilik hakları alanına girmiş. Başarı eğrisi, Güney Pasifik tayfunlarının yıkamadığı büyük bir abide gibi dik olduğu için, insan hakları konusunda San Francisco civarındaki en başardı avukat olmuş.

Dört yılda bankada ciddi ölçüde parası birikince avukatlık mesleğini bırakmış. 1956'da otuz altı yaşın dayken Ayışığı Körfezi'nin güney burnundaki bu ev yapmış. Hayli masraf yaparak toprak altından elektrik ve su getirip telefon hatları çekirmiş. Alaycılığının acılığa dönüşmesine engel olan keskin mizah anlayışıyla Toshiro Tawaga, bu kır evine taşındığı gün, adını yasal olarak değiştirip Corky Collins adını almış. Ondan sonraki hayatının geri kalan her gününü plaja ve okyanusa adanmış.

Kaburga kemiklerinin dibindeki, dizkapağının altındaki, ayak parmaklarının üzerlerindeki yumrular büyümüştü. Corky sörf yaparken dalgaların engellenmemi gürültüsünü duyma arzusu nedeniyle hiçbir zaman kulak tıkacı kullanmıyordu, böylece kulaklarında exostosis oldu; soğuk su içine girdiğinde içkulağa giden kanal büzülür ve sürekli bir tahriş nedeniyle iyi huylu bir kemik tümörü kanalı daraltır. Elli yaşına gelinceye kadar Corky'nin zaman zaman sol kulağı duymuyordu. Fırtınalı, büyük dalgalı mevsimlerden sonra her sörfçü 'musluk burun' tecrübesi yaşar. Bu kabaklı genellikle incecik

bir bikini giyen insafsızca güzel bir kızla konuşurken olur. Yirmi yıkık kahramanca bir zorlamadan ve bunu izleyen Niyagara gibi bir burundan sonra Corky'nin sinüslerinde exostosis oluştu. Baş ağrıların hafifletmek ve sinüslerdeki ifrazatın uygun şekilde akmasını sağlamak için ameliyat olması gerekiyordu. Bu operasyonun her yıl dönümünde, 'Uygun Akış Parti' si verir oldu. Sonra da tuzlu suyla yakıcı güneşe yıkarca maruz kaldığından sörfçü göz hastalığı olan pterygium'a yakalandı ve görme gücü giderek azaldı.

Dokuz yıl önce öldüğünde, böylece göz ameliyat zahmetinden de kurtulmuştu. Ölümü deri kanseri ya da köpekbalığı yüzünden değil, Koca Ana'nin kendisinden okyanustan olmuştu. Corky o sırada atmış sekiz yaşında olduğu halde, çoğu sörfçünün denemeye cesaret edemeyeceği altı metrelik su aygırı uzunluğuna varan dalgaların gök gürlemesi gibi patladığı fırtınalı denize çıkmış. Tanıkların anlattığına göre, Corky zirvedeki anı tüketinceye ve kırılan bir dalga tarafından suyun altında tutuluncaya dek, yuhalayarak eğlenen, neşeye şarkı söyleyen, nerdeyse uçan tek kişilik bir grup olmuş.

Karşı konulması imkânsız binlerce tonluk ağırlığı olabilen devasa dalgaların altında güçlü bir yüzücü bile yarım dakika ya da daha uzun kalmak zorunda kalabilir. Daha da kötüsü Corky yanlış bir anda suyun yüzüne çıkınca, iki dalganın oluşturduğu çukurda kalarak boğulmuş.

California'nın bir ucundan öbürüne sörfçüler, Corky'nin mükemmel bir hayat sürüp mükemmel bir Ölümle hayatının son bulduğu fikrini paylaştılar. Kulaktaki exostosis, sinüslerdeki exostosis, her iki gözdeki pterygium, Corky'nin umurunda bile değildi. Bunların hepsi de can sıkıntısından ya da kalp hastalığından, bir iste bütün hayat harcanarak hak edilmiş olan yüklü bir emeklilik çekinden daha iyiydi. Hayat sörfü, ölüm sörfü, doğanın gücü engin ve kucaklayıcıydı. Çoğu kişi İçin çok fazla dert kaynağı olan dünyadan, Corky'nin gıpta edilecek kadar tatlı bir geçiş yaptığı fikrinde kalpler birleşti.

Kır evi Bobby'e miras kaldı.

Bu gelişme Bobby'i şaşırttı. Her ikimiz de bisikletlerimizin üzerine attığımız sörf tahtalarıyla burda ilk maceramızı yaşadığımız on bir yaşımızdan bu yana Corky'yi tanıyorduk. Kırılan dalgaları yenmeye can atan ve tecrübeye karşı aç kurt gibi olan her sörf meraklısının kılavuzuydu. Burun kendisinin gibi hareket etmezdi ama herkes de, Santa Barbara'dan Sant Cruz'a kadar bütün plajların sahibi gerçekten oymuş gibi ona saygı gösterirdi. Başkalarının zararına olarak iyi bir dalgayı berbat edenlere katlanamazdı ve sadece keyfi davranan sörfçüleri hor görürdü. Fakat denize âşık ve ritmiyle senkronize yaşayan herkes için bir ilham kaynağı ve bir dost olmuştu. Corky'nin bir alay dostu ve hayranı vardı. Bunların bazıları onu otuz yıldan uzun bir süredir tanırlardı. Bu nedenle de, dünyevi varlığını neden sadece sekiz yıldır tanıdığı Bobby'ye miras bırakmış olduğuna hepimiz şaşırdık.

Miras hükümlerini icra eden avukat açıklama olarak, Corky'nin özlü bir şaheser olan mektubunu sundu Bobby'ye:

Bobby Pek çok kişinin önemli bulduğu şeylere sen önem vermiyorsun.

Bilgelik budur. Önemine inandığın şeye ruhunu, kalbini ve aklını vermeye hazır ol. Erdem budur.

Bize ait sadece deniz, sevgi ve zaman var. Tanrı sana denizi bağışladı.

Sevgiyi daima kendi eylemlerinle bulursun. Ben de sana zamanı bağışlıyorum.

Corky kendisinin otuz yedi yaşına kadar öğrenmemiş olduğu hakikatlerle ilgili Tanrı vergisi idraka sahip kişiyi, Bobby'de çocukluğundan beri görmüştü. Bu idraka saygı göstermeyi ve bunun gelişmesini teşvik etmeyi arzu etmişti. Tanrı bunun için rahmetini esirgemesin ondan.

Ashdon Koleji'ndeki birinci yıl izleyen yaz, ev ve mütevazı bir miktar nakit para Bobby'ye miras kalınca okulu bıraktı. Böyle bir şey yapması annesiyle babasının cinlerini tepesine çıkardı. Onların kızgınlığını bir omu silkmesiyle geçiştirebildi, çünkü plaj, deniz ve gelece onundu.

Üstelik de ailesi hayatları boyunca şuna buna hep öfke duymuştu. Annesi ve babası sahip oldukları yere gazetenin aynı zamanda editörüydüler.

Kendilerini ha ki aydınlatmanın yorulmaz savaşçıları sanırlardı. Bu da çoğu vatandaşın doğru şeyleri yapamayacak kadar bencil olduğunu ya da kendileri için neyin iyi olduğunu bilemeyecek kadar aptal olduğunu düşünmeleri anlamına geliyordu. 'Çağımızın büyük sorunu' için tutkularını Bobby'nin paylaşmasını beklediler. Ancak Bobby, ailesinin çığırkanca ilan ettiği idealizminden kaçmak istedi; ve kötü bir şekilde gizlenmiş

kıskançlıktan, kinden ve bunların bir parçası olan bencillikten de. Bobby'nin tüm istediği barıştı. Ailesi de tüm gezegenin her köşesi için barış istiyordu ama bunu kendi evlerinin dört duvarı itinde sağlama yetenekleri bile yoktu.

Şu anda onun geçim kaynağı olan işinin temelini atmasını sağlayan Corky'nin miras bıraktığı nakit nüve ve evle Bobby barışa kavuştu.

Her saatin akrep ve yelkovanı, bizleri parça parça kırpan bir makastır.

Zaman o kadar değerlidir ki satılamaz. Corky'nin Bobby'ye bağışladığı sadece zaman değil, aynı zamanda da gerçekte saatsiz yaşama, saatin kırkında olmama şansı. Böyle insanın öfkeyle kırılmasındansa, zaman daha bir incelikte geçiyor gibi geliyor insana.

Benim annemle babam da bana aynı şeyi vermeye çalıştılar. Gerçi XP'm yüzünden saatin tik-taklarını ara sıra duyuyorum. Belki Bobby de bunu ara sıra duyuyordur. Belki de hiçbirimiz için saat bilincinden tamamen kaçmanın yolu hiç yoktur.

Aslında Orson'un umutsuzluk gecesinde, kederle yıldızlara bakıp onu rahatlama çabalarımı tümüyle reddettiği o mahut gecede, onun da kendi uçan zamanının farkındalığı buna sebep olmuştu belki de. Hayvanların basit akıllarının ölümlülük kavramını algılama kapasitesinin olmadığı bize anlatılır.

Yine de her hayvanın bir yaşama içgüdüğü vardır ve tehlikeyi tanır. Bilim adamları ve filozoflar ne söylerlerse söylesinler eğer hayvanlar yaşamaya çabalıyorlarsa ölümü de anlarlar.

Bu bir Yeni Dalga duygusallığı değil. Artık Bobby'nin düşününün altındaydık.

Üzerindeki kurumu ovalarken Orson'un titremesi devam ediyordu. Su ılıktı.

Bu titremenin banyoyla bir ilgisi yoktu.

Köpeği bir sürü havluyla kurulayıp Pia Klick'in bıraktığı saç kurutma makinesiyle tüylerini kabartıncaya kadar sarsılması devam etti.

Hikâyeme devam ederken, Bobby'nin beni aşağılama riskini göze alamadığım için kanalın içinde ve tepelerde bana kılavuzluk eden kediden bahsetmedim. Ancak kafatası koleksiyonunu tarif ettim. Komiser Stevenson'un küpeli dazlak adamla konuşmasını ve yatağımın üzerinde bulduğum tabancayı anlattım.

Kız gibi silah, dedi, Glock'a hayran hayran bakarak. "Babam laser ışıkla olanını seçmiş.

Mükemmel.

Bir kaya kadar kendine hakim Bobby bazen o kadar sakin dururdu ki, gerçekten beni dinliyor mu diye meraklanırdım. Çocukken ar sıra böyle olurdu. Ancak büyüdükçe bu gizemli sükûnet ona daha fazla yerleşti.

Garip bir maceranın şaşırtıcı haberlerini getiriyorum" ona. O ise sanki basketbol skorlarını dinliyormuş gibisinden bir tepki veriyordu. Pencerenin ötesindeki karanlığa bir göz attığımda dışarıdaki birinin silahının hedefi miyim, diye merak ettim. Sonra eğer bizi vurmaya niyetli olsaydı, kum tepeciklerinin arasındayken öldürürdü zaten diye düşündüm.

Angela Ferrymanın evinde olan her şeyi Bobby'ye anlattım.

Bobby yüzünü buruşturdu. "Kayısı konyağı." "Ben çok içmedim."

İki kadeh o boktan içince foklarla konuşmaya başlarsın," dedi, kusma için sörfçülerin kullandığı argoyla.

Peder Tom'a dehşet salan Jesse Pinn'i anlatıncaya kadar her birimiz üçer takonun altından girip üstünde çıkmıştık. Bobby bir çift tako daha yapıp masaya getirdi. Sasha, 'Graduatio Day'i çalıyordu o şuada.

"Elbette sıyrabilirler. Cinayet işleyenler her zaman paçayı sıyrabilirler.

İyi ama sıyırmamaları gerekir.'"

Ben sıyırılmalılar demedim ki. Sadece sıyrıyorlar dedim.

Biliyorsun Bobby, hayat sörf, seks, yemek ve biradan ibaret değildir.

Ben öyle olduğunu hiç söylemedim ki. Sadece öyle olmak dedim.

Eh, dedim pencerenin ötesindeki karanlığı inceleyerek, "Ben korkudan ölmüyorum."

Bobby içini çekti ve iskemlede arkasına yaslandı "Dalga yakalamak için bekliyorsun ve şartlar cesaret isli yor. Kıyıya gerçekten devasa dalgalar vuruyor, yani altı metrelik dalga serisi ve senin sınırlarını zorluyor ama onlarla baş edebilecek ölçüde sınırlarını esnetebileceğini biliyorsun. Buna karşın yine de tüm o dalgalar dizisi boyunca suyun yüzünde şamandıra misali oturup dalga ya çıkmıyorsan o zaman korkup pes ediyorsun demek tir. Fakat diyelim ki, bunun yerine aniden gelen dalgalar uzun süreli ve dokuz metrelik dalga dizisi; seni bitirmeye çalışacak, sörf tahtasının üzerinden atacak ve altına alarak sana yosun yutturup Tanrı'ya dua ettirecek irilikte. Tüm ağırlığıyla üzerine geliyorlar. Seçeneğin ne fes almak ya da su üzerinde kalmaksa, o zaman tüm bu dalga dizisi süresince dalgaya çıkmayıp bekliyorsan kor kaklık etmiyorsundur. Olgun bir durum muhakemesi sergiliyorsundur. Safi sörf manyağı olanların bile buna biraz ihtiyacı vardır.

Düşeceğini, bütün bütün mahvola çağını bildiği halde bu dalgayı deneyen adam da, eh salağın tekidir."

Konuşmasının uzunluğu bana dokunaklı geldi. Çünkü benim için derinden endişeleniyor anlamına geliyordu. "Demek," dedim, "bana salak diyorsun."

"Henüz demiyorum. Bu durumda nasıl davranacağına bağlı."

Buraya bak, dedi Bobby. "Daralar şu anda geliyor. Bunlar İngiliz Hükümeti'ni hava durum uydusundan gelenler, işleme tâbi tuttuktan sonra dünyanın her yerinde birkaç santimetre kare içindeki dalga yüksekliğini ölçebilirsiniz."

Bobby ofisindeki ışıkları açmamıştı. Çeşitli merkez bilgisayarlara bağlı büyük ekranlar onun için yeterli, be?

Benim içinde gereğinden fazla ışık sağlıyordu. Ekranlardan renkli grafik çubukları, haritalar, uydu fotoğrafları ve dinamik hava durumu haritaları geçiyordu.

Ben şimdiye kadar bilgisayar çağıyla kucaklaşamadım ve asla da kucaklaşamayacağım. UV koruyucu gözlüklerle bir video ekranındakileri rahatlıkla okuyamam ve filtreli olsa bile üzerime radyasyon ışınları bombardımanı yapan ekranların önünde saatlerce oturma tehlikesini göze alamam. Bunlar düşük düzeyli ışın yaysala bile birikme göz önüne alınınca bilgisayar önündeki bir kaç saatlik oturma benim için bir ışık fırtınası yerine geçer. Ben yazılarımı bloknotlara el yazısıyla yazarım: Kendim ve hastalığım XP ile ilgili yazdığım çok sata bir kitabım, Time Dergi'sinde uzun süreli yayımlandı.

Ara sıra yazdığım makaleler var.

Bu bilgisayar dolu oda, faksla dünyanın her yerindeki abonelerine günlük tahminleri bildirdiği, bir Web sitesinin ve dalga bilgisi almak için bir de 900'lü numarası olan Surfcast'ın, Bobby'nin dalga-hava tahmin servisinin kalbiydi. Bu odayla bilgisayar ağıyla bağlı, Ayışığı Körfezi'ndeki ofiste dört

görevli çalışıyordu ama en son veri analizlerini ve dalga tahminlerini Bobby'nin kendisi yapıyordu.

Dünyadaki okyanusların kıyılarında ortalama altı milyon sörfçü düzenli olarak sörf yapar ve bunların beş buçuk milyonunu, - ölçüler koyaktan dalganın tepesine kadar-iki ila iki buçuk metrelik dalga boyu tatmin eder.

Üç yüz metreye kadar uzanan okyanus çalkantılarını gücü yüzeyinin altında gizlidir ve su yüzüne çıkıp kıyılarda kırılıncaya kadar bunlar dalga değildir; bunun sonucu olarak da 1980'lerin sonlarına kadar da iki metrelik dalganın ne zaman nerede bulunacağını güvenilir tahminini yapma imkânı yoktu. Sörf tutkunları plajlarda günler boyu dalga bekleyerek zaman harcarlardı. Bu beş buçuk milyon sörf tutkununun önemli ölçüdeki bölümü sörf tanrısı Kahuna'nın iyi niyetine güvenmektense hareketin nerede olacağını ya da olmayacağını öğrenmek için Bobby'e birkaç papel ödemeyi tercih eder. Birkaç papel. Sırf 900'lü telefon numarasının aranma sayısı yılda sekiz yüz bindir ve her arama iki dolardır. Bobby gibi işten kaçman sörf asisinin, Ayışığı Körfezi'nin en zengini olması ihtimali ironik. Gerçi bunun kimse farkında değil ve Bobby paranın çoğunu da bağış yapar.

Burada, dedi Bobby, bilgisayarlardan birinin önüne bir iskemle koyarak.

Dünyayı kurtarmaya koşmacan ve beynini uçurtmadan önce bunu iyice düşün. Orson ekranı seyretmek için kafasını kaldırdığında Bobby yeni verileri çağırarak üzere tuşlara bastı.

O altı milyon sörfçünün geriye kalan yarım milyonunun çoğu dört buçuk metrenin üzerindeki dalgalarda sörf yapmaz ve tahminen bin kişiden azı altı metrelik dalgada sörf yapabilir. Sayıca az olmalarına karşın bunlar müthiş

yetenekli ve cesur tiplerdir ve bunların çoğu Bobby'den hava tahmini ister.

Sörf için yaşar ve söl için ölürler. Destansı devasa dalgaları kaçırmanın , özellikle kendi yörelerindeki, onlar için Shakespear'in yiğitlik trajedilerinden farkı yoktur. Pazar günü, dedi Bobby, tuşlara vurmaya devam ederek.

Bu pazar mı?

İki gece sonra. Burada olmak isteyeceksin. "Büyük dalgalar mı geliyor?"

"Muhteşem bir şey olacak.

Belki gezegenimizdeki üç yüz, dört yüz sörfçünün altı metrenin üzerindeki dalgalara tırmanma tecrübesi ve yeteneği var. Bir avuç insan, gerçekten devasa olan bu dalgaları izlemek için iyi para öder. Gerçi bu dalgaları çok tehlikelidir ve belki de onları öldürecektir. Dokuz, hatta on iki metre yüksekliğindeki fırtına dalgalarına meydan okumak için dünyanın herhangi bir yerine uça bu manyakların çoğu zengin adamlardır. Sıklıkla Jet Ski'deki bir kurtarıcı tarafından yedeğe alınarak çekilirler, çünkü bu dev dalgaların arasından onları yakalamak çok güçtür, genellikle imkânsızdır. Dünya genelinde dokuz metre ve daha yüksek, biçimleri uygun ve sörf yapmaya değer dalgalar yılda otu günden daha fazla bulunamaz ve genellikle egzotik yerlerde olurlar. Haritalar, uydu fotoğrafları

ve hava tahmin verilerini kullanan Bobby, iki ya da üç günü kapsayan bir rapor sağlayabiliyor ve tahminleri o kadar güvenilir oluyor ki, tüm müşterilerinin en müşkülpesent olanları bile şimdiye kadar hiç şikâyetçi olmadı.

Şurada. Bobby bilgisayardaki bir dalga grafiğine İşaret etti. Bobby, "Dalga Ayıışığı Körfezi'nde, burunda I olacak. Pazartesi gün doğumuna kadar klasik bir pazar öğleden sonrası ve akşamı olacak," derken Orson ekrana daha yakından baktı.

Ekrana göz attım. "Altı metrelik mi görüyorum?"

"Bazı dalgaların dört metreye kadar çıkma olasılığıyla birlikte üç ila üç buçuk metre olacak. Biraz sonra Havaii'de olacak...sonra da bize gelecek.

"Canlı olacak."

"Tamamen...Büyük, yavaş-hareket eden fırtına Tahiti'nin kuzeyinden koptu. Denizden esen bir rüzgâr olacak. Onun için bu iri dalgalar, rüyanda gördüklerinden daha çılgınca ve keskin koyaklar sağlayacak sana.

"Mükemmel." Bana bakmak için sandalyesini döndürdü. "Şimdi hangisine binmek istiyorsun? Tahiti'den gelen pazar gecesi dalgasına mı, yoksa Wyvern'den gelen ölümün felaket hattına mı?" "Her ikisine de."

Kamikaze, dedi küçümsemeyle.

Ördek, dedim gülererek. Sörfçü argosunda bu, oturup dalgaya binme cesaretini hiç gösteremeyen kimse anlamına gelir.

Orson tenis maçı seyrediyormuş gibi başını birimizden ötekine döndürüp duruyordu.

Serserim, dedi Bobby, Salak, dedim. Sörfçülerin argosunda ve standart ingilizce'de ördekle aynı anlama geliyordu.

Bundan benim yanımda olmayacağı anlamını çıkarıyorum, dedim.

Sandalyeden kalkarken, "Polise gidemezsin. FBI'a da gidemezsin. Paraları öteki taraf ödüyor. Hangi akla hizmeten Wyvern'deki gizli projeyi öğrenmek gibi bir umuda kapılabilirsin?"

Üzerindeki örtüyü azıcık da olsa kaldırmış bulunuyorum.

"Ya evet, bundan sonra öğreneceğin, seni öldürecek şeyler olacak. Dinle Chris, sen Sherlock Holmes ya da James Bond değilsin. Olsan olsan Nancy Drew okusun." "Nancy Drew'un dosyaları kapatma başarısı olağanüstü."

diye hatırlattım. "Takip ettiği orospu çocuklarının yüzde yüzünü yakaladı.

Suçla acımasızca mücadele eden Nancy Drew'ün eşiti sayılmaktan onur duyuyorum." "Kamikaze."

Ördek. "Sersem." "Salak."

Gevrek gevrek gülerken kafasını sallayıp uzamış traşını kaşıyarak, "Beni hasta ediyorsun." "Kafam kızdırıyorsun." "Sen de aynı şekilde."

Telefon çaldı ve Bobby cevap verdi. "Hey, harika, bu son programda nerdeyse uyudum...hepsi Chris Isaa durmadan. Benim için 'Dansin'i çal, tamam mı?" Ahizeyi bana uzattı. "Telefon sana Nancy."

Sasha'nın disc-jockey sesine bayılırım. Gerçek-dünya sesi, beki belirsizce daha derin, yumuşak ve ipeğimsi olan bu sesinden sadece hafifçe farklıdır ama etkisi çok derindir. Sasha'nın disk-jockey sesini duymak onu yanında yatma arzusu doğurur bende. Zaten mümkün olduğu kadar onun yanında yatmak isterim ama radyo sesini kullandığında onun yanında acilen yatmak isterim. Sasha'nın bu sesi stüdyoya girdiği an da itibaren ortaya çıkar ve işi bitinceye kadar, hatla mikrofonda değilken bile onunladır.

"Bu melodi bir dakikada biter. Aralarda konuşma gerekiyor, dedi, "onun için de çabucak söyleyeceğim. Birisi seninle temas kurma çabasında, az önce istasyona geldi. 'Hayat ya da ölüm,' diyor." "Kim?"

"Telefonda adını kullanamam. Emin ol yapamam. Senin muhtemelen Bobby'de olduğunu söylediğimde...bu kişi telefon etmek ya da seni görmek için oraya gelmek istemedi."

Neden?

"Tam olarak nedenini bilmiyorum. Ama...bu kişi sahiden sinirliydi, Chris.

'Geceye aşına biriydim.' Kimi kastettiğimi anlıyor musun?"

Geceye aşına biriydim.

Robert Frost'un bir şiirinden alıntılacağı bir mısraydı.

Şiir tutkusunu bana babam aşılamaştı. Ben de Sasha'ya bulaştırmıştım.

Evet, dedim. "Sanırım kimi kastettiğini anladım." "Sen mümkün olan en yakın zamanda görmek istiyor. 'Haya ya da ölüm,' diyor. Neler oluyor Chris?" "Pazar öğlede sonra büyük dalga geliyor," dedim. "Benim söylemek istediğim o değil." "Biliyorum. Geri kalanını sana sonra anlatırım." "Büyük dalga. Ben becerebilir miyim?" "Üç buçuk metrelik." "Sanırım ben de katılırım şenliğe."

Sesine haydıyorum, dedim. "Körfez gibi sakın ol." Sasha telefonu kapattı.

Bobby bu konuşmada sadece benim söylediklerimi duyduğu halde, Sasha'nın telefonunun nitelik ve maksadının ne olduğunu çıkaracak sezgi gücüne güvenerek, "Neye girişiyorsun?"

Boşver, Nancy saçmalıkları' dedim, Sen ilgilenmezsin."

Hâlâ tedirginliği süren Orson'u Bobby ile ön verandaya çıkarırken mutfaktaki radyo, Chris Isaak'ın 'Dansin'ini çalmaya başladı.

Sasha dehşet bir kadın, dedi Bobby. "Olağanüstü," diye kabul ettim.

"Eğer sen ölüysen onunla olamazsın. Seni baştan çıkaracak kadar fettan değil çünkü.

Fikrin anlaşıldı.'" "

Güneş gözlüklerin yanında mı?

Gömlek cebime vurdum."Evet."

Benim güneş koruyucu kremimden kullandın mı? "Evet, anneciğim."

Sersem.

Düşünüyordum da... dedim. Başlamanın tam zamanı."

Yeni kitap üzerinde çalışıyorum. "Nihayet tembel kışını kaldırdın."

"Arkadaşlıkla ilgili."

İçinde ben de var mıyım? "Şaşılacak şey ama evet."

Gerçek adımı kullanmıyorsun değil mi?

"Sana İgor adını taktım. Şey...Korkarım okuyucu söylemem gereken şeyle ilişki kuramayabilir, çünkü sen, ben ve tüm arkadaşlarım farklı hayatlar yaşıyoruz."

Küçümseyici olduğu açık seçik bakışlarla bana bakarak veranda basamaklarını tepesinde duran Bobby, "Kitap yazmak için aklını başına toplaman gerektiğini düşündüm," dedi.

Bu devlet kanunu değil ya.

Olmadığı belli. Hepimiz farklı bir hayat sürdürürüz.

Öyle mi? Maria Cortez farklı bir hayat mı sürdürüyor? Bobby ile benim gibi yirmi sekiz yaşında olan Maria Manuel Ramirez'in küçük kız kardeşidir.

Kendisi güzellik uzmanı, kocası da araba tamir ustasıdır. İki çocukları, bir kedileri ve yüklüce bir ipoteği olan küçük bir bahçeli evleri vardır.

Bobby, "Maria kuaför dükkanında birilerinin saçın yaparak ya da evde hakları süpürerek hayatı

yaşamıyor. Hayatı iki kulağını arasında yaşıyor.

Onun kafatasını içinde, bizim küçük sığ beyinlerimizin tasavvur edebileceğinden belki de çok daha garip, daha egzantrik bir dünya var.

Gezegennemizde dolaşan altı milyar insan büyük dünyadaki altı milyar küçük dünya demektir. Dışarıdan bakınca sıkıcı görünen ayakkabı satıcısı ve fas food aşçısı örneğin. Bazısının senden daha olağandışı hayatı vardır. Altı milyar hayat hikâyesi, her bir insan bir destan ve herkesin hayatı trajedi, zafer, iyilik ve kötülük, umutsuzluk ve umutla dolu. Sen ve ben kardeşim, o kadar özel değiliz."

Kısa bir an konuşmadım. Sonra palmiye ağacı ve papağan desenli gömleğinin koluna dokunarak, "bu kadar filozof olduğumu far etmemiştim."

Omuzunu çekti. "Küçük bir bilgelik cevheri mi? Boşver, kurabiyeden çıkan bir talih kâğıdından aldığım bir şey, o kadar."

Kurabiyenin büyük akıllısıydı herhalde.

Hey, devasa bir dalga, arkadaş, dedi, şeytanca gülümseyerek.

Ayışığının aydınlattığı sisten kocaman bir duvar, kıyıdan yarım mil açıkta hayal gibi gözüküyordu, daha önce olduğundan ne daha yakınlaşmış ne de daha uzaklaşmıştı. Gece havası Mercy Hastanesi'ndeki soğuk hava odasındaki kadar durgundu.

Veranda merdivenlerinden inerken kimse bize ateş etmedi. Hiç kimseden kuş çığlığına benzer bir ses de çıkmadı.

Onlar plaja inen bayırın altında ya da kum tepeliklerinde saklanmışlar ve hâlâ oradaydılar. Saldırmaya hazır hareketsiz duran bir çingiraklı yılanın kıvrımlarındaki boşalmayı bekleyen tehlikeli enerji gibi, onların dik kaderini üzerimde hissedebiliyordum.

Bobby tüfeğini içeride bırakmış olsa bile yine de tetikte duruyordu. Bana eşlik ederken geceyi inceleyen benim hikâyeme daha önce gösterdiğinden daha fazla ilgi göstermeye başladı: "Angela'nın sözünü ettiği şu maymun..."

Ne olmuş ona?

Neye benziyormuş?

Maymuna benziyormuş.

Şempanzeye mi, orangutana mı, yahut da her neyse işte, neye benziyormuş?

Bisikletimin gidonundan tutup yumuşak kumun içinde yürütmek için döndürürken, "Makaka maymunuymuş. Söylemedim mi?" dedim.

Büyükülüğü ne kadar?

Atmış santim boyunda, tahminen on kilo ağırlığın da olduğunu söylemişti.

Kum tepelerinin arasına göz atarak, "Onlardan bir çift de ben gördüm," dedi.

Şaşırdım ve bisikleti tekrar veranda parmaklıklarına dayayarak, "Makaka maymunu mu? Ta burada mı?"

Aşağı yukarı o büyüklükte bir tür maymun.

Kuşkusuz California'ya özgü yerel bir maymun türü yoktu. Ormanlarda ve tarlalardaki tek primat insandı.

"Bir gece bir tanesini pencereden bana bakarken yakaladım. Dışarı çıktım ama yok olmuştu, dedi Bobby. "Ne zamandı bu?" "Üç ay kadar önce," dedi.

Rahat etmek içinmiş gibi Orson ikimizin arasında yürüyordu.

O zamandan beri gördün mü? diye sordum. "Altı ya da yedi kez. Her zaman geceleri. Önceler gizleniyorlardı ama son zamanlarda daha cüretli oldular. Bölük halinde dolaşıyorlar." "Bölük halinde mi?"

Kurtlar sürü halinde dolaşırlar. Maymunlar içinse bölük halinde denir.

"Araştırma yapmışsın. Peki niye bana şimdiye kadar bunu anlatmadın?"

Bobby kum tepeliklerini gözetlerken sessiz kaldı.

Ben de gözetliyordum onun baktığı yerleri. "Şu anda dışarıdakiler onlar mı?" "Belki."

Bu bölükte kaç tane var?

Bilmiyorum. Belki altı yedi tane. Sadece bir tahmin * bu.

Bir tüfek aldığına göre, tehlikeli olduklarını mı düşünüyorsun? "Belki."

Bunları kimseye bildirdin mi? Örneğin hayvan kontrole? "Hayır."

Niye yapmıyorsun?

Bana cevap vermek yerine tereddüt ederek, "Pia beni çıldırtıyor."

Pia Klick. Waimea'da uzaklarda. Bir iki aylığına gitmişti ama üç yüz oldu gideli.

Bobby' nin maymunları hayvan-kontrol görevlilerin bildirmemesiyle Pia'nın nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamadım ama bana bu bağlantıyı kuracağını hissettim. "Pia, kendisinin KahaHuna'nın reenkarnasyon olduğunu keşfettiğini söylüyor," dedi Bobby.

Kaha Huna, Hawaii efsanevi sörf tanrıçası. Bir kere tarıncanın bir bedeni hiç olmadı ki böylece tekrar bedenleşme yeteneği olabilsin.

Pia Hawaii yerlisi kamaaina değil, Kansas-Oskaloosa'da doğup on yedi yaşında evi terk edinceye kadar orada büyüyen bir haole olduğu göz önüne alınacak olursa mitolojik bir uber wahine'ye talip olma olasılığı gözüküyordu.

Bazı nitelikleri eksik, dedim.

Bu konuda ölümüne ciddi.

"Eh, Pia Kaha Huna olacak kadar güzel. Daha doğrusu herhangi bir tanrıça olacak kadar ayrıca da."

Bobby'nin yanında dururken gözlerini iyice göremiyordum ama yüzü donuktu, anlamsızdı. Daha önce onun yüzünü böylesine anlamsız görmemiştim. Anlamsızlığın onun için bir seçim olduğunu bile fark etmemiştim şimdiye kadar.

"Kaha Huna olmanın bekâr olmayı gerektirip gerektirmediğine karar vermeye çalışıyor, dedi Bobby. "Vay canna!"

"Galiba sıradan bir adamla, yani bir ölümlüyle yaşa maması gerektiğini düşünüyor olsa gerek. Bu da bir bakıma onun kendi ölümlülü yazgısının da günahkârca bir reddi olacak."

Harika, dedim, anlayış göstererek.

Ama Kahuna'nın şimdiki zamana ait bedeniyle karıkoca olarak yaşamak onun için mükemmel olurdu.

Kahuna mitolojik sörf tanrısıydı ve modern sörfçüler onu, eski zamanlarda yaşamış Hawauli bir büyücü doktorun hayatıyla ilgili efsaneden yaratmışlardı. "Sen elbette Kahuna'nın reenkarnasyonu değilsin."

Olmayı reddettim.

Cevaptan çıkardığım sonuca göre, Pia onu sörf tanrısı olduğuna inandırmaya çalışmıştı.

Bobby, gözle görülür bir acı ve mahcubiyetle, "O kadar akıllı ve yetenekli ki," dedi.

Pia UÇLA'dan (University of California, Los Angeles) summa cum laude (en yüksek derecelerden biri) ile mezun olmuştu. Okula gittiği yıllar boyunca portre yaparak hayatını kazanmıştı.

Şimdi onun hiperrealist yapıdan, ne kadar hızlı üretmek isterse o kadar hızlı ve etkileyici fiyatlarla satılıyordu.

Nasıl bu kadar akıllı ye yetenekli olabilir de, dedi Bobby, "ve sonra da...işte böyle?"

Belki de sen Kahuna'sın, dedim.

Hiç de komik değil bu, dedi, çarpıcı bir ifadeyle.

Çünkü her şey Bobby'ye göre bir ölçüde komikti.

Ayışığında kumların içindeki otların rüzgârsız gecede sallanmayan başları düşmüştü. Aşağıdaki plajda duyulan dalgaların yumuşak ritimleri, uzaklarda bir insan kalabalığının monoton bir mırıltısı gibi geliyordu.

Bu Pia meselesi büyüleyiciydi ve maymunlardan daha fazla ilgi duyma anlaşılabilir bir şeydi.

Bu birkaç yıldır, dedi Bobby, "Pia'dan çıkan şu Yeni Dalga saçmalığıyla...evet, bazen tamam, ama bazen bu kökten boz bulanıklıklara günler harcanıyor gibi."

"Boz bulanıklık, çakıl tanecikleriyle kumun ağırlaşır kötü bir biçimde bulandırdığı dalga demektir. İçinde yürüdüğünüzde yüzünüzde şaklar. Keyifli bir sörf koşulu değildir.

Bazen," dedi Bobby, "onunla konuşup telefonu kapattığımda, öylesine altüst oluyor, onu özlüyor ve birlikte olmak istiyorum ki...Nerdeyse onun Kaha Huna olduğuna kendimi inandıracam. Öylesine samimi ki. Onun hakkında delice laflar etmiyor, tersine bu sessiz şey içinde yaşıyor ki, bu daha da tedirgin edici."

Tedirgin olduğunu bilmiyordum.

Ben de bunu bilmiyordum. İçini çekip çıplak ayağını biriyle kumu eşelerken, Pia ile maymunlar arasındaki bağlantıyı kurmaya başladı. "İlk kez maymunu pencerede gördüğümde harikaydı, beni güldürdü. Biri sinin evcil hayvanı kaçmış diye düşündüm...ama ikinci kez birden fazlasını gördüm. Bu Kaha Huna saçmalığı kadar esrarengizdi, çünkü maymun gibi davranmıyorlardı."

Nasıl yani?

"Maymunlar şakacıdırlar, ortalığı birbirine katarlar. B herifler...Bunlar şakacı değillerdi. Maksatlı, ciddi, ürpertici küçük şeylerdi. Meraktan değil, belli bir program dahilinde beni izleyip evi inceliyorlardı."

Ne programı?

Bobby omuzlarını çekti. "O kadar acayıplardı ki..."

Kelimeler ona yetersiz geliyor gibiydi, o zaman ben de on üç yaşımızdayken hikâyeleri bizde heyecan yarata H.P.Lovecraft'dan bir kelime alıntılardım: "Tekinsiz." "Evet, azami derecede tekinsiz. Hiç kimsenin ban.

inanmayacağını biliyordum. Nerdeyse kendim halüsinasyon gördüğümü düşünüyordum. Bir fotoğraf makinesi kaptım ama tek bir resim bile çekemedim. Niye olduğunu biliyor musun?"

Maymun elini objektife mi koydu?

"Fotoğraflarının çekilmesini istemiyorlardı. Kamerayı görür görmez koşup kapattılar ve delicesine hızlılardı. Tepkimi ölçmek için bana bir göz atıp sonra kum tepciklerinde göz gezdirdi tekrar. "Fotoğraf makinesinin ne olduğunu biliyorlardı."

Hey, şimdi de sen onları insanlaştırmıyor musun ha? Hayvanlara insan özellikleri ve davranışları atfetmiyor musun? demekten kendimi alamadım.

Beni duymazlığa geldi: "O geceden sonra fotoğraf makinesini dolaba kaldırmadım. El altında olsun diye mutfaktaki tezgâhın üzerinde muhafaza ettim. Eğer bir daha görünürlerse, onlar ne olduğunu fark etmede hızla bir poz olsun çekebilirim, diye hesaplıyordum. Altı hafta kadar önce bir gece güzel bir rüzgârla iki buçuk metrelik dalgalar vardı, koyak koyak üstüne.

Dışarısının soğuk olmasına rağmen ıslak elbisemi giyindim ve tamamen güven içinde birkaç saat geçirdim. Fotoğraf makinesini yanımda plaja götürmemiştim."

Neden götürmemiştin?

"Bir haftadır o lanet maymunları görmemişim de ondan. Belki de tekrar görmem diye düşünüyordum. Neyse, eve döndüğümde üstümü çıkardım ve mutfığa gidip bir bira aldım. Buzdolabından geriye döndüğüm de her iki camda da çerçevelere asılmış beni gözetleyen maymunlar vardı. Makineye uzandım ama makine yok olmuştu."

Yanlış bir yere koymuşsundur.

"Hayır, temelli yok olmuştu. O gece plaja giderken kapıyı kilitlememiştim.

Kapıyı artık kilitlemeden gitmiyorum."

Bana makineyi maymunların aldığını mı söylüyorsun? "Ertesi gün tek kullanımlık bir makine aldım. Yine ocağın yanındaki tezgâhın üzerine koydum.

O gece ışıkları açık bırakıp kapıyı kilitleyerek plaja gittim."

Dalga iyi miydi? "Yavaştı. Yavaştı ama onlara bir şans vermek istemişim.

Benim yokluğum sırasında camın birisi kırılarak pencere açılmış ve makine çalınmış. Başka bir şey alınmamış. Sadece makine."

Tüfeğin niye dolapta kilit altında tutulduğunu şimdi anlamıştım. Komşusu olmayan bu kır evi burundaydı ve hoş bir inziva köşesi olarak bana hep çekici gelmişti. Geceleri sörfçüler gittiği zaman, gökyüzüyle deniz bir küre oluşturur; bu kürenin içinde ev, hani şu sallandığında uçuşan kâğıtlarla

dolu camdan kâğıt ağırlıklarındaki diorama gibi durur; ancak burada uğuldayan fırtınalar yerine derin bir huzur ve görkemli bir yalnızlık vardır. Ancak şimdi insanı besleyip geliştiren bu yalnızlık, cesaret kırıcı bir tecrite dönüşmüştü.

Bir barış ve huzur duygusunun yerini gecenin bekleme içeren durgunluğu ve yoğunluğu almıştı.

Ayrıca benim için bir uyan bırakmışlar, dedi Bobby. Büyük harflerle kabaca uğraşıla uğraşıla yazılmış tehditkâr bir not canlandırdım gözümde: KİÇİNİ KOLLA! -imza-MAYMUNLAR Yazılı bir delil bırakmayacak kadar, hatta daha dolaysızını bırakacak kadar akıllıydılar. Bobby, "Bir tanesi yatağıma sıçmış," dedi.

Ah, pek güzel.

"Söylediğim gibi, gizli kalmayı tercih ediyorlar. Artık onların resimlerini bile çekmemeye karar verdim Eğer bir fotoğraflarını çekmeyi başarsaydım, iyice fiti olacaklardı."

"Onlardan korkuyorsun. Tedirgin olabileceğin ve korkacağın hiç aklıma gelmezdi. Bu gece senin hakkın da çok şey öğrenmiş oldum kardeşim."

Korktuğunu kabul etmedi.

Ama o tüfeği satın aldın, diye baskı yaptım.

Ne?

Angela'nın dediğine göre Wyvern tümüyle kapanmış değil.

"Ama on sekiz ay önce terk edilmiş. Eğer operasyonları yürüten personel hâlâ oradaysa, biz bunu bilirdik. Üste erişen ve sinemaya gitmek için kasabaya inerlerdi."

"Angela'nın bunu Armageddon olarak adlandırdığını söylemiştin.

Dünyanın son bu, demişti."

Evet, yani?

"Yani dünyayı tahrip etmek için bir proje üzerinde faal çalışılıyorsa, sinema için kasabaya inme vaktini bulamazlar. Zaten dediğim gibi, bu bir deniz dibi dalgası Chris. Bu hükümet. Bu sularda sörf yapmanın ve kurtulmanın hiç yolu yoktur."

Bisikletimi gidonundan tutup tekrar yola çıkacak ş kilde dikleştirdim.

"Gördüğün şeylere ve maymunla 1.1 rağmen yapacağın sadece geri durmak mı olacak?"

Başıyla onayladı: "Serinkanlı kalırsam sonunda ben den uzaklaşacaklardır.

Zaten her gece de gelmiyorlar. Haftada bir iki kez. Onların kendiliğinden gitmesin beklersem hayatımı eskiden olduğu biçime geri döndürebilirim."

O zaman nedeneğer kaybedilmiş bir davaysa?

XP'li adama göre, dedim, sahte bir ciddiyetle kaybedilmiş bir dava yok.

"Kamikaze." "Sersem." "Salak."

Sersem, dedim sevecenlikle ve bisikletimi yumuşak kumun içine sürdüm.

Evin görece güvenliğini arkamızda bıraktığımız için Orson'dan hafifçe bir protesto sızıldanması çıktı. Burundan içerilere doğru yönelirken, Orson gece havasını koklayarak yakınımda kaldı. On metre kadar gitmiştik ki Bobby küçük bir kum tepeciğini tekmeleyerek bir toz bulutu kaldırdı ve önümüze fırlayıp yolu tuttu. "Senin sorunun ne biliyorsun, değil mi?"

Arkadaş seçimi mi? dedim.

"Senin sorunun dünyaya bir damga vurmak. Arkanda, 'Ben buradaydım,'

diyecek bir şey bırakmak istiyorsun. "Bu umurumda bile değil." "Bok.""

Diline dikkat et. Yanımızda köpek var.

Kitap ve makale yazmanın nedeni de bu, dedi. "Bir iz bırakmak."

Sevdiğim için yazıyorum.

Ama her zaman bundan yakınırsın.

"Çünkü şimdiye kadar yaptığım en zor iş ama ayrı zamanda da yapmaya değer, ödüllendirici."

Neden o kadar zor olduğunu biliyor musun? Çünkü doğaya aykırı.

Belki okuyup yazamayan insanlara göre.

"Biz bu dünyada bir iz bırakmak için yaşamıyoruz, kardeşim. Anıtlar, miraslar, izler... Bizlerin her zaman yanılığa düştüğümüz nokta bu. Dünyada yiyip içip eğlenmek, yaşamı huşuyla içine çekmek ve dalgaya binmekten zevk almak için buradayız."

Bak Orson, yine Filozof Bob konuşuyor.

"Aslında dünyanın mükemmelliği, ufuktan ufuğa olan güzelliği. Bir işaret bırakmanın canı cehenneme, sadece bir grafitidir. Hiçbir şey, bize bahşedilen dünyayı daha fazla iyileştiremiyor. İnsanın bıraktığı herhangi bir iz vandalizmden daha iyi değil. "Ya Mozart'ın müziği?""

Vandalizm, dedi Bobby. "Michelangelo'nun sanatı peki?" "Grafiti."

Renoir. diye sordum. "Grafiti." "Bach, Beatles." "İşitsel grafiti," dedi öfkeyle. Orson bizim konuşmamızı izlerken ürperiyordu. "Matisse, Beethoven, Wallace Stevens, Shakespeare." "Vandallar, holiganlar."

Dick Dale, tüm sörf müziğinin babası, Sörf Gitar Kralı'nın kutsal ismini düşerek.

Bobby'nin gözleri parıldadı ama yine de "Grafiti," demeye devam etti.

Sen hasta bir herifsin.

"Bildiğin gibi en sağlıklı insan benim. Bu çılgınca yararsız savaşı bırak Chris."

"Savaşçı olarak bende küçücük bir merak görülüyorsa, aslı benim tembeller sürüsü arasında yüzüyor olmandır."

Hayatı yaşa. Onu içine çek. Keyif Al. Bu dünyada yapacağın şey bu.

Ben kendi üslubumda eğleniyorum, diye onu temin ettim. "Endişelenme, ben de senin kadar büyük bir serseri ve ayıyım."

Bu senin temenni ettiğin.

Bisikletimi yürütmeye çalışırken Bobby bir adım atarak yolumu kapattı yeniden."

Pekâlâ, dedi uysalca. "Tamam. Ama yolun ser kısmına gelinceye ve tekrar bisiklete bininceye kadar bir elinle bisikleti tut öbür elinle de Glock'u. Sonra da süratle git."

Tabancanın ağırlığıyla sarkmış göğüs cebime vurdu. Angela'nın evinde bir posta kazara ateş etmiştim. Fişeklikte dokuz kurşun kalmıştı. "Ama onlar sadece maymun," dedim, Bobby'yi taklit ederek. "Aynı zamanda değiller de."

Kara gözlerini inceleyerek, "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

Alt dudağını kısa bir süre çiğnedikten sonra, "Belki ben de Kahuna'yımdır."

"Bana söyleyeceğin şey bu değildi."

Hayır, ama sana söyleyeceğim şey kadar tümünden saçma değil bu. Gözleri kum tepeciklerinin üzerinde geziniyordu.

"Bölüğün lideri...Onu karanlıkta uzaktan sadece şöyle bir gördüm, gölge gibi zar zor görünüyordu. Diğerlerinden daha iriydi. "Ne kadar büyüklükteydi?""

Gözlerime bakarak, "Sanırım aşağı yukarı benim ölçülerimde bir herifti."

Daha önce, Bobby'nin plaja inen yardaki araştırmasından dönmesini verandada beklerken, gözümün ucuna bir hareket takılmıştı; uzun adımlarla kum tepeciklerinin arasında koşan bir adamın silik görüntüsü. Be Glock'la dönünce oralarda kimsenin olmadığını görmüştüm.

"Bir adam mı? dedim. Lideri olduğu yeni milenyum maymunlarıyla mı koşuyordu? Bu da bizim Ayıışığı Körfezi Tarzan'ı mı?"

Eh, umarım bir insandır. "Peki, ne anlama geliyor bu?"

Gözlerini benden kaçırarak omuzlarını silkti. "Benim gördüklerim sadece maymunlar değildi diyorum ben.

Onlarla birlikte olan büyük bir şey ya da birisi vardı."

Ayıışığı Körfezi'nin ışıklarına baktım. "Bir saatin ya da saatli bombanın tik taklarıyla tüm kasabanın patlayıcı madde üzerinde oturduğu hissine kapıldım."

Benim görüşüm de bu kardeşim. İnfilak bölgesinin dışında kal.

Bisikletimi bir elimle tutarken öbür elimle Glock'u ceketimin cebinden çektim.

"Tehlikeli ve aptalca serüvenine doğru giderken, XP'li adam, dedi Bobby, "İşte sana aklında tutacağın bir şey." "Sörf üstadından bir nebze daha bilgelik."

"Wyvern'de her ne olduysa -ve hâlâ devam ediyor olabilir-büyük bir bilim adamı grubu bunun içinde. Senin tüm yüzünden daha yüksek alınları olan muazzam eğitim görmüş adamlar. Hükümet ve ordu mensuplarının da bir çoğu buna dahil. Sistemin seçkinleri. Yöneticiler ve uygulayıcılar. Her şey yanlış gitmeden önce neden bunda rol aldıkların bilirsin."

Ödenecek faturalar, ailelere destek sağlamak mı? "Onlardan kalan her son kişi izini bırakmak istiyor." "Bu bir hırs değil ki! Annemle babamın nede öldüklerini öğrenmek istiyorum sadece." dedim.

Senin kafan istiridye kabuğu kadar kalın.

Evet ama içinde bir inci var.

O inci değil, diye üzerime gitti. "Fosilleşmiş maili kakası."

Sözcükleri kendine göre kullanma tarzın var. Kitap yazmaksın.

İncecik soyulan bir limon kabuğu inceliğinde alaylı bir gülümseme belirdi yüzünde. "Bir kaktüsü beceriri daha iyi."

Evet, oldukça o işe benziyor.

Bu dalga seni bir çalkalama dönencesine sokup sonra da süzüp atacak.

"Belki. Ama bu mükemmel bir sörf dalgası olacak.

Bu dünyada sörf yapmak için olduğumu söyleyen sen değil misin?"

Sonunda yenilgiyi kabul ederek yolundan çekildi ve sağ elini kaldırıp 'shaka' işareti yaptı.

Tabancalı elimle bisikleti tutarak ona bir Uzay Yolu işareti çaktım. Cevap olarak bana parmak işareti yaptı.

Orson yanımda bisikletimi doğu yönüne, kumları içinden yarımadanın daha taşlı yönüne doğru yürütüm. Tam uzaklaşmadan Bobby'nin bir şey söylediğini duydum ama sözcüklerin anlayamadım.

Durup döndüm ve eve doğru yönelen Bobby'e, "N diyorsun?" dedim.

Sis geliyor diye, tekrarladı.

Ondan ötelere baktığımda batıdan inen kule gibi beyaz kütle, ayışığıyla parlayan buğudan çıktı gördüm; sanki korkulu bir rüyadaki kıyamet günü ölü duvarını sessizce devrilişi gibi.

Kasabanın ışıkları bir kıta uzaklığında gözüküyordu. DÖR DERİN GEC

Orson'la birlikte kum tepeliklerinin arasından çıkı yarımadanın taşlık kısmına ulaşınca kadar kalın sis tabakasıyla sarmalandık. Sis yüzlerce metre derinlikteydi ve ayışığının solgun ışığı sisin içinden toprağa kadar süzüldüğü halde, aysız ve yıldızsız bir gecede olduğun dan daha da körleştirici, gri bir karanlığın içinde kaldık.

Kasabanın ışıkları artık görünmüyordu.

Sis ses oyunları yapıyordu. Dalgaların mırıltılarını hâlâ duyabiliyordum ama bir yarımada da değil de bir adadaymışım gibi, mırıltılar dört bir yanımdan geliyordu sanki. Bu bunaltıcı karanlıkta bisikletime binmeye cesaret edemedim. Görüş mesafesi sürekli olarak sıfırla, azam bir buçuk metre arasında değişiyordu. Kıvrımlar yapan burun boyunca ağaç ya da başka engel olmadığı halde, kolayca yolumu şaşırıp uçurumdan aşağı yuvarlanarak kolumu, bacağımı hatta boynumu bile kırabilirdim. Üstelik hızımı ayarlamak ve kendimi dengede tutmak için bisikleti iki elimi de kullanarak sürmek zorunda kalacaktım ki, bu da tabancayı cebime koymak anlamına gelecekti. Bobby'le konuşmamdan sonra Glock' elimden bırakmayı istemiyordum. Sis içinde bir şey, farkına varıp, cebimden tabancayı çıkararak ateş etme fırsatı bırakmadan birkaç metre yakınımaya kadar sokuldu.

Sol elimle bisikleti yürütürken, kendime güveniyor ve aldırıyor gibi davranarak nispeten daha canlı bir kaç adım attım. Orson biraz ilerimde yürüyordu. Köpek tedirgindi. Mezarlıkta ıslık çalmanın ne gerçek, ne de mecazi bir yararı yoktu. Orson durmaksızın kafasını iki yana sallayarak koşuyordu.

Tekerlek zincirlerinin şingirtisi yerimi ele veriyordu.

Bisikleti kaldırarak taşımam imkânsızdı. Bunu tek kolumla yapabiliirdim ama sadece kısa bir mesafe için.

Zaten bu sesin belki de önemi yoktu. Maymunlar büyük olasılıkla en yetersi uyarıcıyı bile keşfedebilecek keskin hayvan sezgilerine sahiptiler; hatta izimi koku yoluyla da sürebileceklerine şüphe yoktu.

Orson da onların kokusunu alabilirdi. Bu bulanık gecede, siyah gövdesi zar zor gözükiyordu ve maymunların yakınlarda olduğunun mutlak kanıtı olan tüylerinin dikeli dikelmediğini göremiyordum.

Yürürken, sıradan maymunlarla bu yaratıkları farklarının ne olduğunu merak ettim.

Görünüşe göre, en azından maymunların büyüklü sıralamasında yukarı sıralarda yer alsa bile, Angela'nı mutfağında görülen türünün tipik örneğiydi.

Angela'nın söylediğine göre, gözleri 'korkunç koyu sarı renkteydi. Fakat bildiğim kadarıyla sarı renk, bu gruptaki primatların göz rengi yelpazesi içinde vardı. Bobby kendisini rahatsız eden maymun bölüğüne ilişkin garip davranışlar ile gölgemsi liderlerinin olağandışı büyüklüğü dışında, bir acayıplikten söz etmemişti: Biçimsiz kafatası, alınlarında üçüncü göz ya da Dr. Victor Frankenstein'in torununun, torununun, torununun kız toru nu Heater Frankenstein'in gizli laboratuvarında birleştirilmiş olduğunun göstergesi bir civata yoktu boyunlarında. Fort Wyvern'deki projenin lideri, Angela'nın mutfağındaki maymunun onu tırmaladığı ya da ısırıldığı endişesine kapılmıştı. Bilim adamlarının bu endişesi göz önüne alınacak olursa hayvanın kan, tükürük ve diğer vücut sıvılarıyla bulaştırılabilecek bir mikrop taşıdığı sonucunu çıkarmak mantığa uygun görünüyordu. Zaten bu sonuç Angela'nın maruz kaldığı fiziksel incelenmeyle de destekleniyordu. Dört yıl boyunca ondan ay be ay kan örneği almışlardı ki, bu da mikrobun kuluçka devresinin uzun olduğu anlamına geliyordu.

Biyolojik savaş. Dünya yüzündeki her ülkenin lideri, bu iğrenç mücadelenin hazırlığının yapıldığını inkâr edip Tanrı adına ve tarih hükümlerinin ihtarıyla böyle canavarca bir araştırma ve geliştirme çalışmasında asla bulunmayacaklarına ilişkin sayfalar dolusu garanti anlaşmalarına ciddiyetle imza attılar. Bu arada her ulus gayretli gayretli, antraks karışımları hazırlıyor, veba mikrobundan aerosollerini kutuluyor ve egzotik yeni virüs ve bakterilerden oluşan bir koleksiyonun imalatını yönetiyordu. Gezegenimizin herhangi bir yerindeki bir iş bulma kurumunun önünde, içinde işsiz kalmış

tek bir bilim adamı olan bir iş arama kuyruğu yoktu.

Yine de benim anlayamadığım, Angela'nın neden zorla kısırlaştırılmaya tâbi tutulmuş olduğuydu. Bazı hastalıkların çocuğun kusurlu doğma ihtimalini artırdığına şüphe yoktur. Angela'nın bana anlattıklarını değerlendirdiğimde, yine de Wyvern'dekilerin Angela ya gebe kalabileceği bir çocuk için endişe duyduklarından dolayı onu kısırlaştırdıklarını zannetmiyordum.

Onları merhamet değil, paniğe varan bir korku yönlendirmişe benziyordu.

Angela'ya, "Maymun bir hastalık taşıyor muydu?" diye sormuştum. O da bunu elinden geldiği kadar

reddetmişti: "Keşke bir hastalık olsaydı. Daha iyi olmaz mıydı? Şimdiye kadar tedavi olur ya da ölürdüm. Ölüm gelecek olandan evla olacak."

Peki, hastalık değilse, ne?

Gecenin önceki saatlerinde duymuş olduğum deniz kuşu çığlığına benzer çığlık, şimdi aniden geceyi ve sisi yırtıp deri düşüncelerimden ayırdı beni.

Orson birdenbire durdu. Ben de durdum ve bisikletin çıkardığı klik klaklar da kesildi.

Çığlık güney ve batıdan gelmiş gibiydi. Çok kısa bir süre sonra, anlayabildiğim kadarıyla kuzeyden ve doğudan cevabı geldi. Av gibi izleniyorduk.

Ses sisin içinde yanıtıcı bir biçimde dolaştığı için kaynağının ne kadar uzağımızda olduğunu değerlendiremiyordum. Onların yakın olduklarına dair ciğerimin teki üzerine bahse girebilirdim.

Dalgaların nabız gibi ritmik vuruşları gecenin içinde yankılanıyordu. Sasha sırada radyoda Chris Isaak'ın hangi şarkısını çalıyor, diye merak ettim.

Orson yürümeye başladı. Ben de ama öncekinden biraz daha hızlı.

Tereddüt etmekle kazanacak bir şeyimiz yoktu. Issız yarımadadan çıkıp kasabaya dönünceye kadar - belki o zaman bile-güvenlikte olmayacaktık.

Henüz on-on iki metre gitmemişti ki o uğursuz uluma tekrar yükseldi ve karşılığı da geldi. Bu kez duraksamadan yürümeye devam ettik.

Kalp atışlarım sanki koşuyordu. Bunların sadece maymun olduğunu kendime hatırlatsam da yavaşlamıyordu. Bunlar yırtıcı hayvan değillerdi.

Meyve, fındık fıstık ve çilek cinsinden şeyler yiyen hayvanlardı. Barışsever bir krallığı vatandaşlarıydılar.

Aksi şeytan, Angela'nın ölü suratı aniden gözümü önüne geri geldi.

Birdenbire onun cesedini ilk bulduğum andaki şok ve acı içinde yanlışı

yorumlamış olduğum bir şeyin farkına vardım. Boğazı yarı keskin bir bıçakla defalarca kesilmi gözüküyordu. Çünkü yara yer parça parçaydı. Hatta kesilmemişti: Isırılmış, yırtılmış ve çiğnenmişti. Şimdi, banyonun eşiğinde kalakalırke görmeyi arzu ettiğimden daha net bir şekilde, o korkunç yarayı görebiliyordum. Daha sonra düşünmeye katlanamadığını yaraları ondaki diğer izleri yarı yarıya hatırladım. Elllerinde şiddetli ısırık izleri vardı. Belki yüzünde de.

Maymunlar. Ama sıradan maymunlar değil.

Angela'nın evinde katillerin eylemleri -saklanarak oyunu, bebeğin yaptıkları- çıldırmış çocukların

oyun gibi görünmüştü bana. O odalarda bu maymunların birden fazlası olmalıydı: Bir insanın sığamayacağı yerlerde saklanacak kadar ufaktılar. Tıpkı hayaletler gibi, insan yeteneğinin üzerinde, hızlı davranıyorlardı.

Karanlığın içinden bir çığlık sesi daha yükseldi ve öteki iki yönden alçak bir sesle cevaplandırıldı.

Orson'la birlikte adımlarımızı hızlandırdık ama telaşımı frenledim.

Koşmamı korku işareti olarak -doğru da olurdu-yorumlayabilirlerdi. Korku yırtıcı bir hayva için zayıflık işaretiydi. Eğer zayıflığımı sezerlerse saldırabilirlerdi.

Silaha o kadar sıkı yapışmışım ki kabza sanki elime kaynak yapılmış

gibiymi. Fakat bu bölükte kaç yaratık olduğunu bilmiyordum: Belki sadece üç dört, belki on, belki de daha fazla. Şimdiye kadar hiç silah kullanmadım için -bir kere dışında, bu akşam tamamen kazar olanın dışında-bu hayvanlar üzerime çullanmadan önce ben onların hepsini birden yere seremezdim.

Ateşli hayal gücümü böyle karanlık materyallerle uğraşmaya bahş etmek istemediğim halde, bir makaka maymununun dişlerinin neye benzediğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Hepsi kör ön kesici dişler miydi? Hayır.

Hatta otoburlar -elbette makaka maymunlarının otobur olduğunu varsayarak - bir meyveni dışkabuklarını soymak ihtiyacını duyarlar. Mutlaka ö kesici dişleri, insandaki gibi belki sivri köpek dişleri bile vardır. Bu özel türler Angela'yı avlamış olsalar da, makakanın kendisi bir yırtıcı hayvana dönüşecek şekilde ters evrim geçirmiş olamayacağını göre, uzun sivri dişleri olamazdı. Gerçi bazı maymunların sivri dişleri vardır. Habeş maymunları kocaman tehlikeli dişlere sahiptirler. Zaten makaka maymunlarının ısırma gücünü tartışmaya gerek yok.

Çünkü bunların diş silahlarının yapısı göz önüne alınmadan, bu özel türün Angel Ferryman'ı süratle ve vahşice öldürmeye yetecek kadar iyi donatılmış

olduğu görüldü.

İlk önce sağ tarafımda, birkaç metre ötede, sisin içinde bir kıvıltıyı görmekten çok sezdim ya da duydum.

Sonra koyu renkli, belirsiz bir şeklin toprağa yakın hızlı ve ses'siz bir şekilde bana doğru geldiği gözüme ilişti.

Kıvıltıya doğru döndüm. Yaratık bacağıma sürtündü ve onu net biçimde göremeden sisin içinde kaybolu gitti.

Orson kavga için meydan okumaksızın o şeyi tehdit edercesine hırladı ama çekimse kaldı. Bisikletin öteki tarafındaki karanlığın içine sokulan gri sisi dalgalanan duvarıyla yüz yüze kaldı. Sadece boynundaki tüylerin değil, aynı zamanda sırtındaki tüylerin de dimdik ayaklandığını

görebileceğimden emindim.

Angela'nın bahsettiği parlayan koyu san gözleri göreceğim yarım yamalak beklentisi içinde toprağa doğru bakıyordum. Sis içinde birdenbire kayıplara karışan şekil hemen hemen benim büyüklüğümdeydi. Belki de benden iriydi. Gölgesi, şekilsiz, bir rüyada ölüm meleğinin insanın üzerinde uçuşması gibi, maddeden ziyade izlenimdi ve mutlaka korkunçtu, çünkü gizemi devam ediyordu. Uğursuz san gözleri, belirgin yüz hatlar ve belli bir biçimi yoktu. Adam ya da maymun, yahut hiçbirisi: Bölüğün lideri var olmuş ve yok olmuştu. Orson'la birlikte yine durakladık.

İşe yarar bir ses yakalamak maksadıyla çevremizde dalgalanan karanlığı araştırmak için yavaşça kafamı çevirdim. Fakat maymun bölüğü, sis kadar sessiz hareke ediyordu. Plankton ve yosunlarla dolu kör bir akıntıya kapılmış, çevresinde dönüp duran bir köpekbalığı gözüne ilişmiş ve onun karanlıktan tekrar çıkıp kendisini ısırmasını bekleyen bir dalgıçmışım hissine kapıldım. Bir şey bacağımın arkasına sürtündü ve blucinimin arkasına asıldı ama bu Orson değildi. Çünkü habis bir tıslama sesi çıkarıyordu. Ona tekme attım ama dokunamadım ve bir kez bile bakmadan sis içinde koybolup gitti.

Orson kendisi karşı karşıya gelmişçesine acı acı havladı. "Buraya gel oğlum," dedim telaşla, hemen yanıma geldi. Kumda ses yapan bisikleti bıraktım. Tabancayı her iki elimle birden doğrulttum. Vuracağım şeyi araştırarak kendi etrafımda tam bir dönüş yaptım.

Tiz ve öfkeli bir çığlık yükseldi. Bu bilinen maymun sesine benziyordu. En azından yarım düzine kadardı.

Eğer birini öldürürsem diğerleri korkup kaçabilirlerdi. Yahut da mandalina yiyen maymunun, Angela'nın mutfakta kendini savunmak için kullandığı süpürgeye gösterdiği tepkiyi verebilirlerdi: Öfkeli bir saldırganlık. Her halükarda görüş mesafesi hemen hemen sıfırdı ve onların göz pırıltılarını ya da gölgelerini göremiyordum. Onun için de sis içine körlemesine ateş

ederek cephanemi ziyan etmeye cesaret edemedim. Glock boşaldığı zaman kolayca av olacaktım.

Yoğun, durmaksızın kaynaşan sis bulutu dalgaları sesini bile boğmuştu.

Orson'un patilerinin sesiyle kendi nefesim dışında hiçbir şey duymuyordum.

Bölük liderinin büyük, kara şekli, gri sis örtüsünü arasından tekrar belirdi.

Uçma görüntüsü kesinlikle aldatıcı olduğu halde kanatlanmışçasına çaylak gibi üzerime çullanıyordu.

Orson hırladı, ben de tabancanın lazer mekanizmasını çekerek geriye sıçradım.

Kırmızı bir nokta, sisi uyuşturan yüzüne düştü. Buzlucamın önünden hızla geçen bir gölgeden daha belirgin olmayan bölük lideri, ben lazer ışınını onun civamsı şekline daha yöneltmeden sis tarafından yutuldu.

Kanaldaki beton basamaklarda bulunan kafatası koleksiyonu hatırladım.

Koleksiyoncu belki de yetişkinlik kariyeri için alıştırma yapan on beş

yaşlarında bir sosyopat değildi. Belki kafatasları maymunlar tarafından toplanıp düzenlenmiş hatıralardı; bu çok acayip ve rahatsızlık veren bir tasarımdı.

Daha da rahatsız edici bir düşünce geldi aklıma: Belki Orson'un kafatasıyla benimki-tüm etleri soyulmuş gözleri çukur ve parlak-bu sergiye eklenmek isteniyordu.

Çılgılık atan bir maymun sis duvağının arasından fırlayıp Orson'un sırtına atlayınca köpek ulumaya başladı.

Kafasını döndürüp dişlerini çıkardı ve bu davetsiz biniciyi ısırmaya, aynı anda da sırtından atmaya çalıştı.

O kadar yakın duruyorduk ki, sise ve yetersiz ışığa rağmen san gözleri görebildim. Parlak, soğuk ve öfkeli. Bana ateş püsküre gözlerle baktı.

Orson'u vurmadan saldırgana ateş edemezdim.

Maymun Orson'un sırtında güclükle durabiliyordu.

Sonra kemikleri ve sının gibi kaslarıyla bana vurdu; ben geriye doğru sendeleyince, deri ceketimi kullanarak göğsüme tırmandı ve o karmaşada kendimi yaralama riskini göze alamadığım için ona ateş edemedim.

Bir an yüz yüze geldik ve cani gözleriyle karşı karşıya kaldım. Yaratığın dişleri dışarıdaydı. Vahşice tıslıyor nefesi iğrenç kokuyordu. O bir maymundu hem de bir maymun değildi. Dehşet uyandıran küstah bakışlarının niteliği esas olarak yabancı idi.

Basımdaki şapkayı kaptı. Ben de ona Glock'u namlusuyla vurdum. Şapkayı kapan maymun yere düştü. Tekme attım ve vurabildim.

Şapkayı elinden vurarak aldım. Ciyaklayan maymun yuvarlanarak sisin içine kaçıp gözden kayboldu.

Orson tüm korkusunu unutup hayvanın arkasında koştu. Geri gelsin diye seslendiğimde itaat etmedi bana. Derken bölük liderini iri yapılı şekli, öncekinden daha çabuk biçimde gözükte yine. Ortaya çıktığı çabuklukta da yok oldu yeniden ama Orson'un şapkamı çalmaya çalışan maymunu izleme akıllılığını tekrar göstermesi için yeterince oyalanarak.

Tanrım, dedim patlayarak, köpek sızıldanarak avını bırakıp geri dönerken.

Şapkamı yerden aldım ama başıma takmadım artık. Büküp ceketimin iç cebine tikiştirdim.

Titreyerek ısırılmamış olduğuma ve iyi olduğum kendimi inandırdım.

Tırmalanmış olsaydım bile elimde ki ya da yüzümdeki batmayı hissetmeyebilirdim. Ama hayır. Tırmalanmamıştım. Tanrı'ya şükürler olsun.

Eğer maymun sadece beden sıvılarına temasla bulaşacak bir hastalık taşıyorduyorsa, benim onu almam mümkün olmazdı.

Ancak öte yandan yüz yüzeyleken onun kokuşmuş nefesini solumuştum.

Eğer hava yoluyla bulaşacak bir hastalık taşıyorduyorsa, soğuk hava odasına tek yönlü bir bileti elime almıştım bile.

Karşılık olarak arkamda küçük bir tıkırtı oldu. Arkama dönünce, yerde duran bisikletimin göremediğim bir şey tarafından sisin içine doğru sürükleniyor olduğun anladım. Bisikletin sadece arka tekerleği görünüyordu ve ulaşıp tek elle tekerleği yakalamadan önce, karanlıkta nerdeyse kaybolmak üzereydi.

Gizli bisiklet hırsız ve ben kısa bir halat çekme oyunu oynadık. Bölüğün iri cüsseli lideriyle değil, bir veya iki maymunla mücadele ettiğimi düşündüğüm için oyunu kolayca kazandım. Bisikleti tekerleklerinin üzerin kaldırıp Glock'u bir kez daha doğrulttum. Orson yanıma döndü.

Sinirli bir şekilde, içtiği biranın sonunu dökmek için tekrar çişini yaptı. Ben de pantolonumu ıslatmadığıma şaşırırdım nerdeyse.

Bir süre gürültüyle soludum. O kadar titriyordum ki, tabancanın iki elle tuttuğum kabzasının, aşağı yukarı sallanmasını engelleyemiyordum. Sonra gittikçe sakinleşmeye başladım. Kalbim kaburga kemiklerimi çatlatacak kadar hızlı çarpmıyordu artık.

Hayalet gemi teknelerine benzeyen sisten gri duvar yelken açmış

gidiyordu. Tek bir çıtırtı bile yoktu. Hay kırış ya da denizkuşu çığlığına benzer bir ses, rüzgârı fısıltısı ya da dalgaların uğultusu da duyulmuyordu. Sanki son çatışmada ölmüşüm ve şimdi hayat koridorunun dışındaki soğuk aralıkta, Ahiret'e açılan kapını açılmasını bekliyormuşum gibi hissediyordum.

Sonuç olarak oyunun kısa bir süre sürüp sona erdiği belliydi. Tek elimle Glock'u tutarken, bisikleti doğruya doğru yanımda yürüttüm. Orson da yanımda yürü yordu.

Öncekinden daha uzak mesafeden de olsa maymun bölüğü beni hâlâ izliyordu. Sisin içinde gizli gizli yaklaşan bir şekil görmedim ama oradaydılar.

Maymunlar ama maymunlar değil. Görünüşe göre Wyvern'deki bir laboratuvardan kaçmışlardı.

Dünyanın sonu olduğunu söylemişti Angela.

Ateşle değil. Buzullarla değil. Daha kötüsüyle.

Maymunlar. Dünyanın sonu maymunlarla geliyordu. Kıyamet işareti primatlar. Mahşer günü. Son, finish, omega, kapıyı kapat ve ışıkları ebediyen kapat.

Bu tümüyle çok çılgınca. Aklımı olgular çerçevesinde toplayıp onları belli bir mantık sırasına soktuğum her sefer, gerçekten büyük bir dalga vurup bunu kaybettiriyordu bana.

Bobby'nin tutumu, tembeller şampiyonu olmak ve modern dünyanın çözümsüz sorunlarından kendisin uzak tutmak konusundaki yumuşama bilmez karan meşru bir hayat tarzı seçimi olarak bana her zaman çarpıcı gelmişti. Şimdi sadece meşru değil aynı zamanda akla uygun, mantıklı ve bilgece de görünüyordu bana. Yetişkin yaşımı yaşayacağımı umut etmiyordum.

Annemle babam merak duygumu hoşgörüyü karşılayıp oyun oynamam, eğlenmem, hayatımı olabildiğince kaygısız ve korkusuz sürdürmem, gelecek karşısında küçücük bir kaygı duymadan anı yaşayacağım biçimde büyüttüler beni: Kısacası Tanrı'ya güvenmek ve herkes gibi benim de bir amaç için dünyada olduğuma inanmak; Tanrı' nın bana bahş ettiği nimetler ve yeteneklerim için olduğu kadar, sınırlarım için de şükretmek; çünkü her ikisi de benim algılama gücümün ötesindeki bir amacın parçası. Bunlar benim başkalarına saygıyı ve özdisiplini öğrenme ihtiyacımı belirlediler. Fakat hayatınızın manevi bir boyutu olduğuna ve hayatın gizem dolu mozayığında dikkatle yaratılmış bir varlık olduğunuz samimiyetle inandığınız zaman, bunlar doğal olarak gelen şeyler aslında. Annemden ve babamdan daha uzun yaşama olasılığımın küçük gözükmesine karşın, hastalığım ilk teşhis edildiğinde, ailem bunun için hazırlık yaptı: Eğer kitap ve makalelerimden tek bir sent kazanmasaydım bile, şimdi beni bol bol geçindirebilecek olan hayat ve ölüm sigortasını yaptırdılar. Hiçbir zaman bir iş sahibi olamamaya, başka insanları ezen sorumlulukları hiçbir zaman yüklenmemeye yazgılı, sadece eğlence, oyun ve mera ihtiyacımı gidermek için doğan ben, yazma eyleminden vazgeçip tümüyle öyle bir sörf serserisi olabilirdim ki, Bobby Halloway, karşılaştırılacak olursa, lahanada daha fazla eğlenme kapasitesi olmayan, iflah olmaz bir işkolik kalırdı yanımda. Cennetten kovulmamış ve kira kontratının şartlarını ihlal etmemiş olsaydık, tüm insanlığın olabileceği şey için yetiştirilmiş olmam nedeniyle suçluluk, vicdan azabı ve kuşku duymada da mutlak tembelliğe sarılabılırdim. Kadın ve erkek doğan herkes gibi, ben de alın yazıma göre yaşıyorum: XP hastalığım nedeniyle çoğu insandan daha fazla kader düzeninin farkındayım ve bu farkındalık ise insana özgürlük getiriyor.

Yine de yarımadada doğu yönüne doğru bisikletimle yürürken, günbatımından beri gördüğüm ve duyduğum her şeyin anlamını aramaya sebatla devam ediyordum.

Maymun bölüğünün Orson'la bana eziyet etmesinden önce, bu maymunların farkının tam anlamıyla ne olduğunu saptamaya çalışıyordum; şimdi tekrar aynı bilmeceye geri dönüyordum. Sıradan maymunlarda farklı olarak bunlar ürkek olmak yerine küstahlar, neşeli olmak yerine öfkeliydiler.

En belirgin farkları, öfkeli ve kötü maksatlı olmalarıydı. Yine de bunlardaki şiddet potansiyeli, diğer maymunlardan onları ayıran başlıca nitelik değildi; kavradığım ama açıklayamayacağım bir çimde düşünmekten kaçındığım başka bir, çok daha derin bir farklılığın sonucuydu sadece bu.

Sis eskisi kadar yoğundu ama derece derece aydınlanmaya başlamıştı.

Sisin içinde hayal meyal ışık lekeleri gözüküyordu: Kıyı boyunca sokak lambaları ve binaların ışıkları.

Orson bu uygarlık işaretleri karşısında bir memnuniyet ya da sadece rahatlama-iniltisi salıverdi ama kasabanın içinde, dışından daha fazla güvenlikte olmayacaktık aslında.

Güney burnundan tamamen ayrılıp Embarcadero Way'e girdiğimiz zaman, ceket cebime tıkmış olduğu şapkamı almak için durdum. Onu başıma geçirdim ve siperliğini iyice eğdim. Fil Adam kıyafetini düzene sokuyordu.

Orson başını kaldırıp beni saygıyla süzdü ve başın onaylarcasına keyifle salladı. O her şeye rağmen Fil Adam'ın köpeğiydi ve onun kendisiyle ilgili imajının ölçüsü, benim bir üslup ve zarafetle davranmama bağlıydı.

Sokak lambalarıyla görüş mesafesi yaklaşık otu metreye kadar çıkıyordu.

Sisin her bir damlası, altında sodyum-buharı ışığım kırıyor ve bir sonraki damlaya aktarıyordu.

Maymun bölüğü bize eşlik ediyorduydu, görülmekte kaçınmak için, kıraç yarımada olduğundan çok daha uzağımızda dolaşmak zorundaydılar.

Poe'nun, 'Morg Sokağındaki Cinayet' oyunundaki oyuncular gibi, gizlenecekleri yerleri parklarla, ışısız ara sokaklarla, balkonlar, yüksek çitler ve çatılarla sınırlamak zorundaydılar. Gecenin bu geç saatinde etrafta hiç yaya ya da motorlu araç görünmüyordu. Kasaba sanki terk edilmiş gibiydi.

Ayışığı Körfezi'nin çok uzak olmayan bir gelecekte başına gelecek olan ıssızlığın ön habercisi gibi plan bu sessiz ve boş sokakla fikri, bende fena halde rahatsızlık yarattı. Küçücük kasabamız hayalet bir kasaba olmaya hazırlanıyordu.

Bisikletime bindim ve Embarcadero Way'de, kuzeye doğru yöneldim.

Radyo istasyonunda Sasha yoluyla benimle temas kuran adam, marinadaki teknesinde beni bekliyordu.

İssiz caddede pedal çevirirken aklım milenyum maymunlarına gitti tekrar.

Sıradan makakalarla, bu sıradışı makaka bölüğü arasındaki en temel farkı teşhis ettiğimden emindim ama kendi ulaştığım sonucu kabul etmeye istekli değildim. Fakat bu kaçınılmaz olarak şöyle bir şeydi: Bu maymunlar sıradan maymunlardan daha akıllıydılar.

Çok akıllıydılar, uç noktada akıllıydılar.

Bobby'nin fotoğraf makinesinin amacını anlamış ve onu çalmışlardı. Yeni aldığını da aşırımlardı.

Angela'nın işliğindeki otuz bebeğin yüzü arasından benim yüzümü tanımlar ve o birini benimle dalga geçmek için kullanmışlardı. Daha sonra da cinayeti örtbas etmek için evi yakmışlardı.

Fort Wyvern'de gizli bakteri savaşı araştırmasında koca alınılılar çalıştırılıyor olabilir. Fakat laboratuvar maymunlarının, neden dünya yüzünde yürüyen daha önceki maymunlardan önemli ölçüde daha akıllı olduklarını açıklamıyordu bu.

Yalnız, 'önemli ölçüde akıllı'lık ne kadar akıllılıktı? Belki Riziko'da çok para kazanacak kadar akıllı değillerdi. Belki üniversite düzeyinde şiir öğretecek, bir radyo istasyonunu başarıyla yönetecek, dalgaların şekillerin dünya çapında izleyecek ya da New York Times listeleri ne girecek bir best-selleri yazacak kadar akıllı değillerdi ama belki de insanlığın şimdiye kadar tanıdığı en tehlikeli ve denetlenemez zararlı hayvan olacak kadar akıllılardı. Eğer fareler insanın yarısı kadar bile akıllı olsalardı ve tüm tuzak ve zehirlerden nasıl uzak duracaklarını öğrenebilselerdi, sayılarının ne kadar hızlı artacağını ve bunların verebileceği zararı düşünün bir kez.

Bu maymunlar dünya yüzünde serbestçe dolaşan ve el geçmekten akıllıca kurtulan, hakikaten bir laboratuvar firarisi miydiler? Eğer öylelerse, nasıl bu kadar zeki oldular? Ne istiyorlardı? Planladıkları neydi? Onları izlemek, kısıvrak bağlayıp kırıp kaçamayacakları daha iyi bir kafese geri döndürmek için neden güçlü bir çaba ortaya konulmamıştı?

Yoksa onlar Wyvern'deki birisi tarafından kullanıla yardımcıları mıydı?

Polisin eğitilmiş polis köpeği kullanması gibi. Deni kuvvetlerinin düşman denizaltılarını araştırmak ve savaş zamanında -söylentiye göre-hedefe yöneltilmiş gemilerin teknelerine manyetik patlayıcı paketlerini yerleştirmek için yunusları kullandığı gibi.

Binlerce soru kafamın içinde arıkovanı gibi uçuşuyordu. Bunların hepsi de aynı ölçüde deliceydi.

Cevaplara bağlı olarak, maymunların yükseltilmiş zekalarının sonucu, dünyanın tahrip edilmesi olabilir. Bu hayvanların saldırganlıkları ve apaçık ortada olan yapılarındaki düşmanlık düşünüldüğü zaman, insan uygarlığının muhtemel akıbeti için tehlike çanları çalıyor demektir.

Angela'nın kıyamet günü için kehaneti, benim bütün gerçekleri bildiğim zaman yapacağım durum değerlendirmesinden, abartılı olmayıp gerçekten daha az kötümser bile olabilir.

Kıyamet kuşkusuz Angela'nın kendi başına gelmişti.

Tüm hikâyenin maymunlardan ibaret olmadığını da seziyordum. Bunlar hikâyenin henüz birinci bölümüydü. Başka sürprizler keşfedilmeyi bekliyordu. Wyvern'deki projeye karşılaştırılınca, Pandora'nın kutusu açıldığında içinden çıkan kötülüklerin, insanlığın başına sarılan musibetlerin, -savaşlar, salgın hastalıklar, hastalıklar, kıtlıklar, sel felaketleri- önemsiz ayrıntılardan oluşan bir koleksiyon olduğu kanıtlanabilir.

Marinaya doğru telaşla yol alırken, Orson'un ban adımlarını uydurmasına izin vermeyecek kadar hızlı pedal çeviriyordum. Köpek tüm gücüyle koştuğu halde durmadan geride kalıyordu.

Bisikleti son hızla sürme nedenim, bir an önce marinaya varmak değil, üzerimiz doğru silip süpürerek gelen dehşet dalgasından bilinçsizce kaçma isteğimdir. Bundan kaçış yolu hiç yoktu. Ne kadar öfkeyle

pedal çevirirsem çevireyim, yine de köpeğimden başka hiçbir şeyin ilerisine geçemiyordum.

Babamın son sözlerini hatırlayınca, pedal çevirmeye bırakıp Orson'un kahramanlık gayreti göstermeden yanımda kalabileceği ölçüde yavaşladım.

"Bir dostunu hiçbir zaman arkada bırakma. Sahi olduğumuz dostlarımız, bu dünyada yaşamak için her şeyimizdir; ve öbür dünyada da, bu dünyadan görmeye umduğumuz tek şey onlardır, demişti babam."

Ayrıca, yükselen dert deniziyle başa çıkmanın en iyi yolu, dalgayı sıfır noktasında yakalamak, üzerinde kayıp katedrale girmek, arka odalara ulaşmak ve hiç korku hissetmeden, çığlık çığlığa, sörf tahtasıyla dalganın içinden geçmektir. Bu sadece havalı değil: Mükemmel.

Balayı yatağında etin ete değerken çıkardığı ses gibi nazik, yumuşak dalgalar kazıkların arasından kayarak sete hafif hafif vuruyordu. Rutubetli hava, deniz, taze yosun, katran, paslı demir ve tanıyamadığım daha başka güzel kokuların karışımından oluşan hoş, baygın bir rayiha sunuyordu.

Körfezin korunaklı kuzeydoğu köşesine sokulmuş marina, üç yüz tekneden daha azına rıhtım hizmeti veriyordu. Bu teknelerden sadece altısının sahibi, teknesini sürekli mesken olarak kullanıyordu. Ayışığı Körfezi'ndeki sosyal hayatın merkezi tekneler olmadığı halde, münhal iskele palamar yeri için uzun bir bekleme listesi vardı.

Kıyıya paralel duran ana iskelenin batısına doğru bisikletimle yürüdüm.

Tekerlekler, çiğle nemlenmiş gayri muntazam tahtaları üzerinde küçük zıplamalar yapıyordu. Marinada gecenin bu saatinde sadece tek tekne ışık yanıyordu. İskele lambaları, ama az ışıklı, sisin içinde ban yolunu gösteriyordu.

Balıkçı tekneleri körfezin kuzey burnunun uzağında demir atıyorlardı.

Göreceli olarak daha korunaklı marina, hoş teknelere ayrılmıştı.

Mütevazısından etkileyici olanına kadar, çeşit çeşit tek direkli yelkenliler, çift direkli kotralar, iki direkli yelkenliler vardı. Tek direkli yelkenli sayısı çift direklilerden fazlaydı. Çoğunlukla ulaşılabilir fiyatta ve yönetilmesi kolay uzunluktaki motorlu yatlar, birkaç Boston Whalers'i ve hatta iki de yüzen ev vardı. On sekiz metrelik yelkenli yat, -aynı zamanda en büyük tekne-Sunset Dancer, bugünlerde rıhtımdaydı. Motorlu yatların en büyüğü de on beş

metrelik Nostromo'ydu. Ben bu tekneye doğru gidiyordum.

Rıhtımın doğu ucunda, her iki yanında palamar yer olan iskeleye doğru doksan derecelik bir dönüş yaptım. Nostromo sağ tarafta son palamar yerindeydi.

Geceye aşına biriydim.

Beni aramak için radyo istasyonuna gelen, telefonda adının kullanılmasını istemeyen ve benimle

konuşmak için Bobby'nin evine gelme istemeyen adamı tanıtmak için Sasha'nın kullandığı şifreydi bu. Robert Frost'un bir şiirinden alıntılanan bir mısraydı ve kulak misafiri olan birinin anlama olasılığı yoktu. Ben de bundan yol çıkarak Nostromo' nun sahibi Roosevelt Frost'a atıf yapıldığı tahminini yürütmüştüm.

Roosevelt'in teknesinin bağlı olduğu ara geçitteki parmaklıklara bisikletimi dayarken, dalgaların çekilmesi teknelerin palama yerlerinde sallanmalarına neden oldu. Uykularında mırıltıyla şikâyet eden artritli yaşlı adamlar gibi gıcırıyorlardı.

Bisikletimi bir yere bıraktığımda hiçbir zaman on zincirle bağlamak zahmetine girmemiştim şimdiye kadar. Çünkü bu geceye kadar Ayışığı Körfezi, modern dünyayı hasta eden suçlardan uzak bir sığınak yeriydi.

Bu hafta geçinceye kadar, bizim pitoresk kasaba kişi başına düşen cinayet suçlarında, yaralamalarda, rahip dövme olaylarında ülkede başı çekebilecek hale gelebilirdi ama herhalde bisiklet hırsızlığında etkileyici bir artışla ilgili kaygı duymamız da gerekmezdi.

Rıhtımdaki ara yol dik duruyordu. Çünkü deniz yüksek değildi ve yol rutubet yüzünden kayganlaşmıştı. Orson da benim gibi aşağıya dikkatle iniyordu. Kafamın üzerinden büyülü bir şekilde köpekten geliyormuş gibi fısıltıdan biraz daha boğuk, duyulur duyulmaz bir ses, "Oradaki kim?" diye sorduğunda, iskele deki palamar yerinin üçte ikisini inmiş bulunuyorduk.

Şaşkınlıktan nerdeyse düşüyordum ama yanlardaki ipleri yakalayarak ayakta kalabildim neyse ki. Bluewater 563, düzgün, beyaz, gösterişsiz, çevresi yelken beziyle kuşatılmış, yukarıdaki dümen yeriyle çift güverteli bir tekneydi. Geminin içindeki tek ışık, alt güverteden, geminin ortasındaki ana kamaranın perdeli lumbozlarından geliyordu. Yukarıdaki açık güverte ile dümen bölümü karanlıktı ve ben kimin konuştuğunu göremiyordum.

Oradaki kim? diye adam tekrar fısıldadı. Ses daha yüksek değildi ama daha sertti.

Roosevelt Frost'un sesini şimdi tanımıştım.

Ondan işaret alınca, "Benim, Chris Snow," diye fısıldadım.

Gözlerini koru evlat.

Elimi gözlerime siper edip gözlerimi kısıtım ve parlayan el feneri durduğum yerde beni tespit etti. Yakar yakmaz da el fenerini hemen kapattı ve hâlâ fısıldayarak Yanındaki köpeğin mi? diye sordu.

Evet, efendim. "Başka bir şey?"

Özür dilerim, ne dediniz?

Yanında başka biri yok değil mi? "Hayır, efendim."

Tekneye gel o zaman. Onu Şimdi görebiliyordum. Çünkü yukarı güvertedeki parmaklıklara yaklaŐmıŐtı.

Yine de görece yakın olan mesafeden onu tanıyamamıŐtım. Çünkü siyahi yüz gecenin karanlığı ve sisle örtülüydü.

Orson'u

Önümde

yürüterek

tekneye

çıkıp

yukarı

güvertenin

basamaklarından hızlı hızlı tırmandık.

Tepeye vardığımızda, elinde bir tüfek tutan Roosevelt Frost'u gördüm. Çok yakın zamanda Ulusal Ateşli Silahlar Kurumu, merkezini Ayışığı Körfezi'ne nakledecekti. Silahının menzili içinde değildim ama el fenerinin ışığında beni teşhis edinceye kadar menzil içinde olduğumdan emindim.

Elinde tüfek olmasa da Frost'un görünüşü heybetliydi zaten: Boyu bir doksan metre, boynu iskele kazığı çapında, omuzları seren payandası kadar geniş, iki eli ortalama bir dümen tekerleğinden büyüktü. Ahab'ı tam Moby Dick adını takacağı bir adamdı. Atmışlarda ve yetmişli yılların başında bir futbol yıldızıydı ve spor yazarları sürekli olarak ona Sledgehammer (Balyoz) diye göndermede bulunurlardı. Şimdilerde atmış üç yaşında bir erkek hazır giyim mağazası ve küçük bir alış-veriş merkezi sahibi, Ayışığı Körfezi Hanı ile Şehir Kulübü'nün yan hissesine sahip bir işadamı olduğu halde, bugünkü takımlarda güçlü pozisyonları oynaya hormonla şişirilmiş, genetik değişime uğramış su aygırlarından hangisi olursa olsun yine de ezip geçebilir görünüyordu.

Selam köpek, diye mırıldandı. Orson başını salladı.

Şunu tutsana oğul, diye fısıldayarak tüfeği bana uzattı.

Dikkat çekici, yüksek teknoloji ürünü bir dürbün asılıydı boynunda.

Dürbünü gözlerine götürüp üst güvertedeki hâkim noktadan çevreyi iskele boyunca taradı.

Nasıl görebiliyorsunuz? diye merak ederek sordum. "Gece dürbünü.

Mevcut ışığı on sekiz bin kez büyütüyor. "

Ama sis...

Bir düğmeye bastı. Mekanizma mırıldanarak harekete geçti ve içi göründü.

"B dürbününün enfraruj modu da var. Sadece ısı kaynaklarını gösterir."

Marina da bir sürü ısı kaynağı vardır.

"Tekne motorları durduğunda göstermiyor. Ayrıca de ben hareket halindeki ısı kaynaklarıyla ilgileniyorum. "İnsanlar mı?""

Belki.

Kimler?

Seni kim takip etmişse. Şimdi sus evlat.

Sustum. Roosevelt sabırla marinayı tararken, ben de sonraki dakikayı, bu eski futbol yıldızı ve yerel işadamının görüldüğü gibi olup olmadığını merak ederek geçirdim. Tam olarak şaşırıyordum da aslında. Güneşin batışından bu yana rastladığım insanların hepsi, hayatlarının daha önce bilmediğim boyutlarını ortaya çıkarmışlardı. Meğerse Bobby bile sır saklıyormuş: Dolaptaki tüfek, maymunlar bölüğü, Pia Klick'in, Kaha Huna'nın reenkarnasyonu olduğu inancı. Düşündüğümde, ara sıra tuhaf köpeğimle ilgili yaptığım masum yorumlar da dahil olmak üzere, Yeni Dalga düşüncesinin imasını içerdiğini hissettiği herhangi bir görüş karşısındaki tartışmacı tavımı ve duyduğu acıyı şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Başka kimse değilse bile hiç olmazsa Orson gece boyunca aynı karakterde kaldı.

Durumun gidişin bakılacak olursa, o da arka ayaklarının üzerine kalkıp birdenbire büyüleyici bir gösteriyle tap dansı yapma yeteneğini sergileyecek olursa hiç şaşırılmayacağı.

Seni kimse izlemiyor, dedi gece dürbününü indirip tüfeğini geri alarak. "Bu taraftan evlat."

Teknenin sancak tarafındaki açık ambar ağzına kadar onu arkasından izledim.

Roosevelt durup başımın üzerinden, geride oyalanıp duran Orson'a baktı.

"Gel buraya, bizimle gel köpek." Köpek arkada takılıyordu ama iskelede gizlenmiş herhangi bir şeyi hissettiğinden değildi bu. Her zamanki gibi, Roosevelt'in yanında garip ve kendine özgü olmayan bir şekilde ürkekti.

Ev sahibimizin hobisi, hayvanlarla iletişim kurmaktı.

Roosevelt bu konuda basiretli bir tutum içinde olmuş yalnızca komşularının ve dostlarının ricası üzerine bu yeteneğini kullanmıştı. Ancak bu da gündüz televizyon talk showlarına malzeme olmuş bir Yeni Dalga kavramıydı. Pia Klick'in sörf tanrıçası olmaya karar vermesinden önce, hayvanlarla iletişimin sadece bahsinin geçmesi bile Bobby' nin ağzını öfkeden köpürtmeye yetiyordu. Roosevelt ona getirilen sorunlu ev hayvanlarının arzularını ve huzursuzluklarını sezdiğin iddia ediyordu. Bu hizmeti için para almıyordu ama Roosevelt'in paraya karşı ilgisizliği bile Bobby'yi iknaya yetmiyordu: Boş versene Snow, onun para kazanma derdinde bir şarlatan olduğunu hiç söylemedim ki zaten. İyi niyetli ama bir zamanlar sadece başı önünde durmadan kale direklerine koşan biriydi o.

Roosevelt'e göre, hiçbir zaman iletişim kuramadığı tek hayvan benim köpeğimdi. Ona göre, Orson meydan okuyordu ve onunla sohbet etmek fırsatını hiçbir zaman yakalayamamıştı. "Şimdi gel buraya, köpekcik."

Orson sonunda gözle görülür bir isteksizlikle davet kabul etti. Yürürken pençeleri güvertede tıkırtı sesleri çıkarıyordu. Roosevelt Froost tüfeği elinde ambar ağzından girip zayıf bir ışığın aydınlattığı

fiberglas basamaklardan aşağı indi. Başını eğmiş, kocaman omuzlarını bükmüş kendini küçültmek için kollarını iki yanına yapıştırmıştı ama yine de merdiven aralığına takılma riski var gibiydi.

Orson duraksayıp kuyruğunu bacaklarının arasına soktu ama sonunda Roosevelt'in arkasından aşağıya indi ve en sonuncu olarak da ben indim.

Merdivenler ve randa tarzındaki kış güvertesine çıkıyordu.

Gece lambasının aydınlatığı loş, sıcak ve keyifli görünen kamaraya girmekte Orson gönülsüz davranıyordu. Roosevelt'le ben girdikten sonra, Orson tüylerin çökmüş çığı, tüm kış güvertesine sıçratarak gayretli bir şekilde silkeledikten sonra geldi arkamızdan. Bize s sıçratmaktan kaçınmak kaygısıyla arkada kaldığına inanacaktım nerdeyse.

Orson içeriye girince Roosevelt kapıyı kilitledi. Kapıyı kilitlendiğinden emin olmak için tekrar tekrar kontrol etti.

Kıştaki kamaranın ötesindeki ana kamara, gem mutfağı, maun dolaplar ve bunlarla takım maundan yer döşemesi, yemek bölümü ile açık ve geniş

plandaki bir salondan ibaretti. Bana saygı olarak mekân, oturma bölümünde futbol kupalarıyla ağzına kadar dol vitrindeki hafif bir ışıkla ve yemek masasında duran mumluklardaki iki tane kalın, yeşil mumla aydınlatılmıştı.

Taze kaynatılmış kahvenin güzel kokusu yayılmıştı havaya. Roosevelt bir fincan kahve teklif edince kabul ettim.

Baban için üzüldüm, dedi. "Eh, sonunda bitti."

Roosevelt kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" "Onun için demek istiyorum yani."

"Ama senin için değil. Hele gördüklerinden sonra. Kaşlarımı çattım.

"Benim gördüğüm şeyleri nereden biliyorsunuz?"

Laf dolaştırılıyor' dedi şifreli olarak. Ne demek ist..." Jant kapağı büyüklüğündeki elini kaldırdı. "Biraz sonra konuşacağız. Seni bunun için çağırdım zaten. Fakat sana ne söylemem gerektiğini hâlâ düşünüp duruyorum. Çıkar bir yol bulmama izin ver evlat."

Dev adam kahve servisinden sonra, rüzgârlığını çıkarıp büyük sandalyelerde birinin arkasına asarak masaya oturdu. Onun çaprazına oturmamı işaret etti ve ayağıyla başka bir sandalyeyi masadan dışarı çıkardı.

"Sen de gel köpek," dedi, üçüncü sandalyeyi de Orson'a sunarak. Roosevelt'i ziyarete geldiğimizde her zamanki işlemin bu olmasına karşın, Orson yine de anlamamazlığa gelip buzdolabının önündeki yere yerleşti.

Bu yaptığın hoş değil, diye sakince belirtti Roosevelt ona. Orson esnedi.

Roosevelt masadan köpek için çektiği iskemleyi ayağıyla hafifçe tıkırdattı.

Uslu bir köpek ol.

Orson öncekinden daha fazla göstere göstere tekrar esnedi. İlgisizliğin abartıyordu.

"Oraya gelirim köpek, seni kaldırıp bu sandalyeye koyarım. Fakat bu da senin saygılı bir konuk olmanı isteyen sahibine ayıp olur."

Yüzünde iyi niyetli bir gülümseme vardı ve sesinde en ufak bir tehditkâr ton yoktu. Geniş yüzü, siyah bir Buda heykelinin yüzüydü, gözlerinde iyilik ve keyif vardı.

Haydi iyi bir köpeccik ol, diye Roosevelt tekrar etti.

Orson kuyruğuyla yeri süpürdü, sonra kuyruk sal lamayı bıraktı. Bakışlarını ürkekçe Roosevelt'ten bana çevirip başını kaldırdı.

Omuzlarımı kaldırdım.

Roosevelt bir kez daha ona teklif ettiği iskemleyi ayağıyla tıkırdattı.

Orson yerden kalktığı halde hemen masaya yanaşmadı.

Roosevelt sandalyesinin arkasında asılı duran naylon rüzgârlığının cebinden kemik biçimli bir bisküvi çıkardı.

Orson'un onu iyice görmesi için mumun ışığına tuttu. Kocaman başparmağıyla işaretparmağı arasındaki bisküvi, ufacık gözüküyordu ama aslında büyük bir ikramdı. Roosevelt törensel bir ciddiyetle bisküviyi masada köpek için ayrılmış yerin önüne koydu.

Orson istekli bakışlarla bisküvi tutan eli izliyordu. Sonra pıtır pıtır masaya yaklaştı ama biraz uzakta durdu. Genellikle olduğundan daha soğuk davranıyordu.

Roosevelt rüzgârlığının cebinden ikinci bir bisküvi daha çıkardı. Mum ışığına yaklaştırdı, sanki enfes, parlak bir mücevhermiş gibi mum alevinde çevirerek bakıp sonra masaya birinci bisküvinin yanına koydu.

Orson arzuyla inlediği halde sandalyeye gelmedi. Başını ürkekçe yere eğdi, sonra kaşlarının altından ev sahibimize baktı. Gözlerine bakmakta isteksiz olduğu tek adamdı Roosevelt. Roosevelt rüzgârlığının cebinden üçüncü bir bisküvi daha aldı. Geniş ve kırık burnunun altında tutarak, bu kemik biçimli ikramın karşı konulamaz kokusunda zevk alıyormuş gibi derin derin kokladı.

Başını kaldıran Orson'da kokladı.

Roosevelt kurnazca gülümseyip göz kırparak Orson'un ağzına attı. Köpek bisküviyi büyük bir zevkle ağzında çıtırdatarak yedi ve bir yudum kahveyle yutup keyifle içini çekti.

Etkilenmişim. Daha önce Roosevelt'i böyle bir şey yaparken hiç görmemişim. "Bunların tadı neye benziyor?" diye sordum.

Hiç fena değil. Bir çeşit buğday kırığı. İster misin bir tane?

Hayır efendim. Hayır, teşekkür ederim, dedim, kahve içmekten memnun.

Orson'un kulakları dikelmmişti. Bütün dikkati Roosevelt'in üzerindediydi. Bu kule gibi, nazik sesli dev siyah adam gerçekten bu bisküvilerden hoşlanıyorduydu, almak için aşırı uğraş veren bir köpek için gerideki bisküvi miktarı epeyce az kalmış olsa gerekti. Roosevelt sandalyesinin arkasındaki rüzgârlığından bir bisküvi daha çekti. Bun da burnunun altına tutu kokusunu o kadar derin derin içine çekti ki, beni nerdeyse oksijensiz kalma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu. Gözkapakların duygusal bir şekilde kapattı.

Yapmacık bir zevk titremesi onu alıp götürdü. Nerdeyse bayılıyormuş ve bisküviyi yemek için çıldırıyormuş gibi gözüküyordu.

Orson'un endişesi aşikârdı. Yerden fırladı ve Roosevelt'in oturmasını istediği yere, benim karşımdaki iskemleye zıpladı ve burnunu Roosevelt'in burnunun sadece beş santimetre uzağına kadar uzattı. Tehlike altındaki bisküviyi birlikte kokladılar.

Roosevelt bu seferkini Orson'un ağzına atacağına masada köpeğin iskemlesinin durduğu yere, daha önce dizmiş olduğu öteki iki bisküvinin yanına koydu. "Uslu köpekçik," dedi.

Roosevelt Frost'un hayvanlarla iletişim konusunda varsayılan yeteneğine inanmış olduğumdan emin değildim ama itiraz kabul etmez bir şekilde birinci sınıf bir köpek psikologuydu.

Orson masadaki bisküvileri kokluyordu. "İh, nh, nh," diye Roosevelt ikaz etti. Köpek kafasını kaldırıp ev sahibine baktı. "Sana izin verinceye kadar onu yememelisin," dedi Roosevelt.

Köpek yalandı.

Yemin ederim ki ciddiğim köpekçik, eğer iznim olmadan onu yersen, dedi Roosevelt, "sana asla ve asla başka bisküvi verilmeyecek."

Orson yalvaran bir sesle inceden inceye sızıldandı.

Kararlıyım köpek, dedi Roosevelt, sakın ama kesin bir sesle. "Eğer benimle konuşmak istemiyorsan, sen konuşmaya zorlayamam ama teknemin içinde asgari bir terbiye göstermende ısrarlı olabilirim. Buraya gelip vahşi bir hayvanmışsıncasına kurtlar gibi bunları yiyip yutamazsın."

Orson bu kurt olmama kuralıyla ilgili kararlılığın anlamaya çalışıyormuş

gibi gözlerini Roosevelt'in gözlerine dikti.

Roosevelt gözlerini kaçırmadı.

Bunun boş bir gözdağı olmadığına inanan köpek başını eğerek dikkatini yan yan duran üç bisküviye çevirdi. Orson öyle umutsuz bir özlemlerle bisküvilere bakıyordu ki, yine de şu lanet şeylerden birini denesem mi diye düşünmekten kendimi alamadım.

Aferin köpekçik, dedi Roosevelt.

Masadan bir uzaktan kumanda cihazı aldı ve üzerindeki düğmelerden birine bastı. Parmağının ucu bir kerede ü düğmeden azına basamayacak kadar büyüktü.

Orson'un arkasındaki motorize stor kapaklı bir kap yukarıya doğru çıkmaya başladı ve ışık yaya diodelerle parlayan elektronik donanımlı baca borusu ortaya çıktı.

Orson yasak bisküvilere yeniden tapınmaya başlamadan önce başını çevirip bir an bakacak kadar ilgilendi.

Ambar ağzında büyük bir izleme ekranı çıt sesiyle açıldı. Dörde bölünmüş

ekranda, Nostromo'nun dört bir yanındaki körfez ile sisle örtülü marinanın bulanık görüntüsü belirdi.

Nedir bu? diye meraklandım.

Güvenlik önlemi. Roosevelt uzaktan kumanda cihazını yerine koydu.

"Hareket saptayan aygıt ve enfraruj ışınli alıcı tekneye yaklaşan birisini yakalar ve bizi anında uyarır. Sonra teleskopik mercekler otomatik olarak ayırıp buraya gelmeden önce o kişiye zum yapar ve biz de kiminle karşılaşacağımızı anlarız."

Kiminle karşılaşacağız peki? diye sordum.

Dağ adam kahvesinden yavaş ve zarif iki yudum içmeden önce, "Bunu fazlasıyla biliyor olman gerekir." dedi.

Ne demek istiyorsunuz? Siz kimsiniz?

Kendimden başka biri değilim, dedi. "Sadece ihtiyar Rosie Frost'um.

Bunları arkasındaki insanlardan birisi olduğumu düşünürsen yanılırsın."

Hangi insanlar. Neyin arkasında?

Dörde bölünmüş video ekranındaki güvenlik kamerası görüntülerine bakarak, "Şans eseri, onlar hakkında bilgim olduğunun farkında bile değiller," dedi.

Kim? Wyvern'deki insanlar mı?

Tekrar bana döndü. "Onlar sadece Wyvern'de değiller.

Kasabalılar da bu işin içinde artık. Kaç kişi olduğunu bilmiyorum. Belki birkaç yüz, belki beş yüz ama herhalde ondan fazla değil, en azından şimdilik. Başkalarına da yayılacağına kuşku yok...ve Ayışığı Körfezi'nin de ötesine."

Sinirlerim bozularak, "Esrarengiz olmaya mı çalışıyorsunuz?" dedim.

Olabileceğim kadarıyla, evet.

Ayağa kalkıp kahve termosunu aldı ve daha fazla yorum yapmadan kahvelerimizi tazeledi. Belli ki zavallı Orson' u bir iki lokmalık yiyecek için sabırla beklemeye zorladığı gibi, bilgi lokmaları için beni de zora koşma niyetindeydi.

Köpek masadaki o üç bisküvi için yalanmış ama dilini asla bu ikrama değdirmemişti.

Roosevelt sandalyesine geri döndüğünde, "Bu insanlarla birlikte işin içinde değilseniz, onlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz?" diye sordum. "Çok fazla şey bilmiyorum."

Benden fazla bildiğiniz açık.

Hayvanların bana anlattıklarını biliyorum sadece. "Ne hayvanları?"

Eh, senin köpeğin değil elbette.

Orson başını bisküvilerden kaldırdı.

Kurallara uyumlu bir sfenks o, dedi Roosevelt.

Bunun bilincinde değildiysem bile, belli ki güne batımından hemen sonra büyülü bir yönde yol almıştım. Oyunumu bu yeni krallığı çilgınca kurallarıyla oynamaya karar vererek, "Benim soğukkanlı köpeğimi dışındaki bu hayvanlar size ne anlatıyor?"

"Tümünü bilmen gerekmez. Hastane garajında ve cenazecide gördüğün şeyleri unutmanın en iyisi olduğunu anlaman yeterli sadece."

Saçımdan yukarı çekilip dik durmaya zorlanıyormuşum gibi, sandalyemde dikleşerek oturdum. "Siz de onlardan birisiniz."

"Hayır. Rahatla evlat. Benimle güvenliktesin. Ne kadar zamandır biz arkadaşız?"

Köpeğinle ilk kez buraya geldiğinden beri iki yıldan fazla oldu. Ayrıca da bana güvenebileceğin bildiğini sanıyorum."

Aslında karakter değerlendirmelerime bir zamanla olduğu kadar güvenemesem bile, Roosevelt Frost'a hâlâ güvenebileceğime en azından kısmen inanıyordum.

Ama gördüklerini unutmazsan, diye konuşmasın sürdürdü Roosevelt, "kasaba dışından yetkililerle temas kurmaya çalışırsan hayatını tehlikeye atarsın."

Göğüs

kalbimi

sıkıştırırken,

"Bana

biraz

önce

size

güvenebileceğimi söylüyordunuz. Şimdiyse gözdağı veriyorsunuz," dedim.

Kırılmış görünüyordu. "Ben dostunum evlat. San gözdağı verecek biri değilim. Sana anlattığım sadece..." "Evet, hayvanları anlattıkları."

"Bunu söyleyen ben değilim. Ne pahasına olursa olsun bozucu hareketlere izin vermek istemeyen Wyvern'deki insanlar. Kasaba dışındaki yetkililere gitmeye çalışsa bile, kişisel olarak sen zaten tehlikede değilsin, en azından başlangıçta. Seninle temas etmeyecekler. Sana saygı gösteriyorlar."

Bu onun şimdiye kadar söylemiş olduğu en aldatıcı şeylerden biriydi ve iyice kafam karışmıştı. "Saygı mı?" "Evet. Sana saygı gösteriyorlar."

Orson'un söz verilip geçici olarak unutulmuş ü bisküviye dikkatimi çekmeye uğraştığını fark ettim.

Roosevelt'in ifadesi sadece aldatıcı değil, aynı zamanda tümüyle manyakçaydı.

Bana neden saygı gösterirsiniz ki? diye sordum ısrarla.

Sen olman nedeniyle.

Aküm hoplayıp zıplayan martı gibi, havada halka çizip takla atıp yuvarlandı. "Ben kimim?" diye sordum.

Roosevelt kaşlarını çatıp bir eliyle yüzünü düşünceli bir şekilde çekiştirdi ve sonunda, "Biliyorsam Allah b lamı versin. Sadece bana söylenileni tekrarlıyorum ben."

Hayvanların size söyledikleri şeyleri. Kara derili Dr. Doolittle.

Bobby'nin bazı küçümsemeleri yavaş yavaş içime sokuluyordu.

Esas mesele, dedi, eğer onlara seçim şansı tanırsan ve tek çıkış yolları sen mutlaka vurmak olmazsa Wyvern'dekiler seni öldürmeyecekler."

"Bu akşam Sasha'yla konuştuğunuzda ona bunun ölüm kalım meselesi olduğun söylemişsiniz."

Roosevelt ciddiyetle başını salladı. "Ve öyle de. hep onun için, hem de diğerleri için. Duyduklarıma göre, bu orospu çocukları, seni gördüklerini unutup sadece hayatını eskisi gibi sürdürünceye ve bu işten vazgeçip çekilmeye razı oluncaya kadar sevdiğin insanla öldürerek seni kontrol altına almaya çalışacaklar."

Sevdiğim insanları mı?"

Sasha, Bobby, Orson.

Benim çenemi kapatmak için dostlarımı mı öldürecekler?

Senin ağzını kapatıncaya kadar. Birer birer. Kalanları kurtarmak için ağzını kapatıncaya kadar, teker teker hepsini öldürecekler.

Anneme babama ne olduğunu araştırmak için kendi hayatımı tehlikeye atardım ama dostlarımın hayatını aynı tehlikeye atamazdım. "Bu canavarca...Masumları öldürme..."

Karşıdaki kişi bu.

Kafatasım öfkemin baskısını hafifletmek için çatlayacakmış gibi oldu: "Be kiminle karşı karşıyayım? Wyvern'deki insanlar genel tanımından daha özel bir şeyler öğrenmeye ihtiyacım var."

Roosevelt kahvesini yudumladı ve cevap vermedi.

Roosevelt belki benim dostumdu, belki, bun önemersen Sasha ile Bobby'nin hayatını kurtarırsın ihtarıydı ama ben onu yumruklamak istiyordum. Yapabilirdim de, ellerimi kırmama şansım olsaydı, bir dizi insafsız yumruğu ona indirebilirdim.

Orson bisküvilerini itip yere düşürme ve onları alı kaçmak niyetiyle değil de, benim öteme bakmak amacıyla, kendini dengelemek için patisinin birini masaya koydu. Mutfakta yemek bölümünün ötesinde bir şey onun dikkatini çekmişti.

Orson'un bakışlarım takip ederek sandalyemde döndüğümde futbol kupalarıyla dolu vitrinin arkada yansıyan ışığında, kanepenin kolunda oturan bir kedi gördüm. Açık gri renkli gözüküyordu. Yüzüne düşen gölgede altın rengi, benekli gözleri yeşil yeşil parlıyordu.

Gece Kirk'ün cenaze evinin arkasındaki tepelerde rastlamış olduğum kedi olabilirdi bu.

Kedi bir firavun mezarındaki Mısır heykeli gibi, hareketsiz oturuyor ve kanepenin kolunda sonsuza kadar kalmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Sadece bir kedi olduğu halde sırtımın hayvana dönük olmasından rahatsızlık duydum. Salonun ta ucundaki kanepeli ve tüm salonu sağ

tarafından görebileceği yere, Roosevelt Frost'un karşısına çektim sandalyemi. "Ne zaman bir kedi aldınız?" diye sordum. "Beni değil," dedi Roosevelt. "Sadece ziyaretçi." "Sanırım bu gece bu kediyi görmüştüm."

"Evet gördün."

O mu size anlattı bunları ha? diye Bobby'nin küçümseyici dokundurmasıyla konuştum.

Mungojerrie ile konuştuk, evet, diye onayladı.

Kimle?

Roosevelt kanepedeki kediyi işaret etti. "Mungojerrie." Adını bana heceleledi.

İsim egzotikti ama garip şekilde aşına geldi bana. Ka ve ismin ötesinde babamın oğlu olarak, kaynağını tanımak için sadece bir dakika bana yeterli olmuştu. "T.S. Eliot'un eserlerinden Old Possum's Book of Practicai Cafs'deki kedilerde birinin ismiydi bu."

Bu kedilerin çoğunun adı, Eliot'un kitabındaki kedi isimleri gibi. "Bu kediler mi?"

Buradaki Mungojerrie gibi bu yeni kediler.

"Yeni kediler mi? diye sordum, onu anlayabilmek için çaba gösteriyordum.

Roosevelt bu terimle kastettiği şeyi açıklamak yerine Bu isimleri tercih ediyorlar. Sana nedenini söyleye"

mem... ya da onlara nasıl sahip olduklarını. Rum Tum Tugger isimli birisin biliyorum. Bir başkasının ad Rum-pelteazer. Coricopat ve Growltiger," dedi.

Tercih mi? Adeta onlar kendi isimlerini seçiyorlarmış gibi konuşuyorsun.

Hemen hemen, dedi Roosevelt. Başımı salladım. "Bu kökten tuhaf."

Hayvanlarla iletişim kurduğum onca yıldan sonra dedi Roosevelt, "ben de kendimi bazen hâlâ tuhaf buluyorum."

Bobby Halloway bir zamanlar sık sık kafanıza darbe yediğinizi düşünüyor.

Roosevelt gülümsedi. "Bobby bu düşüncesinde yalnız değil. Ancak ben bir futbolcuym, boksör değil. Ne düşünüyorsun Chris? Beynimin kıkırdağa dönüştüğünü mü?"

Hayır efendim, dedim. "Benim şu ana kadar tanıdığım herkes kadar zekisiniz." "Öte yandan zekâ ve tuhaflığın ortak olması müstesna bir şey değil, öyle değil mi?"

Annemle babamın akademisyen arkadaşlarının pek çoğuyla, bunu tartışmak için bir araya gelmişim. Oturma odasından Mungojerrie bizi izlemeye devam ediyordu. Orson da sandalyesinden tipik bir köpek zıddiyetiyle değil, büyük bir ilgiyle onu izlemeyi sürdürüyordu.

"Bu hayvanlarla iletişim meselesine nasıl girdiğimi hiç anlatmadım mı?"

diye merakla sordu Roosevelt."

Hayır, efendim, ben size hiç sormadım. Böyle bir eksantrikliğe dikkat çekmek, fiziksel bir kusurdan bahsetmek kadar kaba gözükmişti bana.

Onun için de Roosevelt'in bu yönü tuhaf değilmiş gibi davranmışım her zaman.

Eh, dedi Roosevelt, "yaklaşık dokuz yıl önce, Sloopy adlı gerçekten mükemmel bir köpeğim vardı. Siyah ile sarımsı kahverengi karışımı ve Orson'un yan büyüklüğündeydi. Basit bir köpekti ama özeldi."

Orson dikkatini kediden Roosevelt'e yöneltti.

"Sloopy fevkalade bir mizaca sahipti. Her zaman neşeli iyi huylu bir köpekti. Kötü tek bir günü yoktu. Sonra huyu değişti. Birdenbire içine kapanık,

sinirli,

kederli

oldu. On yaşındaydı ve artık

yavrulayamayacaktı. Bu nedenle onu bir veterinere götürdüm. En kötü teşhisi duyma korkusu içindeydim. Fakat veteriner onda hiçbir şey bulamadı. Sloopy'de birazcık artrit vardı. Futbolcu dizlerinde olana benzeyen bir şeydi ama onun hareketlerini çok fazla kısıtlayacak kadar da kötü değildi. Ondaki tek sorun buydu. Yine de haftalar haftaları kovaladıkça iyice içine kapandı. Mungojerrie hareket halindeydi. Kedi kanepenin"

kolundan arkasına tırmanmış, sinsice bize doğru yaklaşıyordu.

Sonra bir gün, diye sözüne devam etti Roosevelt: "Ev hayvanı iletişimsizi olduğunu söyleyen Los Angeles' taki bir kadının gazetede yayımlanan yaşamöyküsünü okudum. Adı Gloria Chan'dı. Birçok kez televizyon talk showuna çıkıp pek çok sinema oyuncusuna, onların ev hayvanlarının sorunları konusunda öğütler vermiş ve bir de kitap yazmıştı. Gazetecinin ukalaca tavrı onu tipik bir Hollywood budalası gibi gösteriyordu. Anladığım kadarıyla ona kazık atmıştı gazeteci. Hatırlarsa futbolu bıraktıktan sonra birkaç filmde oynamıştım. Pek çok ünlüyle, yapımcı ve yönetmenler de dahil olmak üzere aktör, rock yıldızı ve komedyenle tanışmıştım. Bazıları iyi insanlardı. Hattı bazıları akıllıydı da. Fakat açık söylemek gerekirse, bunların birçoğu ve bunların yanında takılan insanların çoğu o kadar deliydi ki, üzerinde gizli bir silah olmazsa onların çevresinde olmak istemezdim."

Kedi kanepenin sırtı boyunca ağır ağır ihtiyatla ilerledikten sonra, kanepenin bize yakın koluna indi. Sanki kanep ve masa arasındaki bir buçuk metrelik mesafe den üzerimize atlayacakmış gibi, sırtını kamburlaştırıp küçülmüş, kaslarını germiş, başını eğip ileriye doğru uzatmış, kulaklarını kafasına yatırmıştı.

Orson tetikteydi. Roosevelt ve bisküvileri unutmuş dikkatini yeniden Mungojerile üzerinde toplamıştı.

Los Angeles'te bazı işlerim vardı, diye devam etti Roosevelt, "yanımda Sloopy'i de götürdüm. Tekneyle kıyı boyunca gittik. O zamanlar Nostromo yoktu. On sekiz metrelik gerçekten güzel Chris-Craft Roamer'i kullanıyordum. Tekneyi Marina Del Rey'e bırakıp bir araba kiraladım ve iki gün boyunca işimle ilgilendim. Gloria' nın telefon numarasını filmcilik işinde çalışan bazı arkadaşlardan temin etmiştim. Gloria beni görmeyi kabul etti.

Palisades'de oturuyordu. Bir sabah Sloopy ile oraya gittik."

Kedi kanepenin kolunda, hâlâ sıçrama pozisyonunda, sırtı kambur duruyordu.

Kasları eskisinden de gergindi. Küçük bir gri panterdi.

Orson da kedi kadar gergindi. İnce, endişeli bir inilti çıkardı ve sonra tekrar sustu.

Roosevelt hikâyesine devam etti: "Gloria dördüncü kuşak bir Çinli-Amerikalıydı. Narin, taş bebek

gibi bir kadındı. Güzeldi, gerçekten güzeldi.

İnce yüz hatları ve kocaman gözleri vardı. Çinli bir Michelangelo'nun pırıl pırıl bir kehribara oyabileceği türden. Onun küçük bir kız sesiyle konuşmasını bekliyordu insan. Fakat sesi Lauren Bacall'a benziyordu. Bu derin, kaim ses o minnacık kadından geliyordu. Sloopy kadını anında sevdi.

Gloria Sloopy'yi kucağına aldı, onunla yüz yüze konuşu okşayarak kucağında oturttu ve bana onu neyin mutsuz ettiğini anlattı."

Mungojerrie kanepenin kolundan yemek masasın değil, güverteye, hemen sonra da güverteden, gözüm onun üzerinde olsun diye ter etmiş olduğum sandalyeye sıçradı.

Kedinin sandalyeye yerleştiği anda Orson'la ben kıpırdandık.

Mungojerrie arka ayaklarının üzerinde, ön ayakla masada, köpeğime gözünü dikkatle dikmiş oturuyordu sandalyede.

Orson kısa, ince ve endişeli bir ses çıkardı yine ve gözlerini kedide ayıramadı.

Roosevelt Mungojerrie'ye ilgisiz kalarak konuşmaya devam etti: "Gloria Sloopy'nin üzgün olduğunu, çünkü artık ona hiç zaman ayırmadığımı söyledi bana. 'her zaman Helen'le birlikte dışarı çıkıyorsunuz,' dedi. 'Ve Sloopy Helen'in onu sevmediğini biliyor. Kendisiyle Helen arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağınızı düşünüyor.' Şimdi evlat, bütün bunları duyunca sersemledim, çünkü gerçekten de ben Ayışığı Körfezi'nde Helen adlı bir kadınla çıkıyordum ama Gloria Chanin Helen'i bilmesine imkân yoktu. Ve ben de Helen'e tutkuyla bağlıydım. İş dışındaki zamanımın çoğunu onunla geçiriyordum ve Helen köpekleri sevmiyordu. Bu da Sloopy'nin her zaman evde bırakılması anlamına geliyordu. Helen'in fikir değiştirip Sloopy'i seveceğini çünkü Hitler'in bile o köpek için kalbinde yumuşak bir nokta olmasına engel olamadığını düşünüyordum. Fakat sonra ortaya çıktı ki, Helen köpeğe karşı hırçın olduğu kadar bana da hırçınlaşmıştı ama ben henüz farkında değildim." Kasıtlı Orson'a bakan Mungojerrie dişlerini çıkarıyordu. Kedinin üzerin atlayacağından korkuyormuş gibi Orson iskemlesinde geri çekildi.

"Sonra Gloria bana Sloopy'i üzen birkaç şeyden daha bahsetti. Bunlardan biri de yeni satın almış olduğum bu Ford pikapla ilgiliydi.

Artriti hafifti ama zavallı köpek bir arabaya kolaylıkla inip binebildiği kadar, bu pikabın arkasına inip binemiyordu ve kemiğini kıracağından korkuyordu."

Kedi dişlerini hâlâ çıkarmış durumda tısladı.

Orson ürküyordu. Bir çaydanlıktan buhar ıslığını fırlaması gibi acı, endişeli bir ses çıkardı.

Bu kedi köpek sahnesine Roosevelt ilgisiz kaldı yine: "Gloria ile öğle yemeği yedik ve bütün öğleden sonrayı hayvan iletişimsizliği olarak onun işi hakkında konuşarak geçirdik. Gloria kendisinin özel bir yeteneği bulunmadığını, bunun hiç de para normal bir ruhsal saçmalık olmadığını, sadece hepimizde

olan ama diğer türlere karşı baskı altında tuttuğumuz bir duyarlılık meselesi olduğunu anlattı. Bunu herkesin yapabileceğini, tekniklerini öğrenip üzerinde yeterli zaman harcarsam mantığa aykırı gelmişti bana-bunu benim de yapabileceğimi söyledi.

Mungojerrie bu kez daha vahşice tıslayınca Orson"

geriledi. Sonra da bir kedinin gülümseyebileceği kadar gülümsediğine yemi edebilirdim.

Tuhaf olan, Orson'un da ağzını iyice yayarak birdenbire gülümsüyor gibi gözükmesiydi; aslında böyle bir şeyi canlandırmak için bir hayal gücü gerekmez. Çünkü bütün köpekler sırtabilir. Orson kendisine gülümseyen kediye sırtarak mutlu mutlu ayaklarını yere vuruyordu.

Eğlenip şaka yapmak için karşı karşıya gelmişlerdi sanki.

Sana sorarım evlat, kim istemez ki böyle bir şeyi öğrenmeyi? dedi Roosevelt. "Gerçekten kim istemez?" diye duygularım uyuşmuş bir şekilde cevap verdim. "Böylece Gloria bana bu işi öğretti. Öğrenmek sini bozucu olacak kadar uzun zaman, aylar aldı ama sonuç olarak onun kadar usta oldum. Birinci engel olan kuşukları, alaycılığı ve 'ne mümkün, ne değil' ile ilgili tüm ön yargıları bir kenara bırakıp bunu gerçekten yapabileceğine inanmak. Çoğumuz için en zor şey olan aptal görünme kaygısını bırakmak lazım, çünkü aşağılanma korkusu insanı gerçekten sınırlar. İnsanların çoğu bunu aşamıyor ve kendimin aşmasına da oldukça şaşırdım." Orson iskemlesinde masaya doğru eğildi ve Mungojerrie'ye dişlerini gösterdi.

Kedinin gözleri korkudan kocaman açıldı.

Sessiz ama tehditkâr biçimde Orson dişlerini gıcırdattı.

Özlem duygusu Roosevelt'in boğuk sesine doldu: Sloopy üç yıl sonra öldü. Tanrım, ne kadar çok keder duydum onun için.

Fakat onunla ahenk içinde geçirdiğim bu yıllar, nasıl da büyüleyici ve harika bir üç yıl oldu bir bilsen.

Dişlerini hâlâ çıkarmış olan Orson, Mungojerrie'ye yumuşak perdeden hırladı yine, kedi mırıltılar çıkardı.

Orson yine hırladı, kedi saf bir korku ve acıklı bir miyavlamayla feryat etti, sonra da her ikisi birden sırtmaya başladı.

Burada ne halt dönüyor? diye meraklandım. Orson ve Mungojerrie sesimdeki sinirli titreşime şaşırmış görünüyorlardı.

Onlar sadece eğleniyorlar, dedi Roosevelt. Ona göz kırptım.

Mum ışığında Roosevelt'in yüzü koyu renk boyayla renklendirilmiş ve iyice cilalanmış tik tahtası gibi

parlıyordu.

Kendileri hakkındaki kalıplaşmış fikirlerle dalga geçerek eğleniyorlar, diye açıkladı.

Doğru duyduğuma emin olamadım. Onun sözlerin tümünden yanlışı

algıladığımı düşününce, kulaklarımı temizlemek için bir musluk tamircisinin yüksek basınçlı hortumuna ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Kalıplaşmış fikirlerle dalga mı geçiyorlar? "Evet, doğru." Onaylama babından başımı öne eğdi. "Elbette bu terimlerle koymuyorlar bunu ortaya ama yaptıkları bu. Kedi ve köpeklerin düşman olmaları akılsız bir biçimde beklenir. Bu herifler bu beklentiyle dalga geçerek eğleniyorlar."

Roosevelt de, kediyle köpeğin sırtıttığı gibi aptalca sırtıyordu bana.

Roosevelt'in dudakları o kadar koyu kırmızıydı ki nerdeyse siyahtı. Dişleri kesmeşeker büyüklüğünde ve bembeyazdı.

Efendim, dedim, "Daha önce söylediğim şeyleri ger alıyorum. Üzerinde tekrar dikkatle düşündükten sonra sizin tümüyle korkunç deli olduğunuza, aklınızı azami ölçüde kaçırmış olduğunuza karar verdim."

Başımı yine eğdi ve sırtıtmaya devam etti. Birdenbire siyah bir ayın karanlık ışığı gibi, yüzünde delilik belirdi:

Eğer ben beyaz olsaydım bana inanmak gibi lanet bir meselen olmazdı,"

dedi. Son sözcükler ağzından hırıltıyla çıkarken koca yumruğunu masaya öyle sert indirdi ki, kahve fincanları, tabaklarının içinde tangırdamaya başladı ve nerdeyse devriliyordu. Sandalyemde o esnada bu darbeye geriye çekilme mümkün olabilseydi öyle yapardım ama yapamadım çünkü sersemlemiştim. Annemden de babamdan da küçük düşürücü bir söz ya da ırkçı bir ifade hiç duymamıştım. Önyargılarla yetiştirilmemiştim. Aslında dünya yüzündeki toplumdışı kişilerin son noktasındaki benim. Kendi başına bir azınlığım. Tek kişilik bir azınlığım: Gece sürüngen; küçücük bir çocukken, Bobby ile arkadaşlığım başlamadan ve bana destek veren birileri olmadan önce, bazı gaddar insanların bana taktığı isimdi bu. Albino olmamama karşın, hücrelerim renkli madde yaptığı halde birçok insanın gözünde ben, Köpek Yüzlü Çocuk Bo Bo'dan daha da yabancıydım. Kimin göre sadece pistim, hastalık bulaştırıcıydım; sanki be nim ultraviyole ışınlarına karşı olan genetik hassasiyetim, bir hapşırıkla başkalarına geçecekmiş gibi. Faka bazı insanlar bir karnaval garabet gösterisindeki üç gözlü kurbağa Adam'dan daha çok benden korkup aşağılıyorlardı. Çünkü ben yakınlarında yaşıyordum.

Roosevelt Frost beni hayrete düşüren ve hasta eden bir nefretle iskemlesinden yan kalkıp masaya dayandı ve kantalup kavunu kadar kocaman yumruğuyla masayı sarsarak, "İrkçi! Seni renksiz suratlı orospu çocuğu seni!" dedi.

Sesimi zar zor bulabildim: "Ne, ne zaman ırkçılık benim meselem oldu ki?"

Nasıl olabilirdi ki?"

Roosevelt masanın karşısına uzanıp beni sandalyemden koparıp dilim ayakkabı bağlarını çözünceye kadar boğmaya devam edecekmiş gibi görünüyordu. Dişlerini çıkarıp hırladı bana, tıpkı bir köpek gibi hırladı tam bir köpeğe benzer şekilde, köpek olduğuna şüphe uyandıracak şekilde.

Burada ne oluyor? diye sordum yine ama bu kez bu soruyu köpekle kediye sorarken buldum kendimi.

Roosevelt bana yine hırladı ve aptallaşmış halde ağzım hayretten açık kalırken, "Hadi evlat, bana bir isi takamıyorsan, hiç olmazsa azıcık hırla bari.

Birazcık hırla. Hadi evlat yapabilirsin bunu."

Orson ve Mungojerrie umutla beni seyrediyorlardı.

Roosevelt bir kez daha hırladı. Bu hırlama soru sorma tonundaydı.

Sonunda ben de ona hırladım. O daha öncekinden de yüksek tonda hırladı, ben de ona daha yüksek tonda hırladım.

Ağzımı yayararak gülümserken, "Düşmanlık. Kedi ile köpek. Siyah ile beyaz.

Bu kalıplaşmış düşüncelerle dalga geçerek birazcık eğleniyorum yalnızca."

Roosevelt iskemlesine tekrar otururken, sersemliğimi yerini ürkek bir mucize duygusu almaya başladı. O anda hayal edemediğim, dünyanın boyutlarını ortaya çıkarıp hayatımı ebediyen sarsacak, ufukta beliriveren gerçeğin bilincindeyim. Fakat yakalamak için ne kadar gayret edersem edeyim, bu bilgi hayal kırıklığı yaratacak şekilde benim ulaşma sınırlarımın çok ötesinde, ele geçmez olarak kalıyordu.

Orson'a baktım. O koyu ıslak gözlerine. Mungojerrie'ye baktım. Kedi dişlerini gösterdi bana. Orson da dişlerini gösterdi.

Belli belirsiz soğuk bir korku dalgası damarlarımda dolaştı. Köpekle kedinin beni ısırabileceğini düşündüğümünden değil, bu diş gösterme eğlencesinin ima ettikleri yüzünden. İçimi ürperten sadece korku değil, aynı zamanda baş

döndürücü bir heyecan ve tatlı bir merakı.

Böyle bir hareket kişiliğine uygun olmasa bile, Roosevel Frost'un kahveye alkollü bir içki katıp katmadığını da gerçekten merak ediyordum. Konyak değil, esrar. Eş zamanlı olarak zihnim normalden hem daha karışık hem de yüksek bir bilinçlilik halindeymişim gibi daha berraktı.

Kedi tısladı bana, ben de kediye tısladım.

Orson hırladı bana, ben de ona hırladım.

Bu noktaya gelen hayatımın en şaşırtıcı anında, bizle yemek masasının çevresinde oturuyorduk, sırta hayvanlar ve insanlar. Bu bana birkaç yıl önce popüler olan sevimli ama adi bir resmi hatırlattı: Poker oynaya köpekler manzarası. Sadece birimiz köpekte kuşkusuz, hiçbirimizde de iskambil kağıdı yoktu, onun için de beynimdeki resim bu duruma uygulanamaz gözüküyordu. Fakat ne olursa olsun bunun üzerinde ne kadar uzun süre durursam, bu masada beş dakika önce-sonra düşünce trenim, masanı yanında, ambar ağzındaki elektronik güvenlik ekipmanından yükselen bip sesiyle rayından çıktı- meydana gelen olayların bütünü parçaları olduğunu anlamaya, gerçeğe ve gerçeğin tecellisine o kadar yaklaştım.

Roosevelt ile dönüp video monitörüne baktık. Dört parçalı ekran teke düşmüştü. Otomatik sistem davetsi misafire zum yaparak uğursuz gece görüşü sağlayan mercekleme ışığında, onu gözler önüne sermişti. Konuk, Nostromo'nun bağlı olduğu iskele palama yerinin ucunda dalgalanan sisin içinde duruyordu. Jurrassis Çağı'ndan doğrudan doğruya zamanımıza adı atmış gibi gözüküyordu: Paleont sürüngenini benzer uzun şeytansı gagasıyla yaklaşık on beş santim boyundaydı.

Aklım kedi ve köpekle ilgili sayıklamalarla o kadar doluydu ki-gecenin diğer olaylarıyla o kadar güvenim kaybetmişim ki-aslında var olmadığı yerde, olağan olması gereken yerde tekin olmayan bir şey görmeye ha zırdım. Kalbim hızlanmıştı. Ağzım acılaşmış ve kuru muştı. Şokla donmamış

olsaydım sandalyemi devirerek ayağa fırlardım. Eğer beş saniye izin verilmiş

olsaydı hâlâ aptalca davranmayı başarıyor olabilirdim ama Roosevelt beni küçük düşmekten kurtardı. Roosevelt mizaç olarak ya benden daha ihtiyatlıydı ya da tekin olmayanla o kadar uzun süre yaşamıştı ki, sahte tekinsizi gerçek tekinsizden ayırmakta çok hızlıydı.

Mavi balıkçıl, dedi. "Biraz gece avına çıkmış."

Ayışığı Körfezi'ndeki ve çevresindeki kuşlara olduğu gibi bu büyük mavi balıkçıla da aşınaydım. Roosevelt konuğumuzun adını söyleyince onu tanıdım.

Bay Spielberg'e telefonu iptal et. Burada film konusu yok.

Kuşun üstün psikolojisi ve inkâr edilemez zarafetin rağmen, savunma duygum içinde, bu balıkçılın vahşi bir auraya ve dinazor çağını yaşayan son temsilcisi olara dinazorunkiyle aynı soğuk sürüngen gözlerine sahi olduğu dikkatimi çekiyordu.

Kuş suya gözünü dikkatle dikmiş, iskelenin tam ucunda asılı gibi duruyordu. Birdenbire öne eğildi ve başı önde ok gibi aşağı fırlayıp gagasını körfezin sularına daldırdı. Küçük bir balık yakalamıştı. Başını arkaya atarak avını yuttu. Bazıları ölürken diğerleri yaşayabiliyordu.

Bu sıradan balıkçıla doğaüstü nitelikler atfetmekte ne kadar aceleci davrandığımı düşününce, kediyle köpeğin oynadığı son sahneye, hak ettiğinden fazla anlam yükleyip yüklediğimi merak etmeye başladım.

Kesinlik yerini şüpheye bıraktı. Dış görünüş dalgası birdenbire kırılmadan geri çekildi ve beni boz bulanık bir su içinde bıraktı.

Video ekranından dikkatimi çekince Roosevelt "Gloria Chan temeli evrensel biçimde iyi bir dinleyici olmakta yatan türler arasındaki iletişimi öğrettiğinde bu yana geçen yıllarda, hayatım ölçsüz bir şekilde zenginleşti."

Evrensel olarak iyi bir dinleyici, diye tekrarladım.

Bobby bunun gibi zırva bir cümle üzerine, o kendisin ait harika eğlendirici nakaratlarından birini söyler miydi diye merak ettim. Belki de maymunlarla yaşadığı tecrübe, hem alaycılığına hem de kuşkuculuğuna sürekli olarak zarar vermiştir. Umarım değildir. Değişimin evrenin temel prensibi olabilmesine karşın, Bobby'nin sadece kum, sörf ve güneş kadar sınırlı şeyler için izin veren bir hayat üzerinde ısrarı da dahil, demek ki bazı şeyler ebediydi.

"Yıllar boyunca bana yaklaşan bütün hayvanlarda büyük haz duydum, dedi Roosevelt, hayvan hekimliği alanındaki mesleki anılarını anlatan bir veterinermiş gibi inceden inceye anlatıyordu. Mungojerrie'ye uzandı, başını okşadı ve kulaklarının arkasını kaşdı. Kedi koca adamın eline dayanıp mırlamaya başladı. "Ama son iki yıldır rastladığım bu yeni kediler... İletişim boyutunda çok daha heyecan verici bir boyut açtılar." Orson'a döndü: "Senin de kediler kadar ilginç olduğundan eminim." Orson solumayı ve dilini dışarı çıkarmayı, güzel bir süs köpeğinin aptallık ifadesi sayıyordu.

Dinle köpek, beni hiçbir zaman aldatamadın, dedi Roosevelt. "Bir dakika önce kediyle oynadığın ufak oyundan sonra bu rolü yapmaktan vazgeçebilirsin artık."

Orson Mungojerrie'yi yok sayarak masada önünde duran üç bisküviye baktı.

"İştahlı köpekmiş rolünü oynayabilir, bu lezzetli ikramdan daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirsin ama ben başka türlü olduğunu biliyorum.

Bisküvilere gözünü diken Orson özlemle sızıldandı. Roosevelt, Buraya Chris'i ilk getiren sen değil miydin? Konuşmayacaktınsa niye geldin buraya?"

İki yıldan fazla oluyordu. Annem ölmeden bir ay kadar önceki Noel akşamında, Orson'la her zamanki gibi gece gezmesine çıkmıştık. O zamanlar henüz bir yaşındaydı.

Bir köpek yavrusu olarak kıpır kıpır ve neşeliydi. Fakat çoğu yavru köpek gibi hiçbir zaman hiper olmamıştı.

Yine de onun yaşındaki bir köpek gibi, her zaman merakını kontrol edemiyor ve son halini aldığındaki kadar terbiyeli olamıyordu. Okulun arkasındaki basket sahasındaydık. Benim XP'li doğduğuma, ışık altında onunla yarışamayacağıma Michael Jordanin çok memnun olması gerektiğini anlatıyordum Orson'a.

Hayvan birdenbire fırlayıp benden uzaklaştı. Arkasından tekrar tekrar seslendim ama bana sadece

bakma için durdu sonra, tekrar koşmaya devam etti. Geri dönmeyeceğini fark ettiğimde, topu bisikletimin gidonun bağılı fileye koymak için zamanım bile kalmamıştı. Firar etmiş kürklü topun arkasından pedal çeviriyordum. Beni vahşî bir avcılığa sürüklemişti: Caddeler, ara sokakla ve Quester Parkin içinden marinaya, son olarak da is keledeki Nostromo'ya doğru koşmuş, nadire havlamasına rağmen, o gece bir havlama çîlgınlığın girmişti. Sonra da teknenin veranda benzeri kîç güvertesine atlamıştı. Ben kaygan tahtaların üzerinde kayarak zar zor duruncaya kadar Roosevelt tekneden çıkıp köpeğı kucaklayıp sakinleştirmişti.

Konuşmak istemiyorsun, dedi Roosevelt Orson'a.

Buraya ilk gelişin konuşmak istediğın içindi ama şimdi bana güvenmediğinden şüpheleniyorum.

Orson gözleri bisküvilerde kafasını eğik tutmaya devam ediyordu.

Üç yıl sonra bile, belki Wyvern'deki insanlarla aramda bağılantı olduğı kuşkusuna kapılıyorsun biraz. Benden emin oluncaya kadar köpeklerin en kuçu kuçusu olma dışında başka bir şey olmayacaksın.

Orson masadaki bisküvileri koklayıp etraflarını ya larken, birisinin onunla konuştuğunu fark etmemiş gibi gözüküyordu.

Roosevelt dikkatini bana yönelterek, "Bu yeni kediler Wyvern'den geliyor.

Bazıları birinci jenerasyon, ilk kaçaklar. Bazıları da özgür ortamda doğan ikinci jenerasyon." "Laboratuvar hayvanları mı?" diye sordum.

Birinci jenerasyon, evet. Onlar ve onların yavruları diğerkedilerden farklı.

Pek çok bakımdan farklı.

Daha akıllı, dedim, maymunların davranışlarını hatırlayarak.

Sandığımdan da fazla şey biliyorsun.

Çok dolu bir geceydi. Ne kadar daha akıllılar?

Bunu nasıl ölçeceğimi bilmiyorum, dedi Roosevelt.

Baştan savma bir cevap verdiğinin farkındaydım. "Ama bunlar başka bakımlardan da daha akıllı ve farklı." "Neden? Orada bunlara ne işlem yapıldı?" "Bilmiyorum," dedi Roosevelt. "Nasıl kaçtılar?"

Benim kadar iyi tahmin yapabilirsin sen de. "Neden bunları toplamıyorlar?" "Beni yoruyorsun."

Kusura bakmayın efendim ama kötü bir yalancısınız. "Her zaman öyle oldum," dedi Roosevelt gülümseyerek. "Dinle evlat, ben de her şeyi bilmiyorum. Bildiklerim sadece hayvanların bana söyledikleri. Ama fazla şey bilmenin sana bir faydası yok. Ne kadar çok bilersen, o kadar daha bilme isteyeceksin. Oysa endişelenmen gereken köpeğın ve dostların var."

Bu tehdiye benziyor, dedim dūřmanlık duymadan.

Roosevelt geniş omuzlarını silkerken, "Eęer beni Wyvern'dekiler tarafından görevlendirildiğim dūřünürsen, o zaman bu bir gözdağı olur. Eęer senin dostun olduğuma inanırsan zaman bu bir tavsiye olur," dedi.

Roosevelt'e

güvenmek

istememe

rağmen,

Orson'u

kuşkusunu

paylaşıyordum. Bu adamın ihanet edebileceğine inanmak zordu ama sihirli aynanın tekin olmayan tarafındayken, her yüzün sahte bir yüz olduğunu varsaymam gerekiyordu.

Kafein sınırlarımı germiştii ama yine de canım daha fazlasını istediği için fincanımı kahve makinesine götürüp doldurdum.

Sana söyleyebileceğim şey, dedi Roosevelt, "kediler kadar Fort Wyvern'den köpeklerin de çıkmış olmasının beklenmesi gerektiği." "Orson Wyvern'den gelmedi." "Nereden geldi?"

Sırtımı buzdolabına dayamış sıcak kahvemi yudumlayarak ayakta duruyordum. "Annemin iş arkadaşlarından birisi verdi bize.

Onların köpeğinin birçok yavrusu olmuştu ve onlara ev bulmaları gerekiyordu."

Annemin üniversitedeki arkadaşlarından biri mi? "Evet. Ashdon'daki bir profesör."

Roosevelt Frost konuşmadan gözlerini dikti ve yüzünden korkunç bir merhamet bulutu geçti.

Ne? diye sorarken sesimde hoşuma gitmeyen bir titreme duydum.

Konuşmak için ağzını açarken fikrini değiştirip sessizliğini korudu.

Birdenbire gözlerini benden kaçırmış gibiydi. Orsonla birlikte o da lanet köpek bisküvilerini inceliyordu.

Kedi bisküvilerle ilgilenmiyordu. Onun yerine beni izliyordu.

Kum denizinin altında, bir piramitin en kutsal odasında binlerce yıldır sessizce muhafızlık eden, mücevherden gözleriyle saf altından yapılmış

başka bir kedi, gözlerimin önünde hayatın içine aniden çıkagelseydi bir bakıma eski çağlardan kalma sabit gözleri olan bu kediden daha gizemli görünmezdi bana.

Roosevelt'e, "Orson'un Wyvern'den geldiğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

Hayır olamaz. Arkadaşı anneme neden yalan söylesin ki?"

Bilmiyormuş gibi kafasını salladı ama pekâlâ biliyordu. Roosevelt'in sırrı açma ile tutmak arasında

kararsız kalışı sinirlerimi bozmuştu. Onun oyunun anlamıyor, neden bir yardımsever görünüp, bir ağzı sıkı davrandığın kavrayamıyordum.

Hava cereyanının titreşen mum ışığı ve gri kedinin hiyeroglif bakışları altında, buhur kadar aşikâr esrarla ağırlaşmış rutubetli atmosferde, "Rolünüzü tamamlamak için tüm ihtiyacınız kristal bir küre, gümüş halka küpeler, alm için bir çingene bantı ve çingene aksanı," dedim.

Ondan bir karşılık alamadım.

Sandalyemi masaya çevirerek, daha fazlasını bildiğime onu inandırmak maksadıyla az bilgimi kullanmaya çalıştım. Belki bazı sırlarının her şeye rağmen o kadar sır olmadığını düşünürse daha fazla açılabilirdi: "Wyvern'deki laboratuvarlarda sadece kedilerle köpekler değil, maymunlar da vardı." Roosevelt cevap vermedi. Gözlerini hâlâ benden kaçırıyordu.

Maymunlar hakkında bilginiz var mı? diye sordum. "Hayır," dedi, ama bakışlarını bisküvilerden ambar ağızındaki güvenlik kamerasına çevirdi.

"Üç aydan beri marina dışında demir atmanızı maymunlar yüzünden olduğundan kuşkuluyorum. Ben maymunlardan bahsederken"

monitöre bakarsa, bu konuda bilgisi olduğunu belli etmiş olacağını fark edip dikkatini köpek bisküvilerine çevirdi.

Marinanın dışında körfezde sadece yüz kadar palama yeri mevcuttu.

Bunlar da limandaki palamar yerler kadar değerliydi. Roosevelt balıkçı Dieter Gessel'den bir yer kiralamıştı.

Balıkçı ağı teknesini, öbür balıkçı tekneleriyle birlikte kuzey burnunun ötelinde demirliyordu ama günün birinde emekli olup güzel bir tekne elin geçerse diye palamar yerinde küçük hurda bir tekne tutuyordu. Söylentiye göre Dieter'in verdiği kiranın be katını ona ödüyordu.

Kendisi ortaya getirmediği sürece beni ilgilendirmediği için, bunu ona daha önce hiç sormamıştım.

Şimdi dedim, "Her gece Nostromo'yu buradan dışarıdaki palamar yerine götürüyorsunuz ve orada uyuyorsunuz. Beni beklediğiniz bu gece dışında, şaşmaz bir şekilde her gece. Sırf oyalanmak için ikinci bir tekne, şöyle ufak ve eğlenceli cinsten bir şey alacağınızı düşündüler insanlar. Bunu yapmayıp her gece oraya sadece yatmak için gittiğinizde de, 'Eh tamam, zaten hayvanlarla konuşan ihtiyar Roosevelt işte,' diye düşündüler."

Roosevelt sessizliğini korudu.

Orson gibi Roosevelt de o üç köpek bisküvisine o kadar konsantre olmuş

ve aynı şekilde büyülenmiş gözüküyordu ki, ikisinden birinin disiplini bozup bunları kapacağına

inanacağı geldi.

Bu geceden sonra, dedim, "uyumak için oraya neden gittiğinizi anladığım sanıyorum. Oranın daha güvenli olduğunu hesap ediyorsunuz. Çünkü belki de maymunlar iyi yüzemiyorlardır ya da en azından bundan hoşlanmıyorlardır."

Beni duymamış gibi, "Pekâlâ köpek, benimle konuşmaya isteğin yoksa o lokmaları yiyebilirsin," dedi Orson'a.

Orson bu sözü doğrulamak için engisizyoncusuyla göz göze gelmeyi göze aldı.

Başla haydi, diye zorladı Roosevelt.

Orson Roosevelt'in izninin bir oyun olup olmadığını sorarmış gibi kuşkuyla bana baktı.

Ev sahibi o, dedim.

Köpek ilk bisküviyi kaptı ve mutlu mutlu çtırdatarak yedi.

Roosevelt hâlâ yüzündeki ve gözlerindeki o güven kinci ifadeyle sonunda dikkatini bana yönelterek, "Wyvern'deki projenin arkasındaki insanlar...iyi niyetli davranmış olabilirler. Hiç olmazsa bazıları. Ve onları çalışmalarından iyi şeyler çıkabilirdi ortaya," dedi. Kes kin bakışlarını benden hiç ayırmadan elinin altında gevşeyen kediyi okşamak için yine uzandı. "Fakat bu işi karanlık bir yanı da vardı. Çok karanlık bir tarafı. Ban anlatılandan çıkardığım kadarıyla maymunlar sadece bunun tek kanıtıydı." "Sadece tek mi?"

Orson ikinci bisküviyi yediği sırada bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi eskisinden daha yumuşaktı: "O laboratuvarlar da sadece kedi, köpek ve maymundan daha fazlası vardı."

Ne demek istediğini anlamadım ama, "Kobaylarla beyaz farelerden bahsetmediğinizden kuşkulaniyorum," dedim.

Bakışlarını benim üzerimden çekip kamaranın ötesindeki uzak bir şeye gözlerini dikmiş gözüküyordu: "Gelen tümünden bir değişim."

Değişimin faydalı olduğunu söylerler. "Bazısı için," diye cevap verdi.

Orson üçüncü bisküviyi yerken Roosevelt sandalye sinden kalktı. Kediyi yerden alıp göğsünde tutarak kafasını okşarken, daha fazla bilme ihtiyacım var mı, ya da gerekiyor mu diye düşünüyor gibiydi.

Sonunda konuşmaya başladığında, bir kez daha ketum ruh haline kaymıştı.

"Yorgunum evlat. Saatler önce yatağında olmalıydım. Araştırmaya devam edersen ve bundan uzaklaşmazsan, arkadaşlarının tehlikede olacağı konusunda seni uyarmam istendi benden."

Beni uyarmanızı kedi istedi. "Doğru."

Ben ayağa kalkarken teknenin sallandığının daha çok farkına vardım. Kısa bir an midem bulandı ve düşmemek için sandalyenin arkasına futundum.

Bu fiziksel belirti zihnimdeki girdabın aynısıydı. Gerçeği kavrama duygum gittikçe daha da azalıyor gibiydi. Doroty kasırgası benim durumuma uyarlanacak olursa, girdabın üst halkasından, döne döne aşığıya doğru hızlı, daha hızlı, ta ki en dibe çekilinceye kadar emiliyormuş hissine kapılıyordum ve kendimi Waimea Körfezi'nde, Havai'de, Pi KHck'le reenkarnasyon meselesini ciddi ciddi tartışıyor buluyordum.

Sorumun çok aptalca olduğunu bile bile yine de sordum: "Peki kedi, Mungojerrie...Wyvern'deki bu in sanlarla aynı takımda değil mi?"

"Mungojerrie onlardan kaçtı."

Orson değerli bisküvi kırıntılarının, ağzına ya da ağzının çevresindeki tüylere yapışmadığından emin olmak için yalana yalana sandalyeden atlayıp yanıma geldi.

Roosevelt'e, "Gecenin ilk saatlerinde Wyvern'deki projenin kıyamet şartlarıyla...dünyanın sonu gibi tanımlandığını duydum."

Bizim bildiğimiz dünyanın.

Gerçekten buna inanıyor musunuz?

"Böyle olacaksa evet. Fakat belki de her şey sallanınca iyi değişiklikler, kötü değişikliklerden fazla olacak.

Bizim bildiğimiz dünyanın sonunun, dünyanın sonuyla aynı olması gerekmez. "Kuyruklu yıldız çarptıktan sonra bunu dinazorlara anlatacaksınız."

Benim yatağa girme vaktim geldi, dedi.

Eğer her gece marina dışında uyumaya gidecek kadar korkuyor ve Wyvern'de yapılanların o kadar tehlikeli olduğuna inanıyorsanız, neden Ayışığı Körfezi'nden gitmiyorsunuz?

"Bunu düşündüm. Fakat işim burada. Hayatım burada. Ayrıca kaçmak da istemezdim. Sadece küçük bir zaman satın alıyor olurdum. En sonunda hiçbir yer güvenli değil."

İç karartıcı bir düşünce. "Sanırım öyle."

Yine de üzüntülü görünmüyorsunuz.

Roosevelt kedi kucağında, asıl kamaradan ve kış kamarasından beni dışarı çıkardı. "Dünya bana ne darbe vurduysa evlat, her zaman başa çıkabildim, en azından ilginç olduğu sürece hem inişlerle hem

de çıkışlarla. Bana Tanrı tarafından bahş edilmiş değişik ve dolu dol bir hayatım oldu. Benim asıl ödümü koparan tek şey can sıkıntısıdır." Teknenin içinden soğuk, yapışkan sisin içine adım attık. "Central Coast'un mücevheri kesi kes tehlikeye maruz ama muhakkak olan bir şey varsa o da sıkıcı olmayacağı."

Roosevelt'in Bobby Hallowayle düşünebileceğimden daha fazla ortak tarafları vardı.

Şey efendim..tavsiyenize teşekkür ederim. Teknenin kenarına tutunarak biraz aşağıdaki iskeleye sallanarak indim. Orson da yanıma atladı.

Kocaman mavi balıkçıl ortalıkta yoktu. Sis çevremde girdap gibi dönüyordu. İskelenin altında kıvrım kıvrım olan siyah sular ile başka şeyler ölüm hayali kadar durgundu.

Sadece iki adım atmıştım ki Roosevelt, "Evlat bakar mısın?" diye seslendi.

Durup geriye baktım. "Arkadaşlarının güvenliği yok burada. Fakat seni mutluluğun da tehlikede. İnan bana, daha fazla bilmen gereksiz. Yeteri kadar sorunun var...yaşadığın hayat biçiminde."

Benim hiç sorunum yok, diye teminat verdim ona.

Çoğu insandan farklı avantaj ve dezavantajlarım var.

Derisi o kadar siyahtı ki, sisin içinde bir gölge oyunu bir serap gibiydi.

Kucağında tuttuğu kedi, gözler dışında görünmüyordu. Havada yüzen parlak yeşil gözler, gizemli ve bedensi gözüküyordu. "Sadece farkla avantajlar...buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Roosevelt.

Evet efendim, dedim. Aslında gerçek bu olduğu için ya da gerçeğin bu olduğuna kendimi ikna etmek için hayatımın çoğunu harcamam dolayısıyla söylediğime inandığımdan emin değildim. Çoğu zaman gerçek, onu biçimlendirdiğimiz şeydir. "Sana bir şey daha söyleyeceğim," dedi Roosevelt.

Bir şey daha, çünkü bunları bırakıp hayatına devam etmeye ikna edebilir seni."

Bekledim.

Sonunda üzüntülü bir sesle, "Onların çoğu sana zarar vermek istemiyor.

Arkadaşlarını öldürerek seni kontrol altında tutmayı tercih ediyorlar. Onların çoğunun sana saygı göstermelerinin nedeni, annenin kimliği." Korku, beyaz ve soğuk ölüm gibi belkemiğimden yukarı tumandı ve ciğerlerim o kadar sıkıştı ki bir an nefes alamadım. Fakat Roosevelt'in bilmece kabilinden ifadesinin, beni niye hemen o anda ve derinden etkilediğini de anlamadım.

Belki de farkında olduğumda çok daha fazlasını anlamıştım. Belki gerçek, bilinçaltını kanyonlarında ya da kalbin derinliklerinde halihazırda bilinmeyi bekliyordu. Nefes alabildiğim zaman, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

Bunu biraz düşünürsen, dedi Roosevelt, "ama gerçekten düşünürsen, bu işi takip ederek kaybedeceğin çok şey olacağını ama kazanacağın hiçbir şey olmayacağını idrak edersin. Bilgi bize nadiren huzur getirir evlat. Yüz yıl önce atom yapısını, DNA'yı ya da kar delikleri bilmiyorduk. Biz şimdi o zamanki insanlardan daha mı mutluyuz ya da tatmin olmuş durumdayız."

Son sözü söylerken sis onun güvertede durduğu yer doldurdu. Kamara kapısı yumuşakça kapanıp demir sürgü sert bir ses çıkararak çekildi.

Nostromo'nun çevresinde sis ağır çekim sahnesi gibi dalgalanıyordu.

Karabasanlar sisten şekiller alıyor, belirip sonra kayboluveriyorlardı.

Roosevelt Frost'un son açıklamasının imaları, sis canavarlarından çok daha korkutucuydu. Fakat bunlara konsantre olmaya ve böylece daha fazla sağlamlık kazandırmaya istekli değildim. Belki o haklıydı. Bilmeyi istediğim her şeyi öğrenirsem, daha sonra sahiden de habersiz kalmış olmayı isteyebilirdim. Bobby gerçeğin tatlı ama tehlikeli olduğunu söyler.

İnsanlar kendilerine ilişkin her soğuk hakikatle yüz yüze gelirlerse, hayatlarını sürdürmeye katlanamazlar der.

Bu durumda ben de onun hiçbir zaman hayatına son verecek insanlardan olmayacağını söylerim.

Orson önüm sıra yürürken nereye gideceğime ve ne yapacağıma karar vermeye çalışarak önümdeki seçenekleri düşünüyordum. Deniz perisi Siren şarkı söylüyordu ve onun sadece tehlikeli şarkısını duyabiliyordum. Gerçeğin kayasına çarpıp harap olsam da, bu ipnotize eden melodi, duymaya karşı koyamayacağım bir şarkıydı.

İskelenin sonuna ulaştığımızda köpeğime Eh...bütün bunları bana açıklamak istediğin zaman seni dinlemeye hazırım. Orson bana cevap verebilseydi bile, iletişim kuracak bir ruh halinde gözüküyordu.

Bisikletim hâlâ limandaki parmaklıklara dayalı duruyordu. Gidondaki lastik el yerleri soğuk, yapış yapış ve sisin üzerinde yoğunlaşmasıyla ıslaktı.

Arkamızda Nostromo'nun makineleri çalışıyordu. Geriye baktığımda, yol alan teknenin ışıklarını yaydığını ve sisin içinde haleler oluşturduğunu görüyordum. Roosevelt'i yukarıdaki kaptan köşkünde seçemiyordum ama biliyordum ki orada. Sadece birkaç saatlik gece kalmış olmasına rağmen, görüş mesafesinin düşü olduğu bu gece bile teknesini uzaktaki palamar yerin götürüyordu.

Bisikletimi kıyı boyunca hafif hafif sallanan gemileri arasında marinadan çıkarırken, liman lambalarını yaydığı hafif ışıktaki Mungojerrie'yi seçebilir miyim diye birkaç kez dönüp arkaya baktım. Eğer bizi izliyorsa ihtiyatlı davranıyordur. Kedinin hâlâ Nostromo'da olduğundan şüpheliydim.

.....Onların çoğunun sana saygı gösterme nedeni, annenin kimliği.

Sağa dönüp marinanın çıkışma doğru giderken sudan pis bir koku yükseldi.

Denizi çekilmesiyle mürekkepbalığı, denizanası ve balık ölüleri iskele kazıklarının arasında su yüzüne çıkmıştı. Çürüyen leşlerin kokusu o kadar eskimişti ki, koku bir yana, aynı zamanda şeytanın akşam yemeğindeki çorba kadar tiksindirici bir tat da vermişti havaya. Bu iğrenç tada karşı ağzımı sıkıca kapattım ve nefesimi tuttum.

Demir attığı yere doğru uzaklaşan Nostromo"nu makine homurtusu gittikçe azaldı. Sudan gelen ses, artık makine gümbürtüsüne değil, boğuk ritmik bir yürek vuruşuna benziyordu; Marina su yüzüne çıkıp bütün tekneleri batıracak, liman darbeler vuracak, hepimizi soğuk, ıslak mezara gömebilecek bir deniz ejderhasının kalbinin uğursuz vuruşu gibiydi.

Tekrar geriye dönüp bakınca ne kedi, ne de daha ürkütücü bir takipçi gördüm. Yine de Orson'a, "Lanet olsun ama bana dünyanın sonu gelmiş gibi görünmeye başlıyor."

Pis ölüm kokusunu arkamızda bırakıp limanın an girişinde, tik ağacından yekpare sütunlara takılmış hoş gemi fenerlerinin loş ışığına doğru yürürken Orson kabul anlamında başımı salladı.

Gecenin önceki saatlerinde görmüş olduğum gibi hâlâ üniforması içindeki Lewis Stevenson, polis şefi, marina ofisinin yanından, dışarıdaki karanlığa çıkıp ışığın altına girerken, "Keyfim yok burada," dedi.

Polis şefi gölgeden çıkarken, bir an ondaki bir şey bana o kadar garip geldi ki, omurgamda bir ürperti tirbuşon gibi ilerledi. Görmüş olduğum her neyse -ya da düşünmüş olduğum-göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmiş olsa bile, bir ürperti ve şiddet duygusuyla tedirgin oldum. Bu hissin tam olarak nedenini teşhis edemedim hain ve bu dünyaya ait olmayan bir şeyin önünde olduğumun olağanüstü algısı çöktü üzerime.

Şef Stevenson sağ elinde görüntüsü ürkütücü bir tabanca tutuyordu. Silah ateş etme pozisyonunda olmadığı halde, silahı kabzasındaki eli gevşek değildi. Be gölgede kalıp o gemi feneri ışığının dış halkasında dururken silahının namlusu, benim bir iki adım önümdeki Orson'un üzerin çevriliydi.

Ne havadayım bil bakalım? diye sordu Şef Stevenson, bizim otuz kırk santim ötemizde durarak.

Bulaşılacak havada değilim.

Şefin sesi kendisinininkine benzemiyordu. Sesi aşına geliyordu. Tınısı ve aksanı değişmemişti ama sert bir tonu vardı. Konuşması genellikle ırmak gibi akar ve insan bunun üzerinde yüzerken kendini sakin, ılık ve güvende hissedirdi. Fakat şimdi bu akıntı hızlı ve azgın, soğuk ve iğneleyiciydi.

Kendimi iyi hissetmiyorum, dedi. "kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Hatta kendimi bok gibi hissediyorum. Bana kendimi daha kötü hissettirecek bir şey için fazla sabrım yok. Beni anlıyor musun?"

Onu tam anlamıyla anlamadığım halde başımı sallayıp, "Evet, evet efendim, anlıyorum," dedim.

Orson elik kadar sessizdi ve gözleri Şefin silahının namlusundan hiç ayrılmıyordu.

Gecenin bu saatinde marinanın ıssız olduğunun kesinlikle bilincindeydim.

Ofis ve yakıt istasyonunda saat altıdan sonra kimse çalışmıyordu.

Roosevelt'den başka, sadece beş tekne sahibi teknesinde kalıyordu. Onların da uykuda olduklarına Őüphede yoktu. Liman ise St. Bernadette mezarlığındaki granitten ebedi yatak sıralarından hiç de daha az ıssız değildi. Sis seslerimizi yutuyordu. Hiç kimsenin bizim konuşmamızı duymasına ve buna dikkatinin çekilmesine imkân, ihtimal yoktu. Dikkati hâlâ Orson'un üzerindeyken bana hitaben Neye ihtiyacım olduğunu anlayamıyorum, çünkü bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Bu tatsız bir Şey değil mi?

Bu adamın parçalanmak tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu, parçalarını tehlikeli bir Şekilde bir arada tut tuğunu sezdim. Soylu yüzünü kaybetmişti.

Yüz hatları hiddet ve eşit olarak güçlü bir endişeyle yeni bir Şekil aldığı gibi, yakışıklılığı da üzerinden sıyrılmıştı.

"Bu boşluğu hiç hissettin mi Snow? Sürekli hissettiğin bu boşluk o kadar kötüdür ki, ya doldurur ya da ölürsün ama boşluğun nerede olduğunu bile bilmezsin. Tanrı aşkına onu neyle doldurmam lazım?"

Artık onu hiç arılamıyordum ama kendini açıklama havasında olduğunu da zannetmiyordum. Onun için üzĐün gözücüp anlayışla başımı salladım: "Evet efendim, o duyguyu bilirim."

Alnı ve yanakları nemliydi ama yapışkan hava yüzünden değildi; yağlı bir terle parlıyordu yüzü. Yüzü o kadar olağandışı beyazdı ki, sis derisinden kaynayarak çıkıyormuş ya da sisin babasıymış gibi gözücüyordu. "Bu gecen kötü geçiyor," dedi. "Evet efendim."

Senin gecelerin her zaman kötü, ama bu gece daha da kötü. Tikslenme olabilecek bir hisle yüzü buruştu. "Bu lanet köpeğin cinsi ne ha?"

Silahlı kolu gergin duruyordu ve parmağının tetiğin üzerinde sıkışmış

olduğunu görüyordum.

Orson dişlerini gösterdi ama ne kımıldadı ne de ses çıkardı.

Labrador karışımı. İyi bir köpektir, bir kediye bile zarar vermedi, diye çabucak cevap verdim.

Öfkesi ortada gözüken bir neden olmadan birden kabardı: "Labrador karışımı ha? Her ne cehennemse.

Hiçbir Şey, bir Şey değil. Burada değil. Şimdi değil. Artık değil," dedi.

Ceketimin cebindeki Glock'a uzanmayı düşündüm.

Bisikletimi sol elimle tutuyordum. Sağ elim serbestti ve tabancam sağ

cebimdeydi.

Stevenson ne kadar delirmiş olsa da, yine de bir polisti ve yaptığım tehdit edici bir harekete öldürücü bir profesyonellikle karşılık vereceği muhakkaktı.

Roosevelt'in, bana saygı gösterildiği ile ilgili acayip güvencesine pek inanmamıştım. Dikkatini dağıtmak için bisikleti elimden düşürsem bile, cebimden Glock'u çıkaramadan Stevenson beni vurup öldürürdü.

Ayrıca, Glock'u kullanmak dışında bir seçeneğim olursa, polis şefine tabanca çekmek istemiyordum. On vurursam bu hayatımın sonu olur bir daha güneşi göremezdim.

Stevenson bakışlarını Orson'dan uzaklaştırarak birdenbire kafasını kaldırdı.

Derin bir nefes aldı, av peşindeki bir tazınunki kadar çabuk ve derin birkaç nefes daha aldı. "Nedir bu?" Koku alma duyusu benden keskindi. Çünkü belli belirsiz bir esintinin ana iskeletonun altından, ayrılmış deniz yaratıklarının pis kokusunu hafifçe getirdiğinin farkına varmıştım ben de. Stevenson zaten kafa derimi buruşturup fitilli kadife yapacak kadar tuhaf hareket ediyordu ama tuhaflığı dikkat çekecek ölçüde gittikçe artıyordu. Gergin görünüyordu.

Omuzları çökmüş, boynu ileriye uzanmıştı ve çürüme kokusunun tadını varıyormuş gibi sise doğru yüzünü kaldırmıştı. Solgun yüzünde gözleri çakma çakmaktı. Bir polisin ölçülü merakıyla değil, insana ters gelen sabırsız sinirli bir merakla konuşuyordu. "Nedir bu?" Ölü bir şey değil mi?" "İskelenin altından geliyor," diye doğruladım. "Sanırım bir çeşit balık."

Ölmüş. Ölmüş ve çürümüş. Bir şey...sonuna gelmiş değil mi? Dudaklarını yalamak ister gibiydi. "Evet, evet, ilginç bir son var muhakkak."

Ya kendi sesindeki uğursuz çınlamayı duydu ya da paniğimi sezdi ki, bana endişeyle bakıp kendisini yatıştırma çabasına girişti. Bu bir çabaydı.

Paramparça olma duygusunun tam kenarında, düşecekmiş gibi duruyor du.

Şef sonunda normal sesini buldu; ya da ona yakın bir şey. "Seninle konuşmaya ve yoruma ihtiyacım var. Şimdi. Bu gece. Benimle gelsene Snow."

Nereye geleyim?

Polis arabası ön tarafta.

Ama benim bisikletim...

Seni tutuşamıyorum ya. Sadece hızlı bir sohbet. Birbirimizi anladığımızdan emin olalım.

Yapmak istediğim son şey Stevensonia polis arabasına binmektir. Eğer reddedecek olursam, davetini beni nezarete götürme yoluyla daha resmi yapabilirdi. Tutuklanmaya karşı koyup bisikletime atlayarak akslardan duman çıkıncaya kadar pedallara basacak olsam bile nereye gidecektim ki?

Birkaç saat sonra şafak sökecekti. Issız kıyı boyunca komşu kasabaya kaçmak için zamanım yoktu. Geniş zamanım olsa bile XP, güneşin doğusuyla birlikte evime dönebileceğim ya da anlayışlı bir dostumun evine alıp karanlığı sunacağı yerle, Ayışığı Körfezi ile sınırlıyordu dünyamı.

Burada keyifsizim, diye tekrarladı Lewis Stevenson yarı sıkılmış dişlerinin arasından. Sertlik, sesine yeniden geri dönmüştü. "Hiç keyfim yok. Benimle geliyor musun?"

Evet efendim. Buna saygı gösteririm.

Tabancayla işaret ederek Orson'la önüne düşmemizi bildirdi. Silahlı polis şefi arkamda, bisikletimi gönülsüzce iskelenin girişine yürüttüm. Orson'un da sinirli olduğunu anlamam için bir hayvan iletişimcisine ihtiyaç yoktu.

İskele tahtaları beton bir yola çıkıyordu. Yolun iki yanında çiçek tarhları vardı. Çiçekler güneşte açıyor, geceleri kapanıyordu. Lambaların hafif ışığında parla yan antenleriyle sümüklüböcekler, bu yolda parlak gümüşümsü sümük izi bırakarak karşıdan karşıya geçip duruyorlardı. Kimi soldakiyle aynı olan sağ taraftaki çiçek tarhından sol tarafa, kimi de hamaratça zıt yön doğru sürünüyordu. Sanki âciz, yumuşakçalar insanlığın huzursuzluğunu ve tatminsizliğini, kendi varoluş koşullarıyla paylaşıyor gibiydi.

Sümüklüböceklerden kaçmak için bisikletimi zik zak çizdiriyordum. Orson bile geçerken onları koklamasına rağmen, üzerlerinden atlayıp geçiyordu.

Arkamızdan kırılan kabukların çıkardığı çıtırtılardan, pelteden gövdelerin ayak altında ezildiği anlaşılıyordu. Stevenson sadece yolunun üzerine çıkan sümüklü böceklere değil, gözüne görünen talihsiz her karından bacaklının üzerin basıyordu. Bazısı enerjiyle kalıyor ama ötekilerin üzerine güm güm basıyordu. Öyle bir güçle tepelerine biniyordu ki, ayakkabı ökçesinin sesi, betonda çekiç vuruşu gibi çıkıyordu.

Bakmak için arkama dönmedim.

Mücadele edecek kadar büyümeden ve akıllanmadan önce, bütün çocukluğum boyunca bana eziyet etmiş küçük zalimlerin yüzünden çok iyi hatırladığım bu gaddarca zevki, görmekten korkuyordum. Gerçi bu ifa deyi bir çocuk takındığında cesaret kırıcı olsa bile, aynı ifadenin -oval göz bebekleri olmasa bile tamamen bir sürüngene benzeyen pırıl pırıl gözleri, nefretten kızarmış yanakları, kansız dudaklarının çekilip tükürüklü parlayan dişlerini ortaya çıkararak alaycı bir gülümseme-bir yetişkinin yüzünde olması, ölçülemeyecek kadar fazla rahatsızlık yaratıyordu. Özellikle de bu yetişkinin elinde bir silah ve göğsünde bir rozet varsa. Stevenson'un siyah-beyaz polis arabası marina girişinin soluna, ışıkların ötesine, hint defnesinin yayılan dallarının altındaki koyu karanlığa park edilmişti. Bisikletimi ağacın gövdesine dayadım. Stevenson polis arabasının arka kapısını açarken, uyanık davranmaya çalışarak sonunda yüzümü ona döndüm.

Karanlıkta bile çok korktuğum yüzündeki o ifadeyi tanıdım: Nefret, bazı insanları gezegenimizdeki herhangi bir hayvandan daha öldürücü yapan mantıksız ve yatışmayan bir öfke. Stevenson daha önce kendisinin bu hain tarafını hiç açığa vurmamıştı. Anlamsız nefret bir yana, kötülük yapamaz gözükürdü. Eğer kendisinin gerçek Lewis Stevenson olmadığını, şefi taklit eden bir yabancı olduğunu, açıklamış olsaydı ona inanırdım.

Stevenson Orson'a silahla işaret ederek, "Gir içeri köpek," dedi. "O

dışarıda iyi," dedim.

Gir içeri, diye köpeği zorladı.

Orson açık araba kapısından içeri kuşkuyla bakıp güvensizlikle sızlandı.

O burada bekler, dedim. "Hiçbir yere uzaklaşmaz."

Onu arabada istiyorum, dedi Stevenson buz gibi. "Bu kasabada bir tasma kanunu var Snow. Seni buna hiç zorlamıyoruz. Her zaman kafamızı çevirip görmemiş gibi yapıyoruz, çünkü...eğer köpek sakat bir kimseye aitse kanundan muaf tutulur." Sakat terimini reddederek Stevenson'un husumetin çekmedim. Zaten bir kelime, söylemiş olduğundan emin olduğum üç kelimedenden daha az ilgilendiriyordu beni: Annenin kimliği nedeniyle.

Ama bu kez, dedi Roosevelt, "lanet köpek etrafta tasmasız olduğu için oynayıp caka satarken ben burada oturmayacağım."

Sakat bir insanın köpeğinin tasma kanunundan muaf tutulması ile Orson'u tasmasız caka satması sav arasındaki zıtlık dikkatimi çektiği halde sessiz kaldım. Hiçbir tartışmayı Stevenson bu düşmanca tutum içindeyken kazanamazdım.

Ona arabaya binmesini söylediğimde eğer binmezse, dedi Stevenson, "onu se bindireceksin."

Daha yumuşak bir alternatif bulma arayışı içinde durakladım. Durumumuz saniye saniye daha tehlikeli hale geliyordu. Yarımada kör edici sisin içinde maymunlar peşimdeyken bile, kendimi bundan daha fazla güvenlikte hissetmişim.

Bu lanet olası köpeği, şu lanet olası arabaya bindir şimdi!

diye emretti Stevenson. Bu emirdeki düşmanlık o kadar güçlüydü ki, sümüklüböceklerin üzerine basmasına gerek kalmadan, onları sadece sesiyle öldürebilirdi. Silah elinde olduğu için üstünlük ondaydı. Fakat bendeki silahın varlığından haberi olmaması, içimi hafifçe rahatlattı. Şimdilik işbirliği yapmaktan başka hiçbir seçeneğim yoktu.

Arabaya gir dostum, dedim Orson'a, sesimin korkulu çıkmamasına ve titrememesine gayret ederek. Köpek gönülsüzce itaat etti.

Lewis Stevenson arka kapıyı kapatıp sonra da ön kapıyı açtı. "Şimdi sıra sende Snow."

Stevenson siyah-beyaz arabanın sürücü koltuğun oturmak için arabanın çevresini dolaşp direksiyonun arkasına geçerken, ben de yandaki yolcu koltuğuna yerleştim. Kendisi kapıyı çekerken bana da kapatmamı söyledi.

Oysa ben kapının açık kalacağını umuyordum. Kapalı yer fobim genellikle yoktur. Fakat hiçbir tabut insanı bu polis arabasından daha fazla sıkıştırılmaz.

Camların önünü kapatan sis, ölmeden gömülme kabusu gibi psikolojik boğulma etkisi yaratıyordu.

Arabanın içi dışarıdaki karanlık geceden daha soğuk ve rutubetliydi.

Stevenson arabanın ısıtıcısını açmak için motoru çalıştırdı.

Polis radyosu çıtırtıyla açıldı ve görevlinin monoton sesi, kurbağanın şarkısı gibi vırakladı. Stevenson radyoyu kapattı.

Ön ayaklarım, onu bizden ayıran, çelik parmaklıklara dayayan Orson, bu güvenlik bariyerinden endişeyle bizi gözleyerek, arka koltuğun önündeki yerde ayakta duruyordu. Şef tabancasının namlusuyla konsoldaki bir düğmeye basınca arka kapının kilidi, giyotin bıçağının inişinden daha az sert olmayan bir sesle kapandı. Stevenson'un arabaya girdiğinde tabancasını, silah askısına koyacağını umuyordum ama hâlâ elinde tutma ya devam ediyordu. Tabancayı, namlusu arabanın kontrol paneline dönük olarak bacağının üzerine koydu.

Panelin loş yeşil ışığında gördüğüm kadarıyla işaretparmağı tetikte değil, emniyet mandalı üzerinde duruyordu. Fakat onun avantajını bu durum eksiltmezdi.

Kısa bir an dua edermiş ya da düşüncelerini toplamak istermiş gibi başını eğip gözlerini kapattı.

Flint defnesinin dallarında yoğunlaşan sis, damlalar halinde yaprakların uçlarından akıyor, arabanın üstünde ve ön camda ritmik olmayan ponk-pank-ping sesleriyle sakırdıyordu.

Rahat ve sakin, ellerimi ceket cebime sokup sağ elime Glock'u aldım.

Kendi kendime, aşın gelişmiş hayal gücüm yüzünden tehditi abarttığımı söyledim.

Stevenson'un ruhsa durumu bozuktu, evet, onu karakolun arkasında görmüş olduğumdan beri, uzun zamandır rol yaptığı, adaletin erdemli kolu olmadığını biliyordum artık. Ancak bu demek değildi ki herhangi bir şiddet niyeti olsun. Elbette sadece konuşma istiyor olabilirdi.

Sonunda Stevenson başını kaldırdığında gözleri, içinde acı bir içki sunulan kemik fincanlara benziyordu. Bakışları benim üzerimde akmaya başladığında, marina ofisinin yanındaki karanlıktan ilk çıktığında olduğu gibi yine insanlık dışı kötülük izlenimiyle içim ürperdi ama bu kez harp teli gibi gerilmiş sinirlerimin neden korkuyla tıngırdadığını biliyordum artık. Belli bir açıdan ıslak

bakışlarında, birçok hayvanın geceleri sergilediği göz ışığına benzeyen sarı bir ışık dalgalandı; şimdiye dek bir kadın ya da erkeğin gözlerinde görmüş olduğum hiçbir şeye benzemeyen soğuk ve esrarengiz bir iç ışık.

Şef Stevenson yüzünü bana çevirdiğinde, gözlerinde elektrikli ve karşısındakine elektrik veren bir pırıltı kadar hızlı geçti ki, bundan önceki gecelerde olduğu gibi, sadece panel ışıklarının bu tuhaf yansıması altında da bu olguyu yine rahatlıkla kaçırmış olabilirdim. Güneş batınımdan beri sadece maymun olmayan maymunlar kedinin çok ötesinde bir kedi görmüştüm ve Ayışığı Körfezi'nin sokakları boyunca nehirler gibi akan muammanın içinde güçlkle ilerliyordum. Görünüşte anlamsız olanın içinden anlam çıkarmayı öğrenmiştim. Stevenson'un gözleri yine karanlık ve pırıltısız olmuştu.

Sesindeki öfke şimdi yüzey akıntısına karşı ters bir anaför yapıyordu. Oysa yüzeydeki akıntı umutsuzlu ve kederdi. "Her şey değişiyor artık, her şey değişiyor. Geri dönüş yok."

Ne değişiyor?

"Eski ben değilim. Eskiden neye benzediğimi, ne biçim bir adam olduğumu nerdeyse hatırlayamıyorum.

Kayboldum."

Kaybolduğunu düşündüğü benliğinin yasını tutarken benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibiydi.

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Benim için önem taşıyan her şey elimden alındı. Ben yürüyen bir ölüyü Snow. Bundan ibaretim. İnsana kendini nasıl hissettirir böyle bir düşünebiliyor musun? "Hayır."

"Gündüzleri saklanıp geceleri bir kayanın altından çıkan bir sürüngen gibi boktan hayatınla, senin bile yaşamak için sebeplerin var."

Lewis Stevenson kasabamızdaki polis şefliği görevine seçimle geldiği halde, oyumu kazanmakla ilgili bir kaygı içinde gözüküyordu.

Ona kendi kendisini düzmesini söylemek istiyordum. Fakat insanın kafasına bir kurşun yemek için yalvarmasıyla korkusunu göstermemesi arasında fark vardır.

Benden çevirip arabanın ön camında kayıp duran yoğun beyaz sis çamuruna diktiği gözlerinde, yine o soğu alev daha kısa bir an ve daha hafif titreşti. Faka öncekinden daha tedirgin ediciydi, çünkü bir haya mahsulü olarak bertaraf edilemiyordu artık.

Duyulacağından korkuyormuş gibi sesini alçaltarak, "Korkunç kâbuslar görüyorum rüyalarımnda, seksle, kanla dolu," dedi.

Bu konuşmadan ne beklediğimi bilmiyordum ama çektiği kişisel azabı açığa vurması, muhtemel konu listemin üst sıralarında ye almıyordu.

Bunlar bir yıl kadar önce başladı, diye devam etti.

Başlangıçta haftada sadece bir kez giriyorlardı rüyama ama sonra sıklığı artmaya başladı. Başlangıçta kısa bir süre, kâbuslarımdaki kadınlar, hayatımda görmemiş olduğum yalnızca hayal ürünü kimselerdi. Ergenlik çağındayken görülen, teslim olmaya hazır nefis yumuşacık kızların görüldüğü o rüyalara benzemiyordu...ayrıca bu rüyalarda bunlarla sadece seks de yapmıyordum... Düşünceleri daha karanlık bölgelere sürükleniyor gibiydi. Neyse ki loş ışıpta bana sunduğu sadece soğuk terle parlayan profiliydi. Ne olursa olsun tüm yüzünü bana gösterme lütfunda bulunmayacağı umudunu uyandıran bir vahşilik çarptı gözüme.

Sesini daha da kısarak devam etti: "Bu rüyalarda onları dövüyorum, yüzlerin muştayla vuruyorum, vuruyor vuruyorum, ta ki yüzlerinden geriye hiçbir şey kalmayınca kadar vuruyorum. Dilleri şişip ağızlarından dışarı çıkıncaya kadar boğuyorum..."

Polis şefi kâbuslarını betimlemeye başlayınca sesindeki dehşet belirginleşti. Bu korkuya ek olarak, yanılma ihtimali olmayan sapık bir heyecan dalgası yükseldi içinde. Bu yalnızca sesinden değil, aynı zamanda bedenini kavrayan yen gerilimden de anlaşılıyordu.

".....ve onlar acı içinde çağlıklar attıkları zaman, çığlıklarına, yüzlerindeki ıstıraba, kanlı görüntülerine bayılıyorum. Öyle tatlı öyle heyecan verici ki!

Penisim kabarmış halde zevkten titreyerek uyanıyorum. Bazen de...Elli iki yaşında olsam da, Allah için, uykumda ya da tam uyanırken doruğa ulaşıyorum."

Orson güvenlik parmaklıklarından uzaklaşıp geriye, koltuğa çekilmişti.

Keşke ben de onun gibi, Lewis Stevenson ile arama daha fazla mesafe koyabilmiş olsaydım. Polis arabası mengene gibi her an bize daha fazla yaklaşıyordu. Tıpkı arabaları ezip yassıltan hidrolik kepçe gibi.

"Sonra Luisa, karım girmeye başladı rüyalarımaya...ve iki kızım, Janine ve Kyra. Rüyalarımada benden korkuyorlar. Ben ise onların olmaları için her türlü mazeret buluyorum kendime, çünkü duydukları dehşet beni heyecana gark ediyor. İğrencim ama...ama onlarla ve onlara yaptığım şeyler beni heyecandan titretiyor... Öfkesi, umutsuzluğu ve sapık heyecanı sesinden, yavaş ama ağır ağır solumasından, eğik omuzlarından, profilden bile belli olan sararmış yüzünün aldığı yeni biçimden hâlâ hissediliyordu. Aklının kontrolü için savaş veren bu çatışma halindeki güçlü arzular arasında çaresizce bir umut arayışı da vardı. Bu tam kıyısında zar zor dengede duruyor gözüküğü vahşet ve delili uçurumuna düşmekten kaçma umuduydu. Bu umu arayışı öfkesi, umutsuzluğu ve ahlaksız ihtiyacı kadar sesine ve hareketlerine yansıyan ıstırabından da açıkça anlaşılıyordu.

"Kâbuslar o kadar berbat bir hal aldı ki...Onlar yaptığım şeyler öylesine marazi ve pis, o kadar tiksindiriciydi ki uyumaktan korkar hale geldim. Hiçbir kafein miktarının artık beni ayakta tutamayacağı, enseme dayadığım bir buz küpünün bile yanan gözlerimin kapanmasını engelleyemediği tükenme anma dek uyanık duruyordum. Dayanamayıp uyuduğumda rüyalar eskisin den daha da şiddetli oluyordu; sanki tükenişim beni içimde daha kötü canavarların yaşadığı dipsi karanlığa, derin

uykuya daha fazla itiyormuş

gibiydi.

Şehvet ve boğazlama; ilk gördüğüm rüyalar renkliydi, renkli olduğu gibi sesli de; tecavüz sırasında bile dişlerimle boğazlarını parçalarken yalvaran sesleri benim acımasız cevaplarım, çığlıkları ve ağlamaları çırpınmaları ve can çekişme hırıltıları fasılasız ve capcanlıydı."

Benim sadece tembel tembel dalgalanan sisi gördüğüm yerde, Lewis Stevenson o korkunç görüntüleri görüyor gibiydi; sanki önündeki cam çılgın fantezilerinin yansıtıldığı bir ekrandı. "Bir süre sonra...artık uykuyla mücadele edemez oldum.

Uykusuzluğa sadece bir süre için katlanabilmişim. Önceleri hazdan çok bana suçluluk duyuran bu rüyalar, bu gidişatın bir yerinde -hangi gece olduğunu tam hatırlayamıyorum-dehşet olmaktan çıkıp safi bir haz oldu.

Başlangıçta bunu kendime itiraf edemese

bile, yatma zamanım iple çekmeye başlamışım. Bu kadınlar uyanırken benim için o kadar değerliydi ki ama uykumda...o zaman... en yaratıcı şekillerde onlar alçaltmak, aşağılamak ve eziyet etmek şansını ele geçirmiş

olduğum işte o zamanlarda, heyecan duyuyordum.

Artık bu karabasanlı rüyalarından korkuyla değil,... tuhaf bir keyifle uyanıyordum. Bu zalimlikleri onlara sadece rüyalarımında değil, gerçek hayatta da uygulamanın hazzını ne kadar artıracığını merak ederek karanlıkta yatı yordum. Rüyalarımı hayata geçirdiğimi düşününce, içimde akan bu huşu veren gücün farkına varıyor ve kendimi öyle özgür hissediyordum ki; daha önce hiç olmadığı kadar mutlak bir özgürlük içinde.

Hatta şimdiye kadar hayatı bloklarca taş yükü altında, zincir vurulmuş, koca bir demir cenderenin içinde yaşamış gibi geliyordu. Suç niteliği taşımayan bu arzulara boyu eğmenin ahlaki hiçbir boyutu da yok gibiydi. Ne doğru ne de yanlıştı. Ne iyi, ne de kötüydü. Ama muhteşem bir azat, bir özgürlüktü."

Ya polis arabasındaki hava gittikçe kirleniyor yahut da polis şefinin ağzından çıkan aynı buğuyu solum düşüncesi beni hasta ediyordu.

Hangisinin olduğundan emin değildim. Sanki madeni bir para emiyormuşum gibi ağzımın içi metalik bir tatla doluyor, karnım artık bir taş gibi bir yumrunun çevresinde kasılıyor, kalbi buzla kaplanıyordu.

Bulanık ruhunun en diplerindeki duygularını Stevenson'un bana neden açtığını anlayamıyordum. Ama bu itirafların, hiç duymak istemeyeceğim nefret dol gizli bir şeyi ortaya koymanın sadece bir girişi olduğun önsezilerimle anlıyordum. En son sırrını da üzerim kusmadan susmasını istiyordum

ama

korkunç

fantezilerini

anlatmaya

zorlandığını

görebiliyordum; çünkü belki de derdini döküp kendisini yükten kurtarmaya cesaret etmiş olduğu ilk kişi bendim. Öldürmekten başka onun ağzını kapatmanın hiçbir yolu yoktu.

Son zamanlarda, diye arzulu bir fısıltıyla devam etti.

Bu ses hayatımın geri kalanında sık sık uykuma girecekti. "Bu rüyalar tümüyle torunum üzerine odaklaştı. Brandy. On yaşında. Güzel bir kız. Çok güzel bir kız. Öyle ince ve güzel ki. Anlattıklarımın hepsini rüyalarımda ona yapıyorum. Hepsini yapıyorum. Böylesin insafsız bir vahşiliği, böylesine mükemmel kötü bir yaratıcılığı tahayyül edemezsin. Ve heyecanın da ötesinde aşkın bir dünyada, vecit halinde uyanıyorum. Yatağımda, büyük ihtimalle hangi düşüncelerin zihnime takıl olduğunu hiç bir zaman öğrenemeyecek olan karımı yanında yatıyorum. O ise bunların hiç farkında olmaksızın uyumaya devam ediyor.

Güçlü bir makine gibi homurdandım, ne zaman yakalamak istersem benim içi hazır mutlak özgürlüğün farkındalığıyla...ne zaman istersem. Gelecek Hafta.

Yarın. Şimdi."

Tepemizdeki sessiz defnenin sürüyle sivri yeşil dili yoğunlaşmış sisin ağırlığıyla titreyince, birbiri peşi sıra hızla konuşmaya başladı. Arabaya çarpan dolgun damlaların ani vuruşlarıyla gayri ihtiyar kasıldım. Arabanın camından ve motor kapağından akan şeyin kan olmadığını nerdeyse şaşırıyordum.

Ceket cebimdeki sağ elimle Glock'a daha sıkı sarıldım.

Bana anlattıklarından sonra Stevenson'un bu arabada sağ çıkmama izin verebileceği hiçbir koşul düşünemiyordum. Hafifçe yerimi değiştirdim; birkaç küçük hareketin ilki onu kuşkulandırmazdı ama beni cebimden tabancayı çıkarmaya gerek kalmaksızın ceketimin içinden onu vurma pozisyonuna getirirdi.

Geçen hafta, dedi şef fısıltıyla, "Kyra ile Brandy bize yemeğe geldiler. Ben küçük kızıdan gözümü ayıramıyordum. Ona baktığımda, tıpkı rüyalarımındaki gibi, gözüme çırılçıplak görünüyordu. Öyle ince. Öyle kırılgan. Öyle narin.

Kızın kırılganlığı, narinliği ve inceliği beni tahrik etti. Elbette durumumu Kyra ile Brandy'den saklamak zorundaydım. Ve Louisa'dan da. İstiyordum...

istiyordum.. ihtiyacım vardı..."

Birdenbire hıçkırığa hıçkırığa ağlaması beni ürküttü: Keder ve umutsuzluk dalgaları, ilk konuşmaya başladığı zaman onu ıslattığı gibi, bir kez daha baştan aşağı yalayıp geçti. Uğursuz ihtiyacı ve ahlaksız açlığı, kendinden nefret ve mutsuzluk gel-gitinde boğuldu. "Bir parçam kendimi öldürmemi

istiyor," dedi Stevenson, "ama yalnızca daha küçük, daha küçük ve zayıf parçam...eski benden geriye kalan parçam. Dönüşmüş olduğum yırtıcı, kendini asla öldürmez. Asla. O fazlasıyla canlı."

Yumruk yaptığı sol elini açık ağızına götürdü ve dişlerinin arasına soktu.

Yumruk halindeki parmaklarını o kadar şiddetle ısırıyordu ki kendi kanını çekmiş olsaydı şaşırırmazdım; hayatımda duyduğum en biçare hıçkırıktan yumruğunu ısırarak durduruyordu.

Lewis Stevenson'un bu yeni kişiliğinde, onu devle otoritesinin ve adaletin güvenilir kişisi yapan dengeli davranış ile sükûnette eser yoktu. En azından ona işkence çektiren umutsuz ruh hali içinde olduğu bu gece bunlara sahip değildi. Terbiye edilmemiş duyguları, iç dünyasında akıp duruyordu; bir akıntı ya da başka bir akıntı, durgun sulara hiç sıra vermeksizin, hep akıyor, vuruyor, parçalıyordu.

Korkum yerini acımaya bıraktı. Uzanıp teselli elimi omuzuna tam koyacakken kendimi tuttum. Çünkü biraz önce dinlemiş olduğum bu canavarın alt edilemeyeceğini, zincire bile vurulamayacağını sezmiştim.

Stevenson yumruğunu ağızından çekip başını bana döndürdüğünde, derin bir azapla ve yüreği ile beyni deki büyük ıstırapla kıvranan yüzü ortaya çıktı. Bu yüze bakmaya dayanamayıp gözlerimi uzaklara çevirmek zorunda kaldım.

O da benim gibi yüzünü tekrar cama döndürdü. Defne ağacı sıvılaşmış

sisin damlalarını akıtırken, onu hıçkırıkları da konuşmaya başlamadan önce gittikçe azaldı.

"Geçen haftadan beri Brandy'nin çevresinde olmak için Kyra'ya uğrama bahaneleri yaratıyorum. Titreyişi ilkbaşa ağızdan çıkan sözcükleri bozuyordu ama daha sonra yerini ruhsuz bir nakarattaki arzu dolu bir ses bırakıp çabucak düzeldi. "Ve bazen gecenin geç saatlerinde, bu lanet ruh durumu üzerime çökünce, ruhum üşüyor ve içimde açılan uçurumlara bağırarak istiyorum, hiç durmamacasına. Sanının içindeki bu boşluğu doldurmanın yolu, bu berbat sancıyı kesmenin tek yolu ...rüyalarımda beni mutlu eden şeyi yapmak. Ve bunu yapacaktım da. Er ya da geç bunu yapacaktım. Geçe kalmadan." Duygu dalgası şimdi tümüyle yön değiştirip şiddetli ıstırap ve suçluluktan, sessiz ama şeytansı bir neşeye dönüşmüştü.

"Bunu yapacaktım, yapacaktım. Brandy'nin yaşında, tam dokuz on yaşlarında, onun kadar ince, onun kadar güzel kızlar arıyordum. Benimle ilişkisi olmayan biriyle başlamak daha güvenli olacaktı.

Daha güvenli ama daha az tatmin edici değil. Bana iyi gelecekti. O kadar iyi gelecekti ki güç, yok etme hayatımı bağlayan prangaları fırlatıp duvarları yıkarak tümüyle özgür olmak, sonunda tümüyle özgür olmak.

Bu kızla yalnız olunca onu ısıracaktım. Onu ısırarak, ısıracaktım.

Rüyalarımda onların derilerini emiyorum tuzlu bir tadları vardır. Sonra onları ısırırken dişlerimin

arasında titreşimler yapan çığlıklarım hissedebiliyorum.

Loş ışıktaki bile, şakaklarında delice atan nabzını görebiliyordum. Çene kasları dışarı fırlamış ve ağzının köşeleri heyecanda kıvrılmıştı. İnsandan çok hayvan benziyordu; veya her iki türün de daha aşağısına.

Elim Glock'a öyle vahşice kenetlenmişti ki kolum omuzuma kadar bir kemer biçimini almıştı. Namlunu tamamen Stevenson'a doğru yönelmesini sağlayacak şekilde vücut pozisyonumu henüz ayarlayamamış olsa bile, parmağımın tetiği sıkıldığını ve farkında olmada ateş etme tehlikesine girdiğimi anladım. Bir hayli çaba sarf ederek tetikteki elimi gevşetmeyi başardım.

Sizi bu hale getiren ne?

Başımı bana çevirdiğinde, gözlerinde anlık bir pırıltı titreşti. Pırıltı geçip gittiğinde gözleri koyulaşmıştı ve ölüm saçıyordu. "Küçük bir dağıtımçı oğlan," dedi üstü örtülü biçimde. "Ölmeyecek küçük bir dağıtımçı oğlan."

"Bu rüyaları ve küçük kızlara yapacaklarınızı bana niye anlatıyorsunuz?"

"Çünkü, lanet ucube, sana bir ultiatom vermem lazım. Bu işin ne kadar ciddi ve benim ne kadar tehlikeli olduğumu, kaybedeceklerimin ne kadar küçük olduğunu, bu işin üzerine giderse bağırsaklarını dökmekten ne kadar büyük zevk alacağımı anlamamı istiyorum. Sana dokunmak istemeyenler var..."

Annemin kimliği yüzünden.

Bakıyorum daha şimdiden çok şey biliyorsun.

Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bütün bu işlerin içinde annem kimdi?

Stevenson cevap vereceğine, "Sana dokunmayacak olan ve benim de sana dokunmamı istemeyen kişiler var. Ama gerekirse dokunurum. Bu işin içine burnun sokup durursan ben de kafatasım parçalar, beynini dışarı çıkarıp balıklara yem olsun diye körfezin sularına atarım. Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

Size inanıyorum, dedim açık yüreklilikle.

"Yazdığın kitabın bestseller olmasına dayanıp anlat tıklarını dinleyecek bazı medya tiplerine ulaşırsın belki. Ortalığı karıştıracak bir telefon edecek olursan, ilk önce senin şu DJ orospuyla işe başlarım. Onun da çeşitli şekillerde içini dışına çıkarmayı bilirim ben."

Sasha'ya yaptığı gönderme beni çıldırttığı halde korkudan sesimi çıkaramadım. Roosevelt Frost'un bana sadece uyarıda bulunduğu gözdağı vermediği şimdi açıklığa kavuşmuştu. Roosevelt Frost'un kediyle konuştuğunu ileri sürerek beni uyardığı tehdit buydu demek ki.

Stevenson'un sararmış benzi şimdi kıpkırmızı olmuştu psikotik arzularına teslim olmaya karar vermiş olduğu anda içindeki soğuk ve boş uçurum ateşle dolmuştu sanki.

Kontrol paneline uzanıp ısıtıcının düğmesini kapattı.

Hiçbir şey, bundan sonraki günbatımından önce küçük bir kızı kaçıracığından daha kesin değildi.

Soru yöneltecek güveni kendimde buldum. Çünkü cebimdeki tabancanın namlusunu üzerine çevirecek ölçüde yerimi değiştirebilmişim. "Babamın cesedi nerede?"

Fort Wyvern'de. Otopsi yapılması lazım. "Neden?" "Bilmen gerekmez. Şu senin küçük budalaca savaşına son vermek için kanserden öldüğünü söyleyeyim. Kanserin bir türü. Angela Ferrymania konuştuğun şekilde ulaşacağı kimse yok."

Size neden inanayım?

"Çünkü sana cevap verdiğim kadar kolay seni öldürebilirdim de. Onun için niye yalan söyleyeyim? "Ayışı Körfezi'nde neler oluyor?" Polis şefi sırttı; bir akıl hastanesinin duvarları ötesinde benzeri nadiren görülen türden. Sanki felaket beklentisi onu besliyormuşçasına sırtı dikleşmiş ve semirmiş

gözüküyordu. "Bu kasaba roller-coaster'a binmiş doğruca cehenneme gidiyor ve bu inanılmaz bir seyahat olacak." "Bu cevap değil."

Alacağın cevap bu kadar. "Annemi kim öldürdü?"

Bir kazaydı.

Bu geceye kadar ben de öyle düşünüyordum. Jilet kesliğine benzeyen şeytansı sırtması geniş bir yaraya dönüştü. "Pekâlâ. Israr ediyorsan sana tek bir şey daha söyleyeyim.

Kuşkulandığın gibi annen öldürüldü.

Kalbim taş bir tekerlek kadar ağır yuvarlandı. "Ki öldürdü?"

"Kendisi. Kendisini öldürdü. İntihar. Annen Satürn'ü yüz mille sürüp köprünü kemerine bindirdi. Mekanik bir arıza yoktu. Gaz pedalı sıkışmamıştı. Uy durduğumuz hikâyenin hepsi bu kadar."

Yalan söylüyorsun orospu çocuğu.

Stevenson gülümsemesini tatlı bulmuş gibi, yavaş yavaş dudaklarını yaladı.

"Yalan yok. Snow. Sen ney biliyorsun ki? İki yıl önce bana neler olacağını, her şeyin ne kadar değişeceğini bilmiş olsaydım, senin o yaşlı hanımefendiyi kendi ellerimle öldürürdüm. Öldürürdüm, bu işte oynadığı rol yüzünden.

Onu bir yere götürüp kalbini çıkarıp göğsündeki deliği tuzla doldurur sırığa bağlar yakardım. Ne

kadar araştırırsan araştır bir cadı öldü. Çünkü yaptığı şeylerle bir cadının laneti arasında ne fark var? Bili veya büyü. Ne önemi var sonuç aynı olunca? Ben sonra ne olacağını bilmiyordu ama o biliyordu.

Onun için beni zahmetten kurtardı ve gidi betona tosladı."

Yağlı bir bulantı içimde kaynaşmaya başladı. Çünkü sesindeki gerçeği, konuşulanan gerçek olduğunu her zaman hissettiğim gibi ne bir biçimde duydum. Polis şefinin söylediklerinden sadece bir parçasını anlamış ama yine de fazlasıyla anlamıştım.

İntikam alacağın bir şey yok ucube. Hiç kimse aileni öldürmedi. Aslında buna bir yönüyle bakacak olursan, senin yaşlı hanımefendi hem kendisini hem de senin yaşlı adamı öldürdü, dedi Stevenson.

Gözlerimi kapadım. Ona bakmaya dayanamıyordum sadece annemin ölümünden zevk aldığı için değil açıkça adaletin yerini bulduğuna inandığı için de.

"şimdi senden yapmanı istediğim şey, kayanın altın sürünerek girip orada kalman ve kalan günlerini orada yaşaman. Bunu patlatıp açığa çıkarmana izin vermeyeceğiz. Dünya burada ne olup bittiğini araştırırsa, bu bilgi bizim ve Wyvern'dekilerin ötesine giderse, dışarıdan gelenler tüm kasabayı karantinaya alırlar. Kasabayı mühürler, hepimizi öldürür, her binayı yakar, her kuşu, coyote'u ve her ev kedisini zehirler sonra belki de ek olarak kasabayı birkaç kez bombalarlar. Bunların hiçbirisi işe yaramaz, çünkü veba zaten buranın çok ötesine, kıtanın öteki ucuna ve ondan da öteye yayıldı bile. İlk kaynak biziz ve etkileri burada çok daha açık olacak ama o zaman biz olmadan yayılmaya devam edecek.

Alçak politikacılar harekete geçmiş olduklarını iler sürebilsinler diye ölmeye hiçbirimiz henüz hazır değiliz."

Gözlerimi açtığımda tabancayı kaldırıp bana hedef aldığını gördüm.

Namluyu yüzüme iyice yaklaştırmıştı. Tek avantajım benim de silahlı olduğumu bilmemesiydi. Ayrıca tetiği çeken ilk ben olursam faydalı bir avantaj da olacaktı bu.

Nafile olduğunu bildiğim halde onunla tartışmaya çalıştım; çünkü belki de onun annemle ilgili açıklamalarından zihnimi kurtarmanın tek yolu tartışmaktı. "Dinle, Tanrı aşkına, sadece birkaç dakika önce yaşamak için hiçbir şeyinin olmadığını söylüyordun zaten.

Burada olan her neyse belki yardım alırsak..."

Havamdayım demiştim sana, diye sertçe kesti sözümü. "Beni dinlemiyor musun ucube? Sana havamda olduğumu söylüyorum. Çok ciddi çirkin bir ruh hali. Ama şimdi başka bir havadayım. Daha iyi bir havada. Ona karşı koymak yerine dönüştüğüm şeyi benimseme için elimden gelen herşeyi yapacak havadayım. Sen de değiş küçük ahbap. İşte herşey bundan ibaret.

Değişim muhteşem değişim, her şey değişiyor, daima ve ebediyen, değişim.

Yeni bir dünya geliyor; büyüleyici olacak."

Ama biz...

"Eğer bu sırrı çözer ve dünyaya anlatırsan, sadece kendi ölüm emrini imzalamış olursun. Senin seksi küçük fahişeyi ve arkadaşlarının da hepsini öldürmüş olursun. Şimdi defol arabadan bisikletine bin o kemikli kışın eve taşı. Sandy Kirk'ün sana vermeyi seçtiği hangi kül olursa olsun gidip on göm.

Eğer bu kadar merakı kedi ısırığından kaptıysan ve daha fazlasını bilmede yaşayamıyorsan o zaman birkaç günlüğüne plaja gidip biraz güneşlen, süper bir tenin olsun."

Gitmeme izin verdiğiğine inanamıyordum. "Köpek benimle kalıyor," dedi.

"Hayır."

Tabancasıyla işaret etti. "Dışarı." "O benim köpeğim."

O hiç kimsenin köpeği değil. Bu tartışma konusu bile değil.

Ona ne yapacaksın? "Bir karşı çıkma dersi." "Ne?"

Onu karakolun garajına götüreceğim. Orada bir yonga makinesi var."

"Hiçbir şekilde."

Bu itin kafasına bir kurşun sıkıp... "Hayır." "...yonga makinesine atacağım..." "Hemen bırak onu arabadan insin."

...makinenin öteki ucundan gelen parçaları bir hatırlatıcı olarak evinin yanına bırakacağım.

Stevenson'a bakarken onun sadece değişime uğramış bir adam olmadığını anladım. O asla aynı adam değildi. Yepyeni biriydi. Eski Stevenson'dan doğmuş birisi; tıpkı kozasından çıkan bir kelebek gibi; yalnız bu işlem bu kez korkunç şekilde tersineydi. Kâbusumsu metamorfo bir süre için gizli ilerlemiş ama doruğa gözlerimi önünde ulaşmıştı. Önceki şef sonsuza kadar yok olmuş şu anda gözünün içine bakarak meydan okuduğum insan ihtiyaç, arzu ve sınırlanmamış bir vicdanla sürükleniyordu. Sadece birkaç dakika önce hıçkırıklara boğulmuş adam artık ağlamaya muktedir değildi ve dünya yüzündeki herhangi bir kimse ya da şey kadar öldürücüydü.

Böyle bir değişikliğe neden olabilecek laboratuvar üretimi bulaşıcı bir hastalık taşıyorduyduysa bunu bana da bulaştırır mıydı?

Kalbim birbiri peşi sıra yumruk üstüne yumruk atarak kendi kendisiyle savaşıyordu.

Hayatımda bir insanı öldürebileceğim asla aklıma bile gelmezken, bu adamı yok edebileceğimi düşündüm. zaman sadece Orson'u değil, aynı zamanda kâbuslarına buyur etmeye niyetlendiği, hiçbir şeyden habersi küçük kızları ve kadınları da kurtarmış olurum.

Umduğumdan daha sert bir sesle, "Hemen şimdi köpeği dışarı çıkar,"

dedim. Yüzü o malum çingiraklı yılan gülümsemesiyle ikiye ayrılarak kuşkuyla, "Polisin kim olduğunu unuttun öyle mi ucube? Silahın kimdi olduğunu hatırlamıyor musun?"

Glock'u ateşlersem bu kadar yakın bir mesafeden bile bu orospu çocuğunu hemen anda öldüremeyebilirdim. İlk atış bir anda kalbini durdurursa bile, bu o santimden az bir mesafeden refleks olarak tabancayı ateşleyebilir ve kurşun ban isabet edebilirdi.

İçinden çıkılmaz duruma son verdi Stevenson: "Pekâlâ, demek bunu yaparken seyretmek istiyorsun öyle mi?"

Oturduğu yerde yan dönüp tabancayı çelik parmaklıkların aralığından sokarak köpeğe ateş etti.

Patlama sesi arabayı sarstı ve köpek ciyakladı. "Hayır!" diye bağırdım.

Stevenson silahı parmaklıklardan çekerken ben on vurdum. Kurşun deri ceketimde ve onun göğsünde bir delik açtı. Tavana vahşice ateş etti. İkinci bir el ateş ederek bu kez onu boğazından vurdum. Kurşun ensesinden çıkıp arkasındaki camı parçaladı.

Bir büyücü tarafından büyülenmiş gibi sersemlemiştim.

Kımıldayamıyor, gözümü bile kırpamıyordum. Kalbim göğüs kafesimin içinde demir bir çekül gibi asılı duruyordu. Uyuşmuştum. Elimdeki tabancayı bile hissedemiyor, hiçbir şey göremiyordum; arabanın öbür koltuğundaki ölü adamı bile. Şoktan, kısa bir an gözlerim görmez olmuştu. Bu kopkoyu siyahlık elimi kolumu bağlamış âciz bırakmıştı beni. Ya tabancanın sesi ile ya da gelinen sonuç hakkında konuşup duran vicdanımı sesini duymamak arzusuyla geçici olarak sağırlaşmıştı belki.

Hâlâ sahip olduğum tek duyu, koku alma duyumdu.

Tabanca ateşinin karbon sülfürlü pis kokusu, kanı metalik kokusu, Stevenson can çekişirken altını kirlettiği için asidik sidik kokusu ile annemin gül kokulu şampuanının saçlarımdaki kokusu hep birden başımın üzerinde fırıl fırıl dönüyordu; güzel ve kötü koku kasırgası.

Uzun zaman unutulmuş ama şimdi ince ayrıntılarıyla hafızadan çağrılmış

olan gül kokusunun dışında hepsi gerçektir. Olağanüstü korkular çocukluğumuzdaki hareketleri bize geri verir, der Chazal. O dehşet duygusunu yaşarken, şampuanın kokusu annemin, elimi güvenli avuçlarına alacağı umudu içinde kayıp anneme ulaşma yolunda.

Lewis Stevenson'a darbe vuran 9 milimetrelik iki kurşunla nerdeyse ben de onun kadar darbelenip kaybettiğim görme, işitme ve tüm duyularım hızla geri döndü. Çılgılık çılgılığa bağırırken soluğum kesildi. Denetim altına alamadığım bir titremeye polis şefinin basmış olduğu konsoldaki düğmeye bastım. Ark kapıdaki elektrikli kilit klik sesiyle açıldı. Yanımdaki kapıyı açıp çılgınca Orson'a seslendim. Eğer yaralandıysa onu kurtarmak için zaman geçirmeden veterinerine götürmeyi, düşünüyor

eğer öldüyse bunun altından nasıl kalkacağımı merak ediyordum. Ölemezdi. O sıradan bir köpek değildi.

O Orson'du, benim köpeğimdi. Garip ve özeldi. Dostum ve arkadaşımı. Üç yıldır yalnızca benimleydi ama artık şimdi karanlık dünyanın içindeki başka birisi kadar o da bunun esas parçasıydı.

Ve ölmemişti. Arabadan aşağı öyle bir ferahlamayla zıpladı ki nerdeyse ayaklarıma çarpıyordu. Ona ateş edildiğinde acı acı ciyaklaması, acının değil meğerse korkunun ifade siymiş.

Kaldırımında dizlerimin üstüne düşüp Glock'un elimden kayıp düşmesine aldırmadan köpeği kollarımın arasına çektim. Başına vurup siyah tüylerini okşadım. Solumasından, kalbinin hızlı hızlı çarpmasından ve kuyruğunun hışırdamasından keyif alarak, hatta suratım nemli buğu yaymasından ve bayatlamış bisküvi kokulu nefesinden bile keyif alarak kucağında sıkı sıkı tuttu onu.

Kendimde konuşma güveni bulamadım. Boğazım harçla sıvanmış gibi sesim çıkmıyordu. Bunu kırmaya başarırısam tüm baraj çökecek, kayıp ve özlemin çağıltısı benden akıp gidecekti ve babam ile Angela Ferryman için dökülmemiş tüm gözyaşları sel gibi akacaktı.

Kendime ağlama izni vermedim. Fasılasız sıkılan bir sünger olmaksansa, acının dişleriyle kıymık kıymık koparılan bir kemik olmayı tercih ettim.

Dahası, konuşmak için kendime güvenebilseydim bile sözcüklerin burada önem yoktu. Onun özel bir köpek olduğuna şüphe olmadığı halde, Orson benimle sohbet girmeyecekti; en azından, hayvan iletişimini Roosevelt Frost'tan öğretmesini rica etmemi engelleyen sebebim yeterince ortadan kalkıncaya kadar.

Orson'u kucağımdan bıraktığımda Glock'u yerde aldım ve ayağa kalkıp marinanın araba parkını inceledim. Teknelerinde yaşayan bir avuç insana ait az sayıdaki arabanın çoğunu sis gizliyordu. Görünürde kimse yoktu. Boşta çalışan araba motorunun dışında gece sessizdi.

Anlaşıldığı kadarıyla tabanca patlaması polis devriye arabasının içiyle sınırlı kalmış, sis patlama sesini yutmuştu. En yakındaki evler marina mıntikasının dışında, iki blok uzaktaydı. Teknede kalan birisi uyanmışsa bile, dört adet boğuk patlama sesinin, bir arabanın geri ateşlemesi olduğunu ya da uyku ile uyanıklık dünyası arasındaki rüya kapılarının çarpma sesinden fazlası olduğunu belli ki anlamamıştı.

Çok yakın bir yakalanma tehlikesi içinde değildim ama bisikletimle olay yerinden uzaklaşarak kaçma suçunu işleyip bunun cezasını da bekleyemezdim doğrusu. Polis şefini öldürmüştüm; onun artık Ayışığı Körfez Kasabası halkının uzun zamandır tanıyıp takdir ettiği adam olmamasına rağmen ve halkın vicdan sahibi hizmetlinin metamorfoz geçirerek insanlığın tüm özünden yoksun birisine dönüşmüş olmasına rağmen, halk tam tersi üzerine yemin ederken, ben bu kahramanın tam bir canavar olduğunu kanıtlayamazdım.

Mahkemede deliller aleyhime olacaktı. Kurbanı kimliği nedeniyle hem devlet, hem de bölge dairelerinden birinci sınıf polis laboratuvarı teknisyenleri işin içine girip devriye arabasını işleme

tabi tuttuklarında hiçbir şeyi atlamazlardı.

Işıklı dar bir hücrede hapsedilmeyi asla kaldıramazdım. Hayatım ışığın varlığıyla sınırlı olduğu halde, güneşin doğuşu ve batışı arasında beni hiçbir duvarın kuşatmasına tahammül edemezdim. Kapak mekânların karanlığı ile gecenin karanlığı birbirinden tümüyle farklıdır; gecenin şuurları yoktur ve gece insana sınırsız bir gizem, umulmadık hoşluklar, keşifler ve eğlenceli fırsatlar sunar. Gece, altında yaşadığım özgürlük bayrağıdır. Özgür yaşayacağım ya da öleceğim.

Hemen her yerde bırakmış olduğum parmak izlerin silmek için polis arabasına geri dönme fikri midemi bulandırıyor. Zaten bu izleri silmek her halükarda boş yere uğraşmak olacaktı. Çünkü nasıl olsa can alıcı bir yüzey gözümünden kaçmış olacaktı mutlaka.

Üstelik parmak izleri büyük olasılıkla arkamda bırakmış olduğum tek delil de olmayacaktı. Saç telleri.

Blucinimden kopan bir iplik. Gizem Treni yazan şapkamdan birkaç iplik.

Arka koltukta Orson'un kılları ve döşemede pençelerinin izleri. Daha başka şeylerin de eşit ya da daha fazla mahkûm edici delil olduğuna kuşku yoktu.

Adamakıllı şanslıydım ki tabanca patlamasını hiç kimse duymamıştı. Ancak zaman ve şans, doğaları gereği tükenirdi. Saatimde zembek değil bir mikroçip olmasına rağmen saatimin tik taklarını duyduğum yemin edebilirdim.

Maymun ya da başka bir tehlikenin kokusunu almaya uğraşan Orson da sinirliydi.

Aceleyle polis arabasının arkasını dolaşıp bagaj k pisini açmak için düğmeye bastım. Korktuğum gibi kilitliydi.

Tik tak tik tak.

Kendimi katılaştırarak açık duran ön kapıya döndüm. Derin bir nefes aldım ve sonra nefesimi tutarak içeriye eğildim.

Stevenson iki büklüm duruyordu koltukta. Başı kapıya dayanmıştı. Ağzı kendinden geçercesine bir solu alıyormuş gibi açılmıştı. Dişleri kana boyalıydı; sanki küçük kızları ısırarak rüyasını tamamlamıştı.

Kırık camdan giren hafif bir esinti saydam sisi bana doğru akıttı; bu sanki ölü adamın üniformasının önünü lekeleyen hâlâ ılık kandan yükselen buhardı.

Bir dizimi yolcu koltuğuna koyarak arabanının motorunu kapatmak için umduğumdan daha fazla içeri eğilmek zorunda kaldım.

Stevenson'un zeytin karası gözleri açıktı. Bu gözlerde hiçbir hayat belirtisi ya da olağandışı bir ışığın

pırlıtsı yoktu. Ama yine de gözlerin kırpışmasını, sonra kayıp üzerimde sabitleşmesini bekliyordum.

Polis şefi soğuk gri elleriyle uzanıp bana yapışmadan kontak anahtarını çeki aldım. Arabadan çıkar çıkmaz nefesimi patlarcasına bıraktım.

Bagajda beklediğim gibi ilkyardım çantası vardı.

Çantadan büyük bir rulo gazlı bez ile makası aldım. Orson dikkatli dikkatli havayı koklayarak devriye arabasının tüm çevresini turlarken gazlı bez rulosun açtım. Yüz elli santimlik bir şerit haline getirinceye kadar ortasından tekrar tekrar ikiye kestim. Bu şeritleri sıkı sıkı büküp başına, ortasına bir de ucuna düğüm attım. Bu şeritleri son bir düğümle birleştirince ortaya yaklaşık üç metre uzunluğunda bir fitil çıkmıştı.

Tik tak tik tak.

Kaldırımın üzerinde fitili kangal haline getirdim.

Arabanın yan tarafındaki benzin deposunun kapağını açtım. Deponun borusundan hafif bir benzin kokusu çıktı. Tekrar bagaja dönüp gazlı bezin kalanını ve maka sı ilkyardım çantasına yerleştirdim. Çantanın ve bagajın kapağını kapattım. Park yeri sessizliğini koruyordu. Sis in yoğunlaşp hint defnesini yapraklarından damlaması ile durmaksızın tur atan endişeli köpeğimin pençelerinin çıkardığı yumuşak çıtırtıdan başka tek ses yoktu.

Lewis Stevenson'un cesedini ziyaret anlamına gelse de kontak anahtarını tekrar yerine taktım. Televizyonda seyrettiğim en popüler cinayet dizilerinden birkaç bölüm hatırladım. Şeytani zekaya sahip suçluların falsolarının bile zeki cinayet detektiflerince nasıl kolayca yakalandığını biliyordum; yahut da bir hobi olarak gerçek cinayet olaylarını çözen çok satan kadın polisiye roman yazarlarınca; yahut emekli kız kurusu öğretmenlerce; bu olayların hepsi, dizi filmin başlangıcı ile en sona yakın konulan vajinal deodorant reklamı arasında çözülyordu. Bütün bunlara -

gerek profesyonellere gerekse bilmece meraklılarına- çözmeleri için ufak bir ipucu bırakmaya niyetlendim.

Ölü adam yemek borusundan gelen gazı üzerime geçirdi.

Roloids, diye tavsiyede bulundum. Kendimi beceriksizce eğlendirmeye çalışıyordum.

Harcadığım dört merminin kovanlarının hiçbirini ö koltukta göremedim.

Boş kovanların üzerine atlama için hazır bekleyen amatör bir polis hafiyesi müfrezesi olmasına karşın, kovanlar cinayet silahını teşhis etmekte onlara yardımcı olabilir mi diye önemsemedim, çünkü yerde, özellikle Stevenson'un bacaklarının altında araştırma yapma cesaretini kendimde bulamıyordum.

Zaten bütün kovanları bulmuş olsam bile, polis şefinin göğsüne saplanmış

bir kurşun vardı. Eğer eğer bu kurşunun biçimi iyice bozulmamışsa, benim tabancamı özellikleriyle aynı işaretler taşıyacaktı. Hapishane korkusu bile suç delili kurşunu çıkarıp almak için keşif türünden bir ameliyatı bana yaptırmaya yeterli olamazdı. Şöyle hemencecik bir otopsi yapıvermeyi kaldıracak mideye sahip farklı bir adam olsaydım bile ne olursa olsun böyle bir riske girmezdim. Stevenson'daki kökten kişilik değişiminin, -yeni formu şiddete susamışlık taşıdığı habis illetin bir semptomu olduğunu, bu hastalığın vücut dokuları ve sıvılarına temasla yayılabileceğini varsayınca bu tüyler ürpertici ıslak işin yapılması bahis konusu bile olamazdı. Zaten kanının üzerim sürülmemesine dikkat etme nedenim de buydu.

Polis şefi tecavüzlü, kesip parçalamak rüyalarını bana anlattığında, onunla aynı havayı soluyor durumda olmam düşüncesi beni tiksindirmişti. Ne olursa olsun taşıdığı mikrobun havayla geçtiğinden yine de kuşkuluydum. Bulaşıcılık ölçüsü o kadar yüksekse, o zaman Ayışığı Kasabası polis şefinin iddia ettiği gibi korku trenine binmiş Cehennem'e doğru gidiyor olmazdı: Fokur fokur kükürt kaynayan koca Cehennem çukurunun içine çoktan varmış olurdu. Tik tak tik tak.

Arabanın panelindeki benzin göstergesine göre depo hemen hemen doluydu. Güzel. Mükemmel. Bu gece Angela'nın evindeki maymun bölüğü, delillerin nasıl yok edileceğini ve cinayetin saklanacağını bana öğretmişti.

Yangının çok şiddetli olması gerekiyordu ki dört tane fişek kovaniyla, arabanın metal plakaları ve daha ağır çelikten çıtalaları erisin. Lewis Stevenson'dan geriye kalan sadece kömürleşmiş kemikler olacak ve yumuşa kurşun yok olup gidecekti. Tabii ki parmak izleri, sakalları ya da elbise iplikleri de varlıklarını sürdüremeyecekti.

İkinci kurşun polis şefinin boynunu delip geçmiş ve sürücü kapısındaki camı parçalayarak dışarı çıkmıştı.

Bu kurşun ya şimdi parkta bir yerlerdeydi ya da şans eseri, yukarıda Embarcadero Way'e çıkan parkı sonundaki bayırı kaplayan sarmaşıkların derinliklerinde duruyordu ki burası da bulunmasının mümkün olmadığı bir yerdi.

Ceketimde suç delili teşkil edecek barut izleri vardı.

Aslında ceket de yok etmem gerekirdi ama yapamayacaktım, çünkü bu ceket çok seviyordum. Çok havalıydı. Cebindeki kurşun deliği onu daha da havalı yapıyordu.

"Kız kurusu öğretmenlere biraz şans vermem lazım zaten, diye mırıldandım kendi kendime, arabanın ön ve arka kapılarını kapanırken.

Gırtlığımdan küçük, kısa bir kahkaha koştum. Bu beni hapsedilme ihtimali kadar ürküten keyifsiz ve kasvetli bir kahkahaydı.

Glock'un şarjörünü çıkarıp içinden bir kurşun aldım, sonra şarjörü yerine koydum. Altı kurşunum kalmıştı. Orson sabırsızca sızlandı ve fitilin ucunu ağzına aldı.

Hey, hey, hey, sözlerim onu hak ettiği şekilde irkiltti. Hayvancağız merakından fitili öylesine ağızına almıştı. Köpekler nasıl her şeyi merak etmeye eğilimli iseler, da öyleydi.

Ne komik beyaz halkalar. Yılan gibi, yılan, yılan...ama yılan değil. İlginç. çok ilginç. Sahibim Snoio'un kokusu var bunda. Belki yenilebilir. Hemen her şey yenilebilir.

Orson'un fitili ağızına alması ve sabırsızca sızlanma nedeninin, icat ettiğim bu düzenin tüm yapısını ya da amacını anladığı manasına gelmesi şart değildi. Onu ilgisi -esrarengiz zamanlaması- tümüyle tesadüfi olabilirdi.

Evet. Mutlaka. Her Bağımsızlık Günü'nde havai fişeklerin tamamen tesadüfi patlaması gibi.

Yürek çarpıntısı içinde her an yakalanmayı bekleyerek bükülü gazlı bezi Orson'u ağızından aldım ve kurşunu dikkatli bir şekilde ucuna bağladım.

Orson dikkatle beni izliyordu.

Attığım düğümü beğendin mi, diye sordum ona, "yoksa kendin mi yapma isterdin?"

Ucunda kurşun olan fitili benzin deposuna sarkıttım. Kurşunun ağırlığıyla fitilin tümü depoya indi. Lamba fitili gibi emici gazlı bez benzini hemen içine çekti. Orson sinir içinde koşarak arabanın çevresinde daireler çiziyordu: Çabuk, çabuk, çabuk, çabuk, hadi çabuk ol Sahi Snow.

Bir buçuk metre kadarını deponun dışında bıraktığım fitil, devriye arabasının yan tarafından sarkarak kaldırımında uzanıyordu.

Defne ağacının gövdesine dayadığım bisikletimi aldıktan sonra eğilip fitilin ucunu çakmakla tutuşturdum. Gazlı bezin deponu dışında kalan kısmı benzin emmemiş olsa bile umduğumdan hızlı yandı. Hem de fazlasıyla hızlı.

Bisikletime atlayıp öyle bir pedallara yüklendim ki sanki cehennemın tüm avukatlarıyla bu dünyanın iblisler peşimdeydiler; muhtemelen de öyleydiler.

Orson yanımda zıplayarak koşarken parkın Embarcadero Way'e çıkan rampalı çıkış kapısına doğru yöneldim. Embercedaro Way'de kimseler yoktu.

Yüzleri körfez bakan kepenkleri inik restoranları ve dükkanları geçtim.

Patlama sesi çok çabuk geldi. Kesintisiz bir bom s si, beklediğim sesin yarısı kadar bile değildi. Çevrem ve benden ilerisi bile portakal rengi ışığa boyanmıştı; patlamanın ilk alevlerinin saçtığı ışık sisi içinde hayli uzaklıkta kırıldı.

Bir şey düşünmeden freni sıktım ve yüz seksen derecelik bir dönüş yapıp ayağımın birini asfalta koyup durdum ve geriye baktım.

Hiçbir ayrıntı görülemiyordu: San-beyaz ışığın göbeği portakal rengi sorguçlarla sarılmış, girdap gibi

dönen derin sisle hafiflemişti.

Gördüğüm en kötü şey gecenin içinde değil, kafamın içindeydi: Lewis Stevenson'u yüzünde, tıpkı kızartma tavasındaki sucuk gibi, kabarcıklar oluşuyor, dumanla ve sıcak yağın buharları çıkıyordu.

Güzel Tanrım, dedim. Sesim o kadar titrek ve pürüzlü çıktı ki kendim bile tanıyamadım.

Yine de o fitili tutuşturmak dışında başka hiçbir şey elimden gelmezdi.

PoÜsle Stevenson'un öldürülmüş olduğunu bilseler bile, nasıl yapıldığının delilleri -ve kim tarafından- şu anda yok oluyordu.

Suçortağı köpeğimle birlikte limandan uzaklaşıp caddeler ve yan yollar sarmalına, bulanık derinlikler girip çıkarak Ayışığı Körfezi'nin kalbine doğru yola çıktım. Fermuarını kapatmadığım ceketim, cebimdeki tabancanın ağırlığına rağmen pelerinmiş gibi iki yana açılmıştı. Şimdi tek bir nedenden daha fazlası için kaçıyordum artık; sadece ışıktan değil görünmekten de... Bir gölge, karanlıkların içine akıyordu; sanki opera binasının altındaki labirentlerden kaçıp şimdi de toprağın üzerindeki dünyaya dehşet salmaya çıkan meşhur Fantom'dum. Cinayetin hemen akabinde kendime yakıştırdığım böyle şaşaalı romantik bir imajla eğlenebilmeni övünülecek bir yanı yoktu. Fakat savunma duygusuyla, büyük bir macerada yeniden rol dağıtımı yapıp kendime de saldırı rolünü vererek umutsuzca korkumu bastırmaya çalışıyordum yalnızca. Bundan da çaresizce olanı, adam öldürme anılarını geriye itme çabalarımı. Lunaparklardaki korku tünellerinin siyah duvarlarında birdenbire insanın önüne atlayan çeşit çeşit hayaletle gibi, yanan bir vücudun, faal haldeki hayal gücüm tarafından üretilen feci imajını da bastırmak ihtiyacımdaydım.

Bu sarsakça çabam sadece Grand Theaterin arkasındaki dar yola ulaşınca kadar sürdü. Tiyatro güvenli ışığının üzerini örten pislik, sisi kahverengi ve kirli gösteriyordu. Orada bisikleti birden bırakıp kaldırımda takırdamasına aldırmada bir çöp kutusunun içine eğildim ve Bobby Halloway ile yediğim gece yarısı yemeğinin sindirilmemiş kısmını kustum.

Bir adam öldürmüştüm.

Kurbanın ölümü hak ettiği su götürmezdi. Ayrıca Stevenson er geç, işbirlikçilerinin hayatımı özel olarak bağışlama eğilimini göz önüne almayacak ve beni şu ya da bu bahaneyle öldürecek; kendimi savunmam ve el bette Orson'un hayatını kurtarmam makuldü.

Ne olursa olsun yine de bir insan öldürmüştüm; haklılık kazandıran koşullar bile eylemin ahlaki özünü değiştirmezdi. Stevenson'un ölümle kararmış boş boş bakan gözleri aklımdan çıkmıyordu. Sessiz bir çığlık atıyormuş gibi ağzı açıktı ve dişleri kana boyanmıştı. Görüntüler hafızamdan geri gelmeye hazırdı; dokunma, işitme ve tatma duyularıyla ilgili anılar, bilinçaltından yüzeye daha zor çıkıyordu; bir kokunun hafızadan sırf gelmesini istemekle kokuyu denemek hemen hemen imkânsızdır. Yine de bu gece annemin şampuanının kokusunu anımsamıştım. Şimdi de Stevenson'un taze kanının burnumdan gitmeyen metalik kokusu öylesine keskindi ki sallanan bir geminin parmaklıklarına tutunmuşum gibi, çöp kutusunun üzerinde beni asılı bırakmıştı.

Aslında sarsıntımın nedeni sırf onu öldürmüş olma değildi. Aynı zamanda cesedi, becerikli bir çalışmayla tüm delilleri ve onun kişisel eşyalarını da tahrip etmişim. Belli ki suçlu bir hayat tarzına yeteneğim varmış. Yirmi sekiz yıl içinde yaşadığım karanlığın birazı da sanki içime sızmış ve kalbimin önceden bilinmeyen bir odasına yerleşmiş gibi geldi bana.

Kendimi temize çıkarmış ama bu yüzden daha fazla rahata kavuşmuş da değildim. San Rafael Avenue ve Palm Street'in köşesindeki Calcedott Shell benzin istasyonuna çıkan karmaşık yollarda Orson'a kılavuzluk ederek bisikletimi sürdürdüm. Benzin istasyonu kapalıydı. İçerideki tek ışık, satış

ofisindeki mavi neonlu duvar saatinin ışığıydı. Dışarıdaki tek ışık da madeni parayla meşrubat veren makinedeydi.

Ağızımdaki ekşi tadı gidermek için makineden bir kutu Pepsi satın aldım.

Pompaların bulunduğu alandaki su musluğunu yarım açtım ve Orson su içerken bekledim. "Sen ne şanslı bir köpeksin, böyle düşünceli bir sahibin var," dedim. "Her zaman açlığını, susuzluğunu bakımını düşünür. Sana parmağını kaldıran birini daima öldürmeye hazırdır."

Bana yönelen araştırmacı bakışları, karanlıkta bile insanın zihnini allak bulla ediyordu. Sonra elimi yaladı.

Teşekkürün kabul edildi, dedim.

Akan suyu tekrar yalamaya başladı ve bitirince ağızından damlayan suları kafasını silkeleyerek attı. Musluğu kapatırken, "Ann seni nereden aldı?"

dedim. Tekrar gözlerime baktı.

Annemin sakladığı sır neydi?

Orson'un bakışlarında bir kaçış yoktu. Sorularımın yanıtlarını biliyor ama sadece konuşmuyordu.

Belki de Tanrı St. Bernadatte'in çevresinde, kendisin eşlik eden bir melekler orkestrasıyla hava gitarı çalara ya da zihninde satranç oynayarak vakit geçiriyordur. Nefret, cahillik, kanser, ayak mantarı gibi sorunların planlama aşamasında bertaraf edilmiş olduğu yen evrenler için projeler çizerken, bizlerin göremeyeceği bir boyutta, oradadır belki. Tanrı, baharat kokulu tütsü bulutları ve su yerine, mütevazı duacılarla dolu bir yüzme havuzundaymış gibi, çözümlenecek sorunlarıyla O'na gelme ihtiyacı içindeki kilise cemaatini beklediği sırada derin düşüncelere dalmış, kolonlara ve katedral tavanına sessizce çarparak kilisenin cilalı meşe sıralarının tepesinde gagesizce dolaşıyor olabilirdi.

Tanrı'nın, bu gece önünden bisikletle geçerken tüylerimi diken diken eden papaz evine mesafesini mutlaka koruduğunu hissediyordum. İki katlı taş

binanın mimarisi, -kiliseninki gibi-Norman stiliydi; Fransız tarzı duvarlar biraz değiştirilerek California'nın yumuşa iklimine uydurulmak için inceltilmişti. Sisle ıslanmış dik çatının üst üste binen

kara kayağandan kiremitleri, bir ejderhanın alnına kakılı zırh kalınlığındaki pullara benziyordu.

Pencere camlarının -ön kapının her iki tarafındakiler de dahil-boş siyah gözlerinin ötesinde ruhsu bir krallık hüküm sürüyordu. Papaz evi önceleri ban hiç de yasak bölge gibi görünmüyordu. Bu evin şimdi beni tedirgin etmesinin tek nedeni, kilise bodrumunda Jesse Pinn ile Peder Tom arasında cereyan eden olaylara tanık olmamdı.

Pedallara basıp hem kiliseyi hem de papaz evini geçi mezarlığa, meşe ağaçlarının altındaki mezarların arasına girdim. Doğumunda ölümüne kadar doksan altı yıl yaşayan Noah Joseph James, selamlayıp bisikletim onun mezar taşına dayarken, her zaman olduğu gibi yine sessizdi. Cep telefonumu kemerimden çıkarıp KBAY'ın daha önce hafızaya aldığım numarasına bastım.

Sasha açmadan önce telefon dört kez çaldı. Aslında telefonun çalma sesi kabinde duyulmazdı. Sasha mikrofondayken gelen telefonları ona, karşısında yanıp sönen mavi ışık bildirirdi. Ben beklemedeyken o sırada yayınlanmakta olan programı da dinlerdim. Uygun olduğunda Sasha bir düğmeye basıp telefona cevap verirdi.

Orson yine sincapların kokusunu almaya başlamıştı.

Sisin oluşturduğu şekiller, kayıp ruhlar gibi mezarların arasında başıboş sürükleniyordu.

Sasha'nın iki tane yirmi saniyelik "doughnut" spot koyduğunu duydum; ortasında canlı yayın için boşluk bırakılan başı ve sonu kaydedilmiş

reklamlardan başka "doughnut" reklamı yoktu. Bunları takiben Elton John'la ilgili küçük hızlı bir konuşma yapıp "Japon Elleri" reklamını girdi. Belki ki Chris Isaak programı bitmişti. Sonra telefonu açıp bana, "Birkaç parçayı arka arkaya çalıyorum. O yüzden tam beş dakikan var bebek," dedi.

Ben olduğumu nereden bildin?

"Bu numara sadece bir avuç insanda var. Onların çoğu da bu saatte uyuyordur. Bunun dışında sezgilerim de telefonun senden geldiğini söylüyor bana. Telefon ışığının yanıp söndüğünü gördüğüm anda alt bölgem karıncalanmaya başlıyor. "Alt bölgen mi?"

Dişilik bölgem. Seni görmek için bekleyemeyeceğim Karadam.

Görmek iyi bir başlangıç olacak. Dinle, bu gece senden başka kim çalışıyor? "Doogie Sassman." Radyo istasyonunu çalıştıran adamdı Doogie.

Sasha'nın teknik yönetmeniydi.

Orada sadece ikiniz mi varsınız? diye endişeyle sordum.

"Ah, hemen kıskandın mı? Ne kadar tatlısın. Ama kaygı duyman gerekmez.

Doogie'nin standartlarına uygun değilim."

Doogie ses kontrol panelinin önündeki kumanda iskemlesine oturmadığı zamanlarda, vaktinin çoğunu koca bacaklarını bir Harley-Davidson'a sarmış

olarak geçirirdi. Bir seksen üç boyunda, yüz otuz beş kilo ağırlığındaydı. Zaptı imkânsız sarı saçlarının bolluğu ve doğal olarak dalgalı sakak öyle gür ve ipeksiydi ki okşama dürtüsüne karşı koymak gerekirdi. Bedeninin ve kollarının hemen hemen her santimi duvar panosu gibi renkli resimlerle örtülüydü. Sasha Doogie'nin standartlarına uygun olmadığını söylerken tümüyle şaka yapıyor değildi. Onu tanıdığımdan, altı yıl önceden, bu yana hoşlandığı dört kadınla ilişkisi olmuştu; bunların her biri Oskar Ödülleri törenine blucin ve gömlekle, makyajsız katılıp törendeki nerdeyse her pırıltılı yıldızcığı solda sıfir bırakacak kadar baş döndürücüydü. Bobby, ruhunu şeytana satan Doogie Sassman'ın evrenin gizli sahibi olduğunu ve dünya tarihinin en şaşırtıcı oranlardaki cinsel organlarına sahi olduğunu ya da yerçekiminden daha güçlü hormonlar ürettiğini söyler. Doogie'nin gece çalıştığına memnun olmuşum. Çünkü KBAY'da çalışan öbür teknik yönetmenlerin hepsinden çok daha kuvvetli olduğuna şüphem yoktu.

"Ben ikinizin dışında başka birinin daha olacağını düşünmüştüm de, dedim."

Sasha Doogie'yi kıskanmadığımı biliyordu ve şimdi sesimdeki endişeyi anlamıştı. "Fort Wyvern kapanıp asker dinleyicilerimizi kaybettiğimizden bu yana burada nasıl kemer sıkıldığını biliyorsun. Çok az personelle bile bu yayından zar zor para kazanıyoruz. Sorun ne Chris?"

İstasyonun kapıları kilitli tutuluyor değil mi?

"Evet. Gece yarısı DJ'leri olarak bizlerin Play Misty fo Me'yi seyredip iyice ezberleme mecburiyeti var.

Sabah olsa bile, bana söz ver, işin bitip oradan çıkarken, Doogie ya da sabah"

vardiyasından biriyle dışarıya çıkıp Explorer'ına gideceksin."

Ortaklıta dolaşan kim...Drakula mı? "Bana söz ver." "Chris, ne haltlar..."

Sana sonra anlatacağım. Şimdi söz ver, diye ısrar ettim.

Sasha içini çekti. "Pekâlâ. Senin başın dertte mi? Sen..." "Ben iyiyim Sasha.

Gerçekten. Kaygılanma. Şimdi boş ver bunları, bana söz ver."

Sana söz veriyorum ki...

Neye söz verdiğini söylemedin.

"Tamım. Tamam, tamam, söz veriyorum. Yemi ediyorum. Ama daha sonra ben de mükemmel bir hikâyeye, en azından eskiden kız izci kampında ateş

çevresinde dinlediğim o hortlak hikâyeleri kadar korkunç bir hikâye bekliyorum. Ben evde mi bekleyeceksin?"

Eski izci üniformanı giyecek misin?

Ondan kalan tek parça dizaltı çoraplarım.

O da yeterli.

O manzara seni tahrik mi ediyor ha? "Şimdi yapıyorum bile."

Sen kötü bir adamsın Christopher Snow. "Evet, ben bir katilim."

En kısa zamanda görüşmek üzere katil.

Telefonları kapattık ve cep telefonumu bir kez daha kemerime taktım.

Sessiz mezarlığı dinledim bir an. Tek bir bülbül ötmüyordu. Baca kırlangıçları bile yataklarına çekilmişlerdi. Solucanların uyanık ve faaliyette olduklarından kuşku yoktu ama onlar ciddi işlerini saygılı bir sessizlikte görürlerdi. Orson'a, "Ruhsal bir rehberliğe ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

Haydi Peder Tom'a bir ziyarette bulunalım."

Yürüyerek mezarlığı geçip kilisenin arkasına gittiğimde ceket cebimden Glock'u çektim. Poks şefinin küçük kızlara işkence rüyaları gördüğü, cenaze kaldırımcılarının silah taşıdığı kasabada, papazın sadece Tanrı sözcüğüyle silahlandığını varsayamazdım.

Papaz evi sokaktan daha karanlık gözüküyordu. Ancak arka bahçeden bakınca ikinci katın arka odalarında ışıklı iki pencere gördüm. Kilisenin bodrumunda, Noel dekorunun arkasında tanık olduğum sahneden sonra St.

Bernadette'nin rah binin uyuyamadığına şaşırmadım. Sabahın nerdeyse üçü olmasına ve Jesse Pin'in ziyaretinin üzerinden dört saat geçmiş olmasına rağmen Peder Tom ışıkları söndürmekte hâlâ gönülsüz davranmıştı.

Kedi gibi ol, dedim Orson'a.

Taş merdivenleri mümkün olduğu kadar sessizce çıktık, sonra arka verandanın tahta zemininden geçtik.

Kapıyı denedim ama kilitliydi. Allah adamının sürgüden çok Yaratıcı'sına güveneceğini ummuştum. Kapıya vurmaya ya da ön kapıya dolaşıp zili çalmaya hiç niyetim yoktu. Belimde bir cinayet silahı taşırken bir eve izinsiz girmenin vicdan azabını çekmek bana çok aptalca göründü. Cam kırarak içeri girmek istemiyordum, çünkü kırılan camın sesi rahibi uyarırdı.

Dört kanadı olan cam, verandaya bakıyordu. Hepsin birer birer denedim, üçüncü kanat kilitli değildi.

Glock' tekrar ceket cebime geri koydum. Çünkü pencereni tahta çerçevesi rutubetten şişmişti ve yerinde kılmıdamıyordu; camı yukarıya kaldırmak için iki elim de ihtiyacım vardı. Çerçeve Bir Wes Craven filminin atmosferine katkıda bulunacak bir gıcırta ve törpü sesiyle yukarıya kayd.

Kanuna karşı gelen biri olarak yeteneklerimi küçümsüyormuş gibi başını salladı.

Herkes de eleştirmen kesiliyor.

Gürültünün yukarı kattan duyulmadığına emi oluncaya kadar bekleyip açık pencereden, bir cadı kesesinin içi kadar siyah ola odaya kaydım.

Hadi dostum, diye fısıldadım Orson'a. Onu tabancasız vaziyette yalnız başına dışarıda bırakmak istemiyordum.

Orson içeri zıpladı ve camı olabildiğince sessizce yerine indirip mandalını bükerek kilitledim. Maymun bölüğü ya da başka biri tarafından şu anda gözetlendiğimize inanmadığım halde, bizi papaz evinin içinde de izleyecek bir şeyin ya da birisinin işini kolaylaştırmak istemiyordum.

El fenerimin ışığıyla yemek odasını hızla şöyle bir taradım. Odaya açılan iki kapı vardı; birisi sağ tarafımda, öteki de pencereni karşı tarafındaki duvarda.

El fenerini kapatıp tekrar Glock'u çektim. Daha yakın olan sağdaki kapıya doğru ilerledim. Kapının arkasında mutfak vardı, iki adet fırının üzerinde bulunan dijital saatlerin parlak ışıkları ile mikraveyvin ışığı, sallanan kapıdan buzdolabın çarpmadan geçmeme imkân verecek kadar ışık sağlıyordu.

Karanlık odaları geçtikten sonra koridor bir antreye çıkıyordu. Duvarın birine dayak ay biçimindeki üç bacaklı sehpa, kutsal Meryem' tahsis edilmişti. Yarıya inmiş adak mumunun alevi, yakut rengi cam mumluğu içinde titreşiyordu.

Bu oynak ışıkta, Meryem'in porselen bedenini üzerindeki yüzünde, ıstırap değil de, daha az kutsayan bir tebessüm vardı. Papa evinin sakininin, bu günlerde imanın kaderi olmaktan çok korkunun tutsağı olduğunu biliyor gözüküyordu.

Orson ile iki geniş merdivenden ikinci kata çıktık. Suçlu ucubeyle, onun dört ayaklı yoldaşı.

Yukarı katın koridoru "L" biçimindeydi. Soldaki taraf karanlıktı. Koridorun sonunda, hemen önümde tava arasına çıkan bir merdiven açık duruyordu; tava arasının uzak bir köşesinde bir lamba yanıyor olmalıydı ama ışık ancak merdiven basamaklarına hayal meyal düşüyordu.

Kuvvetli ışık sağdaki açık kapıdan geliyordu. Koridor boyunca yavaşça yürüyerek ihtiyatla eşikten içeriye bakınca Peder Tom'un sade döşenmiş

yatak odasını gördüm. Yatağın başucunda üzerinde İsa'nın çarmıha gerilme resmi olan bir haç asılıydı. Peder içeride değildi; belli ki tava arasındaydı.

Yatak örtüsü kaldırılmış ve örtü düzgün bir şekilde katlanmıştı ama çarşaf lar bozulmamıştı.

Yatağın her iki tarafındaki gece lambası da açıktı ve benim için haddinden fazla ışıklıydı burası. Odanın öteki tarafında duvar dayalı duran bir yazı masası ilgimi çekti. Yeşil cam fanuslu bronzdan bir mas lambasının altında, açık bir kitapla kalem duruyordu. Kitap bir günlük ya da hatıra defterine benziyordu.

Orson arkamda hafifçe hırlıyordu.

Arkamı dönünce onu, açık tavan arası kapısını ötesindeki loş ışıklı tavan arasına gözünü kuşkuyla dikmiş bakarken gördüm. Ban bakınca parmağım dudağıma götürerek onu susturdum ve yanım çağırdım.

Bir sirk köpeği gibi merdivenin tepesine tırmanma yerine yanıma geldi.

Şimdilik de olsa şartların gerektirdiği bu yeni itaatten hâlâ hoşlanıyor gözüküyordu.

Peder Tom tavan arasından inerse, nasıl olsa yeter kadar gürültü yapıp beni kesinlikle uyanırdı ama yine de Orson'u, merdiveni daha iyi görebileceği yatak odası kapısının önüne yerleştirdim.

Yatağın iki yanındaki ışıktan yüzümü koruyarak yazı masasına doğru gittim. Geçerken de bitişikteki banyoya bir göz attım. Orada da hiç kimse yoktu.

Masada hatıra defterine ek olarak içinde Scotch viskisi olduğu beki bir sürahi duruyordu. Sürahinin yanında duran kesme camdan bir bardağın yarıdan fazlası bu altın rengi sıvıyla doluydu. Peder viskiyi buzsuz, sek içmiş

olmalıydı. Belki de şimdi içmemişti. Hatıra defterini elime aldım. Peder Tom'un el yazısı makineden çıkmış gibi zarif ve kusursuzdu. Odadaki en loş

tarafa gittim. Çünkü karanlığa uyumlu gözlerimin okumak için çok az ışığa ihtiyacı vardı. Sayfadaki son paragrafa göz gezdirdim. Cümlelerin ortasında yazıyı kesmişti:

Akıbet görününce kendimi kurtaramayabilirim. Laura'y kurtaramayacağımı biliyorum. Çünkü o zaten aslen Laura değil. O yok olmuş artık. Geriye kalanı, fiziksel kabuğundan da daha azı; belki o da değişmiştir. Tanrı ya içinde değişime uğrayan varlığın yerleştiği bedenini bırakırken, ne olursa olsun, onun ruhunu bağrına basmıştır; ya da onu tamamen terk etmiştir. Ve böylece hepimizi terk edecek. İsa'nın merhametine inanıyorum, İsa'nın merhametine inanıyorum. İnanıyoru çünkü yaşamak için başka hiçbir şeyim kalmadı.

Ve

inaniyorsam

öyleyse

inancımla

yaşamalıyım

ve

kurtarabileceklerim kurtarabilmeliyim. Eğer kendimi ya da Laura'yı kurtarama sam bile, kontrol edilmekten ve işkenceden kurtulmak için bana gelen o acınası yaratıkları hiç olmazsa kurtarabilirim. Jess Pinn ya da ona emir verenler Laura'yı öldürebilirler ama o artık Laura değil, uzun zamandır kayıp ve onların tehditlerinin işimi engellemesine izin veremem. Beni öldürebilirler ama bunu yapıncaya kadar Orson açık kapının önünde koridoru gözetleyerek tetikte bekliyordu.

Hatıra defterinin birinci sayfasını çevirince başlangıç tarihinin bu yılın ocak ayı olduğunu gördüm:

Laura dokuz aydan fazladır ellerinde ve ben onu tekrar göreceğim umudunu tamamen yitirdim. Ve onu görme şans bana tekrar verilse reddedebilirim, Tanrı beni affetsin, çünkü dönüşmüş olabileceği şeyle yüz yüze gelmekten korkarım. Her gece, Kutsal Ana'ya oğluna tavassut etmesi için niyaz ediyorum ki Laura'yı bu dünyanın acılarından kurtarsın.

Kız kardeşinin durumunu ve koşullarını tamamıyla anladığına göre, bu hatıra defterinin bundan önceki cildini ya da ciltlerin bulmam gerekirdi ama onları arayacak zamanım yoktu.

Tavan arasında bir gümbürtü oldu. Tavana gözlerimi dikip dinlerken donakaldım.

Kapı aralığında duran Orson'un da bir kulağı dikelmişti.

Yarım dakika kadar başka bir ses gelmeyince dikkatim tekrar hatıra defterine yönelttim. Zaman geçiyor hissine kapılarak bütün defter rastgele okuyarak hızla karı tirdim.

Defterde yazılanların büyük bölümü, rahibin teoloji kuşukları ve ıstıraplarıyla ilgiliydi. Ona uzun zaman dayanma gücü veren imanını ve bu bunalımda eğer imanına çabucak sarılamazsa, tümüyle kendini kaybedeceğini gün be gün kendisine hatırlatmaya çabalamıştı. Bu bölümler acımasızdı ve işkence altındaki bir ruhu portresini okumak büyüleyici olabilirdi ama Ayışığı Körfezi Kasabası'na hastalık yaymış olan Wyvern fesat planıyla ilgili gerçekleri ortaya çıkaran bir şey yoktu bunlarda. Sonuç olarak bunları atlayıp geçtim.

Bir sayfa, sonra Peder Tom'un düzgün yazısının karalama halini aldığı birkaç sayfa daha buldum. Bu pasajlarda anlamsızlık, paranoya ve abartı vardı. Bu şatolar, saçmalamaya başlamak için yeteri kadar Scotch devirdikten sonra yazılmış olmalıydı.

Üstün yazı sanatçısının takıntılı bir şekilde tam olarak doldurduğu 5 Şubat tarih üç sayfa daha da rahatsız ediciydi.

İsa'nın merhametine inanıyorum. İsa'nın merhametin inanıyorum. İsa'nın merhametine inanıyorum. İsa'nın merhametine inanıyorum.

İsa'nın merhametine inanıyorum... O üç sözcük satırlar boyu tekrarlanmıştı nerdeyse iki yüz kere. Tek bir satırı bile aceleyle kaleme alınmış gözüküyordu; her bir cümle sayfaya o kadar titizlikle yazılmıştı ki, mürekkepli baskı yapılmış olsaydı, tüm yazının bundan daha bir örnek olduğu böyle bir

sonuç alınmazdı. Rahibin bu satırları yazarken duyduğu korku ve umutsuzluğu, gözlerim sözcükler üzerinde kayarken hissettim; sanki kağıda çalkantılı duyguları mürekkep ile dökülmüştü ki sonsuza kadar bu merkezden ışın gibi yayılsın.

isa'nın merhametine inanıyorum.

Şubat ayının beşinde vuku bulan hangi olay Peder Tom'u ruhsal ve duygusal uçurumun kıyısına getirmişti merak ettim. Ne görmüştü? Bu tutkulu ama keder saçan büyüü, Lewis Stevenson'un önce rahatsız olu sonunda zevk aldığı tecavüz ve işkence rüyalarına benzer bir kâbusu yaşadktan sonra mı yazmıştı.

Sayfaları çevirmeye devam ederken 12 Şubat tarihli ilginç bir yorum buldum. Rahibin hem kuşkucu hem de inançlı rolünü oynayarak Tanrı'nın doğası ve varoluş üzerine kendi kendisiyle tartıştığı uzun bir pasajın içinde saklanmıştı bu. Eğer gözüme bölük sözü takılmamış olsaydı bu satırları da atlayıp geçecektim.

Kendimi onların özgürlüğüne adadığım hu yeni bölük, bana muhakkak bir umut veriyor. Bu çünkü ilk bölüğün antitezi. Bu en son yaratıkların içinde hiçbir kötülük, ne gazap ne de şiddete susamıştık var...

Bir umutsuzluk ılgılığ dikkatimi defterden tavan arasına çekti. Bu acı ve korku dolu sözsüz feryat, he uğursuz, hem de öyle dokunaklıydı ki dehşet hissi, bir gong vuruşu gibi, içimde şefkat duygusuyla eşzamanlı yankılandı.

Ses bir çocuğun sesine benziyordu. Belki üç dört yaşlarında, kaybolmuş, korku ve tehlike içindeki bir çocuğun.

Orson bu ağlama sesinden o kadar etkilendi ki hızla yatak odasından koridora çıktı.

Rahibin hatıra defteri ceketimin cebine sığmayınca ben de blucinimin kemerinin altına, kalçamın üzerin sokuşturdum.

Köpeği izleyerek koridora çıktığımda onu tavan arasından sızan ışık ve gölgelere gözünü dikmiş vaziyette katlanan merdivenin altında buldum.

Anlam dolu gözlerini bana çevirdi ve eğer konuşabilseydi, biliyordum ki, "Bir şeyler yapmamız lazım," diyecekti.

Bu garip köpek sadece bir gizem filusunu barındıran bir kman değil, sadece bir köpeğin sahip olabileceğinden daha mükemmel bir akıl sergilemiyor, aynı zamanda hemen tanımlanabilecek ahlaki sorumluluk duygusun da sahip olduğu sık sık gözüküyordu. Bu olaylardan önce de, acaba reenkarnasyon batıl inancın ötesin geçen bir şey mi diye yarı ciddi merak ederdim. Çünkü Orson'un bundan önceki hayatında kendini adanmış

bir öğretmen, kendini işine vakfetmiş bir poks ya da bilge küçük bir rahibe olup, tüyleri ve kuyruğu ola küçültülmüş bir bedenle yeniden doğmuş

olduğunu düşünürdüm.

Kuşkusuz, bu doğa ile ilgili düşünüp taşınmak, Pi Kkck Ödül Yarışması'nın uçuk spekülasyonlar alanında olağanüstü başarı ödülü için adaylık yeterliliği kazandırdı bana. Kısa süre sonra anlayacağım gibi Orson'un gerçek orijininin, doğadışı olmasa bile, Pi Kkck ile heyecanlı bir işbirliği içinde hangi senaryoyu kurarsak kuralım hepsinden daha şaşırtıcı olduğu kanıtlanacaktı.

Yukarıdan ağlama sesi ikinci kez gelince Orson o kadar etkilendi ki üzüntüyle inledi. Feryat ilkinden daha da küçük bir çocuktan çıkmışa benziyordu.

Bunu başka bir ses izledi. Fakat ses o kadar kısık ki sözcükler seçilemiyordu. Bu sesin Peder Tom'a ait olması gerektiğini bilsem de teselli edici mi yoksa tehditkâr mı olduğunu ayırabilecek ölçüde sesi duyamıyordum.

Eğer içgüdüme güvenmiş olsaydım, papaz evinde hemen o anda kaçıp doğrudan eve giderdim. Kendim bir çaydanlık çay demleyip bir dilim ekmeğe kmon marmelatı sürer, merakımı erteleyerek bundan sonraki saatleri TV deki bir Jackie Chan filmine takılmış, kucağında Afgan battaniyesiyle kanepede geçilirdim.

Bunu yapamadım. Çünkü gururum, ahlaki sorumluluk duygumun köpeğiminkinden daha az gelişmiş olduğunu kabul etmemi engelledi.

Orson'a yanımda durup beklemesini işaret ettim. Sonra Peder Tom'un çalıntı hatıra defteri kalçamın üzerinde rahatsızlık verirken 9 milimetrelik Glock sağ elimde merdivenden yukarı çıktım.

Bir kuzgunun kafesinde çılgınca kanatlarını çarpması gibi, Lewis Stevenson'un hastalık rüyalarının izle nimleri de beynimde öyle kanatlanmıştı. Poks şefi torunu yaşındaki küçük kızlarla ilgili fanteziler kuruyordu ama şu anda duyduğum ağlama sesi, on yaşından da küçük bir çocuktan geliyormuş gibiydi. St. Bernadette'nin rahibi de, Stevenson gibi kişilik bölünmesi hasta lığına yakalanmış olsa bile, yine de rahibin avını on ya da daha büyük yaştakilerle sınırlamasını beklemem için hiçbir neden yoktu.

Merdivenin tepesine yaklaştığımda arkama dönüp baktığımda Orson koridorda durmuş gözünü yukarı dikmiş bakıyordu. Aldığı talimatla arkamdan yukarıya tırmanmaya kalkışmamıştı.

Orson emirlerim üzerinde tek bir alaycı kafa sallamasıyla ya da gözlerini devirerek yorum yapmamış, bir saatin yarıdan fazlasında ciddiyetle itaatkâr olmuştu. Bu kendini tutabilme, onun açısından elinde gelenin en iyisini yaptığının işaretiydi. Hatta yarım saatlik bir sınır aşımıyla bir Olimpiyat rekoruydu.

Papaz hücrelerinden kafama bir tekme yemeyi bekleyerek yukarı çıkmaya devam ettim. Peder Tom'un dikkatini çekmemek için demek yeterince sessiz davranmıştım ki onu alin kemiğimin altındaki sinüslerime bir tekme atmak için yukarıda bekliyor bulmadım.

Tavan kapağı küçük bir boş alanın ortasındaydı. Seçebildiğim kadarıyla çevresi çeşitli büyüklükteki karton kutular, eski mobilyalar ve teşhis edemediğim başka nesnelere oluşan bir labirentle çevriliydi. Tavan kapısının tam üzerindeki çıplak ampul yanmıyordu. Tek ışık evin ön tarafına düşen

güneydoğu köşesinden geliyordu. Dik durmam mümkünken geniş

tavan arasına ses sizce iki büklüm vaziyette girdim. Dik, Norman tarz çatı, kirişler ile başım arasında epeyce bir boşluk sağlı yordu. Işıkla ilgili bir kaygım yoktu ama delirmiş bir din adamının kafama ya da iki kaşımın arasına bir sopayla vurması, yahut kalbime bir bıçak sokması riskini hâlâ taşıyordum. Onun için de mümkün olduğunca dikkat çekmeme niyetindeydim. Bir yılan gibi karnımın üzerinde sürünme imkânım olsaydı tüm yolu iki büklüm vaziyette yürümek istemezdim.

Rutubetli hava zamanın kendisi gibi damıtılmış ve şişelenmiş gibi kokuyordu: Toz, karton kutuların eskimişlik kokusu, kirişlerde hâlâ kalan ham ağaç kokusu, dışkı kokusu, küçük ölü yaratıkların hafif leş kokusu belki de bir kuş ya da fare ışısız köşelerin birinde şu anda çürümekteydi. Tavan arası kapağının sol tarafına düşen labirente iki giriş vardı; birisi ortalama bir buçuk metre genişliğinde, diğeri ise bir metreden daha geniş değildi.

Yığınlarla dolu tavan arasına gitmek için geniş olan geçidin en direkt yol olduğu, bu nedenle de rahibin, tutsağın düzenli olarak gidip geldiği yolun bu olduğu -tabii eğer bir tutsak varsa-varsayımıyla sessizce dar geçide kaydım.

Labirente dönüp dururken Peder Tom ile tesadüfi karşılaşmayı değil de onu şaşırmış durumdayken yakalamayı tercih ediyordum.

Her iki tarafım da, bazısı sicimle, bazısı ise kol bantlarıyla bağlı kutularla doluydu. Yerlerinden sıyrılıp kalkmış kok bantları böcek antenleri gibi yüzüme sürtünüyordu. Elimin biriyle yoklayarak çok yavaş hareke ediyordum, çünkü gölgeler kafamı karıştırıyordu ve buseye çarpıp gürültü çıkaracak cesaretim hiç yoktu.

T şeklinde bir kesişme noktasına geldim ama yola hemen devam etmedim.

Nefesimi tutup bir dakika kadar etrafi dinledim, hiçbir ses duyulmuyordu.

Geçitte eğilip labirente sağa ve sola ayrılan bu yeni koridorları inceledim.

Sol tarafta, güneydoğu köşesindeki lamba ışığı öncekinden daha parlak geliyordu. Sağ taraf ise, benim geceyi seven gözlerimin bile sırları görmesine izin vermeyecek kadar zifiri karanlığa gömülmüştü. Bu karanlığın saldırgan bir sakininin, beni gözetlediği ve kol mesafesi kadar yakınımda üzerime atlamak için beklediği hissine kapıldım. Bütün trokerin köprülerin altında, habis cücelerin mağaralarda, gremlinlerin sadece motor içlerini mekân tuttuğuna, cinleri Bir anda bir çığlık yükseldi, o kadar tüyler ürperticiydi ki birden arkamı döndüm ve tabancayı karanlığa doğru uzattım. Devler, habis cüceler, gremlinler, kötü cinler, zombiler ve genetik değişime uğramış

psikotik sunak oğlanlarının hepsinin birden üstüme geldiğinde emindim.

Neyse ki tetiği çekmemiştim. Çünkü bu delilik anı geçince ağlama sesinin öncekiyle aynı yönde geldiğini kavradım: Güneydoğu köşesindeki ışıklı kısımdan.

Hayali gürükle çatışmak için arkamı döndüğüm sırada yaptığım gürültüyü örten bu üçüncü feryat, ilk ikisiyle aynı kaynaktan gelmişti. Fakat tavan arasının bu bölümündeyken duyduğum ses, aşağıda ikinci katta duymuş

olduğumdan farklıydı bu kez. Bir kere önceki gibi ıstırabı olan bir çocuğun sesine benzemiyordu. Daha da şaşırtıcı olan şey, uğursuzluk faktörü o kadar üst düzeyde ki, tüm şemaları aşırıyordu; sanki insan gırtlığından çıkan tuhaf bir müzikmiş gibi.

Merdivene geri dönüp gitmeyi düşündüm ama artı dönüş yapamayacak kadar derinlerdeydim. Tehlikedeki bir çocuğun feryadını duymuş olma ihtimalim az da olsa hâlâ vardı.

Ayrıca geri dönsem bile köpeğim korkmuş olduğumu anlayacaktı. Sadece aile ve dostların önemli olduğu bir dünyada o, en yakın üç arkadaşımın biriydi. Kaldı ki artık ailem de yoktu. Benim hakkımdaki fikirlerine çok değer veriyordum.

Sonundaki kutular yerini, istif edilmiş sepet örgüsü bahçe sandalyelerine, kamıştan yapılmış vernikli sepet koleksiyonu karmaşasına, yine bir sürü sandıkla kırık dökük bir gardıroba bıraktı. Gardırobun aynası o kadar kirliydi ki görüntüm gölge gibi bile yansımadı. Köşeyi döndüm. Şimdi Peder Tom'un sesini işitebiliyordum. Pürüzsüz tatlı bir sesle bir şeyler söylüyordu ama söylediklerinin tek kelimesini anlayamıyordum. Önümdeki örümcek ağının yüzüme sürtünüp yapışmasından ve hayalet öpücüğü gibi dudaklarıma dokunmasından kaçınarak içinden geçtim. Sol elimle yanaklarıma ve şapkamın siperliğine takılan ağları sildim. Havada uçuşan örümcek ağının acı mantara benzer tadı vardı; suratımı buruşturdu.

Gürültü çıkarmadan tükürmeye çalıştım.

İnsan nasıl Fareli Köyün Kavalcısı'na ran çaldığı müziğin arkasına takılırsa, ben de rahibin sesini izleme dür tüşüne karşı koyamıyor, üstelik tam o sırada, önceki yüzyıldan kalma küf kokusuyla tozun neden olduğu hapşırma isteğimi bastırmaya çabalıyordum.

Bir dönüş daha yapınca kendimi geçidin sonuncu kısa kolunda buldum.

Kutuların arasındaki dar geçidi bitiminde, binanın doğu kanadı olan ön taraftaki çatı altı, yüz seksen santimetre kadar dik biçimde yükseliyordu.

Kirişleri, destekleri ve çatının kuşaklı kirişini, sağ tarafta görünmeyen bir kaynaktan sızan kirli sarı bir ışık aydınlatıyordu.

Geçidin sonuna doğru sessizce yaklaşırken ayağımı altındaki döşeme tahtalarının hafifçe gıcırdadığını far ettim. Bu gıcırdama sesi, yüksek kaledeki sırada seslerden daha şüphe çekici ya da yüksek değildi ama yine de beni ele vermesi ihtimal dahilindeydi.

Peder Tom'un sesi gittikçe netleşiyordu ama yine de be altı sözcükten sadece birini yakalayabiliyordum.

Öteki ses tiz ve titrekti. Çok küçük bir çocuğun sesin hatırlatıyordu ama yine de böyle bir çocuğun sesine ta benzemiyordu. Bir çocuğun konuşması gibi müzikal değildi. Masumiyeti yoktu. Eğer söylediği bir şeyler varsa bile be anlayamıyordum. Dinledikçe uğursuzlaşan sesi uzun süre dinlemeye cesaretim yoktu ama yine de beni kısa bir an yerimde mıhlamıştı.

Geldiğim geçit, tavan arasının doğu kanadı boyunca uzanan bir geçitle son buluyordu. Bu uzun koridoru gözetleme tehlikesini göze aldım.

Sol taraf karanlıktı. Fakat ışığın sızdığı sağ taraf, papaz ile feryat eden tutsağını bulmayı umduğum, binanın güneybatı köşesiydi. Lamba köşenin sağ tarafında kaldığından görünmediği için güney duvarı boyunca bir dönüş

daha yapmak zorunda kaldım.

İki metreye yakın bu geniş geçidi takip ettim. Çatının burada aşağıya doğru keskin bir iniş yapması nedeniyle, bu kez gerektiği için yan çömelmiş

vaziyette yürüyordum. Sağ tarafımdaki eski mobilyalarla kutu yığınlarının arasındaki bir başka geçidin karanlık ağzını geçip köşenin iki adım berisinde durdum. Lambayla be nim aramda sadece istif edilmiş eşyalardan son bir bari kat vardı.

Aniden kıpırdanan bir gölge kirişlere ve önümde duvar biçimini alan çatı kaplamasına atladı: Ortasında kabaran püskülüyle diken gibi bacakları öyle yabancıydı k neredeyse korkudan çılgık atıyordum. Kendimi glock'a iki elimle sarılmış buldum. Sonra önümdeki bu görüntünün tek bir ağ ipliğın tutunmuş

örümceğin çarpılmış gölgesi olduğunu fark ettim. Örümceğin görüntüsü önümdeki yüzeye bu kadar büyük yansıdığına göre ışık kaynağına çok yakın olmalıydı. Acımasız bir katil için fazlasıyla diken üstündeydim.

Belki de ağızımdaki kustumuk kokusunu temizlemek için içtiğim kafeinli Pepsi'yi bu yüzden suçlamak gerekirdi. Birisini öldürüp tüydüğüm başka bir sefer duygusuz, randımanlı bir cinayet makinesi olma imajımı lekelemekten kaçınmak için kafeinsiz meşrubatı Vakum ile içmem gerekecekti.

Örümcek olduğunu anlayınca sakinleşirken sesin papazın söylediği her kelimeyi anlayacak kadar netleştiğini de fark ettim: "...canın acıyor, evet, elbette. Canın çok yakıyor. Radyo vericisini senden çıkardım. Onu çıkardım ve paramparça ettim. Artık seni takip edemeyecekler."

Beynimde hemen bir şimşek çaktı: Bu gece mezarlıkta dolaşan Jesse Pinn bu garip aleti elinde tutuyor elektronik sesleri dinliyor ve yeşil parlak ekrandan dataları okuyordu. Jesse beki ki bu yaratığa ameliyatla yerleştirilmiş radyo vericisinden gelen sinyalleri izliyordu. Bir maymun muydu bu? Yoksa maymun değil miydi?

Çok derinde değildi, diye devam etti rahip. "Verici derialtı yağ tabakasının hemen altındaydı. Yarayı sterilize edip diktim." Papaz içini çekti. "Keşke mümkün olsaydı da beni ne kadar anladığımı

bilebilseydim."

Peder Tom hatıra defterinde, bu yeni bölüğün üyelerinin, ilklerinden daha az zalim, daha az saldırgan olduğunu ve kendini bunların özgürlüğüne adadığını yazmıştı. Neden eskisinin tam tersi olan yeni bir grup ortaya çıkarılmıştı? Neden derilerinin altına yerleştirilmiş bir radyo vericisiyle dünyaya başıboş bırakılmışlardı. Tam anlamıyla anlayamıyordum. Ancak görünen ki rahip kendini zayıfların hakları için mücadele ede modern çağ

savaşçısı sayıyordu. Bu papaz evi de özgürlüğe çıkan yeraltı yolundaki özgürlüğe çıkan ana duraktı.

Pinn kilise bodrumunda Peder Tom ile çatıştığında elindeki portatif akanın, o yaratığın artık içinde olmaya vericiden sinyal alamadığına ve vericinin, bugünkü kaçaktan ameliyat yapılarak çıkarıldığına inanıyor olmalıydı. Oysa kaçak bu tavan arasında sağlığına yeniden kavuşmaktaydı.

Rahibin gizemli konuğu, sanki ıstırabı olan bir bebe gibi ağlıyor, din adamı da bir bebeğe hitap ediyormuş gibi sevgi dolu, mırıltılı bir sesle karşılık veriyordu.

Rahibin cenaze kaldıracısının karşısında ne kadar uysal olduğunu hatırlayıp bundan cesaret alarak son kut duvarına kadar olan birkaç metrelik mesafeyi de geçtim. Çatının eğimine göre dizlerimi bükmüş sırtımı son kutu sırasına vererek duruyordum. Buradan rahibi ve yanındaki yaratığı görmek için ışığın ve sesin kaynağı olan tavan arasının güney kanadına doğru sadece sağa eğilip kafamı çevirmek yeterli olacaktı.

Varlığımı beki etmekte tereddüt ediyordum. Çünkü rahibin hatıra defterindeki bazı garip yazılar aklıma geliyordu: Dengesizlik sınırındaki abartma ve paranoya içeren pasajlar; İsa'nın merhametine inanıyorum cümlesinin iki yüz kez tekrarı. Belki Jesse Pinn'e olduğu gibi her zaman uysal değildi.

Küf, toz ve eski karton kokusu şimdi, alkol, tentürdiyot, kaç ve deri dezenfektanı kokusuyla birleşmişti.

Öteki araklıta bir yerde tombul örümcek, lambanı ışığından uzaklaşmış

ağda sallanıyordu. Büyük gibi görünen örümceğin meyilli tavana düşen gölgesi, hızla küçüldü ve siyah bir noktaya dönüşüp sonra da yok oldu gitti.

Peder Tom hastasına güven vermeye uğraşıyordu: "Antibiyotikli toz, çeşitli penisilin türevlerinden oluşan haplar var bende ama etkili bir ağrı kesici yok. Keşke olsaydı. Bu dünya ıstırap demek, öyle değil mi? Gözyaşı deresi. İyileşeceksin. İyi olacaksın, söz veriyorum. Tanrı benim aracılığımla sana bakıyor."

St. Bernadette'nin rahibi bir aziz ya da habisti; Ayışığı Körfezi Kasabası'nda kalan aklı başında birkaç insandan biriydi ya da deliydi; karar veremiyordum.

yeterince

veri

yoktu.

faaliyetlerinin

içeriğini

anlayamıyordum.

Emin olduğum sadece tek bir şey vardı: Peder Tom akli başında ve doğru şeyleri yapıyor olsa bile, vaftiz töreni sırasında bebeği tutmasına izin verilmeyecek ölçüde onu akıl dışına çıkararak yeterince gevşemiş tel içeriyordu kafası.

Bendekiler ilkyardım ilaçları, dedi rahip hastasına, "çünkü ilahiyat fakültesinden sonra üç yıl Uganda'da görev yapmıştım."

Sanırım şimdi hastanın konuşmasını duyabiliyordum: Güvercin gurklaması ile kedi mırılaması arasında bir sesteki sanki.

İyileşeceğinden eminim, diye sürdürdü sözlerini Peder Tom. "Ama burada birkaç gün kalmaksın ki antibiyotiklerini verebileyim ve yaranın iyileşmesini izleyebileyim. Beni anlayabiliyor musun?" Asabi ve umutsuz anılar içeren bir ses tonuyla sordu tekrar: "Beni anlayabiliyor musun?"

Sağa doğru eğilip kutu duvarının önünden bakma üzereydim ki "Öteki"

rahibe cevap verdi. Öteki: Bu kadar yakın mesafeden on konuşurken duyduğum zaman kaçak hakkında düşündüğüm buydu. Çünkü ne bir çocuğun, ne de bir maymunun ne de Tanrının Büyük Yaratılış Kitabı'ndaki başka bir şeyin sesi olarak hayal edemeyeceğim bir sesteki bu.

Donakaldım. Parmağım tetiği sıkıyordu.

Kulağa kısmen küçük bir çocuk, küçük bir kız çocuğu sesi gibi, kısmen de maymun sesi gibi geliyordu. Hatta bir bakıma da pek çok sesin karışımı gibi geliyordu sanki yaratıcılık düzeyi yüksek bir Hollywood ses teknisyeni, ses masasının başına oturup dünya dışı bu yaratığa uygun bir ses yaratıncaya kadar hayvan ve insan seslerini karıştırmış gibiydi.

Öteki'nin konuşmasındaki asıl yapaylık, sesinde tonlama ve iniş çıkış, hatta sese şekil veren duygu ve içtenliğin olmayışından kaynaklanıyordu. Beni asıl sarsan şey ise bu sesin bir anlam'a sahip olduğunu algılamaktı. Bunlar anlamı olmayan hayvan sesleri değildi sadece. Kuşkusuz İngilizce değildi, tek kelimesi bile değildi; çok dil bilen biri olmadığım halde, herhangi bir yabancı dil olmadığından da emindim, çünkü hakiki bir dil olacak kadar karmaşık değildi. Ama yine de kabaca bir araya getirilen akıcı bir egzotik sesler diziniydi; küçük, çok heceden oluşan bir kelime hazinesine sahip bu dilde, güçlü fakat ilkel çaba, hızlı ritimler biçiminde kulağa geliyordu.

Öteki, iletişim kurmakta acılık bir umutsuzluğa kapılmışa benziyordu. Onu dinlerken sesindeki ıstırap yalnızlık ve özlemin beni duygusal bakımdan etkileme sine şaşırdım. Hayal ettiğim nitelikler bunlar değildi.

Bunlar ayaklarımın altındaki tahta, sırtımı dayadığım istif edilmiş kutular ve kalbimin göğsümü dövmesi kadar gerçektir.

Öteki ile rahip susunca köşeden başımı uzatıp bakamadım. Rahibin konuğu neye benziyordu bilmiyordum ama Orson ile körfezin güney burnunda karşı karşıya geldiğimiz, Bobby'ye eziyet eden ilk maymun grubundakiler gibi gerçek bir maymun olduğundan kuşkuluydum artık. Eğer bu bir makaka maymununa benziyorduyorsa, öbür maymunların uğursuz koyu sarı göz renginden daha çok ve büyük farklılıkları olurdu. Görebileceğim şey bende korku uyandırıyorluyorsa, bu korkunun laboratuvar imalatı Öteki'nin muhtemel korkunçluğuyla hiçbir ilişkisi yoktu. Göğsüm o kadar sıkıştıyordu ki, derinden nefes alamıyordum ve boğazıma tıkanan yumru yüzünden ancak çaba sarf edere yutkunabiliyordum. Korkum, bu varlığın bakışlarıyla karşılaşmak ve onun gözlerinde kendi yalnızlığımı, kaderimle mutlu olmak için, başarıyla inkâr ederek geçirmiş olduğum yirmi sekiz yıllık kendi normal olma özlemimi görmekten kaynaklanıyordu. Benim mutluluğu da herkesinki gibi kırılıyordu. Bu yaratığın sesinde korkunç bir özlem hissetmiştim.

Aldırmazlık ve sessiz bir tevekkülden bir inciye biçimlendirdiğim yıllardaki yakıcı özlemin benzeri vardı bu seste de. Öteki'nin gözleriyle karşılaştığım takdirde aramızda olacak titreşimin, o incinin kabuğunu kırıp bir kez daha beni zedelenmeye bırakacağından korkuyordum.

Titriyordum.

Hayat beni yaraladığı ve sevdiğim birisini benden aldığı zaman, acuru ve kederimi ifade edemememin ve bu cesareti gösterememin de sebebi bu.

Keder çok kolay umutsuzluğa yol açar. Umutsuzluğun verimli toprağında kendime acıma, filizlenip büyüyebilir. Kendim acıma duygusuna teslim olamam. Çünkü sınırlarımı sayıp dökerek, bunların üzerinde düşünerek kendime öyle derin bir çukur kazmış olurum ki oradan bir daha asla dışarı çıkamam. Hayatta kalmam için soğukkanlı bir piç olmam gerek. En azından ölümler için yas tutmaya gelince, yüreğimin etrafında kırılmaz bir kabukla yaşamalıyım. Yaşayanlar için sevgimi ifade edebiliyorum; kayıtsız şartsız onları kucaklayabiliyor, kırkabileceği kaygısını duymadan kalbimi verebiliyorum. Fakat babamın öldüğü gün ölüme ilişkin, krematoryuma ilişkin hayata ilişkin, bütün lanet şeylere ilişkin şaka yapmak zorundayım, çünkü kederden umutsuzluğa, orada kendime acıma çukuruna ve sonu delilik olan kaçınılmaz öfke, yalnızlık ve kendimden nefret cehennemine düşmeyi göze alamam, almayacağım. Ölümü fazla sevmiyorum. Onları ne kadar umutsuzluk içinde hatırlarsam ve onlar benim ne kadar aziz varlıklarım olurlarsa olsunlar, gitmelerine izin vermem lazım, hem de hızla.

Onları kalbimden atmam lazım, hatta daha ölüm yataklarında soğurlarken.

Aynı şekilde katil olmamı da şaka ya almam lazım. Çünkü bir adamı öldürmüş olmanın Lewis Stevenson gibi bir canavar olsa bile, gerçek anlamını uzun süre ve yoğun düşünürsem, o zaman çocukluğumun o kötü huylu küçük bok kafalarının bana da yattıkları gibi, gerçekten ucube miyim merakına düşme ye başlarım: Gece Sürüngen, Vampir Oğlan, Sürünge Chris.

Ölümle çok fazla ilgilenmemeliyim, ne sevdiklerimin, ne de hor gördüklerimin
ölümüyle.

Değiştiremeyeceğim
şeylerle

fazla

ilgilenmemeliyim. Doğum ve ölüm arasındaki bu fırtınada herkes gibi ben de dünyada büyük değişiklikler yapamam, sevdiğilerimi hayatlarında yalnızca kısmen küçük değişiklikler, umarım, yapabilirim; bu da ne olduğumla değil ne olabileceğimle, geçmişle değil gelecekle, bana gelişip serpilebileceğim tek ışığı sağlayan pırıl pırıl arkadaş çevremle olduğu kadar bile kendimle ilgilenmeden yaşamak anlamına gelir.

Köşeyi dönersem Öteki' yle yüz yüze gelip gözlerinde tümüyle kendimi görme fikri içimi ürpertti. Silah değil de beni tahrip edecek her şeyi geri çevirecek sanki bir haç ya da muskaymış gibi Glock'a sarıldım. Yine de harekete geçmeye zorladım kendimi. Başımı sağa doğru eğdim..ve kimseyi göremedim.

Tavan arasının güney tarafı boyunca uzanan geçit doğu kanadındakinden daha geniştir. Belki genişliği bir buçuk metre kadardı ve kontrplaktan döşemenin üzerinde, çatının alçalan tarafına sokuşturulmuş dar bir şilteyle bir battaniye duruyordu. Işık koni biçimli pirinç lambadan geliyordu. Şiltenin yanında bir termos, bir tabak dilimlenmiş meyve ve tereyağlı ekmek, bir kova su ve ilaç şişeleri, alkol, bandaj, katlanmış havlu ve kanla lekelenmiş

ıslak bir bez duruyordu.

Rahip ile konuşması sanki bir sihirli sözler fısıldanmış gibi yok olmuşa benziyorlardı.

Gerçi Öteki'nin sesindeki özlemle duygusal olarak etkilenip yerime mihlanmıştım ama yaratığın sesi kesildikten sonra kutu dizisinin arkasında bir dakikadan fazla kalmamıştım, hatta belki yarım dakika. Buna rağmen Peder Tom ile konuşması geçidin ilerisinde de görünmüyordu.

Sessizlik hüküm sürüyordu. Tek bir ayak sesi bile duymamıştım. Tahtada alışılacağı yerleşik hafif seslerden daha anlamlı ne en ufak bir gıcırta, ne de tıkırtı olmuştu.

Kayıp çiftin akıllı örümcekte oyun öğrenerek ağ sarılıp sonra da gölgelerin içinde siyah bir noktaya dönüştüğüne dair garip bir inançla çatının altındaki kirişlere baktım gerçekten.

Duvara yakın kalmam koşuluyla, dik durmama imkân verecek ölçüde başımın üzerinde boşluk vardı. Ben yine de savunma içgüdüsüyle çömelik yürüyordum.

Lambanın ışığı benim için tehlike oluşturacak kadar keskin değildi ve ışığın yönü benden uzağa doğru odaklanmıştı. Şiltenin yanında duran maddelere daha yakından bakmak için o tarafa doğru yürüdüm. Ayakkabımın burnuyla battaniye yığınına dürtükledim. Gerçi battaniyenin altında ne bulacağımı bildiğim yoktu ama bulduğum da sadece koca bir hiçbir şey oldu.

Peder Tom'un aşağı kata inip Orson'u bulacağından kaygılanıyor değildim.

Buradaki, tavan arasındaki işin bitirdiğini sanmıyordum. Dahası benim cinayet tecrübesi olan hayvanım bir delik bulur saklanır ve kaçmak için uygun zaman gelinceye kadar yere yapışıp beklerdi.

Papaz aşığı incek olursa, merdiveni kaldırıp tava arası kapağını da kapayabileceği geldi aklıma birden. Gerçi kapağı zorlayarak açar ve merdiveni de gevşetip indirebilirdim ama Cennet'den kovulduğu zaman Şeytan ve onun işbirlikçilerinin yaptığı kadar gürültü çıkarmadan bun yapamazdım.

Labirentin öteki girişine çıkan geçidi izlemek ve gideceğim yol üzerine Öteki ile papaza rastlama riskin göze almak yerine, tahtalara hafif hafif basmam gerektiğini kendime hatırlatarak gelmiş olduğum yoldan ger döndüm. Yüksek kaliteli kontrplak zeminin birkaç yerinde boşluk vardı ve birleşme yerleri çivilenmek yerine vidalanmıştı. Onun için acele ederken bile hemen he men ses çıkarmıyordum.

Kutu sırasının sonundan köşeyi dönünce, tombul Peder Tom bir iki dakika önce durup onları dinlediği yerdeki gölgelerin içinde belirdi. Üzerinde ayın kıyafeti ya da yatak kıyafet değil, terden ıslanmış gri bir eşofman vardı; sanki video eşliğinde jimnastik yaparak açgözlü dürtülerinden kurtulmuştu.

Seni dedi rahip beni tanıdığı zaman acı acı; öncede izin almadan bir büyücünün tebeşir pentagramından fırlamış şeytan Baal'mışım da, Christopher Snow değilmişim gibi. Benim bugüne kadar tanıdığım tatlı, neşeli ve iyi huyla papaz, belli ki kilisesinin anahtarını ikizi olan Şeytan'a verip Palm Springs'de tatile çıkmıştı. Göğsümü beyzbol sopasının ucuyla acıtacak kadar sertçe dürtükledi. XP'liler de fizik yasalarına tabi olduğuna göre, bu darbeye ben de sarsılıp sendeledim ve başımın arkasın bir kirişe çarptım. Büyük karakter aktörleri M.Emme Walsh ya da Rip Torn gibi yıldızlar görmedim ama başımın arkasındaki James Dean saçlarım yastık görevi yapmamış olsaydı bayılabilirdim.

Sopasıyla yine göğsümü dürtükleyen Peder Tom, "Sen! Sen!" dedi. Elbette bendim ve başkası olduğumu hiç iddia etmemiştim. Onun niçin, niye bu kadar öfkelenildiğini anlamıyordum.

Seni dedi yine yeni bir hamle yaparak.

Bu kez beni soluksuz bırakan sert bir darbe karnım isabet etti. Fakat sopanın geldiğini görmemiş olsaydı bu darbe çok daha sert olabilirdi. Çünkü Bobby'nin tavuklu takolarından kalanı zaten çıkardığım için, sop kamuna inmeden hemen önce karın kaslarımı sıkılmışım. Tek sonuç kasıklarımın göğsüme yükselen ani b acıydı; eğer Bobby'nin dediği gibi sokak kıyafetimin al tına zırhlı süpermen üniformamı giyinmiş olsaydım, bu darbeyi kahkahayla geçiştirmiş olurdu.

Glock'u rahibe doğrulttum ve tehditkâr bir şekilde hırladım ama o ya ölü korkusu olmayan bir Allah adamı ya da bir manyaktı. Daha güçlü vurmak için beyzbol sopasını iki eliyle tutarak kamuna vahşice saldırdı yine. Ben yana çekilip darbeyi savuşturdum ama başımı ham giriş tahtasına çarptım.

Beni asıl şaşırtan bir rahiple dövüşmekti. Bu kavga kalbimi koşturacak ve Bobby'nin blucinini sidik lekesiyle geri vermek zorunda kalma endişesini bana duyuracak kadar ürkütücü olsa da yine de gülünç gözüküyordu.

Seni Seni dedi öncekinden daha büyük bir öfkeyle.

Anladığım kadarıyla gittikçe şaşkınlığı artıyordu; sanki görüntüm bu tozlu tava arasında öyle

beklenmedik ve nahoştu ki şaşkınlığı, beyninde yıldızlar akıncaya kadar gittikçe hızlandı.

Yeniden saldırıya geçti. Eğer birden dönüp kaçmamış olsaydım bu kez isabet ettirecekti. Bu adam her şeye rağmen bir ninja suikastısı değil bir rahipti. Orta yaşlıydı ve kilosu da fazlaydı.

Beyzbol sopasını karton kutuların biline büyük bir güçlü indirdince kutuda delik açıldı ve kutu arkadaki boş da geçide devrildi. Güçlü bir savaşçının fiziğiyledllendirilmiş olmasa da, savaş sanatının temel prensiplerinin, acıklı bir şekilde, cahili de olsa, aziz babaya heyecan eksikliğiyle ilgili bir kusur bulanamazdı.

Onu vurmayı hayal edemiyordum ama beni sopaylaldrmesine de izin veremezdim. Tavan arasının güney tarafında, daha geniş ola geçitte duran lamba ve şilteye doğru geri dönüp uzaklaştım. Papazın sağduyusuna kavuşmasını umuyordum.

Aklının başına gelmesi yerine soldan sağa sopayı sallayıp havayı hışş sesiyle yarararak arkamdan geldi.

Sonra sopayı birdenbire sağdan sola sallamaya başladı ve her bir sallayışı arasında "Seni" diye bağırmaya devam etti. Karmakarışık saçları akıma düşmüştü. Yznke kadar dehşet de arpıtımış gibiydi. Burun delikleri açılmış her nefes alışında titriyordu. Tüm kelime hazinesin oluşturan "sen"

zamiri, patlama biçiminde ağzından çıkarken iki yanından da salyalar akıyordu.

Eğer Peder Tom'un sağduyusunun yerine gelmesini beklersem kesin kesilecektim. Eğer bir bir sağduyu kırıntısı kalmış olsa bile peder bunu yanında taşımıyordu. Bir yerlere, belki de azizlerin kemik parçalarıyla birlikte sandığa, kilitlenmif olarak kilisede bırakmıştı.

Bana yeniden saldırıya geçtiğinde, Lewis Stevenson'da gördüğüm hayvansı göz pırıltısının onda da olup olmadığını araştırdım. Çünkü o uğursuz pırıltının bir an için gözüme çarpması, şiddeti şiddetle karışmamı kaklı çıkarabilirdi.

Savaşıyor olduğum bir rahip ya da sıradan bir adam olmayıp bir ayağımı Alacakaranlık Kuşağı'nda olduğu anlamına gelirdi bu. Fakat böyle bir pırıltı göremedim. Belki Peder Tom da polis şefinin aklını başından alan aynı hastalıkta mustarıpti. Fakat eğeryleyse, polis kadar uçmuş gözükmüyordu.

Beyzbol sopasını dikkatimden kaçırmadan gerilerken ayağımla lambanın kordonuna takıldım. Yaşlanmakta olan şişko papaz için değerli bir kurban olduğumu kanıtlamak için sırtüstü düşüp kafamın arkasıyla zeminde güzelce davul aldım.

Lamba devrildi. Neyse ki ne söndü ne de ışığı direkt olarak hassas gözlerime düştü.

Peder Tom saldırırken ben dolaşık kordonu ayağımla silkeleyip kalamınzerinde geri çekilince sopası tahta zemine inmiş oldu.

İkinci tekil şahıs "Seni" li malum suçlamasıyla hücumu noktalarken bacağımı santimlerle kaçırdı.

Ona bu sözcüğü geri çevirip biraz isterikçe, "Sen!" dedim yolunun üzerinden kaçmaya devam ederek.

Bana sözüm ona saygı gösteren insanlar neredeydiler merak ettim. Biraz saygı gösterilmeye istekli olmanın da ötesine geçmişim ama Stevenson ile Peder Tom Eliot Christopher Snow Hayranları Cemiyeti'nde olmaya kesinlikle hak etmiyorlardı.

Rahip kan ter içinde soluk soluğa kalmasına karşın gücü olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Sırtını kamburlaştırmış, sanki kendini adadığı her zamanki köprü altı çalışmasından izne ayrılmış bir cücenin yuvar yuvar yürüyüşüyle üzerime geliyordu. Kasılan bedeni, sopayı tepesindeki kirişe çarpmadan başından yükseğe kaldırmasına izin verdi. Sopayı iyice yüksekte indirmek istiyordu, çünkü görünüşe göre benim kafatasıyla Babe Ruth'

oynamaya ve beynimi kulaklarımdan fişkirtmeye niyetlenmişti.

Gözünde pırıltı var ya da yok, gecikmeden bu ufak tombul herifi yok etmek zorunda kalacaktım. Onun yuvar yuvar cüce adımlarıyla üzerime geldiği hızla ben geriye kaçamazdım. Biraz isterik olsam da - kabul çok isterik - Vegas'taki en açgözlü bahisçinin bile hayatım üzeri ne bahse girmeyeceğini bilecek kadar olasılıkları ben de hesaplayabiliyordum. O panik ve korku içindeyken tehlike yaratacak baş döndürücü bir saçmalık duygusuyla, ona yapılacak en insani hareketin, erbezlerinden vurmak olacağı aklıma geliverdi. Çünkü dini yasak nedeniyle zaten evlenmeme yemini etmişti.

Neyse ki öyle özel bir bölgeye isabet ettirip usta bir nişancı olmamı kanıtlama fırsatım hiç olmadı. Glock'u sadece çömelmiş bedene doğru yönelttim ve parmağım tetiği sıktı. Lazer ışınını kullanacak hiç zaman yoktu.

Tetiği çekmeme fırsat kalmadan rahibin arkasındaki geçitte canavar gibi bir şey homurdandı ve hırlayan kocaman siyah bir yaratık rahibin sırtına atlayıp çığlık atma sına ve yerde sürüklenirken de beyzbol sopasını düşürmesine neden oldu. Bir an için Öteki'nin bir makaka maymunundan bu kadar farklı olması ve benim boğazıma atlamak yerine, Peder Tom'a, bakıcısı ve savunucusuna saldırması beni afallattı. Fakat kuşkusuz bu kocaman, hırlaya yaratık Öteki değildi: Orson'du.

Köpek rahibin sırtına çıkıp eşofmanının yakasın dişlerinin arasına aldı.

Kumaş yırtıldı. Orson öyle bir hırlıyordu ki Peder Tom'u gerçekten çok kötü hırpalayacağı korkusuna kapıldım.

Ayağa fırlayıp köpeğe onu bırakmasını söyledim.

Hayvan papazı yaralamadan, kana susamış gibi davrandığı halde bir sıyrık bile açmadan hemen itaat etti.

Rahip ayağa kalkmak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Başını yana dönük, yüzü karmakarışık, terli saçlarıyla yarı örtülü, öylece yatıyordu. Hızlı hızlı solurken hıçkırıklara boğuluyordu ve ü ya da dört

nefesinden sonra acı acı "Sen..." diyordu. Benim en baskıcı somlarımın karşılık veremese bile, Fort Wyvern'de ve Ayışığı Körfezi'nde neler olup bittiğine dair birçok cevabı yeterince bildiği belliydi. Yine de onunla konuşmak istemiyordum. Onunla konuşamazdım. Öteki'nin papaz evini terk etmemiş hâlâ burada, tavan arasının loş münzeviliği içinde olması mümkündü.

Onun Orson ve benim için ciddi bir tehlike teşkil ettiği ne inanmadığım halde, özellikle de Glock elimdeyken hiç görmemiş olmam nedeniyle onu bir tehdit olarak bir kenara bırakamazdım. Ne benim ona, ne de onun bana bu klostrifobik ortamda sezdirmeden yaklaşmasını istiyordum.

Öteki elbette sadece bir kaçma mazeretiydi.

Asıl korktuğum ise, Peder Tom'un somlarımın vereceği cevaplardı. Bunları duymaya istekli olduğumu sanıyordum ama anlaşılabilir bazı gerçekleri duymaya henüz hazır değildim. Sen Bir Allah adamı ama aynı zamanda da genel olarak iyi ve nazik olan bir insanın, olağandışı karanlık bir duygu olan nefretin, içinde uyandırdığı hırsıyla tek kelime söylüyordu. Basit bir zamiri, itham ve lanet kalıbına sokuyordu.

Sen.

Onun husumetini kazanmak için hiçbir şey yapmamıştım. Özgürlüklerini kazandırmak için kendini adanmış olduğu bu acınacak yaratıklara hayat veren ben değildim ki. Kız kardeşini ve muhtemelen kendisini hasta eden Wyvern'deki programın bir parçası da değildi ben. Bu demekti ki benden kişi olarak nefret etmiyor ama kimliğim nedeniyle nefret ediyordu. Evet, ben kimdim?

Annemin oğlu değilmişsem kimdim?

Roosevelt Frost'a göre -hatta Şef Stevenson'a göre annemin oğlu olduğum için bana saygı duyanlar vardı. Bir yandan da aynı bağlantıdan dolayı benden nefret ediliyordu.

Christopher Nicholas Snow, annesinin ona bir çiçek adını verdiği Wisteria Jane (Milbury) Snow'un tek çocuğu. Wisteria'nın doğurduğu Christopher, Disko Çağı'nın başlangıcına yakın bu çok parlak dünyaya geldi.

Pejmürdelik modası ve bunun uçan takipçileri döneminde doğdu; o sıralarda ülke büyük bir şevk içinde savaşa son veriyordu, en büyük korku sadece nükleer tahribattı.

Benim parlak zekalı ve sevecen annem, saygı göreceğim ya da yerileceğim ne yapmıştı?

Duygusal sarsıntı içinde yerde serilip kalan Peder Tom Eliot, bu esrarın cevabı biliyordu ve sükûnetin kazandığında da kesinlikle açıklayacaktı.

Bu gece vuku bulan olayların anahtarı olan soruyu sormak yerine hıçkırığa hıçkırığa ağlayan rahipten sarsakça özür diledim: "Özür dilerim. Ben...ben buraya gelmemeliydim. Tanrım. Dinleyin. Çok özür dilerim. Lütfen beni affedin. Lütfen."

Annem ne yapmıştı?

Sorma. Sorma.

Benim o sessiz somlarımın cevap vermiş olsaydı, zaten ellerimi kulaklarıma sıkıca kapatırdım.

Orson'a yanıma gelmesini söyledim ve labirentin içlerine doğru, cesaretim ölçüsünde hızla uzaklaştım. Bir tavan arasında değil de, sanki bir yeraltı mezarlığındaymışız gibi, geçit kıvrılıp dallara ayrılıyordu. Buralar hemen hemen karanlıktı ama karanlığın çocuğu olan bana, bu bir engel teşkil etmiyordu. Çabucak açtığım tavan arası kapağına geldik.

Orson tırmanmış olduğu merdiven basamaklarına şimdi ürpertiyle bakıyor ve aşağıya inmekte tereddüt ediyordu. Dört ayaklı bir akrobat olsa bile, dik merdivenden aşağıya inmek, yukarıya çıkmaya oranla çok daha zordu.

Tavan arasındaki kutuların birçoğu büyük olduğuna ve çok yer kaplayan mobilyalar burada saklandığına göre, ikinci kattaki ağır eşyayı yukarı çıkarmak ya da indirmek için bir kaldıraç sisteminin olduğu ikinci bir tavan arası kapağı mutlaka olmalıydı. Bunu araştırmak istemedim ama öte yandan, kırk kiloluk bir köpeği taşıırken, bir tavan arası merdiveninden geri geri tehlikesizce inebileceğime de aklım kesmedi.

Peder Tom geniş mekânın ta en ucundan bana "Christopher" diye sesleniyordu, pişmanlık dolu bir sesle, "Christopher, be kayboldum."

Karanlıkların ötesinden başka bir yerden Öteki'ni çocuk-maymun-bu dünya-dışı sesi geldi: Bir dil olmasına ulaşma çabası ve anlaşılacak çaresizliği içinde, özle ve bir buzul tarlası kadar kasvetli bir yalnızlıkla yüklü; ama aynı zamanda daha da kötüsü, asla ödüllenecek umursamaz bir umutla dolu.

Keder dolu, melemeye benzer ses o kadar dayanılmazdı ki Orson'u merdiveni denemeye itti ve başarması için bir denge unsuru oldu. Yan yoldayken de kalan basamakların üzerinden yere atladı.

Rahibin hatıra defteri kemerimin altından kalçamı üzerine kaydını.

Merdivenden inerken defter belkemiğimin ucuna dayanmış canımı acıtıyordu. Aşağıya iner inmez Glock sağ elimdeyken onu pantolonumun içinden çekip sol elime aldım.

Orson'la papaz evinden koşa koşa çıkmaya uğraşı yorduk. Kutsal Virgin köşesini geçerken erimiş mumun alevi bizim rüzgârımızla söndü. Alttaki hole indik, oradan üç dijital saatin olduğu mutfığa ve sonra da arka kapıdan verandaya ve nihayet geceye ve sise çıktık; çöküp derin sulara gömülmeden önce House of Usher'ın yıkılma anından kaçıyormuş gibiydik.

iki kez dönüp geriye baktım. Papaz arkamızda değildi.

Arkamızda başka hiçbir şey de görünmüyordu.

Yok edildiğini ya da zarar verildiğini bir ölçüde beklememe rağmen bisikletim bıraktığım yerde, mezar taşına dayalı duruyordu. Başına bir maymun işi gelmemiştir.

Noah Joseph James'e bir kelime bile söylemek için durmadım. Bizimki kadar altüst olmuş bir dünyada doksan-altı yıllık bir ömür, sadece birkaç saat önce olduğu gibi arzu edilir gözüküyordu.

Tabancayı cebime koyup hatıra defterini de gömleğimin içine tıktıktan sonra, yanımda bisikletim sıra sıra mezarların arasından koşmaya başladım.

Kaldırıma ulaştınca bisikletime atladım ve hızla pedalları çevirmeye başladım.

Sisi burğu gibi delerken, arkamda bulanık sisin içinde geçici bir tünel bırakıyordum.

Orson sincaplarla hiç ilgilenmiyordu. O da benim kadar St. Bernadette ile aramıza mesafe koymayı arzuluyordu.

Kaçmanın imkânsız olduğunun henüz bilincine varamadan birkaç blok kadar gittik. Kaçınılmaz gündeğümü, beni Ayışığı Körfezi'ni sınırlarına bağlı kılıyordu ve St. Bernadette papazının evindeki delilik kasabanın her köşesinde bulunacaktı.

Çok daha önemli bir nokta ise, dünyadaki en uza adaya ya da bir dağ

tepesine uçacak olsam bile, asla kaçılmayacak bir tehditten kaçmaya çalışıyordum. Nere ye gidersem gideyim korktuğum şeyi de yanımda taşıyacaktım: Bilme ihtiyacı. Annem hakkında sorular sorduğum zaman, korkum yalnızca alabileceğim yanıtlardan kaynaklanmıyordu. Çok daha temeldeki korkum, o soruları sormaktı. Çünkü o soruların yapısı, sonuç olarak yanıtlanır ya da yanıtlanmaz, benim hayatımı ebediyen değiştirecekti.

Palm Caddesi ile Grace Yolu'nun kesiştiği köşedeki parkta Orson ile bir banka oturmuş, mavi mermerde parlak bir yerküre sembolünün üzerinde dengede duran bir çift tavla zan, bunları üzerinde dengede duran çelik bir pala ve tümünün köpek kakasını andıran bronzda dökülmüş bir kaideye oturtulduğu bir heykel inceliyorduk.

Çevresinde hafif hafif kaynayan su fiskiyeleriyle çevrelenen bu sanat eseri, yaklaşık üç yıldır parkın ortasında duruyordu. Merak ettiren, öğretici olan ve meydan okuyan ama özellikle içyüzünü ele vermeyen bu yapıtı düşünerek pek çok gece burada oturmuştuk.

Önceleri anlamının açık olduğuna inanmıştık. Pala savaşı ya da ölümü temsil ediyordu. Tavla zan kaderi ifade ediyordu. Dünyayı temsil eden mavi mermer küre ise hayatlarımızın bir sembolüydü. Hepsini bir araya getirince insanlık durumuna ilişkin bir ifade buluyorduk: Biz kaderimizin kaprislerine göre yaşar ya da ölürüz ve hayatlarımız sadece soğuk rastlantılarla idare edilir. En alttaki bronz köpek kakası, aynı temanın minimalist bir tekrarıydı: Hayat boktur. Birinciye izleyen birçok analiz yapılabilirdi. Örneğin, pala, bir pala değil, hilal bir aydı. Tavla zarına benze formlar şeker küpleri olabilirdi. Mavi küre bizi besleye gezegenimiz değil, sadece bir bowling topu olabilirdi.

Bronz dökümü, köpek kakası dışında başka bir şey olarak anlamak mümkün değilse bile, çeşitli formların simgelediği şey, nerdeyse sonsuz sayıda yorumlama biçimine açıktı.

Bu yapıt ay, şeker küpleri ve bowling topu olarak yorumlandığında, aşın tatlı yiyerek akıllarımızı tahrip edip bedenlerimize ceza verecek ya da en yüksek sayıyı elde etmekte umutsuz olduğumuz halde bowling topunu atarken aşın bir çaba göstererek belkemiğimize asılacak olursak, yüksek düzeyli arzularımızın (aya gitme gibi) başarıya ulaşamayacağı konusunda bize uyanda bulunuyor olabilirdi.

Çevresindeki fiskiyelerle heykeli çevreleyen geni yürüyüş yolunun her bir cephesine dört tane bank yerleştirilmişti. O yüzden de heykeli her perspektiften seyretme olanağımız olmuştu.

Park lambaları zaman-ayarlı bir saate bağlıydı. Kasabanın kaynaklarını korumak amacıyla gece yarısı olunca hepsi sönerdi. Bu amaçla fiskiyelerin de suyu kesilirdi. Oysa hafif hafif serpişen sular insanı derin düşüncelere sevk ettiği için biz fiskiyelerin bütün gece akmasını arzu ederdik. Eğer XP

hastalığım olmasaydı bile yine de ışığı tercih etmezdim. Çevreden düşen ışık yalnız yeterli değil, aynı zamanda bu heykeli inceleyebilmek için de idealdi.

Şu anda da bu kalın sis tabakası, sanatçının hayal dünyasına hayranlığı ölçsüz biçimde artıyordu.

Bu anıtın dikilmesinden önce, Junipero Serra'nın basit bronzdan heykeli fiskiyelerin ortasındaki kaidesini üzerinde yüzyıldan fazladır duruyordu.

Junipero iki buçuk yüzyıl önce California Kızılderililer'i için gelen İspanyol bir misyonerdi; şu anda birer kamu zenginliği olarak tarih meraklısı turistleri mknatis gibi çeken ve birer nirengi noktası olan misyon binaların kura adamdı.

Bobby'nin babası ve bir grup fikirdaşı, bir din adamının heykelinin, kam fonlarıyla yaratılan ve yaşatılan bir parka uygun olmadığı gerekçesiyle Juniper Serra'nın kaldırılması için bir komite oluşturdular. Kilise ve devlet işlerini ayrılması. Amerika Birleşik Devletler Anayasası bu konuda son derece netti.

Wisteria Jane (Milbury) Snow arkadaşları için Wissyy benim için "Anne"bir bilim kadını ve rasyonalist olmasına karşın, Serra'nın heykelini muhafaza etmeye isteyen karşıt bir komite kurulmasına öncülük etti. "Bir toplum geçmişini sildiğinde, her ne nedenle olursa olsun," diyordu, "bir geleceği de olamaz."

Annem tartışmayı kaybetti. Bobby'nin ailesi kazandı. Kararın alındığı gece Bobby ile uzun arkadaşlığımızın en ciddi koşulları içinde buluştuk. Amacımız ail onurunun ve soya karşı kutsal sorumlulukların bizi acımasız ve ömür boyu sürececek bir kan davası gütmeyi ünlü Hatfields ve McCoys kan davası tarzında, en uzak kuzenin bile solucanlarla uyumaya gönderilinceye, birimiz ya da her ikimiz de ölünceye kadar-gerektirip gerektirmediğine karar vermektir. Kafalarımızı berraklaştırmak için yeterince bira tükettikten sonra hem uygun bir kan davası güdüp, hem de güzel bir denizin kıyıya gönderdiği büyük dalgalar dizisinde sörf yapma zamanı bulmanın imkânsız olduğuna karar verdik. Bikinili seksi kızlarla harcanabilecek tüm zamanın cinayet ve yaralamaya

harcanmasının hiçbir anlamı yoktu.

Cep telefonumdan Bobby'nin numarasını aradım.

Ses volümünü biraz yükselttim ki Orson her iki tarafın konuşmasını dinleyebilsin. Yaptığım şeyi fark ettiğimde Wyvern'deki projenin en fantastik olasılığını, hâlâ şüphelerim varmış gibi davransam bile, kanıtlarımı bir gerçek olarak bilinçsizce kabul etmiş olduğum anladım.

İkinci çalışta Bobby cevap verdi: "Git başımdan." "Uyuyor muydun?"

"Evet."

Hayat Bokrat Parkı'nda oturuyorum. "Bana ne!" "Seni gördüğümde beri bazı kötü şeyler oldu."

Tavuktu takoların üzerindeki salsa yüzündendir, dedi Bobby. "Telefonda bunu konuşamam." "İyi."

Senin için endişeleniyorum, dedim. "Çok tatlı."

Gerçek bir tehlike içinde bulunuyorsun Bobby. "Yemin ederim diş ipini kullandı anne." Orson, "Hadi canım sen de!" der gibi keyifle kafa salladı.

Şu anda uyandın mı? diye sordum Bobby'ye. "Hayır." "Bir kere gerçekten uyuduğunu hiç sanmıyorum." Biraz sessiz kaldı. Sonra, "Sen gittiğinden beri burada bir hortlak filmi oynuyor."

Maymunlar gezegeni mi? diye tahminde bulundum. "Çevremdeki üç yüz atmış derecelik bir ekranda." "Ne yapıyorlar?"

Şey işte o bildiğin maymun muzipliklerini. "Ya gözdağı?"

"Sevimli olduklarını sanıyorlar. Bir tanesi şu anda pencerede bana kıcımlı gösteriyor. "Evet ama sen mi başlattın?""

Anladığım kadarıyla tekrar dışarı çıkayım diye beni kızdırmaya çalışıyorlar.

Birden telaşa kapıldım. "Sakın çıkma." "Aptal değilim," dedi tersçe. "Özü dilerim." "Ben bir salağım." "Bu doğru."

Aptal ile salak arasında ince bir fark vardır. "Gayet iyi biliyorum bunu."

"Merak etmiştim de." "Silahın yanında mı?"

Tanrım, aptal olmadığımı sana şimdi söylemedim mi? "Güneş doğuncaya kadar bunu atlatabilirsek, yan güneş batıncaya kadar güvenlikte oluruz." "Şu anda çatıdalar." "Ne yapıyorlar orada?"

Bilmiyorum. Etrafı dinlemek için durdu. "En az iki tane var. İleri geri koşuyorlar. Belki de içeri girmek için bir yol arıyorlardır."

Orson banktan yere atladı. Bir kulağı telefona doğru dikelmiş ayakta duruyordu. Bobby için endişeleniyor havasındaydı. Eğer beni rahatsız etmeyecek olsaydı, kuçu kuçu numaralarını göstermeye pek istekli gözüküyordu.

Çatıda içeri girecek bir yol var mı? diye sordum Bobby'ye.

Banyoyla mutfağın baca delikleri bu piçlerin gireceği kadar geniş değil.

Bu kır evindeki diğer bütün konfor göz önüne alınacak olursa, bir şömineni olmayışı şaşılacak bir şeydi. Corky Colkis -önceki adı Toshno Tagawa-büyük olasılıkla şömineye karşı çıkmıştı. Çünkü jakuzinin ılık sularından farklı olan şöminenin taştan göbeği ve sert tuğlaları, çıplak plaj güzellerinden birkaçıyla birlikte olmak için ideal bir mekân oluşturmuyordu. Onun şehvet amacı sayesinde, şimdi maymunların içeri girebileceği uygun büyüklükte bir baca deliği yoktu.

Güneş doğmadan önce halletmem gereken biraz Nancyvari işler var.

"Sonuçta başarılı olacak mısın bari?"

"Bu işte müthiş başarılıyım. Sabah olunca gündüz Sasha'da geçirip sonra ikimiz birlikte akşama sende oluruz."

Yani yine akşam yemeği mi yapacağım?

"Biz pizza getiririz. Dinle beni, birimizden birimiz temizleyecekler sanıyorum. Bunu engellemenin tek yolu beraber takılmak. İyisi m sen gündüz uyu. Yarın gece orada, burunda korkunç şeyler olabilir."

Bunun üzerine bahse mi giriyorsun? "Hayır, bahis falan yok."

Nancy Drew kadar keyifli değilsin.

Artık ona yalan söylemeyecektim. "Hiçbir çözüm yok."

Fermuarı çekip kapatmanın ya da düğmeye basmanı hiç yolu yok. Burada olanlar her neyse, hayatlarımızı kalan kısmında bununla yaşamak zorunda olacağız.

Fakat sahile vuran devasa bir dalga olsa bile, belki biz bu dalgada sörf yapabilme yolunu bulabiliriz."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Mesele ne kardeşim?" "Şimdi söylemedim mi?" "Her şeyi değil."

Bazı şeyleri telefonda söyleyemeyeceğimi sana anlatmıştım.

Ben ayrıntıları konuşmuyorum. Seni konuşuyorum. Orson başını kucağıma koydu. Sanki onu okşayıp kulaklarının arkasını kaşımanın, benim için bir teselli kaynağı olacağını düşünüyor gibiydi. Ben de öyle ya tun. Bu her zaman geçerlidir. İyi bir köpek melankolinin ilacıdır ve Valium'dan daha iyi bir stres abadır.

Sakinmiş gibi davranıyorsun, dedi Bobby, "ama sakın değilsin."

Bob Freud, Sigmund'un piç torunu. "Kanepeye uzan öyleyse." Aslında kendi sınırlarımı yatıştırma girişimi içinde Orson'un tüylerini yatıştırırken içimi çekip, "Özetle, sanırım belki de dünyayı yıkan annemdi," dedim.

Ciddi misin?

Öyle değil mi?

Onun şu bilim şeyi mi? "Genetik."

Dünyada iz bırakmaya çalışmana karşı seni nasıl uyardığımı hatırla.

"Sanırım bu ondan çok daha kötü. Aklıma gelen, işin başlangıcında, belki ban yardım etmek için bir yol bulmaya çalışıyordu."

Dünyanın sonuyla ha?

Bizim bildiğimiz dünyanın sonu, dedim, Roosevelt Frost'un tanımlamasın hatırlayarak.

Beaver Cleaverin annesi kek yapmaktan daha fazlasını yapmadı.

Güldüm. "Sensiz bunların altından nasıl kalkardım kardeşim?"

Senin için yaptığım tek bir önemli şey var. "Nedir o?"

Sana bakış açısı öğrettim. Onu onayladım. "Ne önemli, ne değil." "Çoğu önemli değil," diye hatırlattı bana. "Bu bile mi?"

"Sasha'yla seviş. Deliksiz bir uyku çek. Yarın akşam süper bir akşam yemeği yer, birkaç maymunun kışına tekme atarız. Harika dalgalarda sörf yaparız. Bu günden itibaren bir hafta sonra annen, kalbinde sadece annen olarak kalacaktır eğer öyle olmasına izin vermek istiyorsan."

Belki, dedim şüpheyle.

Tutum, kardeşim. Bu her şey. "Bunu yapmaya çalışacağım."

Beni şaşırtan bir şey var ama. "Nedir?"

"Annen parktaki heykeli muhafaza etme mücadelesin kaybetmekten dolayı sahiden zıvanadan çıkmış olmalı."

Bobby bağlantıyı kesti. Telefonu kapattım ben de.

Bu gerçekten bilgece bir yaşam stratejisi miydi? Hayatı büyük çoğunluğunun ciddiye alınmamasında

ısrarla olmak. Katı bir şekilde, hayatı kozmik bir şaka olarak görmek. Hayata sadece dört kılavuz prensiple yaklaşmak: Birincisi, başkalarına mümkün olduğu kadar zarar ver; ikincisi, arkadaşların için daima orada ol üçüncüsü, sadece kendinden sorumlu ol, başkalarından bir şey isteme; dördüncüsü, hayattaki tüm zevkleri yakala.

Sana yakın olanların dışında kimsenin düşüncelerinin üzerinde durma.

Dünyada bir iz bırakmaya boş ver. Çağının büyük meselelerini görmemezliğe gel ve böylece sindirim sistemini geliştir. Geçmişte yaşamaya devam etme.

Gelecek için kaygı duyma. Şu anı yaşa. Varlık amacına inan ve onu keşfetme mücadelesi yerine, bırak hayatın anlamı sana kendiliğinden gelsin. Hayat sana güçlü bir darbe vurduğunda, kavga etmek yerin onu kabul et ama kahkahayla. Dalgayı yakala dostum.

İşte bu Bobby'nin yaşam tarzı, o hayatımda tanıdığım en mutlu ve mükemmel dengeye sahip insan.

Bobby Halloway gibi yaşamaya çalışacağım. Yüzmem gereken zamanda bazen çırpıyorum. Beklenti içinde çok zaman harcıyor, hayatın bana sürpriz yapmasına çok az izin veriyorum. Belki Bobby gibi yaşamak için yeterince gayret göstermiyorum ya da belki aşırı gayret gösteriyorum.

Orson heykeli çevreleyen havuza gitti. Gürültüyle suyu yalamaya başladı.

Belli ki suyun tadından ve serinliğinden zevk alıyordu.

Orson'un arka bahçede yıldızlara bakıp koyu bir umutsuzluğa düştüğü o temmuz akşamını hatırladım. Orson'un sıradan köpeklerden ne kadar akıllı olduğunu belirleyebileceğim hassas bir terazim yoktu. Çünkü onun zekâsı bir biçimde Wyvern projesi dahilinde artırılmıştı. Fakat ne olursa olsun Orson, doğanın şimdiye kadar bir köpek için amaçladığı anlama gücünün çok ötesinde bir algıya sahipti. Devrimci potansiyelini henüz anladığı, fiziksel yapısının belirlediği korkunç sınırla kavradığı -belki ilk kez-o temmuz akşamında, nerdeyse hak iddia eden umutsuzluk batağına batmıştı. Akıllı olmak ama konuşmasını mümkün kılan gırtlak yapısı ve diğer fiziksel araçlara sahip olmamak, akıllı olmak ama alet yapacak ya da yazı yazacak elleri olmamak, akıllı olmak ama aklını tümüyle ifade etmesine ebediyen engel olacak fiziksel bir ambalajın içinde hapsolmek: Bu bir insanın sağır, dilsiz ve kolsuz, bacaksız doğmasına benziyordu.

Orson'u şimdi şaşkınlıkla, cesaretini yeni bir hayranlıkla ve bugüne kadar dünya yüzünde hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şefkatle izliyordum.

Çenesinden damlayan suları yalarken keyifle sırtarak havuzdan geri döndü. Ona baktığımı görünce, dikkatim üzerinde olduğu ya da sadece bu garip gecede benimle birlikte olduğu için mutlu mutlu kuyruğun salladı.

Benim köpeğim tüm sınırlarına ve sonsuza kadar kederli olması için geçerli nedenleri olmasına karşın, Allah için Bobby Halloway olmakta benden daha başarılıydı.

K1 Bobby'nin bilgece bir yaşam stratejisi var mı? Ya Orson'un? Bir gün ben de onların felsefeleriyle yaşamak için yeterince olgunlaşmayı umut ediyorum.

Banktan kalkarak heykeli işaret ettim. "Bu bir pala değil. Ay da değil. Alice Harikalar Diyarında'nın görünmez Cheshire kedisinin gülümsemesi."

Orson dönüp sanat eserine gözünü dikti.

Tavla zarı değil. Şeker küpleri de değil, diye sözlerimi sürdürdüm. "Alice'i masalda aldığı bir çift büyüme ya da küçülme hapı."

Orson bununla ilgilendi. Videoda bu klasik masalın çizgi filmini seyretmişti.

"Dünyanın bir sembolü değil. Mavi bir bowling topu da değil. Büyük mavi bir göz.

Bunların hepsini bir araya getirirsen ne anlama gelir? Orson bir açıklama için yüzüme baktı."

"Bu Cheshire kedisinin gülümsemesi, sanatçını kendisine cömertçe para ödeyen saf insanlarla alay etmesi. Bir çift hap bu berbat şeyi yaratırken onu uçuran uyuşturucuyu temsil ediyor. Mavi göz kendi gözü. Öteki gözünü görememe nedeni, onu kırıyor olması. En alttaki bronz yığın, kuşku yok köpek kakası; eserde sert bir eleştiri olması amaçlanmış. Çünkü herkesin bildiği gibi, köpekler bütün eleştirmenlerin içinde en keski kavrayışa sahip olanlarıdır."

Orson'un enerjikçe kuyruğunu sallaması güvenilir bir göstergeyse, bu yorumdan çok büyük haz duymuştu. Heykeli her bir yanından incelemek için çeşmenin çevresini dolaştı.

Belki benim dünyaya gelmemdeki amaç, başka insanların kendi hayatlarını daha iyi anlamalarına yardımcı olabilecek evrensel bir anlam arayışı içinde hayatım yazmak değil; çok daha egomanyak olduğum anlarda bu benim benimsediğim bir misyondur. Dünyada minicik bir iz bırakmak için gayret göstermek yerine, belki dünyaya gelmemdeki tek amacın, olasılıkla, Orson'

avutmak olduğunu düşünmeliyim; sahibi değil, onu seven ağabeyi olarak; onu garip ve güç hayatını dolu dolu keyifle yaşaması için olabildiğince ödüllendirerek kolaylaştırmak. Bu da çoğu kadar anlamlı ve başka şeylerden daha yüce bir amaç teşkil eder.

Heykel üzerine yaptığım en son yorum Orson'u hoşnut ettiği gibi, ben de en azından onun kuyruk sallamasından keyif aldım. Kolumdaki saate baktım.

Şafak sökmesine iki saatten az kalmıştı.

Güneşin beni saklanmak zorunda bırakmasından önce gitmek istediğim iki yer vardı. İlki Fort Wyvern'di. Kasabanın güneydoğusundaki Grace Yolu ile Pal Caddesi arasındaki parktan bisikletle Fort Wyvern'e giden yol, hayvan kardeşimi yormamak için yavaş gitse bile on dakikadan az sürerdi. Otoban l'in altındaki su yolundan geçen kısa bir yol biliyordum. Suyolunun ötesinde, açık üç metre genişliğinde betondan bir drenaj kanalı vardı. Bu kanal yerin altından askeri üssün topraklarına

çıkıyordu. Üssün sınırları dikenli tel örgüyle çevriliydi.

Tel örgü boyunca -ve Fort Wyvern arazisinin altında-buraya izinsiz girenlerin yasalara göre cezalandırılacağına dair kırmızı ve siyah büyük uyan levhaları vardı. Suçlu bulunma durumunda en az para cezası on dola ve bir yıldan başlayan hapis cezası vardı. Ben bu gözdağına hiçbir zaman aldırmamıştım. Çünkü koşullarım nedeniyle hiçbir hakim bu ufak suç için bana hapis cezası vermeyeceğini biliyordum. İş oraya gelince on papeli bastırabilirdim.

Bir gece, bir buçuk yıl önce, Wyvern'in resmen tümüyle kapanmasından kısa süre sonra, drenaj kanalına ine yerdeki tel örgüyü kesmek için tel makası kullandım. Bu geniş yeni krallığı keşfetme fırsatı, karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcıydı.

Benim heyecanım size garip görünüyorsa -o sırada maceraperest bir çocuk değil, yirmi altı yaşında bir adam olduğumu düşündüğünüz için-o zaman siz ege arzu ederseniz bir uçağa atlayıp Londra'ya gidebilecek, aklınıza esince Puerto Vallarta'ya yelken açabilecek ya da Orient Ekspres'e binip Paris'ten İstanbul'a gidebilecek bir insansınız. Muhtemelen bir arabanız ve sürücü ehliyetiniz var. On iki bin nüfuslu bir kasabanın sınırla-içinde, sadece geceleri olmak üzere, her sokağını yatak odanız kadar içli dışlı tanıyacak kadar hiç durmaksızın gezmediniz. Belki siz bu nedenle yeni yerler ile yen deneyimler delisi değilsiniz. Onun için beni kendi halime bırakın.

Adını General Harrison Blair Wyvern'in adından alan Fort Wyvern Üssü, Birinci Dünya Savaşı'nda üs düzeyde donatılmış ve 1939'da eğitim ve destek üssü olarak hizmete girmişti. 544 kilometre karelik alanıyla Wyvern, California Eyaleti'nin ne en büyük, ne de en küçük üssüydü.

İkinci Dünya Savaşı sırasında burası tank okulu halin getirildi. Avrupa ve Asya cephelerinde kullanılan tan türü araçların bakım ve kullanma eğitimleri burada veriliyordu. Wyvern şemsiyesi altındaki diğer okullar tahrip, bombalama, sabotaj, topçuluk, sağlık hizmeti inzibattık, şifrecilik eğitimi ve binlerce piyade erine temel eğitim veriyordu. Üssün sınırları içinde bir ağır silahlar talim yeri, cephane ve mühimmat deposu görev yapan devasa bir sığınak ağı, bir havaalanı ve kasaba sınırlarının içinde olanlardan çok daha fazla bina vardı. Soğuk Savaşın doruk noktasındayken Wyvern' atanmış fiilen çalışan personel sayısı -resmi rakamlarla 36.400 idi. Bu personele bağlı yaşayan 12.400 kişi ve üsse iş yapan dört bini üzerinde sivil vardı. Askeri maaş bordrosu, yıllık yedi yüz milyon doları epeyce üstündeydi. Anlaşmalı çalışanlara ödenen miktar ise, her yıl için yüzelli milyon doları geçiyordu.

Wyvern, Defense Base Closure ve Realignment Komisyonu'nun tavsiyesiyle kapatıldığı zaman, kasaba ekonomisinden emilen paranın sesi o kadar yüksekti ki, yerel ticaret erbabı gürültü ve bebeklerin -sonuç olarak ihtiyaç duyacakları zaman gelince kolej eğitimi göremeyecekleri korkusundan-geceleri ağlamaları yüzünden uyuyamadılar. Kasaba ölçeğinde dinleyici potansiyelinin yaklaşık dörtte üçünü ve gece yarısı dinleyicilerinin tam yarısını kaybeden KBAY, personel sayısında indirim yapmaya zorlandı.

Sasha bu yüzde hem gece yarısından sonra Dj'lik, hem de gene yönetmenlik yaparken buluverdi kendini. Doogi Sassman ise her zamanki maaşıyla, haftada sekiz saatlik fazla mesai yapıp bun

protesto etmek için dövmeli pazularını çıkaramadı.

Elbette sürekli değil ama sık sık ihaleye çıkarılan en yüksek düzeyde güvenlik tedbirleri alınması gereken bina projeleri, Fort Wyvern'e iş yapan müteahhitlere sorumluluk getiriyordu. Güya bu müteahhitlerin çalıştırdığı işçilere gizlilik yemini ettiriliyor ve bu insanlar' hayat boyu bir dil sürçmesi halinde vatana ihanet suçuyla yargılanma riski altında kalıyorlardı.

Söylentilere göre Wyvern, askeri eğitim ve talim merkezi olarak şanlı tarihi nedeniyle, temel biyolojik-kimyasal savaş araştırma ünitesi olarak seçildi.

Kendi içinde bir bütün oluşturan biyolojik bakımdan güvenli, devasa bir yeraltı kompleksi tarzında inşa edilmişti.

Sözü edilen böyle bir etkinliğin geçerliliğine dair bir nebze bile delil görmemiş olmama karşın, on iki saattir cereyan eden olaylar göz önüne alarak bu söylentilerin altında yatan gerçeğin, bir kırıntıdan öte olduğunu varsayıyordum.

Terk edilmiş üssün sunduğu görüntüler, büyük olasılıkla sizde bile şaşkınlık ve sokulma duygusu uyandıracak ve insan çıgınlığının genişliğini düşündürecektir.

Fort Wyvern'in şimdiki halini, aynen Disneyland gibi, çeşitli alanlara bölünmüş bir lunaparka benzetiyordum; aradaki fark sadık köpeğiyle birlikte ne zaman isterse içeri kabul eden tek bir patron olmasıydı sadece.

Ölü Kasaba benim favorilerimden biridir.

Ölü Kasaba, Fort Wyvern'in gelişip başarılı olduğu zamanlar için değil, şu hali için ona taktığım isimdi. Burada aktif görev yapan evli personel ve bunların yakınlarının içinde yaşadığı üç binden fazla müstakil ev de dubleks villayı içeriyordu. Mimari olarak evlerin bu insanlara çekici olacak pek fazla özelliği yoktu ve her biri yandaki evin hemen hemen eşiydi. Çoğunluğu oluşturan genç ailelere minimum konfor sağlanmıştı. Bu aynılıklarına karşın yine de hoş evlerdi. İnsan boş odalarında dolaştığı zaman, sevişilen, kahkahalarla çınlaya ve arkadaş toplantıları yapılan bu mekânlarda hoş şeylerin yaşandığını hissedebiliyordu.

Askeri bir düzene göre planlanmış Ölü Kasaba'nın sokaklarında artık, yağmur oluklarına dolmuş çöp birikintileri ve dökülmek için rüzgârı bekleyen kurumuş ağaç yaprakları dışında in cin top oynuyordu. Yağmur mevsiminden sonra otlar hızla kahverengiye dönüşü ve yılın büyük bölümünde öyle kalırdı zaten. Fundalar tümüyle kurumuş ve ağaçların çoğu ölmüştü. Yapraksız dalları siyah gökyüzünde daha da siyahtı. Fareler evleri kendilerine mülk edinmişlerdi. Kuşlar yuvaların ön kapıların üst sövelerine yapmış, kakalarıyla verandalar boyamışlardı.

Bu yapıların ya gelecekteki bir ihtiyaç için bakımlarının yapılması ya da yerli bir edilmesi beklenirdi ama her iki çözüm için de para ayrılmamıştı.

Binaları materyalleri ve içlerindeki sabit aksamlar, onları kurtarın maliyetinden daha az değerdeydi. O nedenle de bunlardan kurtulmak için bir harekete girişilemezdi. Altın arama çağının terk edilmiş hayalet kasabaları gibi parça parça yıkılmaya terk edilmişti.

Ölü Kasaba'yı gezerken siz de olsanız, dünyadaki herkes kaybolmuş ya da vebadan ölmüş de dünya yüzünde tek başınıza kalmışsınız hissine kapılırdınız; veya delirirdiniz ve görmeyi reddettiğiniz insanlarla çevrelenmiş

olarak acılı bir tek-bencilik fantezisi içinde varlığını sürdürüyorsunuz; yahut ölmüş ve Cehennem'e gidip ebedi yalnızlık lanetiyle cezalandırılmışsınız.

Döküntü bir coyote ya da uzun dişleri ve öfkeli gözleriyle bunun av peşinde bir çiftini gördüğünüz zaman, bunlar gözünüze şeytan gibi görünürler ve ölümler diyarının tanrısı Hades fantezisine inanmak en kolay şey olur. Eğer babanız bir edebiyat profesörüyseniz, üç halkalı bir sirk gibi bir hayal gücüyle kutsanmış ya da lanetlenmiş olsanız bile, bu mekânı açıklayacak sayısız senaryo kurabilirsiniz.

Mart ayının bu gecesinde Ölü Kasaba'nın birkaç sokağından geçtim ama ziyaret etmek için durmadım. Sis buralara kadar ulaşmamıştı. Kuru hava kıyı boyundaki rutubetli bulanık havadan daha dikti. Ay gökyüzüne yerleşmiş, yıldızlar pırıl pırıl ve gece manzara seyretmek için idealdi. Adı Wyvern olan bu lunaparkta, tek bir diyarı tümüyle keşfetmek için bile, bu işe bir haftayı vakfetmeniz gerekirdi.

İzlediğimin farkına varmamıştım ama geçen şu bir kaç saatte öğrendiklerimden sonra, daha önce uğradığım yerlerde de, sürekli olmasa bile izlenmiş olmam gerektiğini biliyordum artık.

Ölü Kasabamın sınırlarının ötesinde sayısız baraka ve başka bina vardı. Bir zamanların ordu pazarı, berber dükkanı, kuru temizleyici, çiçekçi, fırın ve banka, güzellik salonu: tabelaları soyulmuş ve üzerlerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Ortaöğrenim yaşındaki asker veletleri, Ayışığı Kasabası'ndaki okula giderlerdi ama bir çocuk yuvası ile bir ilkokul vardı.

Üssün kütüphanesinde, The Catcher in the Rye adlı tepede kalan tek kitap dışında tüm kitaplar, örümcek ağı tutmuş raflardan sıyrılıp götürülmüştü.

Diş ve sağlık klinikleri. Bilmece gibi bir sözcük dışında, ilan bezinin üzerinde hiçbir şey yazık olmayan bir sinema. Bir bowling salonu. Artık içinde su olmayan çatlamış ve rüzgârın sürüklediği çöplerle dolmuş olimpik ölçülerde bir yüzme havuzu. Bir jimnastik salonu. Kapılardaki mandallar takılmadığı için rüzgâr estikçe uğursuz bir gıcırtyla içeri dışarı sallanan kapılarıyla boş at ahır. Yabani otların bürüdüğü bir beyzbol sahası.

Varılan bu nokta beni ilgilendirmiyordu. Bütün bunları geçip geçen sonbaharda Gizem Treni şapkamı bulmuş olduğum hangara benzeyen binaya doğru pedal çevirmeye devam ettim.

Bisikletimin arkasına takılı üç değişik ayarı olan bu fener vardı. Hangarın önünde bisikletten indim ve feneri bisikletten çıkarı aldım.

Orson Fort Wyvern'i bazen korkutucu bazen de büyüleyici bulurdu. Ama bu çok özel gece de onun

tepkisini önemsemesem yanımda yakınmadan dururdu. Bu kez korktuğu açıktı ama ne tereddüde kapıldı ne de sızlandı.

Büyük hangar kapılarından birinin ortasında, ufak tefe bir adamın girebileceği büyüklükte kilitli olmayan bir kapı vardı. Fenerin düğmesini çevirdim ve Orson da peşimde içeri girdim. Bu hangar havaalanına bitleştirilmiş değildi ve uça bakımının burada yapılmış olma ihtimali yoktu.

Tavan da, bir zamanlar yapının bir başından öteki başına gidip gelen ve şimdi olmayan bir vince ait raylar görünüyordu. Çok sayıda parçadan oluşan bu ray kompleksine bakarak vincin çok büyük ağırlıkta şeyler kaldırmış

olduğuna hükmettim. Hâlâ tavana monte edildiği gibi duran çelik destek plakalardan anlaşıldığı kadarıyla, bir zamanlar buraya muazzam mekanizmalar yerleştirilmiş olmalıydı. Başka bir tarafta zeminde tuhaf biçimli, içinde şimdi su olmayan kuyular vardı. Anlaşılmaz bir amaçla hidrolik bir mekanizma olarak yapılmışa benziyordu. Fenerin yalayıp geçen ışığı altında, ışık ve gölgeni ortaya çıkardığı geometrik şekiller, vinç raylarının üzerinde sıçramalar yapıyor, tıpkı bilinmeyen bir dilin kavramları gibi, duvarlarda ve kubbe şeklindeki tavanda desenler yaratıyordu.

Bu mekân boşaltılmış bir makine ya da bakım atölyesi değil, terk edilmiş

bir kilise izlenimi veriyordu. Yerde yağ ve kimyasal maddelerden kalan izler tütsü gibi koku çıkarıyordu. Soğuk sadece fiziksel olarak insanı içine işlemiyor, kutsallığı bozulmuş bir yermiş gibi ruhu da üşütüyordu.

Hangarın bir köşesindeki boşlukta merdiven ve bir asansör mekanizması ile artık asansör kabininin olmadığı yerde büyük bir shaft vardı. Emin olamıyordum ama binanın içini tümüyle tahrip edenler tarafından bırakılmış

bu son şeyler, bana başka bir bölüme geçiş olması gerektiğini düşündürdü.

Bu merdivenlerin ve asansörün, hangarda çalışan personelin çoğundan ya da bura dan geçip dönenlerden gizli tutulmuş olduğundan kuşkulandım.

Çelikten kapı çerçeveleri duruyordu ama kapı yol olmuştu. Fenerin ışığıyla merdivendeki örümcek ağlarını yırtarak, daha önceki uğramalarımız sırasında bırakmış olduğumuz ayak izleri dışında hiçbir izin bulunmadığı ince bir toz tabakasına basarak Orson ile aşağıya inmeye başladık.

Merdivenler yeraltında üç kata hizmet görüyordu. Bu katların her biri yukarıdaki hangardan hayli büyüktü. Koridor ve penceresiz odalar ağı, burada yapılan iş hakkında ipucu olabilecek her türlü alet edevat ve eşyadan dikkatle arındırılmıştı.

Havalandırma ve su pompalama sistemlerinin bile en küçük parçası yerinde bırakılmamıştı. Büyük bir titizli içinde yapılmış olan her şeyin kökünü kazıma işlemi ancak bu yerin amacını araştırmak isteyen birini, onların engelleme istekleriyle açıklanabilirdi. Burada yapılmış işin her türlü izini silerlerken, bu şekildeki hareket nedenlerinin kısmen utanç duygusu olduğuna, tamamen sezgi yoluyla

çalıştığım halde, inanıyordum.

Buranın daha önce sözünü ettiğim bir kimyasal-biyolojik savaş sistemi olduğuna yine de inanmıyordum. Biyolojik bir izolasyonun yüksek düzeydeki gereklerini göz önüne aldığımda, bu yeraltı kompleksinin Fort Wyvern'in daha uza bir köşesinde, bu kocama bölümlerden çarpıcı şekilde büyük ve daha titizlikle saklanmış ve toprağın çok daha derinlerine gömülmüş olması lazımdı.

Ayrıca bu sistem halihazırda yürürlükteydi.

Yine de, şu türden ya da bu türden tehlikeli ve olağandışı faaliyetlerin bu hangarın altından yürütüldüğüne ikna oldum.

İnsanın zihnini karıştıran bu kocaman bölümlerde birisi, en aşağıda olanı, henüz tozla kaplanmamıştı. Ortadaki bölüm koridorlar ve küçük küçük odacıklarla çevriliydi. Oval biçimli bu bölüm otuz altı metre uzunluğunda ve ucuna doğru daralan yer, en geniş kısmında on sekiz metre kadardı.

Duvarlar, tavan ve zemin eğimliydi ve burada insan kendini devasa bir yumurtanın boş kabuğunun içinde duruyormuş gibi hissedirdi. Havaya karşı izole edilmiş olabilecek bu yere küçük bir giriş vardı. Bu giriş kapı değil bir lombar ağızıydı. Bu dev yumurta duvarındaki tek açıklık bir buçuk metre çapındaki bu delikti.

Yüksek, eğik eşiğe doğru gidip Orson ile bu delikten geçtik ve ışığı çepeçevre duvarlarda gezdirince her zaman olduğu gibi yine şaşakaldım.

Dev yumurtanın iç duvarları, tavanı ve zemini, yumuşak çizgili, buzlu, belli belirsiz bir altın rengi olan yarı saydam, en az beş ya da yedi santim kalınlığında camla kaplanmıştı. Bu cam değildi. Çünkü sertçe vurulduğunda borumsu bir ses çıkarıyor ve kırılmıyordu. Dahası hiçbir yerinde cam tabakalarının birleşme izi yoktu. Bu tuhaf materyal çok parlaktı ve ıslak porselen kadar kaygan gözükmesine karşın odanın ortasına doğru yürürken ayağım kaymadı.

Benim lastik ökçeli ayakkabılarım pek gıcırdamıyordu ama Orson'un pençeleri zeminde el çanı gibi tink-ting diye sihirli müzikal bir ses yapıyordu.

Babamın öldüğü gece, gecelerin bu gecesinde, gece sonbaharda "Gizem Treni" şapkamı bulmuş olduğum bu yere, geri dönmek istemiştim. Şapka bu yumurtaya benzer odanın ortasında duruyordu ve hangarın altındaki tüm üç katın içinde unutulmuş tek nesneydi.

Burayı terk eden son işçi ya da denetimcinin şapkayı farkında olmadan unutmuş olduğunu düşünmüştüm.

Oysa şimdi, o ekim gecesinde, bilinmeyen kişilerin bu düzeni keşfetme gezisi yaptığının farkında olduklarını, bilgim dışında beni kattan kata izlediklerini ve sonunda bu şapkayı kesinlikle bulacağım yere bırakıp sıvışmış

olduklarını düşünüyordum. Eğer durum buysa gözüken o ki, bu hareketin amacı alay etme ya da kötü

niyet değil, bir selamlama, belki hatta iyilikti.

Sezgilerim bana Gizem Treni sözcüklerini annemin çalışmasıyla ilişkili olduğunu söylüyordu. Annem öleli yirmi bir ay olmuştu. Birisi bana bu şapkayı annemle bir halka oluşturduğu için vermiş olsa gerekti. Bu armağanı bana veren her kimdiyse, annemi takdir ediyor ve sadece onun oğlu olduğum için bana saygı duyuyor olmalıydı.

İnanmak istediğim işte buydu: Görünüşe göre, bu nüfuz edilemez fesat tertibine karışmış olanların içinde annemi kötülüğün başı olarak görmeyenler ve Roosevelt'in ısrarla vurguladığı gibi, saygı göstermeseler bile bana karşı dostça hisler besleyenler vardı. Bu işin içinde sadece kötü adamlar değil, iyiler olduğuna da inanmak istiyordum. Bizim bildiğimiz dünyayı tahrip etmek için annemin yapmış oldukları hakkında bir bilgi alacak olursam, bunu en azından annemin iyi niyetli olduğun inanmış kimselerden almayı tercih ederdim.

Gerçeği bana bakıp annemi gören ve lanetler savurarak Seni diye suçlayan insanlardan öğrenmek istemiyordum.

Kimse var mı? diye seslendim.

Sorduğum soru yumurta odanın her iki duvarında da sarmallar çizerek yükseldi ve her biri bir kulağıma olmak üzere iki ayrı yankıyla geri döndü.

Orson cevap beklercesine başımı salladı. Bu yumuşak ses, hafif esintinin suya fısıldadığı gibi odanın eğimli düzleminde oyalanıp durdu.

Her ikimiz de bir cevap alamadık.

İntikam için gelmedim buraya, diye açıklama yaptım. "Böyle şeyler arkamda kaldı."

Hiçbir ses çıkmadı.

"Kasaba dışındaki yetkililere gitmek niyetinde değilim artık. Yapılanlar he neyse çözüm için çok geç. Bunu kabul ediyorum."

Sesimin yankısı giderek azaldı. Yumurta oda su kadar yoğun olan uğursuz bir sessizlikle doldu.

Sessizliği tekrar bozmadan önce bir dakika kadar bekledim. "Ben ve arkadaşlarımla, Ayışığı Körfezi ile birlikte, nedeni iyi olsa bile haritadan silinmesini istemiyorum. Tüm istediğim anlamak." Kimse beni aydınlatmaya yanaşmadı.

Buraya gelmek zaten uzun bir film olmuştu.

Hayal kırıklığına uğramamıştım. Ne olursa olsun kendime hayal kırıklığı hissetme iznini pek vermiyordum. Hayat dersi sabırlı olmaktı benim için.

Bu insan yapımı koca mağaranın üzerinde gün doğum yaklaşmaktaydı ve ben de Fort Wyvern için

daha fazla zaman ayıramazdım. Cani güneşin krallığını bekleme için Sasha'ya gitmeden önce uğramam gereken bir ye daha vardı.

Fener ışığının, yerdeki yıldız galaksileri gibi pırıl pırıl parlatarak, altın rengi sarmallar boyunca karılmalar yaptığı göz kamaştırıcı zeminde Orson'la yürüdük.

Giriş lomberinden öte tarafa geçince babamın valizini bulduk. Hastanedeki soğuk hava odasından sonra geldiğim garajda, cenaze arabasının arkasına saklanmak için yere bırakmış olduğum valizdi bu.

Sadece beş dakika önce buradan geçmiştik ve valiz kesinlikle yoktu.

Bavulun etrafını dolaşıp etrafı ışıkla taradım. Ortalıkta hiç kimse gözükmüyordu.

Orson bavulun başında bekliyordu. Onun yanma döndüm.

Bavulu yerden kaldırdım. Boş olduğunu düşündürecek kadar hafifti. Sonra içinde bir şeyin hafifçe tımbırdadığını duydum.

Mandalları gevşetirken, bavulun içinde bir çift göz daha bulacağım endişesi yüreğimi mengene gibi sıktı. B korkunç imaja karşı koymak için, Sasha'nın güze yüzünü gözümün önüne getirdim. Kalbim tekrar çarpmaya başladı.

Kilidi açtığımda, bavuldan babamın giysilerinin, tuvalet malzemelerinin, kitaplarının ve diğer şeylerinin alınmış olduğunu gördüm.

Sonra bavulun bir köşesinde duran fotoğraf gözüme çarptı. Babam krematoryuma götürülürken, yanma koymak için söz vermiş olduğum annemin fotoğrafıydı bu.

Resmi fenerin ışığına tuttum. Çok güzeldi. Keskin zekâsı gözlerinde ışıltı parlıyordu.

Annemin yüzünde, simamın Sasha'ya neden güze görüldüğünü anlamamı sağlayan bazı yönler gördüm. Bu resimde annem gülümsüyordu ve tebessümü o kadar benimkine benziyordu ki. Orson da bakmak isteyince fotoğrafı ona doğru döndürdüm. Saniyeler boyunca bakışlarını bu imajda gezdirdi. Orson'un inceden inceye inlemesi, kederi ifade ediyordu. Biz, Orson ve ben kardeşтик. Ben Wisteria'nın kalbinin ve rahminin meyvesiydim.

Orson ise annemin aklının meyvesiydi. Orson'la bir kan bağımız olmasa bile, kandan daha önemli şeyleri paylaşıyorduk.

Orson tekrar inlemeye başladığında ona, "Öldü ve gitti," dedim, gelecek üzerin gün boyunca düşündüğü acımasız düşüncelerimi yansıtarak.

Fotoğrafa bir kez daha bakmaktan vazgeçerek gömleğimin cebine sokuşturdum.

Keder yok. Umutsuzluk yok. Kendine acıma yok.

Ne olursa olsun annem tümüyle ölmemişti. Benim ve Orson'un, belki de Orson gibi daha nicelerinin içinde yaşıyordu.

Başkaları tarafından insanlığa karşı suç işlemekle itham edilen annem, bizim içimizde yaşıyordu; Fil Adam ve garip köpeğinin içinde. Zamanlı bir tevazuyla, dün yanın bizim için daha iyi olacağını düşünüyordum. Biz kötü adamlar değildik. Bu yeraltı odasını terk ederken, duyup duymayacaklarını bilmesem de, niyetlerinin iyi olduğu varsayımıyla olsa da, fotoğrafı benim için her kim bıraktıysa ona, "Teşekkür ederim," diye bağırdım.

Hangardan çıkıp toprağa ayak bastığımda bisikletimin yerli yerinde durduğunu gördüm. Yıldızlar da bıraktığım gibi yerlerindeydi.

Ölü Kasaba'nın içlerine doğru, sonra da sisin ve daha fazlasının beni bekliyor olduğu Ayışığı Kasabası yönünde bisikletimi sürdüm.

Beyaz derin verandaları ve koyu renk ahşap kaplanmasıyla Nantucket tarzı ev, kıtanın fark edilmeden yana doğru yatması şuasında üç bin mil kayıp Pasifik'e bakan California tepelerine, tam buraya gelip konmuş gibi gözüküyordu. Yeryüzü şekillerine mantığın söylediğinden daha fazla uygun görünen ve yarı hektara yakın bir arazinin ön kısmında, çamları gölgesindeki konut, duvarlarının içinde yaşayan sevgi dolu ailenin sıcaklığını, zarafetini ve çekiciliğini dışarı sızdırıyordu.

Tüm pencereler karanlıktı. Fakat ışığın birkaç camda gözükmesi pek uzun sürmeyecekti. Rosalina Ramirez oğluna bol bulamaç bir kahvaltı hazırlamak için erkenden kalkardı. Manuel çift vardiyalı karakol işinden dönmek üzereydi; amiri Stevenson'un katliyle ilgili olarak fazladan çıkan evrak işinin onu geciktirmeyeceğini varsayıyordu. Manuel annesinden daha iyi bir aşçı olduğu için kahvaltısını kendi eliyle hazırlamayı tercih ederdi ama annesinin ona sunduklarını yer ve yine de övgüler düzerdi. Rosalina hâlâ uyuyordu; bir zamanlar oğluna ait olan büyük yatak odası şimdi onundu. Karısı oğlunu doğururken öldüğünden bu yana bu odayı kullanmamıştı Manuel.

Büyük arka bahçenin dibinde, ev gibi ahşap kaplamak, pencerelerinde iki yan açılan beyaz panjurlarıyla balıksırtı çatısıyla küçük bir ambar vardı. Bu mülk kasabanın en güney ucunda olduğundan ata binme yollarına ve açık tepelere buradan geçilerek gidilirdi; mülkün ilk sahibi buraya atla bağlardı.

Yapı şimdi Toby Ramirez'in kendisine camdan bir dünya kurduğu bir atölye olarak kullanılıyordu.

Yaklaşırken sisin içinden pencerelerde ışık gördüm.

Toby genellikle gündeğumundan önce uyanıp atölyeye gelirdi. Bisikletimi eski ambarın duvarına dayayıp en yakın pencereye doğru gittim. Orson ön ayaklarını pencere eşiğine koydu ve içeriyi birlikte seyretmeye başladık.

Toby'yi çalışırken seyretmeye gittiğimde genellikle atölyeye girmem.

Tavandaki floresan ışığı haddinde fazla parlaktı. Borosilicate cam bin iki yüz santigrat dereceyi

geçen bir ısıda işlendiği için, yalnızca benim değil, herkesin gözün zarar verebilecek yoğunlukta bir ışığı yayılır. Toby işine ara verirse ışıkları söndürür ve kıs bir süre sohbet ederiz.

Toby şimdi didymium camlı gözetleme gözlüğün takmış, Fisher Multi-Flame bekin önündeki cam şişirme tezgâhında çalışıyordu. Zarif, uzun boyunlu armut şeklindeki vazoyu biçimlendirme işini henüz bitirmişti ve cam hâlâ o kadar sıcaktı ki altın rengi ve kor gibi kıpkırmızıydı; Toby şimdi bunu tavlama işlemine tabi tutuyordu.

Cam işi parça aniden sıcak alevden kaldırılınca hızla soğur, gerilir ve çatlar.

Parçayı korumak için tavlama işlemi yapmak gerekir; yani cam belirli aşamalarla soğutulmaktadır. Alev, cam şişirme tezgâhına bağlı bir tüpten gelen saf oksijen ve doğal gazın karışımıyla beslenir. Soğutma işlemi sırasında Toby cam moleküllerinin sabit pozisyona geçmesine zaman vermek için azar azar ısıyı düşürüp oksijeni artırır. Cam üfürme sayısız tehlike içerdiği için Ayışığı Körfezi'ndeki bazı insanlar, Down sendromlu oğlunun, teknik bakımdan dikkat isteyen bu sanatı yapmasına izi vermesinden dolayı Manuel'i sorumsuz bulurlar. Ateşle gelen bir felaket olacağını düşünüp tahminler yürütürler ve halkın bir bölümü bunu sabırsızlıkla bekler.

Başlangıçta hiç kimse Toby'nin bu rüyasına Manuel'de daha fazla karşı olamazdı. Carmelita'nın birinci sınıf bu cam sanatçısı olan ağabeyi Salvador, on beş yıl boyunca ambarı atölye olarak kullanmıştı. Toby çocukken sayısız saatini dayısı Salvador'la geçirmişti; gözetleme gözlüklerini takarak ustayı çalışırken seyrederek, nadiren de tek parmaklı kevlar eldivenini giyerek bir vazo ya da bir kâseyi tavlama ocağına koyar ya da alırdı. Toby'nin yüzünde alık bir gülümseme ve boş bakışlarla onca saati birçok insana aptalca geçiriyor gözüktüğü sırada, meğerse doğrudan hiçbir şey öğretilmeden öğreniyormuş. Zihin özürülülerin başarıya ulaşmaları için genellikle insanüstü sabır sahibi olmaları gerekiyor. Toby günlerce, yıkarca dayısının atölyesinde oturarak izleme yoluyla yavaş yavaş cam işini öğrendi. Salvador iki yıl önce öldüğünde Toby -o şuada sadece on dört yaşın daydı- dayısının işine devam edip edemeyeceğini sordu babasına. Manuel bu isteği ciddiye almadı ve oğlunu bu imkânsız hayalinden yumuşakça caydırdı.

Babası bir sabah gündeğumundan önce Toby'yi atölyede buldu. Ateşe dayanıklı seramik tezgâhın en ucunda şişirilmiş cam kuğulardan bir aile duruyordu. Kuğuların yanında da yeni biçim verilip tavllanmış bir vazo vardı; uygun maddelerin hesaplı karışımı, yıldızlar gibi gümüşi ışık gizemli gece mavisini vermişti cama. Manuel bu parçanın Salvador'un yaptığı en iyi vazolarla eş değerde olduğunu hemen anladı.

Çocuk cam sanatının teknik yönünü dayısından kapmıştı ve zekâ geriliğine karşın kazadan kaçınmak için yapması gerekenleri bildiği açıktı. Öğrenilmesi mümkün olmayan çarpıcı bir yeteneğe sahip olmak için genetiğin büyüsü de işin içine karışmıştı. Sadece zanaatkar değil aynı zamanda bir sanatçıydı.

Sadece bir sanatçı değil, belki de bir sanatçının esin perisi ile zanaatkarın teknik bilgisinin kendisine kıyıya vuran dalga kolaylığıyla geldiği ebleh bir bilgindi.

Ayışığı Körfezi'ndeki hediyelik eşya dükkânları Carmel ve Cambria'da, Toby'nin ürettiği tüm cam eşyalar satılıyordu. Birkaç yıl içinde kendi hayatını kazarın duruma gelebilecekti.

Tabiat ana bazen sakat yarattıklarına böyle bir armağan sunar. Örneğin, bakın benim belli bir yetenekle cümleler ve paragraflar yaratma yeteneğime. Atölyede şimdi portakal rengi ışık alev aldı ve gü tavlama alevi dalgalar halinde kabardı. Toby armut bir çimli vazoyu aleve bir kararda tutabilsin diye tüm dikkatini çevirme işlemine vermişti.

Kaim boynu, yuvarlak omuzları, oransal olarak kıs kolları ve bodur bacaklarıyla, yerin derinliklerinde ateş bekleyen bir masal cücesi olabilirdi ancak. Kaşları aşağı doğru ve kalın, burun kemeri düzdü. Kulakları ise kafasına göre çok aşağıda ve bedenine göre çok küçüktü. Yumuşak yüz hatları ve gözkapaklarının kıvrımları yüzüne sürekli rüyadaymış izlenimi veriyordu.

Yüksek iş iskemlesinde sezgisel bir dikkatle cam parçayı oksijen alevinde çevirirken ışık, yüzünde titreşimle yapıyor, gözleri didymium camlı gözetleme gözlüklerinin arkasından görünmüyordu. Toby hiçbir şekilde ortalamanın altında gözüküyor, hiçbir şekilde formunda bir düşme olduğu izlenimi vermiyordu. Tam tersine yaratma eylemine kendisini vermiş ve yüksek formda gözüküyordu.

Orson bir uyan hırlaması çıkardı. Ön ayaklarını pencere eşiğinden çekti ve arkasını atölyeye dönerek gergin bir şekilde çömeldi.

Ben de arkama döndüğümde arka bahçeyi geçip biz doğru gelen gölgemsi bir şekil gördüm. Sis ve karanlığa karşın rahat yürüyüşünden onu hemen tanıdım. Manuel Ramirez'di: Toby'nin babası, Ayışığı Körfezi Kasabası Polis Karakolu'ndaki iki numara ama amirinin ateşle gelen ölümü nedeniyle geçici de olsa vekâleten en üst pozisyona geçecek adam. Her iki elimi de ceketimin cebine soktum. Sağ elimle Glock'a sarıldım.

Manuel ile ben dosttuk. Ona tabancayı rahatlıkla doğrultamaz ve kesinlikle ateş edemezdik. Tabii ki onun hâlâ Manuel olması şartıyla.

Stevenson gibi başka birisi olmamışsa. Bizden iki buçuk, üç metre kadar uzakta durdu.

Tavlama ocağından yandaki cama vuran portakal rengi ışıkta Manuel'in haki rengi üniformasını giymiş olduğunu görebiliyordum. Başparmağı tabanca kemerine takılı dursa bile, benim ceket cebimden Glock'u çekeceğim hızla o da kendi silahını çekebilirdi.

Senin vardiya bitti mi? diye sordum. Oysa bitmediğini biliyordum.

Manuel bana cevap vermek yerine, "Umarım bira tamales ve Jackie Chan filmi beklemiyorsundur gecenin bu saatinde," dedi. "Toby işe ara vermişse bir merhaba demek için uğradım."

Manuel'in kaygı nedeniyle, kırk yaş için fazlasıyla yıpranmış yüzünde dostça görünen doğal bir yön vardı. Bu Halloween ışığında bile gülümsemesi hâlâ hoş ve güven vericiydi. Görebildiğim kadarıyla gözlerindeki tek pırıltı, atölye camından yansıyan ışıktı. Gerçi bu ışık Lewis Stevenson'un gözlerinde görmüş olduğum hayvansı parlaklığın aynı geçici pırıltıların maskeleyebilirdi de.

Gergin oturan Orson gevşeyerek yeniden güven duydu ama yine de tetikteydi.

Manuel Stevenson'un için için kaynayan öfkesini ve elektrik enerjisini sergilemiyordu. Sesi her zamanki gibi yumuşak ve neredeyse müzikaldi.

"Telefon ettikten sonra karakola germedin."

Vereceğim cevabı düşündüm ve doğru yolu izlemeye karar verdim. "Evet, geldim." "Öyleyse bana telefon ettiğinde yakınlardaydın," diye tahmin yürüttü.

Köşenin tam öbür tarafındaydım. Kulağı küpeli dazlak adam kimdi?

Manuel de kendi cevabı üzerinde düşündü ve kendi doğrusuyla benim öncülüğümü izledi. "Adı Car Scorso."

Peki ama kimdir o?

Tümüyle pislik torbası. Bunu nereye kadar taşıyacaksın?

Manuel inanmamazlık içinde sessiz kaldı.

Bir mücadele başlatmıştım, diye kabul ettim. "Ama artık yenilmiş olduğumu biliyorum."

Bu yeni bir Chris Snow olsa gerek.

Buranın dışındaki yetkililerle ya da medya ile temas kursam bile durumu onları inandıracak kadar anlamış değilim.

Aynı zamanda elinde delil de yok.

"Sağlam hiçbir şey. Zaten temas kurmama izin vereceğini de sanmıyorum.

Araştırma yapılması için birisine ulaşısam bile, buraya ulaştıklarında benim ya da onları karşılayacak tek bir dostumun canlı kalmış olacağını sanmıyorum."

Manuel bir karşılık vermedi ama sessiz kalması ihtiyacım olan tüm cevabı veriyordu.

Hâlâ bir beyzbol meraklısı olabilirdi. Hâlâ country müziği, Abbot ve Costello'yu seviyor olabilirdi. O da benim kadar sınırlanmış olmayı anlıyor, o da benim gibi kaderin elini hâlâ hissediyordu. Beni hâlâ seviyor bile olabilirdi ama artık benim dostum değildi. Bana tetiği kendisi çekebilecek kadar hainleşmiş olmasa bile, başkası yaparken seyrederdi.

Üzüntü, daha önce hiç hissetmediğim bulantıya benze yapış yapış bir karamsarlık, yüreğimin tam ortasında toplandı. "Tüm karakol işbirliği içindeydi değil mi?" Gülümsemesi soldu. Yorgun

gözüküyordu.

Yüzünde öfke yerine bıkkınlık görünce anladım ki bana gerekenden fazlasını anlatacak. Suçluluk duygusunu parçalanmışlığı içinde sırrının tümünü saklayamayacaktı.

Annem hakkında yapacağı açıklamalardan birisini bildiğim kuşkusu içindeydim zaten. Bunu duymakta öylesine isteksizdim ki neredeyse kaçıp uzaklaşacaktım. Neredeyse... "Evet," dedi. "Tüm karakol."

Sen bile!

Ah, ben amigo, özellikle ben. "Wyvern'den gelen virüs her neyse sana da bu enfeksiyon bulaştı mı?"

Enfeksiyon sözcüğü yeterli değil. "Ama yeterince yakın."

"Karakolda herkese bulaştı. Ama bana değil. Bildiğim kadarıyla hayır.

Henüz değil."

O zaman onların belki hiç seçim şansları yoktu. Senin ise vardı.

İşbirliği yapmaya karar verdim, çünkü bundan gelebilecek iyilik, kötülükten çok daha fazlaydı.

Dünyanın sonunun gelmesinden mi? "Olanları telafi etmeye çalışıyorlar."

Wyvern'de, yeraltında bir yerlerde mi çözmeye çalışıyorlar? "Orada ve başka yerlerde, evet. Ve eğer bununla mücadele edecek bir yol bulurlarsa...o zaman işte, bundan harika şeyler doğacak."

Manuel konuşurken bir yandan da bakışları atölyenin camıyla benim aramda gidip geliyordu.

Toby, dedim.

Manuel'in gözleri yeniden bana döndü.

Bu şey, bu hastalık, adı her neyse...Bunu kontrol altına alabilirlerse bir anlamda Toby'ye yardım etmek için kullanabileceklerini umuyorsun.

Senin de bencil bir çıkarın var burada Chris.

Ambarın çatısından bir baykuş, Ayıışı KÖrfezi'ndeki herkese karşı kuşkusunu dile getirmek istemiş gibi kendi kimliğini belirten ötüşüyle peş

peşe tek sorusunu sordu.

Derin bir nefes alarak dedim ki, "Askeri amaçlar için annemin biyolojik araştırmada çalışmasının tek nedeni bu. Tek neden. Çünkü benim XP'mi tedavi edebilecek bir şeyin bu araştırmanın sonucunda ortaya çıkma şansı vardı." "Hâlâ da olabilir."

Bu bir silah projesi miydi?

"Annemi suçlama, Chris. Silah projesinin arkasında milyarlarca dolar var.

Silah dışı amaçlar için bu işle ilgilenme fırsatı eline hiç geçmeyecekti.

Haddinden fazla pahalı bir projeydi çünkü."

Doğru olduğu su götürmezdi. Annemin derin fikirlerini gerektiren bu kompleks araştırmayı finanse etmek için ihtiyaç olan dipsiz kaynak, silah projesi dışında hiçbir şeye tahsis edilmezdi.

Wisteria Jane (Milbury) Snow bir genetik teorisyeniydi. Düşünce ağırlığının onda, uygulama ağırlığının öbür bilim adamlarında olması anlamına geliyordu bu. O, zamanının çoğunu laboratuvarında geçirmezdi. Hatta bilgisayardaki sanal laboratuvarında bile çalışmazdı.

Onun laboratuvarı aklıydı ve aklın ötesinde donanımlıydı. O teori yapar ve onu rehberliğinde diğerleri onun teorilerini kanıtlamak için araştırma yaparlardı.

Annemin parlak zekâlı olduğunu ama olağanüstü parlak zekâlı olduğunu belki söylememiştim. Olağanüstü parlaktı. Dünyada herhangi bir üniversiteyi seçebilirdi. Hepsini onu elde etmeye çalışıyordu. Babam Ashdon'u severdi ama annemin gitmek istediği bir yere onunla giderdi. Hangi akademik çevre olursa olsun babam başarılı olurdu.

Annem benim yüzümden kendini Ashdon'la sınırladı.

Gerçek büyük üniversitelerin çoğu, ya büyük ya da orta büyüklükte kentlerde bulunuyordu ki buralarda gündüzleri Ayışığı Körfezi'nde olduğundan daha sınırlı olmazdım ama geceleri dolu dolu bir hayat yaşam umudum da olamazdı. Kentler günbatımından sonra bile çok parlaktı. Bir kentin birkaç karanlık bölgesi ise, bir delikanlının güneş batımıyla doğumu arasında bisikletiyle güvenlik içinde macera aramaya gideceği yerler değildi.

Benim hayatımın anlamını artırmak için kendi haya tınını azaltmıştı.

Bana potansiyelimi ortaya çıkarma şansı vermek için kendininkini arzusuyla bir kenara bırakıp küçük bir kasabanın sınırları içine kapanmıştı. Benim doğduğum yıllarda cenindeki genetik bozuklukları belirleyen testler henüz gelişmemişti. Ana rahmine düşmemi izleyen haftalarda XP'mi saptayan analitik metodlar yeterince gelişmiş olsaydı, belki de beni dünyaya getirmeme seçimini yapardı.

Dünyayı tüm güzelliği ve garipliğiyle ne kadar da seviyorum.

Fakat her şeye rağmen dünya benim yüzümden gelecek yıllarda daha da garipleşecek; ve belki de daha az güzel olacak.

Eğer ben olmasaydım akıl zenginliğini Wyvern'deki projeye yatırmayı reddedecek, yeni yollarda onlara asla kılavuzluk etmiş olmayacaktı. Şimdi kenarında durduğumuz uçuruma çıkan o yollardan

birini biz de takip etmiş

olmayacaktık.

Orson Manuel'e yer açmak için kımlıdayınca cam yaklaştı. Oğluna camdan bakarken daha fazla aydınlık düşen yüzüyle gözlerinde görebildiğim ışıltı vahşi değil, sadece güçlü bir sevgi ışığıydı.

Hayvanların zekâsını artırmak, dedim. "Bunun askeri alandaki uygulaması nasıl olacaktı?"

"Birincisi, düşmanın cephe arkasına gönderilecek, insan kadar akıllı bir köpekten daha iyi bir casus olabilir mi? Anlaşılması olanaksız bir gizlilik.

Ayrıca köpekleri pasaportunu da kontrol etmezler. Cephede köpek büke şif erine ne dersin?"

Belki de akıllı, olağanüstü güçlü ama aynı zamanda gerektiğinde vahşileşip kötü olabilecek bir köpek üretirsin. Böylece yepyeni bir asker türüne sahip olursun: Biyolojik olarak dizayn edilen, strateji kapasitesin sahip bir ölüm makinesi.

Zekânın beynin büyüklüğüne bağlı olduğunu sanıyordum.

Omuz silkti. "Ben sadece bir polisim."

Ya da beyin kıvrımlarının sayısına bağlı.

Belli ki başka şey keşfettiler. Zaten, dedi Manuel "Bunun öncesi başarılı bir çalışma var. Birkaç yıl önce, Francis Projesi denilen bir şey. Hayret verici bir akla sahip bir av köpeği. Wyvern operasyonu, bu projeden öğrenilenlerin üzerine inşa edildi. Wyvern'de sadece hayvan zekâsıyla ilgilenilmedi. Aynı zamanda insan zekâsının yükseltümesi ve sürüyle şey, bir çok şeyle ilgilenildi. Atölyede ellerinde kevlar eldivenleriyle Toby vazoya vermikütle yarı dolu bir kovaya koydu. Bu tavlama işleminin son aşamasıydı. Manuel'in yanında dururken, Birçok şey mi? Başka ne?" diye sordum."

"Sadece insandan insana değil, aynı zamanda türde türe de genetik materyal nakletme yolunu bularak insanın çevikliği ile hızını artırmak ve ömrünü uzatmak istiyorlardı."

Türden türe.

Kendimi, "Aman Tanrım," derken duydum.

Toby granül halindeki vermiküütün fazlasını, parçanın tümünü kaplayıncaya kadar üzerine döktü. Vermikülit mükemmel bir izolatördür.

Camın son derece yavaş ve sabit hızda soğumasını sağlar.

Roosevelt Frost'un söylediği bir şeyi hatırladım: Wyvern laboratuvarlarındaki tek deney süjeleri köpekler, kediler ve maymunla değildi, daha da berbatla vardı.

İnsanlar, dedim duygularım uyuşmuş halde. "Onlar insanlar üzerinde deney mi yapıyorlardı?"

"Askeri mahkemelerde cinayet suçuyla yargılanmış ve ömür boyu hapse mahkûm edilmiş askeri hapishanelerde yatan askerler. Bunlar ya orada çürüyüp giderler... ya da projede ye alarak belki ödül olarak özgürlüklerini kazanabilirlerdi."

Ama insan üzerinde deney... "Annenin bununla ilgili bir şey bildiğinde kuşkuluyum. Onun fikirlerin uyguladıkları alanların tümünü onunla her zaman paylaşmıyorlardı."

Toby pencereden sesimizi duymuş olmalıydı. Çünkü eldivenleri çıkardı ve bize bakmak için büyük gözetleme gözlüklerini yukarı kaldırıp el salladı.

Her şey kötü gitti, dedi Manuel. "Ben bilim adam değilim. Bana nasıl olduğunu sorma. Ancak işlerin kötü gitmesi sadece bir yönde değil, birçok yöneydi. Bu suratlarında patladı. Birdenbire beklemedikleri şeyle oldu.

Akıllarına gelmeyen değişimler. Deney hayvanları ile insanlardaki genetik yapı, arzu edilmeyen ve kontrol altına alınamayan değişimlere uğradı..."

Bir saniye kadar bekledim ama bana daha fazlasın anlatmayacağı belliydi.

Ona baskı yaptım: "Bir maymun kaçmıştı. Bir Makaka. Onu Angela Ferryman'ın mutfağında buldular."

Manuel'in bana çevrilen araştırmacı bakışları öylesin deliciydi ki kalbimin ta içini gördüğünden, her cebimde neler olduğunu ve Glock'un içinde kalan kurşun sayısını bile bildiğinden emindim.

Makakayı ele geçirdiler, dedi, "ama maymunu kaçışını insan yanlılığına bağlama hatasını yaptılar. Maymunun bırakıldığını, azat edildiğini anlamadılar.

Projede çalışan bilim adamlarından bir kaçının... dönüştüğünü fark etmediler."

Nasıl bir dönüşüm?

Dönüşüm...işte. Yeni bir şey. Değişim.

Toby doğalgağı kapattı. Fisher bek kendi alevini içine çekip yuttu.

Nasıl bir değişim? diye sordum Manuel'e.

"Yeni genetik materyali deney hayvanlarına ve mahkûmlara yerleştirmek için geliştirdikleri nakil siste mi her neyse...o sitem kendi başına yaşamaya başladı."

Toby bir floresan paneli dışında, ışıkların hepsini söndürdü. Kısa bir ziyaret için içeriye girebilirdim.

Manuel, "Başka türlerden alman genetik materyal projede çalışan bilim adamlarının bedenlerine, onlar bunun farkında olmadan taşınyordu.

Bazılarının hayvanlarla birçok ortak özelliğe sahip olmaya başladığı ortaya çıktı."

Tanrım!

"Belki çok fazla ortak özellik. Çeşitli...olaylar oldu.

Ayrıntıları bilmiyorum ben. Fazlasıyla kötüydü. İnsanlar öldüler.

Hayvanların tümü ya kaçtı ya da salıverildiler."

Bölük.

"Yaklaşık bir düzine kadar kötücül maymun, evet. Ama köpekler ve kediler de... dokuz da mahkûm vardı. "Şimdi bunlar hâlâ serbestler öyle mi?"

"Mahkûmların üçü, yakalama girişimi sırasında öl"

dürüldüler. Askeri polis bizden yardım aldı. İşte o zaman karakoldaki polislerin çoğuna hastalık bulaştı. Ancak diğer altı mahkûmla hayvanlar..

.bunlar hiç bulunamadılar."

Ambar kapısı açıldı ve Toby eşikte görüldü. "Baba sen misin?" Yürürken kafasını sallıyordu. Babasına doğru gelip ona sert bir şekilde sarıldı. Bana da sırıtarak, "Selam Christopher," dedi.

Selam Toby.

Selam Orson, dedi çocuk, çömelip köpeği selamlamak için babasını bıraktı.

Orson Toby'yi seviyordu. Okşamasına izin verdi. Bana uğra, dedi Toby.

Manuel'e, "Şimdi tümünden yeni bir maymunlar bölüğü var. İlki gibi kötücül değil. Yahut da en azından.. şimdilik değil. Hepsine radyo vericisi yerleştirilmesi, bilerek serbest bırakıldıkları anlamına gelir. Neden?" "İlk bölüğün yerini saptayıp haber vermeleri için. O kadar iyi saklanıyorlardı ki yerlerini tesbit etmek için yapılan tüm girişimler başarısızlığa uğramıştı.

Çaresizlikten bu plana başvuruldu. İlk bölüm üreyip çoğalmadan önce bir şey yapma girişimiydi bu. Fakat bu da başka sorunlar yaratmaktan başka bir işe yaramadı."

Öyleyse sadece Peder Eliot yüzünden değil.

Manuel bana gözünü dikip bir süre baktı. "Çok fazla şey öğrenmişsin öyle değil mi?"

Hem yetersiz hem de çok fazla.

"Haklısın. Sorun Peder Tom değildi. Bazdan onu arayıp buldu. Ötekiler birbirlerinden radyo vericilerin dişleriyle çıkardılar. Bu yeni maymunlar bölüğü..."

Bunlar saldırgan değiller ama çok akıllılar ve itaatsizler. Özgürlüklerin istiyorlar. Her ne pahasına olursa olsun. Orson'u kucaklayan Toby bana davetini tekrarladı: Bana uğra Christopher.

Ben henüz yanıt veremedim Manuel, "Nerdeyse gün doğuyor, Toby.

Chris'in evine gitmesi lazım." dedi oğluna.

Doğudaki ufuk çizgisine baktım ama gece karanlığı griye dönüyor olsa bile sis bunu görmemi engeldi.

Birkaç yıldır arkadaşız, dedi Manuel. "Onun için sana biraz açıklama yapma borcum vardı. Toby'ye her zaman iyi davrandım Fakat artık yeterince biliyorsun. Eski bir dost için doğru olanı yaptım. Belki çok fazla bile yaptım.

Şimdi evine git artık." Dikkatimi çekmede sağ elini kemerindeki tabancasına götürmüştü. Silahıma hafifçe vurarak, "Artık Jackie Chan filmleri seyretmeyeceğiz, sen ve ben birlikte."

Bana geri dönmem gerektiğini anlatmak istiyordu.

Arkadaşlığımızı sürdürmeye çalışmazdım ama ara sıra Toby'yi görmek için geri gelebilirdim ama o da olmazdı artık.

Orson'u yanıma çağırdım. Toby onu isteksizce bıraktı. "Belki bir şey daha var," dedi Manuel, ben bisikletimin gidonunu tutarken. "Zekâsı artırılmış

olan iyi huylu hayvanlar-kediler, köpekler ve maymunlar-orijinlerini biliyorlar: Annen...Belki annenin onlar için bir efsane olduğu söyleyenebilir...onların yaratıcısı...nerdeyse onların tanrısı gibi. Onlar senin de kim olduğunu biliyorlar ve sana saygı duyuyorlar. Hiçbirisi sana zarar vermez. Fakat ilk maymunlar bölüğü ve değişikliğe uğrayan insanların çoğu...Onlar dönüşmekte oldukları şey bir açıdan beğenseler bile, kaybettikleri şeylerden dolayı annenden nefret ediyorlar. Ve bu aşikâr nedenle yüzünden senden de nefret ediyorlar. Er geç hareket geçecekler...

sana karşı... senin yakın olduğun insanlara karşı."

Başımı salladım. Zaten ben de bu tahmine gör davranıyordum. "Ve sen de beni koruyamazsın öyle mi?"

Bana cevap vermedi. Kolunu oğluna doladı. Bu yeni Ayışığı Körfezi'nde aile hâlâ bir süre için önem taşıyabilirdi ama topluluk anlayışı kayıp gidiyordu artık. "Beni koruyamaz mısın, korumaz mısın?" diye merakla sordum. Bir sessizliğin daha geçişini beklemeden, "Cari Scorso'nun kim olduğunu bana söylemedin," dedim babamın bedenini Fort Wyvern'in uzak bir köşesini altında, hâlâ çalışır

durumdaki güvenli bir otopsi odasına götürmüş olan kulağı küpeli, dazlak adama göndermede bulunarak. "Scorso deney için imza veren ilk mahkûmlarda biriydi. Önceki sosyopatik davranışlarıyla ilgili genetik bozukluk teşhis edildi ve düzeltildi. Artık tehlikeli bir adam değil.

Scorso onların az sayıdaki başarılarında birisidir."

Ona dikkatle baktım ama gerçek düşüncelerini okuyamadım. "Bir otostopçuyu öldürdü ve adamın gözlerini çıkardı."

"Hayır. Otostopçuyu maymunlar bölüğü öldürdü.

Scorso yalnızca onu yolda bulup Sandy Kirk'e getirdi.

Bu ara sıra oluyor. Otostopçulara, sokak serserilerine... Her zaman bunlardan pek çoğu California kıyılarında dolaşırlar. Bu günlerde bunlardan bazısı Ayışığı Körfezinden öteye gidemiyor."

Sen de bununla birlikte yaşıyorsun.

Ben bana söylenileni yapıyorum, dedi soğukça.

Toby bana babasına meydan okuma tarzımdan üzüntü duyduğunu belirten bir bakış fırlatarak korumak istermiş gibi kolunu Manuel'e doladı.

Manuel, "Bize söylenileni yapıyoruz. Bu günlerde buradaki şartlar bu Chris. Bu işin sessizce sonuçlanmaya bırakılması karan çok yüksek bir düzeyde alındı. çok yüksek bir düzey. Farzet ki Amerika Birleşik Devletler başkanının kendisi bir bilim kurdu; farzet ki Roosevelt ve Truman, Manhattan Projesi için nasıl kaynak yarattıysa, Kennedy aya adam gönderme çabalarına nasıl kaynak bulduysa, o da genetik mühendisliğine büyük bir kaynak yatırmayı tarihe geçme fırsatı olarak gördü. Ve farzet ki o ve çevresindeki herkes -tabii ki onu destekleyen politikacılar da-bunun örtbas edilmesin karar verdiler." "Neler oldu?"

"Üst düzeydeki hiç kimse halkın öfkesini çekme riskin girmek istemiyor.

Belki sadece, kışlarına tekme yiyerek mevkilerinden olmak istemiyorlar.

Belki insanlık suç işlemiş olma ithamından korkuyorlar. Belki öfkeli kitle saldırılarında paramparça edilmekten korkuyorlar.

Demek istiyorum ki...hastalık bulaşan askerler ve aileleri...bunlar şimdi ülkenin dört bir yanındalar. Bunlar bu hastalığı daha kaç kişiye geçirdiler.

Sokaklarda panik olabilir. Tüm Amerika Birleşik Devletlerimi karantina altına almak için uluslararası bir hareket başlayabilir. Ve bu boşuna olacaktır.

Çünkü tepedeki güçler, eğer olay başlı başına bir müdahalede bulunulmazsa, kendi doğal akışı içinde cerayan edeceğini ve tepe noktasına varduktan sonra yok olup gideceğini düşünüyorlar.

Böyle bir şans var mı?"

Belki.

Böyle bir şans olduğunu sanmıyorum.

Omuzunu çekti ve bir eliyle Toby'nin gözetleme gözlüğünün bantından dışarıya taşıp dikilmiş saçlarını yatıştırdı. "Tüm insanlarda Lewis Stevenson'daki değişim semptomları görülüyor. İnsanlara olanla sınırsız çeşitlilikte. Kötü bir dönem geçirenlerin bazıları...hastalığı atlatıyorlar.

Değişim içindeler. Bu bir zelzele ya da bir kasırğa gibi bir olay değil. Bu bir süreç. Gerekli olsaydı Lewis'in icabına ben bakardım."

Kabul göstermeden, "Belki de düşündüğünden daha gerekiyordu," dedim.

Kimsenin böyle yargılarda bulunmasına izin veremem. Düzen ve istikrar olmalı.

Ama hiçbiri yok.

Ben varım, dedi Manuel.

Mikrobu senin de almış olup bunun farkında olmama ihtimalin var mı?

"Hayır. Böyle bir ihtimal yok."

Değişiyor olman ve bunun farkında olmaman mümkün mü? "Hayır."

"Dönüşüyor musun?" "Hayır."

Beni çok korkutuyorsun Manuel. Baykuş yine öttü.

Hafif ama hoş bir esinti, çorbamsı sisin içinde kepçe gibi dolaştı.

Evine git, dedi Manuel. "Biraz sonra ortalık aydınlanacak. "

Angela Ferryman'ın öldürülmesini kim emretti? "Evine git." " "Kim?" "Hiç kimse."

"Halka açıklamaya çalıştığı için öldürüldü sanırım.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını söylemişti bana. Dönüştüğü...şeyde korkuyordu."

Maymunlar bölüğü öldürdü onu.

Maymunlar bölüğü kimin kontrolündeydi?

Hiç kimsenin. Biz bile bulamıyoruz bu lanet olası hayvanları.

Yaşadıkları yeri bildiğimi sanıyordum: Kafatası koleksiyonunu bulduğum yerde, tepelerdeki drenaj kanalında. Fakat bu bilgiyi Manuel ile paylaşmayacaktım. Çünkü bu noktada benim en tehlikeli düşmanlarımı kimler olduğundan emin olamazdım: Maymunlar bölüğü mü, yoksa Manuel ve öteki polisler mi?

Maymunları Angela'nın arkasından hiç kimse göndermediyse onlar neden bunu yapsınlar ki? "Onların da kendilerine ait gündemleri var. Bazen bizimkiyle tutuyor. Onlar da dünyanın bunu bilmesini istemiyorlar. Onların gelecekları, yapılmış olanı yok etmekte değil. Onların gelecekları gelmekte olan yen dünyada. Angela'nın planlarını bir biçimde öğrendilerse o yüzden onun icabın baktılar. Bunun arkasında bir yönetici yok Chris. Tüm klikler var; İyi hayvanlar, habis hayvanlar Wyvern'deki bilim adamları, kötüye doğru değişen insanlar, iyiye doğru değişen insanlar. Birbiriyle rekabet halinde birçok hizip. Ve bu kaos iyi olmada önce kötü olacak. Şimdi evine git. Bırak bu işi. Angela'yı hedefledikleri gibi, birisinin de seni hedeflemesinden önce bırak bu işi."

Bu bir tehdit mi?

Manuel sorumu yanıtsız bıraktı.

Arka bahçedeki bisikletime doğru giderken Toby konuşmaya başladı: "Christopher Snow. Noel'de kar. Kar ve Noel Baba. Noel Bab ve kızak. Karda kızak. Noel'de kar. Christopher Snow." Masumane bir neşeyle kahkaha atıyor, bu acemi sözcük oyunuyla eğleniyordu. Beni şaşırtmaktan memnu olduğu aşikârdı.

Benim tanıdığım Toby Ramirez'in, bunun gibi basit bir sözcük çağrışımı oyununa yeteneği yoktu.

Manuel'e, "Onlarla işbirliği yapmanın karşılığını ödemeye başladılar öyle değil mi?"

Toby'nin bu yeni sözel yeteneğini göstermesi karşısındaki vahşi gururu öylesine dokunaklıydı ve öyle derin bir hüznü içeriyordu ki yüzüne bakamadım.

"Sahip olmadığı bütün bunlara karşın o her zaman mutluydu, dedim Toby için. "O şimdi bir amaç ve bundan dolayı doyum buldu. Ya onu şimdi içinde bulunduğu durumdan, memnun olmadığı bir noktaya kadar götürüp...ama onu tamamen normal hale getiremezlerse?"

Getirirler, dedi Manuel, iddianın kanıtı olamayacağı için bir ölçüde inançla, "Getirirler," diye tekrarladı. "Bu kâbusu yaratan aynı insanlar mı?" "Bu işin sadece karanlık tarafı yok."

Papaz evinin tavan arasındaki konuğun acıklı iniltilerini, sesindeki melankoliyi, kedi ayaklamasına anlam vermek için gösterdiği umutsuz çabadaki müthiş arzuyu düşündüm. Orson'un o yaz gecesinde yıldızların altındaki umutsuzluğunu düşündüm.

Tanrı yardımcın olsun Toby, dedim. Çünkü o benim arkadaşımdı. "Tanrı seni korusun."

Tamı kendi şansını kullandı, dedi Manuel. "Bundan sonra biz kendi şansımız yaratacağız."

Buradan hemen uzaklaşmam lazımdı. Şafak sökme üzere olduğundan değildi sadece. Arka bahçedeki bisikletime doğru yürümeye başladım yine.

Evi geçip sokağa çıkıncaya kadar koşuyor olduğumun farkına varmadım.

Geriye dönüp Nantucket tarzı eve baktığımda he zaman olduğundan farklı gözüktü bana. Hatırladığımdan daha küçüktü. Sıkıştırılmış gibi. İtici.

Doğuda gümüşi bir solgunluk dünyanın üstünde biçimleniyordu. Ya güneş ışığı sızıyordu ya da Kıyamet kopuyordu.

On iki saat içinde babamı, Manuel ve Toby'nin arkadaşlığını, masumiyetimin çoğunu ve hayallerimi kaybetmişim. Önümde çok daha fazlasının, belki daha kötü kayıpların olacağına ilişkin dehşet verici duyguyu etkisi altındaydım.

Orson'la birlikte buradan Sasha'nın evine doğru hızla kaçtık.

Sasha'nın evi KBAY'a aitti ve radyo istasyonunun gene yönetmeni pozisyonu dolayısıyla ona lojman olarak verilmişti. Çatı pencereleri, saçaklar, çalı altındaki üçgen duvarların tümü, pencere ve kapı çevreleriyle veranda parmaklıklarının ince bir ahşap işçiliğiyle zenginleştirilmiş olduğu iki katlı Victorian tarzı bir evdi.

Ev istasyonun renklerine boyanmamış olsaydı bir mücevher kutusuna benzeyecekti. Duvarlar kanarya şansı rengindeydi. Kepekler ve veranda parmaklıkları mercan pembesiydi. Diğer tahta işlerinin hepsi tam olarak yeşil limon tartı rengindeydi. Margaritas ve pina coladas'da kafayı bulmuş

bir grup Jimmy Buffet tutkunu uzun bir hafta sonu partisi şuasında burayı boyamış gibi bir sonuç çıkmıştı ortaya.

Sasha evin bu rengârenk dış görüntüsüne aldırılmaz.

Kendisinin belirttiği gibi, evin dışında değil içinde yaşıyor.

Derin arka veranda camla kapatılmıştı. Soğuk aylarda elektrikli bir ısıtıcı yardımıyla Sasha burayı şifalı o serasına çevirmişti. Masalarda, banklarda ve sağlam metal raflarda duran yüzlerce toprak çömlek ve plastik tepsi içinde tarkun, kekik, melekotu, ararot, frenkmaydanozu, kakule, hindiba, kişnişotu, tatlı maydanoz, nane, çördük, melisa, fesleğen, güveyotu, sığırkuyruğu, dereotu, rezene, biberiye, san papatya, solucan otu yetiştirir. Sasha hafif kokulu, harika karışımlar elde etmek için bu otları yemeklerde kullanır ve öksürüğü umulmadık ölçüde azaltmaya yarayan sağlık çayları kaynatır.

Ben anahtar taşıma sıkıntısına girmem. Sedefotunun sarımsı yapraklarının altına, karakurbağa biçimli bir çömleğin içine bir yedek anahtar koyar.

Doğuda öldürücü güneş tanyerini ağartırken ve dünya cinayet rüyalarına hazırlanırken ben Sasha'nın

evine sığındım.

Mutfağa gidip hemen radyoyu açtım. Sasha hava raporu vererek programının son yarım saatine girmişti. Hâlâ yağmur mevsimindeydik ve kuzeydoğudan fırtına geliyordu. Akşamüstü yağmur yağacaktı.

Sasha eğer otuz metrelik dalga ve lavların nehirler gibi aktığı volkanik bir patlama tahmini yapmış olsaydı bile bunu da memnuniyetle dinlerdim.

Onun pürüzsüz hafif gırtlaktan radyo sesini duyduğum zaman, dünyanın sonuna yaklaştığımız bu sabah bile kocaman aptal bir gülümseme gelip yüzüme oturuyor, eşzamanlı olarak yatışıp tahrik olmamın dışında elimden bir şey gelmiyordu.

Pencerenin ötesinde gün ışıırken Orson doğrudan doğruya bir köşede lastik bir paspasın üzerinde dura bir çift sert plastikten kâseye doğru yürüdü. Her birini üzerinde adı yazılıydı: Nereye giderse gitsin. Bobby'ni kır evine ya da Sasha'nın evine gitsin Orson ailedendi.

Yavruyken köpeğime bir sürü isim verildi ama belli bir düzende tekrarlanan bu adların hiçbirine karşılık verme eğilimi göstermedi. Videoda Orson Welles filmlerini seyrederken hayvanın bunlara ne kadar dikkatini verdiğini- özellikle Welles'in görüldüğü sahneler aktör-yönetmenin adını taktı ona. O günden beri bu isme hep cevap verdi.

Orson her iki kâseyi de boş bulunca bir tanesini ağızıyla kaldırıp bana getirdi.

Bunu suyla doldurdum, o da bunu alarak beyaz seramik karolu yere dökmeden lastik paspasa geri götürdü.

İkinci kâseyi yakalayıp getirdi ve yalvararak yüzüme baktı. Orson'un yüzü ve gözleri yalvaran bakışlar için, sahnede rol yapan en yetenekli aktörün etkileyici yüz hatlarından da daha iyi dizayn edilmişti.

Nostromo'da Roosevelt, Orson ve Mungojerrie ile birlikte yemek masasındayken iyi resmedilmiş poker oynayan köpeklerin resmini hatırlamış

ve bilinçaltımın hafızamın derinliklerinden canlı bir şekilde bu imajı çıkararak bana önemli bir şey anlatmaya çalıştığını düşünmüştüm. Şimdi anlıyordum.

O resimdeki köpekleri her biri bildik bir insan tipini temsil ediyordu ve her birinin de insan kadar akıllı olduğu aşikârdı. Nostromo'da Orson ve kedinin oynadıktan "Klişe ön yargılarla dalga geçme," oyunu nedeniyle Wyvern çıkışlı bu hayvanlardan bazılarının daha önce düşündüğümün çok ötesinde akıllı olduklarını fark etmiştim; o kadar akıllılardı ki bu dehşet verici gerçeğe o sırada yüz yüze gelmeye hazır hissetmemiştim kendimi. İskambil kağıtlarını tutabiliyor ve konuşabiliyor olsalardı birbirlerini yenebilirler, hatta beni bile temize havale edebilirlerdi. "Biraz erken," dedim, Orson'dan kâseyi alırken. "Ama çok hareketli bir gece geçirdin."

Onun en sevdiği kuru köpek mamasından bir porsiyon kadar kâseye döktükten sonra mutfakta dolaşarak artan tehditkâr gün ışığına karşı Levolor panjurları kapattım.

Sonuncusunu kapattığımda evin bir yerlerinde hafifçe bir kapı kapanma ses duyduğumu sandım.

Kulak kesilirken öylece kalakaldım.

Bir şey mi var? diye fısıldadım.

Orson kâsedden yukarı bakıp havayı kokladı ve başını dikti ve sonra kafasın sallayıp dikkatini önündeki mama kâsesine çevirdi tekrar.

Yine aklımın üç halkalı sirki devredeydi.

Lavaboda ellerimi yıkadım ve soğuk suyu yüzüme çarptım.

Sasha mutfağı tertemiz tutardı, pırıl pırıl ve hoş kokulu ama karışıkçaydı.

Mükemmel bir aşçıydı ve küme küme egzotik aletler tezgâhın en azından yarısını kaplıyordu.

Yukarıdaki raflardan o kadar çok tencere, tava, kepçe sarkıyordu ki tavanındaki her santimetre karede sarkıtların asılı olduğu bir mağarayı keşfediyormuş hissine kapılıyordu insan.

Panjurları kapatarak, her köşede onun titreşen ruhun hissederek evi dolaşıyordum. O kadar canlı bir insandır ki o gittikten sonra bile uzun süre kalan bir aura bırakır arkasında.

Sasha'nın evinde bir dekorasyon teması, mobilya ve sanat yapıtlarında bir armoni yoktur. Daha çok her oda onun güçlü tutkularından birini açık seçik ortaya çıkaran bir delil oluşturur. Birçok tutkusu olan bir kadındır.

Tüm yemekler büyük mutfak masasında yenir, çünkü yemek odası onun müziğine hasredilmiştir. Bir duvar boyunca, eğer isterse bir orkestra oluşturabileceği elektronik bir klavye vardır. Bunun bitişiğinde, Sasha'nın kalemini bekleyen deste deste boş nota kağıtlarının olduğu beste yapmakta kullandığı masa durur.

Odanın ortasında vürmalı çalgılar. Köşenin birinde yüksek kalitede bir çello, çellistin kullandığı alçak tabureyle birlikte durur. Başka bir köşede piriçten bir saksofon askılığında bir saksofon asılıdır. Biri akustik birisi de elektrikli olmak üzere iki de gitar var.

Oturma odasında Sasha'nın tutkularından bir diğeri olan kitaplardan başka bir şey gözükmüyor. Duvarlarda sıralanan kitap rafları ciltli ve ciltsiz kitaplarla dolup ta şar. Mobilya modaya uygun değildir, belli bir tarzı yok tur: Belirli bir rengi olmayan sandalyeler ve kanepeler sadece rahatlıkları için seçilmişlerdir.

Gerçekten de saatler boyunca kitap okumak ve oturup konuşmak için mükemmeldir.

İkinci katta merdivenin başındaki odada bir kondisyon bisikleti, kürek çekme aleti, bir kilodan on kiloya kadar bir ağırlık seti ile bir beden egzersizi örtüsü durur. Burası aynı zamanda onun çeşitli vitamin ve mineralleri muhafaza ettiği homeopatik-ilaç odasıdır ve yoga hareketlerini de bu odada yapar. Kondisyon bisikletine bindiğinde odometre en az elli kilometreyi gösterip ter dereler gibi akıncaya kadar inmez. Sarah Mc Laclan, Juliana Hatfield, Meredith Brooks ya da Sasha Goodalın şarkılarını söyleyerek belli bir ritm tutturarak kafasında Tahoe gölünü geçinceye kadar kürek çeker.

Karın hareketleri ve bacak kaldırma hareketleri yaparken altındaki yumuşak örtü nerdeyse kızışıp duman çıkaracak gibi olur. Her zaman beden egzersizlerini bitirdiğinde başlarken olduğundan daha enerjik, cildi pembeleşmiş ve neşeli olur. Çeşitli yoga pozisyonlarında meditasyon yapıp bitirdiğinde öyle yoğun bir gevşeme içinde olur ki odanın duvarlarını uçurabilir.

Tanrım onu çok seviyorum.

Egzersiz odasından yukarı hole çıktığımda hemen yakında olabilecek bir kayıp önsezisi içimi bir kez daha kararttı. O kadar fen sarsıldım ki geçinceye kadar duvara tutunmak zorunda kaldım.

Signal Tepesi'ndeki stüdyodan kasabanın göbeğin kadar olan on dakikalık bir araba sürüşünde gündü gözü Sasha'ya bir şey olamazdı. Maymunlar bölüğünü ortalıkta olduğu zaman geceydi. Gündüzleri bir yerler de, belki kasabanın altındaki drenaj kanallarında, ya da kafatası koleksiyonunu bulduğum tepelerde saklanıyorlardı. Lewis Stevenson gibi değişim gösteren artık güvenilir insanlar, güneşin altında, ayın altında olduğundan daha fazla kendilerini kontrol edebiliyorlardı. Dr. Moreau'nun Adası'ndaki hayvan-insanlarda olduğu gibi geceleyin vahşet kolay bastırılmaz. Akşam bastırırken özdenetimlerini yitirmeye başlarlar; içlerindeki macera duygusu birden harekete geçer ve gün ışığında ha yal edemedikleri şeyleri gece karanlığında yapma cesaretini gösterirler. Şu anda gün ışığı tepemizde olduğu için kesinlikle Sasha'nın başına bir şey gelemezdi; belki de hayatımda ilk kez güneşin doğması içime huzur veriyordu.

Son olarak Sasha'nın yatak odasına geldim. Burada ne bir müzik aleti, ne bir tek kitap, ne tencere ya da bitki tepsileri, ne vitamin şişeleri, ne de egzersiz aletler vardı. Karyola ayakucu açık, basit bir başucu tahtasıyla gayet sadedir. Sasha yatağın üzerine beyaz, ince, saçaklı bir örtü yayar. Gardırop, komodinler ve gece lambaları dikkate değer değildir. Duvarlar açık sarıdır; tam bir bulut arkasına saklanmış güneş ışığı tonunda; yüzeyin yumuşak akışını kesen bir tablo falan yoktur. Oda bazılarında çıplak gözükebilir ama Sasha'nın sunuşuyla bura sı bir Zen bahçesindeki meditasyon yeri kadar dingin bir Fransız şatosundaki barok bir oda kadar incelikli dekore edilmiştir.

Sasha hiçbir zaman tedirgin uyumaz. Uykusu her zaman denizin dibindeki bir taş gibi saki ve derindir. O yüzden de derisinin sıcaklığını ya da nabız atışını hissedip yüreğimi aniden saran korkuyu susturmak için zaman zaman kendimi uzanıp ona dokunurken bulurum. Birçok şeye olduğu gibi o uykuya da tutkundur. Aşka da tutkusu vardır. Seviştiği zaman oda varlığını yitirir ve insan zamansız zamanda ve mekansız, mekânda yalnızca Sasha'nın varlığıyla, onun ışığı ve sıcaklığıyla, tutuşturan ama yakmayan muhteşem ışığıyla var olur. Üç pencereden ilkinin panjurlarını kapatmak için yatağın ayakucunu geçerken yatak örtüsünün üzerinde bir nesne gördüm. Küçük, belli bir biçimi olmayan ve pırlıl pırlıl parlayan bir şeydi: Elişi süslemeli, şeffaf bir porselen parça. Yan gülümseyen bir ağız,

elmacı kemiklerinin eğimi ve mavi bir göz. Christopher Snow bebeğinin yüzünün kırık bir parçasıydı bu.

Angela Ferryman'ın evinde ışıklar sönmeye başlamadan önce, merdiven aşağı ve yukarı katlardan gelen dumana boğulmadan hemen önce, duvara çarpıp paramparça olan bebeğin parçasıydı bu.

Maymunlar bölüğünden en az bir tanesi geceleyin buraya girmiş olmalıydı.

Bu kez korkudan değil öfkeden titreyerek ceketimi cebinden tabancayı çektim ve tavan arasından başlayarak her odayı, her dolabı, her mutfak dolabını, nefret dolu yaratığın saklanabileceği en küçük deliği bile ara maya koyuldum. Ne sessiz ne de ihtiyatlı davranmaya çalışıyordum. Küfredip niyetimi belli edecek tehditkâr hareketlerle yerlerinden sökercesine kapıları açtım, çekmeceleri çarparak kapattım ve süpürge sapıyla mobilyaların altını dürtükledim. Genel olarak öyle bir gürültü patırtı kopardım ki, Orson beni hayati bir tehlikeye karşı savaşırken bulacağı beklentisiyle fırlayıp yanıma koştu. Sonra da o andaki ajite halimde eğer fazla yaklaşırsa, kendimi ya da onu ayağından vurabileceğimde korkuyormuş gibi beni ihtiyatlı bir uzaklıktan izlemeye başladı. Maymunlar bölümünün elemanlarından hiçbiri yoktu evde. Araştırmam bitince kovayı amonyaklı suyla doldurur davetsiz misafirin ya da misafirlerin dokunmuş ola bileceği her yüzeyi süngerle silme dürtüsü duydum: Duvarlar, yerler, merdiven basamakları ve tirabzanlar ile mobilyalar. Bunu yapma nedenim geride birtakım mikro-organizmalar bıraktıklarına inandığım için değildi. Daha çok ruhsal anlamda onları kirli bulduğum içindi; sanki Wyvern'deki laboratuvardan değil de, sülfür dumanlarının çıktığı, korkunç bir ışık ve lanetli haykırıların yükseldiği toprağın derinliklerindeki bir delikten geliyorlarmış duygusuna kapılmıştım.

Amonyaklı su almaya gitmek yerine KBAY'ın direk hattını aramak için mutfak telefonunu kullandım. Tele fonun son numarasına basmadan önce Sasha'nın yayınının bittiğini ve eve doğru gelmekte olduğunu birden anladım. Kapatıp mobil telefonunun numarasını tuşladım.

Hey Karadam, dedi Sasha. "Neredesin şimdi?" "Beş dakika uzaklıkta."

"Kapıları kilitli mi?" "Ne dedin?" "Hey Allahım, kapıların kilitli mi?" Sasha durakladı, sonra, "Onlar mı?"

"Hiç kimse için durma yolda. Hiç kimse için. Arkadaşın için bile. Hatta polis için bile. Özellikle polis için durma."

Ufacık tefecik bir ihtiyar hanıma rastlarsam ya? "O, ufacık tefecik bir ihtiyar hanım olmayacaktı. Yalnızca ona benzeyecek." "Birdenbire tekinsiz oldun Karadam."

"Ben değilim. Dünyanın geri kalanı. Dinle beni şimdi, evin önüne gelinceye kadar telefonda kalmanı istiyorum."

"Explorer'dan kontrol kulesine: Sis çekilmeye başladı. Beni yönlendirmene gere yok. "

"Ben seni yönlendirmiyorum. Sen beni sakinleştiriyorsun. Burada endişe içindeyim."

Evet fark ettim biraz.

Sesini duymam lazım. Yol boyunca, eve gelinceye kadar sesini duymam lazım.

Körfezin suları kadar pürüzsüz sesimi, dedi, beni yatıştırıp neşelendirmeye çalışarak.

Sasha garaja girip motoru kapatıncaya kadar onu telefonda tuttum.

Güneşe aldırın kim, dışarıya çıkmak ve Sasha'yı arabanın kapısını açarken karşılamak istiyordum. Eve girmek için her zaman kullandığı arka verandaya giderken elimde Glock'la onun yanında olmak istiyordum.

Arka verandada Sasha'nın şifalı bitki saksılarının konulduğu masaların arasından yürürken çıkardığı ayak seslerini duyuncaya kadar, bir saat geçmiş

gibi geldi bana. Sasha kapıyı açtığına mutfağı ikiye bölen sabahın geniş ışık huzmesi içinde kaldım. Kollarımın arasına çekip kapıyı arkasından ittim ve onu göğsümde öyle bir sıktım ki ikimiz de nefessiz kaldık. Sonra öptüm onu.

Sıcak, hakiki/hakiki ve muhteşem, muhteşem ve canlıydı.

Onu göğsümde ne kadar sıkarsam sıkayım, öpücükleri ne kadar tatlı olursa olsun yine de gelmekte olan kötülüklerle ilgili sezgi içimden çıkmıyordu.

ALTI

GÜNDÜZ VE GECE

Dün gece olanlar ve bu gece olacakların belirtisi yüzünden sevişebileceğimizi hayal bile edemezdim. Sasha ise sevişmemeyi hayal edemezdi. Korku nedenimi bilmiyor olsa bile, onu kaybetme düşüncesiyle sarsılmış olmam ve görüntümün korkunçluğu, onu reddedilmeyecek bir ruh haline sokan bir afrodisyak oldu.

Ezeli ve ebedi centilmen Orson mutfakta merdivenlerin altında kaldı. Biz yukarı kattaki yatak odasına çıktık ve oradan zamansız zamana ve mekansız mekâna gittik Sasha tek enerji, maddenin tek şekli ve evrendeki tek gücü; o kadar parlaktı ki.

Daha sonra, en kötü felaket haberini bile katlanılabılır kılan bir ruh hal içinde ona, günbatımından doğumuna kadar gece başımdan geçenleri, milenyum maymunlarını ve Stevenson'u, Ayışığı Körfezimin sayısız kötülüğün çıkacağı bir Pandora'nın kutusu olduğunu anlattım.

Benim deli olduğumu düşündüyse bile, bu yargısını çok iyi sakladı.

Orson'la birlikte Bobby'nin evinden ayrıldıktan sonra maymunlar bölüğünün saldırısına uğradığımızı anlattığımda birdenbire tüyleri diken diken oldu ve sabahlığını giyindi. Ne kadar korkunç durumda olduğumuzu, kasabayı terk etmemize izin verilse bile başvuracağımız hiç kimse ve hiçbir yer olmadığını, aklımıza bile gelemeyecek etkileriyle Wyvern hastalığının şimdiye kadar bize de bulaşmış olabileceğini derece derece idrak ettiğinde sabahlığının yakalarını boynunda sıkı sıkıya kapattı.

Şayet Stevenson'a yaptıklarımla bozguna uğradıysa bile bunu bastırmayı olağanüstü bir başarıyla becerdi.

Çünkü onun yatağının üzerinde bulduğum bebek yüzünün parçasını anlatıp bitirdiğimde, hâlâ tüyleri dike diken olmasına rağmen yavaşça sabahlığından sıyrılıp bana tekrar ışığını sundu. Seviştikimiz bu sefer öncekinden daha sakindik ve ilk sevişmemizden daha yavaş ve daha yumuşak hareke ediyorduk. Bundan önce de şefkatli olsak bile, bu kez birbirimizi incitmemeye çok daha fazla dikkat ediyorduk. Birbirimize aşkla ve ihtiyaçla ama aynı zamanda da umutsuzlukla kenetlenmiştik. Çünkü tecrit olmamızın yeni ve acı veren değerlendirilmesi üzerimize çökmüştü. Gariptir ki, cellatın insafsızca tik tak yapan saatiyle ölüm cezasına mahkûm iki insan olma duygusunu paylaştık da, birleşmemiz şimdiye dek olanları hepsinden güzeldi.

Veya belki de hiç garip değildi. Belki olağanüstü tehlike bizleri tüm yapmacıklıklardan, huşlardan ve kafa karışıklıklarından soyar, dikkatlerimizi önce olduğun dan çok daha şiddetli biçimde birbirimiz üzerine yoğunlaştırır; öyle ki başka durumlar içindeyken hayatımızı çoğunluğunda unutarak yaşadığımız şeyleri hatırlarız: İnsanın doğası ve amacı, her şeyin ötesinde, sevmek, sevişmek, dünyanın güzelliklerinden zevk almak, geleceğin hiçbirimiz için an ve geçmiş kadar gerçek olmadığının bilinciyle yaşamaktır.

Bildiğimiz biçimiyle dünyanın üzerine sifon çekildiği dakika buysa eğer, o zaman benim yazı yazmam ve Sasha'nın şarkı bestelemesi bir önem taşıyordu. Bogart'ın Bergman'a söylediği gibi, "Çığ gibi yuvarlanarak üzerimize gelen bu çılgın gelecekte, iki insanın tutkular bir fasulye tepesi kadar etmez." Anamlı tek şey dostluk, aşk ve sörfür. Wyvern'ün büyücüleri Sasha'yla bana Bobby'ninki gibi öze inen bir varoluş sunmuşlardı.

Dostluk, aşk ve sörf. Elinin altındayken al onları. Yok olmadan al onları.

Onların ne kadar değerli olduklarını bilecek kadar hâlâ insanken al onları.

Zamanın tekrar akmaya başlamasını beklerken bir birimize sarılmış olarak bir süre sessizce yattık. Veya bir daha hiç akmayacağını umarak.

Sonra Sasha, "Haydi yemek pişirelim," dedi. "Şimdi pişirdik ya." "Omlet demek istiyorum."

Mmmmm. O lezzetli yumurta beyazları, dedim onun sağlıklı beslenme kavramını uç noktalara taşıma eğilimiyle dalga geçerek.

Bugün yumurtanın tümünü kullanacağım.

Dünyanın sonunun geldiğini şimdi anladım işte. "Tereyağında yapacağım."

"Peynirli mi?"

Elbet birisinin ineklere iş vermesi lazım.

Tereyağı, peynir, yumurta şanslı. O zaman sen intihara karar verdin herhalde.

Sakinleri oynuyorduk ama değildik.

Her ikimiz de bunun farkındaydık.

Her şeye rağmen buna devam ettik. Çünkü aksi halde ne kadar korku içinde olduğumuzu kabul etmiş olacaktık.

Omlet fevkalade lezzetliydi. Kızarmış patateslerle tereyağlı İngiliz ekmekler de öyle.

Sasha ile mum ışığında yemeklerimizi yerken Orson sızlanarak ve ona baktığımızda açlıktan ölen -getto çocuğu bakışlarını taklit ederek yemek masasının çevresinde dönüp duruyordu. "Çanağına koyduğum her şeyi yedin bitirdin," dedim ona.

Öyle bir iddiada bulunduğum için şaşırmış gibi başın salladı ve yalan söylediğime, ona yemek falan vermediğime Sasha'yı inandırmaya çalışıyormuş gibi acıklı acıklı sızlanmaya devam etti. Sırtüstü yuvarlanıp bir lokma kazanmak için amansız sevimliliğini kullanarak patileriyle havayı dövdü. Sonra arka ayaklarının üzerine oturup kendi etrafında döndü. Çok utanmasızdı.

Ayağımla bir sandalye daha çekip, "Pekâlâ otur buraya bakalım," dedim.

Hemen sandalyenin üzerine sıçradı ve heyecanla bana bakmaya başladı.

"Bayan Goodall, bariz bir şekilde aklından zoru olan bir papazın, birkaç ay boyunca tuttuğu hatıra defteri dışında hiçbir kanıt olmayan, baştan aşağı çılgınca ve esaslı bir hikâye satın aldı benden. Bunu yapma neden muhtemelen had safhada seks delisi olup bir erkeğe ihtiyacı olmasıydı ve ona sahip olacak tek erkek de bendim."

Sasha tereyağlı ekmekten kopardığı bir parçayı fırlattı bana. Ekmek parçası masada Orson'un tam önün düştü.

Orson ekmek parçasının üzerine ok gibi atıldı. "Hayu Kardeşim!" dedim.

Ağzı açık, dişleri dışarıda ekmek parçasının birkaç santim uzağında kalakaldı. Lokmayı yemek yerine aşikâr bir keyifle kokladı.

"Wyvern projesi hakkında anlattıklarımın doğru olduğunu Bayan Goodall'a kanıtlamama yardım edersen omletimi ve patatesimi seninle paylaşıyorum."

Chris, onun da kalbi var, dedi Sasha, Grace Granola kişiliğine bürünerek üzüldü.

Onun bir kalbi yok, dedim. "O baştan aşağı bir mide." Orson iştira edemeyeceği zaman alaycı bir şakada yer almasının adil olmadığını söylemiş gibi sitemle yüzüme baktı.

Köpeğe, "Birisini başını aşağı yukarı salladığında 'evet', iki yana salladığında da 'hayır' demek ister. Bunları anladın değil mi?"

Orson gözünü bana dikip pençelerini vurarak aptalca sırıttı.

Belki Roosevelt Frost'a güvenmiyordun, dedim, "ama bu bayana güvenmen lazım.

Başka seçeneğin yok çünkü onunla ben bundan sonra hayatımızın geri kalanını aynı çatı altında birlikte geçireceğiz."

Orson dikkatini Sasha'ya yöneltti.

Öyle yapmayacak mıyız? Bundan sonraki hayatımızı birlikte yaşayacak mıyız?

Sasha gülümseyerek, "Seni seviyorum Karadam," dedi. "Seni seviyorum Baya Goodall."

Sasha Orson'a bakarak, "Köpek, bundan sonra artık siz ikiniz değil, biz üçümüz olacağız."

Orson bana, sonra Sasha'ya göz kırptı ve sonra da gözünü, hiç kırpmadan iştahla ekmek parçasına dikti.

Hayır, dedim, "evet ve hayır hareketlerini anladın mı?" Duraksadıktan sonra Orson başını aşağı yukarı salladı. Sasha'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Sence Sasha iyi mi? diye sordum. Orson başıyla onayladı. "Onu seviyor musun?" Tekrar onay işareti yaptı.

İçimden baş döndürücü bir sevinç yükseldi. Sasha' nın yüzü de aynı sevinçle ışıldıyordu.

Dünyayı tahrip eden annem, aynı zamanda da dünyaya mucizeler ve harikalar armağan etmişti.

Orson'un işbirliğini sadece hikâyemi onaylaması için değil, aynı zamanda Wyvern'den sonra da hayat olabileceği umuduna neden olması ve morallerimiz yükseltmesi için istemiştim. İnsanlık, laboratuvarlardan kaçan ilk maymun bölüğünün üyeleri gibi tehlikeli yeni düşmanlarla yüz yüze olsa bile; türden türe atlayan gizemli gen hastalığıyla dünya yüzünden silinse bile; zihinsel, duygusal ve hatta fiziksel yapılan kökten bir değişime uğramadan önümüzdeki yularda birkaçımız ha yatını sürdürse bile; evrimsel oyunun bugünkü şampiyonları olarak biz tökezleyip yarış dışı kalarak ölüp gittiğimizde, dünyayı bizlerden daha iyi yapabilmeyi hak eden varislerin olma şansı yine de vardı.

Soğukkanlı bir rahatlık hiç yoktan iyidir.

Sasha'ya güzel buluyor musun? diye sordum köpeğe. Orson Sasha'yı düşüncel düşünceli saniyelerce inceledikten sonra bana dönüp onay anlamında başın salladı.

Bu onay biraz daha hızlı olabilirdi, diye yakındı Sasha.

Acele etmeksizin seni iyice incelemesinden samimi olduğunu anlayabilirsin, diye teminat verdim Sasha'ya. Orson oturduğu sandalyenin arkasında kuyruğun salladı.

Şanslı bir adamım değil mi kardeşim? diye sordum ona.

Orson gayretli gayretli başını sallayarak onayladı. "Ben de şanslı bir kızım,"

dedi Sasha. Orson ona dönüp başını hayır anlamında salladı. "Hey,"

dedim.

Köpek bana sahiden göz kırptı. Sırıtiyordu ve kahkaha olduğuna yemin edebileceği yumuşak hırıltılar çıkarıyordu.

Konuşamıyor, dedim, "ama alaycı olmayı biliyor."

Şimdi artık sakinliği oynamıyorduk. Sahiden sakindik.

Eğer sahici bir sükûnete sahipse insan her şeyin üstesinden gelir. Bobby Halloway'in başlıca ilkelerinde biridir bu ve benim şimdiki bakış açımdan Wyvern sonrasında mutlu bir hayata ulaşmak için Filozof Bob' mantığının, kuralının ve metodunun önceliğine inanan Aristo'dan Kierkegaard'a, Thomas

More'a, Schelling'e ve Jacopo Zabarella'ya kadar tüm o büyük entelektüel rakiplerinin hepsinden daha etkili bir rehberlik sunduğunu belirtmem gerek.

Mantık, kural ve metod. Mutlaka hepsi çok önemli. Fakat bütün hayat sadece bu araçlarla analiz edilip anlaşılabilir mi? Büyük Ayak'la karşılaşmış

olduğumu, ruhlarla konuşabildiğimi ya da Kahuna'nın yeni bedeni olduğumu iddia ediyor değilim ama mantığa, kurala ve metoda zihni bu kadar saplanmanın en sonunda bizi getirdiği yeri, şu genetik fırtınasını...

gördüğümde, işte o zaman destansı dalgaları yakalayarak daha mutlu olacağımı düşünüyorum.

Kıyamet Sasha için uykusuzluk nedeni değildi. Her zamanki gibi derin deri uyudu.

Yorgun olmama rağmen ben kesik kesik bir tavşan uykusu uyudum. Yatak odası kapısı kilitliydi ve kap tokmağının altına bir sandalye sıkıştırmıştık.

Orson yerde uyuyordu ama birisi eve girecek olsaydı, o iyi bir önceden uyarı sistemi olurdu nasıl olsa. Clock yanbaşındaki komodinin üzerindeydi ve Sasha'nın Smith Wesson 38 Chiefs Special'ı da onun komodininin üzerindeydi.

Ama ben yine de birisinin kapıyı kırıp içeri girdiğinden eminmiş gibi tekrar tekrar uyandım ve kendim güvenlikte hissetmedim.

Rüyalarım beni teskin etmedi. Bu rüyaların birinde, mehtaplı bir gecede bir çöldeki otobanda başparmağım kaldırarak araba durdurmaya çalışan ama başaramaya bir otostopçu olarak gördüm kendimi. Sağ elimde babamınkinin aynısı olan bir bavul taşıyordum. Bavul tuğlayla dolu olsaydı bundan daha ağır olamazdı. Sonunda bavulu yere koyup açtım ve gözlerinde san ışık pırıltılarıyla Lewis Stevenson, sepetten yükselen kobra yılan gibi kıvrılarak çıkarken geri çekildim. Eğer bavulumu içinde ölü polis şefi kadar garip bir şey varsa, daha da garip bir şeyin içimde olabileceğini anladım. Bu nedenle başımın üzerinde bir fermuar açılıyormuş gibi hissederek uykudan uyandım.

Güneş batmadan bir saat önce Sasha'nın mutfağından Bobby'ye telefon ettim.

Maymunlar merkezinde hava nasıl? diye sordum. "Fırtına gelecek. Bulut yığınları denizin üzerinde uzaklarda."

Uyuyabildin mi biraz?

Şakacılar gittikten sonra.

Ne zaman oldu bu?

Masaları ters çevirip onlara kıcıımı göstermeye başladıktan sonra.

Gözleri korktu, dedim.

Çok doğru. Benim kığım daha büyüktü ve onlar bunu biliyorlar.

Tüfek için cephanen yeterli mi? "Birkaç kutu var." "Gelirken biraz daha getiririz."

Sasha'nın bu gece yayını yok mu?

Cumartesi günleri yok, dedim. "Belki artık hafta içi gecelerinde de olmayacak."

Bu bir habere benziyor.

Bizim kendimiz haberiz. Yangın söndürücü var mı orada?

"İşte şimdi böbürleniyorsun kardeşim. Siz ikini birlikteyken o kadar yakıcı değilsiniz ya."

Birkaç adet de yangın söndürücü getiririz. Bu herifler yangın çıkarırlar.

Bunun gerçekleşeceğini ciddi ciddi düşünüyor musun? "Tamamen."

Güneş battıktan hemen sonra, Explorer'da ben beklerken Sasha tüfeğe, Glock'a ve Chiefs Special'a cephane almak için Thor'u silah dükkânına girdi.

Sipariş kadar büyük ve ağırdı ki Thor Heissen'in kendisi bunları bagaja taşıdı ve yükledi. Bana da merhaba demek için arabanın camına yaklaştı.

Thor uzun boylu, şişman, yüzünde sivilce izleri ve sol gözü cam olan bir adamdı. Dünyanın en yakışıldı erkeklerinden biri olmasa da bir skandal yüzünden değil, prensiplerine göre istifa etmiş olan bundan önceki polisi şefiydi. Kilisesi'nin rahip yardımcısıydı ve kiliseye bağlı öksüzler yurdunun kurucusu ve aynı zamanda buraya en büyük katkıda buluna kişiydi. "Babanı duydum Chris."

"Hiç olmazsa artık acı çekmiyor" dedim. Wyvern'dekilerin ona otopsi yapmak istemesine neden olan kanserinde ne gibi bir fark olduğunu merak ettim.

Ölüm bazen Tanrı'nın lütfudur," dedi Thor. "Vakit geldiğinde kayıp gitmeye izin verilmesi. Onu pek çok insan özleyecek ama. O iyi bir adamdı."

Teşekkürler Bay Heissen.

Ne işler çeviriyorsunuz çocuklar, savaş mı olacak? diye sordu.

Aynen öyle, dedim, Sasha kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırırken.

Sasha deniztarağı vurmaya gideceğinizi söylüyor. "Çevre bakımından doğru değil değil mi?" Biz uzaklaşırken o kahkahayla gülüyordu.

Benim evin arka bahçesinde Sasha el fenerinin ışığını, Orson'un dün gece Angel Ferryman'ın evine gitmeden önce çimenlerin içinde açtığı çukurlara tutuyordu.

Orson'un buraya gömdüğü ne acaba? diye sordu Sasha. "T-Rex'in tüm iskeleti mi?"

Dün gece, dedim, "Dün gece kazmasının babamın ölümüne duyduğu acının reaksiyonu olduğunu sanıyordum. Orson için negatif enerjiyi boşaltma yolu." "Acı reaksiyonu mu?" dedi Sasha kaşlarını çatarak.

Sasha Orson'un ne kadar akıllı olduğunu görmüştü ama onun içsel yaşamının karmaşıklığını ya da bizimkine benzerliğini hâlâ tam kavramış

değildi. Bu hayvanların zekâlarını artırmak için hangi teknik kullanılırsa kullanılsın, onların DNA'larına insan geni eklenmişti. Sasha bunu en sonunda anladığı zaman hazmedebilmek için uzun bir süre yerinde kalakalacaktı; belki bir hafta. "O zamandan beri," dedim, "Sahip olmam gerektiğini bildiği bir şeyi aradığını düşünüyorum."

Orson'un yanına çömeldim. Şimdi kardeşim, babanın ölümüne üzülüp dün gece çok acı çektin. Akı karışmıştı ve nereyi kazacağını tam hatırlayamıyordun. Ama baba öleli bir gün oldu. Artık bunu kabullenmek biraz daha kolay, öyle değil mi?"

Orson hafifçe inledi.

Haydi bir deneme daha yap, dedim.

Tereddüt göstermedi ve nereyi kazacağını çok düşünmedi. Kazdığı çukurların birine gidip onu genişletmeye başladı. Beş dakika içinde pençesi bir şeye çarptı. Sasha ışığı doğrudan toprakla kaplı Mason reçel kavanozuna tuttu. Gerisini topraktan ben çıkardım.

Bloknot kağıtlarının san sayfalarından oluşan ve bir lastikle tutturulan bir rulo çıktı içinden.

Ruloyu açıp ilk sayfayı ışığa tutunca hemen babamın el yazısını tanıdım.

Sadece ilk paragrafi okuyorum şimdi:

Bunu okuyorsan Chris, hm ölmüş olacağım. O zaman Orson seni arka bahçedeki kavanoza götürecektir. Çünkü bunun varlığını sadece o biliyor.

Başlamamız gereken nokta bu. Sana köpeğinle ilgili anlatacağım...."

Bingo, dedim.

Kağıtları tekrar rulo yaparak kavanozun içine koyarken gökyüzüne gözüm takıldı. Ne ay ne de yıldız vardı.

Koşan bulutlar alçaktaydı ve Ayışığı Körfezi'nden yükselen ışıkların acı-san parlaklığıyla şurası burası etkilenmiş olsa da simsiyahtı.

Bunları sonra okuyabiliriz, dedim. "Hadi gidelim. Bobby orada yalnız."

Sasha Explorer'ın bagaj kapağını açarken, deniz harekete geçiren rüzgârdan ürken martılar, tepemizde dönüp yarımadanın içlerindeki daha güvenli tüneklere doğru çığlık çığığa taklalar atarak gidiyorlardı.

Kolumun altında Thor'dan aldığımız kutu, fırtınalı, kapkara gökyüzünde gittikçe küçülen beyaz kanatları seyrettim.

Sis epeydir yoktu. Alçalan bulutların altında gece berraklaşmıştı.

Yarımadada çevremizdeki seyrek kıyı otları sağa sola hareket ediyordu.

Uzun kum şeytanları, mezarlarından yükselen şeffaf ruhlar gibi, kum tepeliklerinin üstünde anafolar yapıyorlardı.

Martıları yuvalarından dışarı uğratan acaba rüzgârdan daha fazlası mıydı diye merak ettim.

Henüz gelmediler buraya, diye Bobby beni temin etti, Explorer'un arkasından iki pizza kutusunu alırken. "Onların vakti gelmedi daha."

Maymunlar da genellikle bu saatte yemek yiyorlardır, dedim. "Sonra da biraz dans."

Belki de bu gece gelmezler, dedi Sasha umutla. "Gelecekler," dedim.

Evet, gelecekler, diye onayladı Bobby de. Bobby akşam yemeklerimizle içeri girdi. Orson Bobby'nin yakınında yürüyordu; canı maymun bölüğünün kum tepeliklerinin arasında olma korkusundan değil, yiyeceklerin muhafızı rolünün gereği olarak pizzanın haksız dağılımına karşı uyanık bulunmak için.

Sasha Explorer'dan iki plastik alışveriş torbası indirdi. Crown Hardware'den satın almış olduğu yangın söndürücüler vardı içlerinde.

Sasha bagajı kapatıp kapıları kilitlemek için uzakta kumandalı anahtarı kullandı. Bobby'nin jipi tek arabalık garajı tümüyle kapladığı için, Explorer'ı biz kır evinin önünde bırakıyorduk. Sasha bana dönerken rüzgâr pırıl pırıl maun saçlarından muhteşem bir bayrak yaptı. Sanki ay bir tek zarif ışık huzmesini, onun yüzünü okşamak için kalın bulut tabakasının arasından göndermeyi başarmış gibi, cildi pırıl pırıl ışık saçıyordu. Gerçekte olduğundan daha büyük gözüküyordu, fizik ötesi saf bir ruh.

Ne var? dedi Sasha, bakışımı yorumlayamayarak. "Öyle güzelsin ki.

Fırtınayı kendine çeken bir rüzgâr tanrıçası gibi."

Sen de tam bir salaksın, dedi ama gülümsüyordu. "En çekici özelliklerimden biridir bu."

Bir kum şeytanı, yüzlerimize kum tanecikleri tükürerek çevremizde mevlevi dervişi gibi dönüyordu. Aceleyle eve girdik.

Bobby ışıkları benim için rahatlık sağlayacak bir loşluk seviyesine indirmiş

içeride bizi bekliyordu. Arkamızdan ön kapıyı kilitledi.

Büyük camlara göz gezdiren Sasha, "Keşke bu camların üzerini kontrplakla kaplasaydık, " dedi.

Burası benim evim, dedi Bobby, "Pencerelerim tahtayla kaplayıp birkaç lanet maymun yüzünden bir hapisane mahkûmu gibi yaşamaya niyetim yok. " "Onu tanıdığım kadarıyla, maymunlar bu garip herifi yıldıramadılar,"

dedim Sasha'ya.

Asla, diye beni onayladı Bobby. "Şimdi de korkmaya başlamıyorum."

Bari panjurları kapatalım, dedi Sasha.

Başımı salladım, iyi fikir değil. Bu onları sadece kuşkulandırır. Eğer bizi izleyebilirlerse ve onları bekliyor gözükmezsek çok daha ihtiyatlı olacaklardır."

Sasha torbalardan iki adet yangın söndürücüyü çıkardı ve satış etiketlerini kopardı. Bunlar hafif, kullanılması kolay deniz tipi modellerdi. Birisini mutfağın pencereden görülemeyecek bir köşesine koydu, ikincisini de oturma odasındaki kanepelerin birinin yanına soktu.

Sasha yangın söndürücülerle ilgilenirken, Bobby ile ben loş ışıklı mutfakta oturmuş, kucaklarımızda cephanesini iş başındayken maymun mafyasının gözetlemesi ihtimaline karşı masa seviyesinin altında çalışıyorduk. Sasha Glock için fazladan üç şarjör ve kendi revolveri için de üç adet speedloader almıştı. Biz de içlerine kurşunları yerleştiriyorduk.

Dün gece buradan ayrıldıktan sonra, dedim, "Roosevelt Frost'a uğradım."

Bobby kaşlarının altından baktı bana. "Frost'la Orson kardeş kardeş sohbet mi ettiler?"

Roosevelt denedi ama Orson yemedi bunu. Mungojerrie adlı kedi de oradaydı.

Kuşkusuz, dedi Bobby inceden inceye alay ederek.

"Kedi Wyvern'deki insanların bundan, şu anda devam etmekte olan şeyden kaçmam istediklerini söyledi."

Sen kendin mi konuştun kediyle? "Hayır, Roosevelt mesajı ilettiler bana."

Kuşkusuz.

"Kediye göre, önce ikaz edilecek, sonra da eğer bu Nancy işlerini bırakmazsam ben vazgeçinceye kadar arkadaşlarımı birer birer öldüreceklermiş."

Seni ikaz etmek için beni uçuracaklar öyle mi? "Onların fikri, benim değil."

Sadece seni öldüremezler mi? Bu kadar dolambaçlı yola niye gerek görüyorlar?

Roosevelt'e göre bana saygıları varmış.

Eh, kimin yok ki? Maymunlardan sonra bile hayvan davranışlarını insanlaştırma konusunda kuşkuları hâlâ sürüyordu ama alaycılığının ölçüsü azalmıştı. "Nostromo'dan tam ayrılırken," dedim, "Kedinin tam söylediği gibi ikaz edildim." Bobby'ye Lewis Stevenson'u anlattım ve "Orson'u öldürecekti," dedim.

Muhafızlık görevi nedeniyle tezgâhın üzerinde dura pizza kutularına gözünü diktiği yerden, Orson sözlerimi onaylarcasına inledi.

Onun için, dedi Bobby, "sen de şerifi vurdun." "O polis şefiydi." "Şerifi vurdun," diye ısrar etti Bobby.

Bir kaç yıl önce Bobby uç noktalarda bir Eric Clapton delisiydi. O yüzden böyle söylemeyi sevdiğini bili yordum. "Pekâlâ şerifi vurdum ama şerif yardımcısını vurmadım."

Seni gözümün önünden ayırmaya gelmiyor. Bobby tüfeği doldurma işlemi bitirdi.

Süper bir gömlek, dedim.

Bobby'nin üzerinde tropical bir festivalin renkli re simleri olan parlak uzun kollu bir Havai gömleği vardı: portakal renkleri, kırmızılar ve yeşiller.

Kamehameha Garment Firması'nın, yaklaşık 1950'lerden kalma, dedi Bobby.

Yangın söndürücülerle ilgilenen Sasha mutfığa geldi ve pizzaları ısıtmak için iki fırından birinin düğmesini çevirdi.

Sonra da delilleri yok etmek için devriye arabasını yaktım, dedim Bobby'ye.

Pizzalar neli? diye sordu Sasha.

Birisi salamlı, öteki soğanla sosisli.

Bobby kullanılmış bir gömlek giymiş, diye anlattım Sasha'ya.

Antika, diye düzeltti Bobby.

"Her neyse, devriye arabasını uçurduktan sonra St. Bernadette'ye gidip içer girdim."

Camı kırıp mı içeri girdin?

Kilitli olmayan bir pencereden.

O zaman bu tam suç teşkil edecek bir giriş, dedi. Glock için yedek şarjörleri doldurmayı bitirirken Kullanılmış gömlek ya da antika gömlek, bana aynı şey gibi gözüküyor, dedim. "Birisi ucuz," diye açıklama yaptı Sasha. "Öteki değil."

Birisinin sanat değeri var, dedi Bobby, deri barut torbasını doldururken.

"İşte senin barut torban," diye Sasha'ya uzattı.

Sasha barut torbasını Body'den alıp kendi kemerine taktı. "Peder Tom'un kız kardeşi, annemin iş arkadaşıdır," dedim. "Dünya-uçuran-deli-bilim adamı tipi mi?" diye sordu Bobby. "Bunun içinde patlayıcı madde yok. Fakat evet, şimdi o hasta.

Hasta. Bobby yüzünü ekşitti. "Gerçekten bu konunun içine girmemiz gerekiyor m şimdi?" "Evet. Fakat çok karmaşık. Gen bilimi." "Büyük beyin işi bu. Çok sıkıcı." "Bu kez değil."

Denizin ta uzaklarında, gökyüzünde şimşegın ışıktan kanalları çakıp söndü ve bunu hafif bir gök gürültüsü izledi.

Sasha ördek ve kuş avcıları için yapılmış bir fişeklik de satın almıştı. Bobby mermileri bunun deri ilmeklerine geçirmeye başladı.

Peder Tom da hasta, dedim, yedek 9-mm şarjörlerden birini gömlek cebim koydum.

Hastalık sana da bulaştı mı? diye sordu Bobby.

Belki. Annemin hastalığı almış olması lazım. Babamın da.

Nasıl geçiyor bu hastalık?

Vücut sıvılarıyla, dedim, öteki iki şarjörü, pencerede görünmeyecek yere, masada duran kalın mumu arkasına koyarken. "Belki başka yolları da vardır."

Bobby pizzaları ısıtma plakalarına aktaran Sasha'ya baktı.

Sasha omuz silkerek, "Chris hastalığı almışsa o zaman bana da geçmiştir,"

dedi. "Bir yıldan fazladır el sıkışıyoruz," dedim Bobby'ye. "Sen kendi pizzanı ısıtmak ister misin?" diye sordu Sasha Bobby'ye.

Öff! Çok dert! İşine devam et ve bana da bulaştır.

Mermi kutusunu kapattım ve yere koydum. Tabancam hâlâ sandalyenin arkasına asılı duran ceketimin cebindeydi.

Sasha pizzaları hazırlamaya devam ederken, dedim ki, "Orson hastalık almamış olabilir. Yani taşıyıcı ya da onun gibi bir şey olabilir."

Para yuvarlayan bir sihirbaz gibi, tüfek mermilerin parmaklarının arasında çeviren Bobby, "Peki iltihap ve kusmalar ne zaman başlıyor?"

O anlamda bir hastalık değil. Daha çok bir süreç. Şimşek tekrar çaktı. Çok güzeldi ve bana zarar vermeyecek kadar kısa sürdü.

Süreç, diyerek düşünceye daldı Bobby.

Hakikaten hasta olunmuyor. Sadece...değişiliyor.

Sasha pizzaları yeniden ısıtmak için firma sürerken, "Bu gömlek senden önce kime aitmiş?" diye sordum.

Ta ellili yıllardan kalma. Kim bilebilir ki? "Dinazorlar o sıralarda yaşıyorlar mıydı?" "Çoğu yaşamıyordu," dedi Bobby.

Kumaşı neden yapılmış? diye sordu Sasha. "Rayon."

Çok iyi durumda gözüküyor.

Böyle bir gömlek hor kullanılmaz, dedi Bobby ciddiyet ve vakarla. "Hazine gibi saklanır."

Orson dışında herkes için buzdolabından birer şiş Corona çıkardım.

Hayvanın vücut ağırlığı göz önün alınacak olursa, şapşallaşmadan bir şişe birayı kaldırabilirdi ama bu gece zihninin tamamen berrak olması lazımdı.

Geri kalanımızın ise biraya ihtiyacı vardı. Sınırlarımızı biraz yatıştırmak bizim performansımızı artırırdı. Biralaların kapaklarını açmak için lavabonun yanında dururken şimşek yine gökyüzünü yırttı ve yağmur çiselemeye başladı. Çakan şimşeğin ışığında iki büküm olmuş üç gölgeyi bir tepelikten ötekine koşarken gördüm. "Maymunlar buradalar," dedim biraları masaya getirirken.

Onların cesaret toplamaları için her zaman belli bir süreye ihtiyaçları oluyor, dedi Bobby.

"Umarım yemek için zaman verirler bize.

Açlıktan ölüyorum," diye Sasha beni tasdik etti."

"Peki, öyleyse bu hastalık olmayan hastalığın, bu sürecin başlıca belirtileri neler? diye sordu Bobby. "En sonunda yamru yumru meşe mantarına mı benzeyeceğiz" Bazıları Stevenson gibi psikolojik olarak yozlaşıyorlar, diye cevap verdim.

"Bazdan ise fiziksel olarak da değişebiliyorlar, küçük küçük değişiklikler.

Belki de büyük değişiklikler. Bütün bildiğim bu. Fakat öyle görünüyor ki, bütün vakalar birbirinden farklı. Belki bazının sanlar etkilenmedi, ya da dikkat çekmiyorlar ve o zaman da ötekiler gerçekten

değiştiller."

Sasha değerlendirmek için Bobby'nin gömleğini elleyince Bobby, "Desenler Eugene Savagein "Oda Festivali" adlı resminden," dedi.

Düğmeler tamamen stylin, dedi Sasha havaya girerek.

Saf stylin, diye onaylayan Bobby bir yandan üzerinde doğal çizgiler olan sarımsı kahverengi düğmelerde birini parmağıyla ovalarken, öte yandan da tutkulu bir koleksiyoncunun gururu ve dokunmaktan aldığı keyifle gülümsüyordu. "Cılalı hindistancevizi kabuğu."

Sasha çekmecedan bir deste kâğıt peçete alıp masaya getirdi.

Hava yoğun ve rutubetliydi. Fırtınanın derisinin bir balon gibi şiştiği hissediliyordu. Yakında patlayacaktı. Corona'dan bir yudum aldıktan sonra Bobby'ye, "Pekâlâ kardeşim, sana hikâyenin gerisini anlatmada önce Orson'un senin için ufak bir gösterisi var," dedim.

Boy boy buzdolabı kaplarım var.

Orson'u yanıma çağırdım. Oturma odasındaki kanepede yastıklar var. Bir tanesi benim Bobby'ye armağanım. Lütfen onu gidi Bobby'ye getirir misin?"

Orson odadan çıktı.

Neler oluyor? diye Bobby meraklandı.

Sasha birası elinde otururken sırtıp, "Sadece bekle,"

dedi. Onun Chiefs Speciali masadaydı. Kâğıt bir peçeteyi açıp tabancanın üzerine örttü. "Sadece bekle."

Her yıl Bobby ve ben Noel'de birbirimize armağanlar veririz. Her ikimiz de ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuz için alışveriş ölçümüz değerlilik ve kullanışlılık değildir. Amaç, bulunabilecek en adi şeyleri bulup vermektir.

Bu bizim on iki yaşımızdan beri kutsal geleneğimizdir. Bobby verdiğim zevksiz hediyeler koleksiyonunu, yatak odasındaki raflarda saklar; onun o raflarda yer ayırmak için adiliğini yetersiz bulduğu tek şey bu yastıktır.

Orson ağzında bu yetersiz adilikteki yastıkla geri döndü ve Bobby köpeği marifetinden etkilenmemiş görünmeye çalışarak yastığı aldı.

Bu otuz santime, yirmi santim boyutlarındaki yastığı yüzüne nakış işliydi.

Ünlü bir televizyon vaizine yardım toplamak üzere üretilip satışa çıkarılmış

eşyalan arasından almıştım. İnce bir çizginin içinde işlenmiş bir yazı vardı: İSA GÜNAHKÂRLARI YER VE KURTARILMIŞ RUHLARI DIŞARI TÜKÜRÜR.

Bunu yeterince adi bulmadın mı? diye sordu Sasha inanmamazlık içinde.

Adi, evet, dedi Bobby, ayağa kalkmadan doldurulmuş fişekliği beline sararken. "Fakat yeteri kadar adi değil."

Bizim standartımız müthiş yüksektir, dedim. Bobby'ye yastığı verdiğimden sonraki yıl da ona seramik bir Elvis Presley heykeli hediye ettim. Üzerinde en caf caflı beyaz-ipek- pullu sahne kostümlerinden biri, öldüğü yer tuvalette otururken tasvir edilmişti; ellerini dua pozisyonunda birleştirmiş, gözlerini Gök'e kaldırmış, başının üzerinde bir hale.

Bu Noel mevsimi yarışında Bobby dezavantajlı bir pozisyondaydı, çünkü en mükemmel süprüntülerin peşinde hediyelik eşya dükkânlarına gitmekte inat ediyordu. Ben ise XP hastalığım yüzünden posta siparişiyle sınırlıydım. Bu yolla insan Kongre Kütüphanesi'nin tüm raflarını dolduracak kadar mükemmellikte süprüntü mal katalogları bulabiliyordu. Yastığı ellerinin arasında çevirip Orson'a kaşlarını çatan Bobby, "Enfes bir numara," dedi.

Numara değil, dedim. Wyvern'de devam etmekte olan birçok farklı deney yapıldığı ortada. Bunlardan birisi de insan ve hayvan zekâlarının artırılmasıyla ilgili." "Düzmece."

Gerçek. "Delice." "Tümüyle."

Orson'a yastığı aldığı yere geri götürmesi, sonra da yatak odasına gidip kapıyı iterek açması ve Bobby'nin siyah mokasenlerinin tekini getirmesi talimatını verdim. Bobby bu ayakkabıları, annemin cenaze töreninde sandalet ve spor ayakkabısından başka ayakkabısı olmadığını keşfedince satın almıştı.

Mutfak pizzanın güzel kokusuyla dolmuştu. Köpek istekle gözünü fırına dikmişti. "Payını alacaksın," diye teminat verdim ona. "Şimdi tabanları yağla bakalım!" Orson mutfaktan çıkarken Bobby, "Dur," dedi.

Orson ne diyecek diye ona dönüp baktı.

"Sadece bir ayakkabı teki değil. Sadece bir mokasen değil. Mokasenimin son teki."

Bobby'ye, çıkardığı bu zorluğun anlamsız olduğunu söylemek istermiş gibi başını sallayarak yoluna devam etti.

Pasifik'in üzerinde yanıp sönen bir şimşekten merdiven, meleklerin yere inmesinin sinyalini veriyormuş gibi gökle denizi birleştirdi. Şimşek çakmasını izleyen gök gürültüsü pencere camlarını takırdattı ve kır evini duvarlarında yankılandı.

Bu ılıman kıyı boyunca fırtınalara nadiren bu türde havai fişekler eşlik eder. Görünüşe göre büyük

buyucun programına alınmıştı. Bir kutu kırmızı pul biber koydum masaya. Sonra kâğıt tabakları ve Sasha'nın üzerine pizzaları koyduğu ısı yalıtımlı servis takımlarını yerleştirdim. "Mungojerrie," dedi Bobby.

Kedilerle ilgili bir şiir kitabında geçen bir isim. "Fazla cakalı gözüküyor."

Sevimli, diye itiraz etti Sasha.

Fluffy, dedi Bobby. "İşte kedi ismi böyle olur."

Rüzgâr arttı ve baca deliğindeki kapağı takırdatıp saçaklarda ıslık çalmaya başladı. Emin olamasam da maymunlar bölüğünün çığlıklarını uzaklardan duyduğumu düşündüm.

Bobby tek eliyle yerde duran tüfeğine uzanıp sandalyesinin yanına dayadı.

"Fluffy ya da Boots," dedi. "Bunlar kesin kedi isimleri."

Sasha çatal ve bıçakla salamlı pizzaları Orson için lokmalar halinde parçalara bölüp soğumak üzere bir kenara ayırdı.

Köpek ağzında bir mokasenle yatak odasından geri döndü ve Bobby'ye verdi. Getirdiği gerçekten de mokasenin sol tekiydi. Bobby ayakkabıyı ağız kapaklı çöp tenekesine götürüp attı. "Bunu dış izi olduğundan ya da köpek salyası bulaştığından yapmadım," diye Orson'u iknaya çalıştı. "Artık böyle bir takı elbise ayakkabısı giymeyi hiç düşünmüyorum."

Dün gece Glock'u bulduğum zaman, yatağın üzerine bırakılmış Thor Silah Dükkanına ait zarfı hatırladım.

Zarf hafifçe ıslak ve acayip berelerle zedelenmişti. Salya. Dış izleri.

Babamın tabancasını mutlaka bulacağım yere bırakan kişi Orson'du.

Bobby masaya döndü ve oturduktan sonra gözünü dikip köpeğe bakmaya başladı.

Eee? dedim. "Ne?"

Ne olduğunu biliyorsun. "Söylemem gerekli mi?" "Evet."

Bobby içini çekti. "Kocaman, gümbürdeyen bir dalga kafama çarpıp parçaladı ve geri çekilirken beynimin tümünü emdi."

Basardın, dedim Orson'a.

Sasha köpeğin pizza payını bir eliyle yelpazeleyip duruyordu. Peynirlerin köpeğin damağına yapışıp yakmamasını garantileme istiyordu. Nihayet tabağı yer koydu.

Orson yüksek zekânın, sofrada adabıyla bir ilgisi olmadığını kanıtlamaya koyulurken, kuyruğunu masaya ve iskemle ayaklarına çarptı.

Silky, dedi Bobby. "Basit isim. Bir kedi adı. Silky."

Bira içip pizza yerken, üç tane mumun titrek ışığı, Wyvern'deki etkinlikler, felakete dönüş beklenmeyen gelişmeler ve annemin işin içine ne ölçüde karıştığı hakkında babam tarafından yazılan kısa bir açıklamanın yer aldığı çizgili, sarı bloknot sayfaların taramama yetecek kadar ışık sağlıyordu.

Babam bir bilim adamı olmadığı ve annemin anlatmış olduklarını sadece nakleden olduğu halde - çoğunlukla meslek dışı birinin terimleriyle benim için bıraktığı bu belgede zengin bir enformasyon vardı.

Küçük bir dağıtımçı oğlan, dedim. "Dün gece Lewis Stevenson'a, kendisini eskisinden farklı hale getiren şeyin ne olduğunu sorduğumda, bana söylediği buydu işte. 'Ölmeyecek küçük bir dağıtımçı oğlan.' Bir retrovirüsten bahsediyordu. Belli ki annem retrotrans pozon seçiciliği olan yeni bir tür retrovirüsün teorisini kurmuştu."

Babamın sayfalarından başımı kaldırdığımda Sasha ve Bobby'nin boş gözlerle bana baktıklarını gördüm.

Bobby, "Orson belki neden bahsettiğini biliyordu kardeşim ama ben üniversiteyi terk etmiş biriyim." "Ben de sadece bir DJ'im," dedi Sasha.

Ve en iyisi, dedi Bobby. "Teşekkür ederim."

Çok fazla Chris Isaak çalmana rağmen, diye de ekledi Bobby.

Yıldırım bu kez gökyüzünü denize indirmedi ama toprağa düştüğünde infilak edecek yüksek tesirli patlayıcı taşıyan parlak bir ekspres asansör gibi dikine ve hızla düştü. Tüm yanmada sanki yerinden fırlamış gibi ev sallandı ve bardaktan boşanırcasına iri damlalar çatıyı dövmeye başladı.

Pencereye bir göz atan Sasha, "Belki yağmuru sevmiyorlardır. Belki de gelmezler," dedi.

Sandalyemin arkasında asık duran ceketimin cebine uzanıp Glock'u aldım.

Masanın üzerine, daha çabuk ulaşacağım bir yere koydum. Ve Sasha'nın numarasını uygulayarak ben de onu kâğıt peçetenin altına sakladım.

"Çoğunlukla laboratuvar deneylerinde bilim adaları çeşitli gen terapileri uygulayarak pek çok hastalığı AIDS, kanser ve kalıtsal hastalıklar-tedavi ediyorlardı. Fikir şuydu: Eğer hastanın bazı kusurlu genleri varsa ya da belki bazı genleri eksikse, kötü genlerin yerin onların işleyen kopyaları konuluyor ya da hastalıkla mücadelede, daha başarılı hücre üretecek kayıp genler ekleniyordu.

Sonuçlar yüreklendirici oldu. Gittikçe ar tan sayıda mütevazı basan. Ve başarısızlıklar da birlikte, tatsız sürprizler."

Bobby, "Her zaman bir Godzilla vardır.Bir dakika önce Tokyo gayet mutlu ve refah içinde hayatını sürdürüyor. Hemen sonraki dakikada, dev kertenkele ayaklan her şeyi dümdüz ediyor."

Sorun sağlıklı genlerin hastaya aktarılmasıydı. Genleri hücrelere taşınması için çoğunlukla sakatlanmış virüsler kullanıyorlar. Bunların çoğu retrovirüsler. "Sakatlanmış mı?" diye sordu Bobby. "Bunun anlamı üreyemezle demektir. Bu şekildeyken vücut için bir tehdit teşkil etmezler.

Bu virüsler insan genini hücreye taşıdıktan sonra, hücre kromozomlarının içine bunu düzgün bir şekilde ekleme yeteneğinin sahipleri."

Dağıtımçı oğlanlar, dedi Bobby. "Virüsler bu işi yaptıktan hemen sonra,"

dedi Sasha, "ölmeleri mi bekleniyor?"

Bazen kolaylıkla gitmiyorlar, dedim. "İltihaplanmalara ya da virüsleri ve ge transferi yapılan hücreleri tahrip eden ciddi bağışıklık tepkilerine nede olabiliyorlar.

Önün için bazı araştırmacılar retrovirüsleri, kopyalanabilen ve kendilerini kromozomlara yerleştirebilen daha çok vücudun kendi DNA'sının parçaları olan retrotransposonlara benzetme yöntemiyle onları yenide yapılandırma yollarını araştırıyorlar."

İşte Godzilla geliyor, dedi Bobby Sasha'ya.

Sasha, "Karadam, bu saçmalıkları nereden biliyorsun? O sayfalara iki dakik bakmakla öğrenmedin ya."

"Hayatını kurtarabileceklerini bildiğin zaman, en kuru araştırma yazılarını bile ilginç bulma eğiliminde olursun, dedim. "Eğer birisi benim kusurlu genlerimin yerine bunların işleyen kopyalarını yerleştirme yolunu bulabilirse, vücudum o zaman DNA'mdaki ultraviyole zararını tamir edecek enzimleri üretir."

Bobby, "O zaman artık Gece Sürüngenini olmazsın," dedi. "Elveda ucubelik,"

diye onu onayladım.

Arka verandadan, çatıda gümbürtüyle trampet çala yağmur sesinin üzerine çıkan pat pat bir ayak sesi geldi. Gürültünün geldiği tarafa bakarken, büyük bir makaka maymunu verandadan mutfak lavabosunun üzerindeki pencere eşiğine zıpladı. Postu ıslaktı ve matlaşmıştı.

Postunun ıslaklığı maymunu, kuruyken gözükeceğinden daha sıksa gösteriyordu. Tek eliyle dikey pervaza yapışmış, daracık yerde hünerle dengede duruyordu. Sıradan bir maymunu merakına benzer bir merakla bizi inceleyen yaratık, uğursuz gözleri dışında oldukça iyi huylu gözüküyordu.

Eğer onu görmemezliğe gelirsek büyük olasılıkla daha çabuk kızacaktır, dedi Bobby.

Ne kadar kızarlarsa, diye ekledi Sasha, "dikkatsizlikleri o kadar artabilir."

Sosis ve soğanlı pizza diliminden bir ısırık alırken masadaki sarı sayfa destesine parmağımı vurarak dedim ki, "Şu anda sayfaları tararken bu paragrafta babamın, annemin bu yeni teorisiyle ilgili olarak anladığı kadarıyla yaptığı açıklamaları buldum. Retrovirüslerin, hastanın hücrelerine genleri taşıırken daha güvenli olarak kullanılabilmesi için annem, Wyvern Projesi için retrovirüsleri yeniden yapılandıran bu yeni devrimci yaklaşımı geliştirdi."

Dev kertenkelelerin ayak seslerini kesinlikle duyuyorum, dedi Bobby.

"Bum, bu bum, bum."

Maymun pencereden bize çığlık çığlığa bağırdı.

Masanın yanındaki pencereye bir göz attım ama orada bizi gözetleyen hiçbir şey yoktu.

Orson ön ayaklarını masanın üzerine koymuş arka ayaklarının üzerinde duruyordu ve daha fazla pizza istediğini Sasha'ya karşı tüm çekiciliğini kullanarak teatral bir biçimde ifade ediyordu.

"Çocukların anneyle babayı birbirlerine karşı kullanma oyunu oynadıkların bilirsin, diye ikaz ettim onu."

Ben onun daha çok görümcesiyim, dedi Sasha. "Zaten bu onun son yemeği olabilir. Bizim de."

İçimi çektim. "Pekâlâ. Fakat ölmezsek o zaman kötü bir âdeti başlatmış oluyoruz."

İkinci maymun da pencere eşiğine zıpladı. Her ikisi de çığlık atıyor ve bize dişlerini gösteriyordu.

Sasha kalan pizza dilimlerinden en küçüğünü seçip parçaladı ve köpeğin yerdeki tabağına koydu.

Orson penceredeki cinlere endişeyle göz attı ama kıyamet habercisi primatlar bile onun iştahını kaçıramazdı. Dikkatini yemeğin yöneltti.

Maymunlardan biri eskisinden daha fazla bağırarak elinin birini ritmik olarak pencere camına vurmaya başladı.

Dişleri makaka maymunlarında olması gerekende daha büyük ve keskin gözüküyordu, bir yırtıcı hayvanı çaba gerektiren rolünü tamamlamasına yardımcı olacak kadar büyük ve keskin. Belki bu Wyvern'deki oyuncu silah-araştırma çocukları tarafından ona sağlanan bir özellikti. Angela'nın boğazının nasıl parçalandığı aklıma geldi.

Niyetleri dikkatimizi dağıtmak olabilir, diye öne sürdü Sasha.

Camı kırmadan eve giremezler, dedi Bobby. "O zaman da duyarız zaten."

"Yağmurun sesi ve bunların gürültüsünde duyabilir miyiz?" diye merakla sordu Sasha.

Duyarız.

"Zorlanmadığımız takdirde başka odalara dağılmamı gerektiğini sanmıyorum, dedim, "galip gelmek için bölmek gerektiğini bilecek kadar akıllılar." Masanın yanındaki pencereye tekrar baktım ama verandanın o bölümünde hiç maymun yoktu. Yağmur"

ve rüzgârdan başka hiçbir şey veranda parmaklığını ötesindeki karanlık kum tepeliklerinin ötesinde hareket etmiyordu.

Lavabonun üzerindeki pencerede maymunun biri arkasını dönmeyi başarmış hâlâ pervaza tutunuyordu.

Çıplak, tüysüz, çirkin kığını cama dayayıp bize gösterirken kahkahayla gülüyormuş gibi ayaklıyordu.

Sonra, diye sordu Bobby, "rahip evine girdikten sonra neler oldu?"

Zamanın koştuğu hissiyle tavan arası, Wyvern ve Ramirez'in evindeki olayla çabucak özetledim. "Manuel kapak bir kişiymiş," dedi Bobby başını üzüntüyle sallayarak.

Öf, dedi Sasha ama Manuel üzerine bu yorum yapmadı.

Penceredeki erkek maymun yüzümüze bakarak cama işedi. "Eh bu da yeni çıktı," dedi Bobby.

Lavabonun üzerinde yer alan pencerenin altındaki verandada, sıcak, yağlı tavada patlayan mısır taneleri gibi, daha çok maymun pat pat havaya zıplıyor, bir görünüp bu kayboluyordu. Hepsi ciyaklıyor ve haykırıyordu.

Zıplayan, kendi etrafında dönen, pat pat ses çıkarıp sürekli olarak görünenler kesinlikle aynı yarı düzine olsa bile, onlardan sürüyle var gibi gözüküyordu.

Sonucu biramı bitirdim.

Sükûneti korumak anbean zorlaşıyordu. Belki sakinleri oynamak bile bende olandan fazla enerji ve konsantrasyon gerektiriyordu.

Orson, dedim, "Evin çevresini şöyle bir dolaşman fena olmaz." Anladı ve hemen çevrede asayışı sağlamak için harekete geçti.

Mutfaktan çıkmadan önce, "Kahramanlık yok. Eğer işler kötü giderse havla ve doğruca buraya gel," dedim.

Koşarak gitti.

Bu, yapılması gereken bu şey olmasına karşın, hemen arkasından onu gönderdiğime pişman oldum.

İlk maymun sidik torbasını boşaltmış, ikincisi de yüzünü mutfığa dönmüş, kendi deresini boşaltmaya başlamıştı. Ötekiler dışarıda koşuşup duruyorlardı ve veranda çatısının kirişlerinden sallanıyorlardı. Bobby masaya bitişik pencerenin tam karşısında oturuyordu. Gecenin nispeten sakin olan bu bölümünü, gibi kuşkuyla araştırıyordu.

Şimşek artık çakmıyor ama gök gürlemeleri denizin üzerinde art arda patlıyordu.

Bu bombardıman, maymunları heyecanlandırdı.

Brad Pitt'in yeni füminin gerçekten çok heyecanlı olduğunu duydum, dedi Bobby. Sasha, "Biz görmedik henüz," dedi.

Ben hep video kopyasını beklerim, diye hatırlatma yaptım Bobby'ye.

Bu şey arka verandanın kapısını denedi. Kapı kolu takırdadı ama kilit emniyetliydi.

Lavabonun üzerindeki pencerede duran iki maymun atlayıp yok oldular.

Başka iki maymun onların yerini almak için pencereye zıpladı ve her ikisi birden cam işemeye başladı.

Bobby, "Ben bunu temizlemem," dedi.

Ben de temizlemem, dedi Sasha da.

"Belki bu şekilde saldırganlık ve öfke duyguların boşaltıp sonra da çekip giderler. dedim."

Bobby ile Sasha sanki aynı okulda bayat espri dersi almışlardı.

Ya da belki tersi olacaktır, dedim tekrar düşünerek.

Dışarıdan, gecenin karanlığından, kiraz çekirdeği büyüklüğünde bir taş

camlardan birine çarptı ve işeyen maymun ateş hattından kaçmak için aşağı zıpladı, ilkini, dolu taneleri gibi yağın başka taşlar izledi.

En yakınımızdaki cama taş fırlatılmadı.

Bobby yerden tüfeğini alıp kucağına yerleştirdi. Hücum en tepe noktasına ulaştığında birdenbire sona erdi.

Çılgınlaşmış maymunlar şimdi daha fazla öfkeyle bağırıyorlardı. İnce, tiz ve uğursuz haykırışları, geceyi şeytansı bir enerjiyle besleyip sanki öyle bir doğüstü etki yaratmıştı ki yağmur evin çatısına öncekinden daha sert darbelerle vurmaya başlamıştı. Gök gürlemesinin insafsız darbeleri gecenin

kabuğunu çatlatınca, şimşegin parlak çata uçları bir kez daha gecenin etini dürttü.

Önceki saldırıdaki taşlardan daha büyük bir taş, lavabonun üzerindeki camlardan birine çarpıp geri sıçradı: Çatırtı. Daha büyük bir güçle fırlatılan yaklaşık aynı büyüklükte bir ikinci taş ilkin izledi.

Allahtan elleri tabanca ya da tüfek kullanamayacak kadar küçüktü; ayrıca vücut ağırlıkları da nispeten düşük olduğu için silahın geri tepmesiyle birlikte tepetaklak yer yuvarlanırlardı. Bu yaratıklar mutlaka tabancanın amacını ve kullanımışın anlayacak kadar akıllılardı ama Wyvern laboratuvarlarındaki dahi güruhu en azından goriller üzerinde çalışmayı tercih etmemişti.

Yine de bu fikir akıllarına gelseydi, kuşku yok ki bu yatırım için hemen para kaynağı ararlar ve gorillere sadece ateşli silah eğitimi vermekle kalmayıp onlara nükleer silah dizaynının inceliklerini de öğretirlerdi.

İki taş daha hedef alınan cama çarptı.

Belimdeki mobil telefona elimi attım. Yardım için çağırabileceğimiz birisi olmalıydı. Polis olmazdı. FBI olmazdı. Polis cevap verse bile, Ayışığı Körfezi polis gücündeki dost görevliler büyük olasılıkla maymunları korumak için ateş açarlardı. FBI'nin en yakındaki ofisine ulaşım onlara telefonla, uçan daireler tarafından bir kaçırma haberi verenlerin hepsinden daha güvenilir gelse bile, düşmanla konuşuyor olurduk; Manuel Ramirez'in dediğine göre, bu kâbusun kendi kendine bitmesine izin verme kararı "çok yüksek düzeyde" alınmıştı ve ben Manuel'e inanıyordum.

Biz hayatlarımızı ve geleceğimizi, önceki kuşakla tarafından uygun görülmeyen bir sorumluluk zinciriyle, toplum yönetimine ilişki önemli kararlar almak konusunda çok az bilgimiz ya da aklımız olduğuna bizi ikna eden uzmanlara ve profesyonellere güvenle teslim ettik. Bu bizim tembelliğimizin ve ahmaklığımızın sonucudur. Primatlarla gelen felaket.

Yine büyük bir taş pencereye çarptı. Cam çatladı ama paramparça olmadı.

9-milimetrelilik yedek mermiden iki tane alıp blucinimin cebine soktum.

Sasha elini Chiefs Speciali saklayan buruşuk peçetenin altına soktu. Onun oyununu ben de uygulayıp saklı Glock'u peçetenin altından tuttum.

Birbirimize baktık. Bir korku dalgası gözlerini başta aşağı yıkıyordu ve mutlaka o da benim gözlerimde aynı akıntıyı görüyordu. Güven vermeye çalışarak gülümsedim ama sanki yüzüm sert bir plastik gibi çatladı. "İyi olacağız. Bir DJ, bir sörf serserisi ve Fil Adam; dünyayı kurtaracak mükemmel bir takım."

Mümkünse, dedi Bobby, "içeri giren bir ya da ikisini hemen öldürmeyin.

Bırakın birkaçı birden içeri girsin.

Olabildiğince erteleyin. Bırakın güven duysunlar. Enayi küçük piçler. Sonra bana izin verin ki ilk

ateşi ben açtım onlara saygıyı öğreteyim. Bu tüfekte nişan almam gerekmiyor bile."

Emredersiniz efendim, General Bob, dedim.

İki, üç, dört taş -şeftali çekirdeği büyüklüğünde-çarptı camlara. İkinci büyük cam da çatladı ve dal budak salan şimşek gibi, bu çatlak yeni yollara ayrıldı. Bir doktoru büyüleyecek yeni bir psikolojik duru tecrübesi yaşıyordum. Midem göğsümü sıkıştırıp gırtlığıma zorlayıcı bir baskı yaparken, çarpan kalbim daha önce midem tarafından işgal edilen boşluğa düşmüştü. Yarım düzine kadar, öncekilerden daha büyük taşlar, iki büyük cama çarptı ve her iki cam da parçalanıp içeriye düştü. Camlar soğuk ve kuru bir müzik sesiyle birlikte paslanmaz çelik lavabonun içine, granit tezgâhların üzerine ve zemine yağmur gibi yağdı. Birkaç kırık keskin cam parçası masanın üzerinde şangırdarak soğumuş pizzadan kala dilimlere plop diye düşerken ben hemen gözlerimi kapadım.

Gözlerimi açtığım anda, çığlık çığığa bağırarak iki maymunun, her biri Angela'nın tarif etmiş olduğu büyüklükte, tekrar pencerede olduğunu gördüm. Bu bir çift maymun, kırık camdan ve bizden sakınarak içeriye, granit tezgâhın üzerine sıçradı. Sert rüzgâr, yağmurdan matlaşmış tüylerini savuruyordu.

Bir tanesi süpürge dolabına doğru baktı. Çünkü tüfek genellikle o kilitli dolapta saklanıyordu. Geldiklerinde beri hiçbirimizin o dolaba yaklaştığını görmemişlerdi ve masanın altında, Bobby'nin dizlerinde yatan kalibreliği büyük ihtimalle fark etmemişlerdi.

Bobby onlara bir göz attı ama asıl ilgilendiği karşısındaki camdı.

Kambur ve çevik iki yaratık lavabonun karşısına düşen tezgâh boyunca hareket ediyorlardı. Loş ışıklı mutfakta, san hain gözleri, mum fitilinin ucundan titreşen alevler kadar parlaktı.

Soldaki davetsiz misafir bir ekmek kızartma maki nesile çarpışınca onu öfkeyle yere itti. Fiş prizden koparcasına ayrılırken kıvılcımlar saçıldı.

Angela'nın makakayla ilgili hikâyesini anımsadım dudağımı yaracak kadar sert vuruşlarla onu elma bombardımanına tutmuştu. Bobby mutfığını çok düzenli tutardı ama bu hayvanlar dolap kapaklarını açıp da biz bardak ve tabak yağmuruna tutacak olurlarsa, ciddi zararlar verebilirlerdi; ateş

gücünün bizde olması avantajından hoşnut kalsaydık bile. Frizbi gibi dönerek gelen bir yemek tabağı, burnunun tam kemiğine isabet edip nerdeyse bir mermi kadar etkili olabilirdi.

Hain gözlü iki maymun daha verandadan zıplayıp kırık pencerenin çerçevesine oturdu. Bize dişlerini gösterip tıslıyorlardı.

Sasha'nın tabancasının üzerindeki kâğıt peçete gözle görünür şekilde titreşiyordu ve bu titreşim hava cereyanı yüzünden değildi.

Bu davetsiz konukların tıslama, diş gıcırdatma, çığı seslerine, kırık camdan esen mart rüzgarının uğultusuna, gök gürlemesine ve trampet çalan yağmur sesine karşın Bobby'nin yavaş sesle şarkı söylediğini düşündüm. Mutfığın öteki köşesindeki maymunları görmezlikten gelip dikkatini tüm

yoğunluğuyla karşısındaki kırılmamış cama yönelmişti; ve dudaklar kımıldıyordu. Karşılık vermediğimizden, belki de korkudan hareketsiz kaldığımız inandıkları için cesaretleri artıp gittikçe tahrik olan, kırık penceredeki, iki yaratık içeri zıpladı ve doğrucu tezgâhı karşı tarafına gidip içeri ilk giren iki maymunun her biriyle çift oluşturdu.

Ya Bobby daha yüksek sesle şarkı söylüyordu ya da şiddetli korku benim işitme duyumu keskinleştirmişti, çünkü birdenbire söylediği şarkıyı tanıdım.

"Daydream Believer."Gençliğimizin altın çağında, Monkees Grubu tarafından plağı yapılan şarkı. Bunu Sasha da duymuş olmalıydı ki, "Geçmişten bir esinti." dedi.

Maymunlar bölüğünün iki üyesi daha, lavabonu üzerindeki pencereye tırmanıp çerçeveye yapıştı. Gözlerinde cehennem ateşi vardı ve nefretlerini üzerimize kusuyorlardı. Halihazırda mutfakta olan dört maymun öncekinde daha yüksek sesle çığlık atıyorlar, yumruklarını havada sallayıp dişlerini göstererek ve bize tükürerek tezgâhın üzerinde zıp zıp zıplıyorlardı.

Akıllılardı ama yeteri kadar akıllı değillerdi. Öfkeleri kararlarını örtüyordu.

"Temizleyin," dedi Bobby.

Haydi bakalım!

Bobby masayla arasını açmak için geriye çekilme yerine, yana kaçıp esnek bir şekilde ayağa kalktı ve tüfeği kaldırdı; sanki he askerlik, hem de bale dersleri almıştı. Tüfeğin namlusu alevler kustu ve kulakları sağır eden ilk patlama pencereye en son gelen iki maymunu yakaladı. Maymunlar sanki bir çocuğun doldurulmuş oyuncuğu gibi, verandaya geri uçtular. İkinci raunt lavabonun solunda bulunan tezgâhın üzerindeki çifti biçti.

Kulaklarım, içlerinde sanki katedral çanı çalıyormuş gibi çınılıyordu. Bu sınırlı mekânda tüfek ateşinin kükreni e si, insana yönün kaybettirecek kadar yüksek olsa da, Bobby 12-kalibreliği ikinci kez ateşlemeden ben ayağa fırladım. Bobby üçüncü ve dördüncüyle ilgilendiği sırada, Sasha masadan uzaklaşıp davetsiz konukların kalan ikisine doğru ateş etti.

Onlar ateş ederken ve mutfak patlamalarla sarsılırken en yakınımıdaki cam üzerime doğru patladı. Bir cam şelalesiyle birlikte çığlık çığığa bir maymun, masanın üzerindeki iki muma çarpıp postundan sıçrayan sularla mumlardan birisini söndürerek ve bir pizza dilimini yuvarlayıp aşağı düşürerek tam ortamıza, masaya kondu.

Glock'u kaldırdım ama tam o sırada maymun Sasha'nın sırtına atladı. Eğer vuracak olursam kurşun bu lanet şeyden geçip büyük ihtimalle Sasha'yı da öldürecekti. Ben yolumun üzerindeki sandalyeyi tekmeleyip masanın çevresini dolaşınca kadar, Sasha'nın sırtına binmiş ciyaklayan maymun onun saçlarını eline dolamı yolmaya başlamıştı bile. İçgüdüsel olarak sırtındaki makakaya körlemesine ulaşmaya çalışırken elindeki .38'liği düşürdü. Maymun Sasha'nın elini yakaladı. Maymunu havada dişlerini çatırdatma sesi duyulabiliyordu. Sasha'nın bedeni geriye doğru, masaya eğilmişti ve saldırgan, Sasha'nın boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye doğru çekmeye uğraşıyordu.

Glock'u masaya bırakıp sağ elimi yaratığın boynuna dolarken, sol elimle de kürekkemikleri arasındaki deri ve kürke yapışarak maymunu arkasından kavradım.

Kürkünü ve derisini o kadar öfkeyle büktüm ki hayvan acıyla ciyakladı.

Sasha'yı bırakmıyordu. Ben onu Sasha'dan ayırmaya çabalarken, o yine de Sasha'nın saçlarını köklerinden koparmaya çalışıyordu.

Bobby üç el daha ateş etti. Evin duvarları sanki deprem oluyormuş gibi sarsılıyordu. Bunlar içeri girenlerin sonuncu çifti diye hesaplarırken, Bobby'nin küfrettiğın duydum ve daha çok dert kaynağının önümüze çıktığını anladım.

Geriye kalan iki mumun eriten alevlerinden daha yakıcı san gözlerinden, tümüyle kamikaze oldukları anlaşılan başka bir çift maymun, lavabonun üstündeki pencereden içeri atladı.

O sırada Bobby silahını dolduruyordu.

Evin başka bir bölümünde Orson havlıyordu. Kavgaya katılmak için bize m koşuyordu, yoksa yardım mı istiyordu anlamıyordum.

Kendimi bana özgü olmayan bir şekilde küfredip hayvan vahşetiyle hırlarken buldum. Öte yandan iki elimle makakanın boğazına yapışmıştım.

Onu boğdum, ta ki Sasha'yı bırakmakta başka seçeneği kalmayıncaya kadar.

Maymun yaklaşık on iki kilo ağırlığındaydı, beni ağırlığımanın altıda birinden az. Fakat tümüyle kemik, kan ve nefretle doluydu. Nefes almak için çabalarken zayıf bir sesle bağılıyor, hatta tükürüyordu. Hayvan, boğazına sarılan elleri ısırarak için başını eğmeye çalışıyordu. Kıvrılıp bükülüyor, kıvranıyor,

tekmeliyordu.

Bir

yılanbalığının

bundan

daha

sıkı

tutunabileceğini düşünemezdim ama bu küçük pisliğin Sasha'ya yaptıklarından ötürü öfkem o kadar büyüktü ki ellerim çelik gibi olmuştu ve sonunda boynunun çatırtıyla kırıldığını hissettim. Artık o gevşek, ölü bir şeydi ve yere bıraktım.

Chiefs Speciali tekrar bulan Sasha, kırık cama doru giderek gecenin karanlığına doğru ateş açarken, ben de tiksintiyle ağzım kapayıp nefesimi tutarak kendi Glock'umu aldım.

Bobby tüfeğini doldururken, parlayan gözlerine karşın, son iki maymunun izin kaybetmişti. Kapının yanındaki elektrik düğmesine gitti ve reostayı, ban gözlerim kıştırarak kadar, yükseltti.

O küçük piçlerden birisi ocağın yanındaki tezgâhı üzerinde duruyordu.

Duvardaki raftan bıçakların en küçüğünü seçip içimizde birisinin ateş

etmesine kalmadan bıçağı Bobby'e fırlattı.

Maymunlar bölüğü basit savaş sanatları öğrenmekle mi meşguldü, yoksa maymun mu şanslıydı anlamıyordum. Bıçak havada daireler çizerek gidip Bobby'nin sağ omzuna saplandı.

Bobby elindeki tüfeği düşürdü.

Ben bıçak fırlatıcısına iki kez ateş ettim ve maymun geriye, ocağın üzerine doğru, meyletti ve düşüp öldü. Geriye kalan maymun, ataların tehlikeyi göze almaktansa, dikkatli olmanın evla olduğunu söylediklerini duymuş olmalıydı ki, kuyruğunu kıstırarak lavabonun üzerine sıçrayıp pencereden dışarı kaçtı.

Arkasından iki el ateş ettim ama ikisinde de ıskaladım.

Öteki pencerede Sasha titremeyen hünerli elleriyle belindeki fişeklikten 38'liği dolduruyordu.

Hangi basın yayın okulunun DJ olacıklara ateş altındayken zarafet ve silahlar üzerine ders vermiş olabileceğini merak ettim. Ayışığı Körfezi Kasabası'ndaki in sanların içinde, görüldüğü gibi kalan tek kişi Sasha'ydı.

Şimdi onun da kendine ait bir iki sırrı olmasında kuşkulanıyordum.

Sasha bir kez daha gecenin karanlığına ateş etmeye başladı. Bir hedefe mi ateş ediyordu, yoksa maymunla bölüğünden geriye kalanların cesaretlerini kırmak için sindirme a tıslan m yapıyordu bilmiyordum.

Bobby bıçağı omzundan çekip çıkarırken, ben de Glock'tan yan boşalmış

fişekliği boşaltıp dolu olanını taktıktan sonra onuyanma gittim. Bıçak etine sadece üç dört santim kadar girmiş gözüküyordu ama bir kan lekesi gömleğine yayılıyordu.

Çok kötü mü? diye sordum. "Boşver!" "Dayanabilecek misin?"

Bu benim en iyi gömleğimdi! Bobby belki iyileşecekti.

Orson evin önünde havlamaya devam ediyordu, ancak havlaması şimdi dehşet çığlıklarıyla bölünüyordu.

Glock'u kalçamın üzerine, kemerimin altına sokuşturdum, tümüyle dolu olan, Bobby'nin tüfeğini alıp havlama sesine doğru koştum.

Oturma odasındaki ışıklar bırakmış olduğumuz gibi açık fakat kısıktı. Ben birazcık yükseltiltim.

Büyük pencerelerden birisi paramparça olmuştu. Islık çalan rüzgâr, yağmuru veranda çatısının altına, oradan da oturma odasına sürüklüyordu.

Bağrıışan dört maymun kanepelerin kollarına ve sandalyelerin arkasına tünemişti. Işıklar parlayınca başlarını bana çeviri tıslamaya başladılar.

Bobby maymunlar bölüğünün sekiz on maymunda oluştuğu tahmininde bulunmuştu ama bu sayıdan çok daha fazla oldukları ortadaydı.

Benim şimdiye kadar gördüğüm on iki on üç tane civarındaydı ve bunları öfke ve nefretle yan deliliğin ötesinde olmaları gerçeğine karşın, toplulukların çoğunu, bunun gibi tek bir hücumda kurban verecek kadar dikkatsiz -ya da aptal olduklarını düşünmüyordum.

İki, üç yıldır serbest dolaşıyorlardı. Bu süre üremeleri için fazlasıyla uzundu.

Orson çevresi bu cin dörtlüsüyle sarılmış durumda yerdeydi. Şimdi yine ona doğru bağrıışmaya başlamışlardı. Orson hepsini birde izlemeye çalışarak kendi etrafında kaygıyla dönüp duruyordu.

Bölüğün maymunlarından biri öyle bir uzaklıkta duruyordu ki serseri bir kurşunun

köpeği

vuracağından

korkmak

gereğini

duymadım.

Duraksamadan, tam atış hattında duran yaratığı uçurdum. Saçmaların ve maymun bağırsaklarının etrafa serpişmesi sonucunda Bobby yeniden dekore ettirmek için belki beş bin papel bayılacaktı.

Geriye kalan üç maymun pencere yönüne doğru, bir mobilyadan ötekine sıçraya sıçraya, giderken birin daha devirdim. Fakat üçüncü rauntda kurşunlar tik ağacından ahşap duvara isabet etti. Bu da Bobby'ye beş on binliğe patlayacaktı.

Tüfeği bir kenara bırakıp kalçamın üzerinden Glock' çektim. Kırık camdan ön verandaya kaçan maymunların peşinden koştuğum sırada birisi arkamdan yakalayınca ayaklarım neredeyse yerden kesildi. Adaleli bir kol boynuma dolandı, anında nefesim kesildi ve bir el Glock'u tuttu, koparırcasına aldı elimden.

Bundan sonrasında ayaklarım tümenden havalandı, çok cukmuşum gibi kaldırılıp fırlatıldım. Çarptığım sehpa altımda paramparça oldu.

Mobilya harabesinin içinde sırtüstü, boylu boyunca yatarken, kafamı kaldırıncaya üzerimde kocaman, hatta bu açıdan bakınca, aslında olduğundan daha da dev gibi görünen Cari Scorso'yu gördüm. Dazlak kafa. Küpe. Işıkları yükseltmiş olmama karşın, oda hâlâ gözlerindeki hayvansı pırıltıyı görebileceğim kadar loştu.

Maymunlar bölüğünün lideriydi o. Bundan hiçbir kuşku yoktu.

Ayaklarında spor ayakkabısı, üzerinde blucin ve flanel gömlek, kolunda saat vardı. Suçlunu teşhisi için dört gorille birlikte polis tarafından sıraya dizilseydi, hiç kimsenin onu oradaki tek insan olarak tanımlamakta en ufak bir tereddüdü olmazdı. Ama yine de giyimine kuşamına ve insan görünümüne karşın, insanlık dışı bir şeyin yırtıcı aurasını yayıyordu. Bu yalnızca gözlerindeki pırıltıyla ilgili değildi. Yüz hatları benim tanımlayabileceğim hiçbir insan duygusunu yansıtmayan bir ifadeyle çarpılmıştı. Giyimliydi ama çıplak olsa da fark etmeyebilirdi; boynundan başının tepesine kadar pırıl pırıl tıraş olmasına rağmen bir maymun gibi kıllı da olabilirdi. Eğer iki hayat yaşıyorduydu, gündüzleri kendisine benzer şekilde değişikliğe uğramamış insanlarla yaşadığı hayattansa, geceleri maymunlar bölüğüyle yaşadığı hayata daha fazla uyum sağladığı aşikârdı.

Glock'u kol mesafesinde, bir infaza stilinde yüzüme doğrulttu.

Orson hırlayarak üzerine atladı ama Scorso öteki iki maymundan daha hızlıydı.

Köpeğin kafasına sert bir tekme indirdi ve Orson yere yuvarlanıp hareketsi kaldı. Ne havlıyordu ne de ayakları oynuyordu.

Yüreğim bir taş gibi kuyuya düştü.

Scorso, Glock'u tekrar üzerime doğrultup yüzüme bir el ateş etti. Yahut da bana öyle geldi. Fakat tetiği henüz çekmesine fırsat kalmadan bir anda, odanın öteki ucundaki Sasha adamı sırtından vurdu ve duyduğum krak sesi, onun Chief Specialinin patlamasıydı.

Scorso kurşunun etkisiyle sarsılınca, Glock hedefinden saptı. Başımın yanındaki tik tahtasından döşeme kurşunun şiddetiyle parçalandı.

Sırtından bir kere vurularak yaralanmış ama çoğumuzdan daha az telaşlı olan Scorso döndü ve dönerken de Glock'u birbiri peşi sıra ateşledi.

Sasha kendini yere attı ve yuvarlanarak odadan çıktı. Scorso onun durduğu yere tabancayı boşalttı. Fişeklik boşaldıktan sonra bile tetiği çekmeye uğraşıyordu. Scorso'nun flanel gömleğinin arkasına yayılan bol koyu renk bir kan lekesin görebiliyordum.

Sonunda Glock'u fırlattı ve bana döndü. Görünüşe göre niyeti ya yüzümde tepinerek dans etmek, ya da gözlerimi kafatasımdan çıkararak beni kör edip ölüme terk etmektir. Sonra her iki zevkten de vazgeçerek son iki maymunun kaçtığı kırık cama yöneldi.

Scorso tam evden çıkmak üzereydi ki Sasha tekrar ortaya çıktı ve inanılmaz bir şekilde onu kovalamaya başladı.

Ona durması için bağırdım ama öyle vahşileşmiş gözüküyordu ki onunda gözlerinde o kötü ışığı görme beni şaşırtmadı. Ben sehpa parçalarının içinden kalkma ya uğraşırken Sasha odayı geçmiş ön verandaya atlamıştı.

Dışarıda Chiefs Specialin çatırtısı duyuldu, bir daha, sonra bir üçüncü defa daha.

Sasha'nın kendine bakabileceği apaçık gözüküğü halde, arkasından gitmek ve onu sürükleyip içeriye ger getirmek istiyordum. Sasha Scorso'nun işini bitirmiş ol saydı bile, maymunlar için gece, birinci sınıf bir DJ'in bile başa çıkabileceğinden daha iyi bir sığınaktı; gece Sasha'nın değil, onların hakimiyet alanıydı.

Dördüncü, derken beşinci patlama sesi duyuldu. Duraksadım çünkü Orson gevşek bir biçimde yerde yatıyordu. Öylesine sakindi ki böğürlerinin nefes alıp verirken yükselip alçaldığını bile göremiyordum. Ya ölmüştü ya da bayılmıştı. Eğer bayındıysa acele yardıma ihtiyacı olabilirdi. Kafasına tekme yemişti. Yaşıyorduysa bile beyin hasarı tehlikesi vardı.

Ağlıyor olduğumu fark ettim. Üzüntüme gem vurdum. Gözyaşlarımı içime akıttım. Her zamanki gibi.

Bobby bana doğru geldi. Tek elini omzundaki bıçak yarasına bastırıyordu.

Orson'a yardım et, dedim.

Şimdi ona hiçbir şeyin yardım edemeyeceğine inanmayı reddediyordum, çünkü böyle korkunç bir şeyi düşünmek bile gerçekleşmesini kesinleştirebilirdi.

Pia Click bu kavramı anlardı.

Belki Bobby de anlardı artık.

Mobilya parçalarından, ölü maymunlardan ve ayaklarımın altında çatırdayan kırık camlardan kaçarak pencereye koştum. Soğğun gümüşümsü kamçısı ve yağmurlu fırtına, pencere çerçevesinden sarkan, sivri uçlu cam parçalarına çarpıyordu. Verandayı geçip merdivenlerden atladım ve yağmurun göbeğine, Sasha'ya doğru koştum. Kum tepeliklerinin arasında on metre ötede duruyordu.

Cari Scorso kumların içinde yüzükoyun yatıyordu. Sırılsıklam olan Sasha titreyerek adamın tepesinde duruyor üçüncü ve son mermiyi tabancaya koyuyordu. Duymuş olduğum atışların hepsinin değilse bile çoğunun adama isabet etmiş olduğundan kuşum yoktu ama o birkaç el daha ateş etme ihtiyacı duyuyor gibiydi.

Tabii, Scorso kımıldıyordu ve pençe gibi olmuş her iki eli toprakta oyuk açan yengeç gibi çalışıyordu.

Sasha dehşetten titreyerek eğildi ve son bir kez ateş etti; bu seferki kafatasının tam arkasındaydı.

Bana doğru döndüğünde ağlıyor ve gözyaşlarını bastırmaya uğraşmıyordu.

Benim ise gözlerimde yaş yoktu. Kendi kendime birimizin gözyaşlarını tutmasının gerektiğini söyledim.

Hey, dedim nazikçe. Kollarıma atıldı. "Hey," diye fısıldadım. Ona sarıldım.

Yağmur öyle sel gibi boşanıyordu ki doğu tarafında üç çeyrek mil mesafedeki kasabanın ışıklarını göremiyordum. Gökten inen bu selle Ayışığı Körfezi Kasabası, sanki kumdan yapılmış ayrıntılı bir maketmişçesine eriyip gitmiş olabilirdi.

Fakat işte orada duruyordu. Bu tornanın, bundan sonra başka bir fırtınanın ve diğer tornaların geçmesini bekleyerek, ta ki bütün günlerin sonuna dek. Ayışığı Körfezinden kaçış yoktu. Bizim için yoktu. Hiçbir zaman yoktu. Burası kelimenin tam anlamıyla kanımıza işlemişti.

Bize ne olacak şimdi? diye sordu Sasha. Hâlâ bana sıkı sıkı sarılmış

durumdaydı. "Hayat."

Hayatın tümüyle içine ediliyor. "Her zaman öyleydi zaten." "Onlar hâlâ oralardalar."

Belki bir süre bırakırlar bizi...sadece bir süre. "Buradan nereye gideceğiz Karadam?" "Eve dönüp bira içeceğiz."

Sasha hâlâ titriyordu ama titremesi yağmurdan değildi. "Peki ondan sonra? Sonsuza kadar bira içemeyiz." "Yarın büyük dalgalar geliyor." "O

kadar kolay olacak mı?"

Bu destansı dalgaları yakalayabiliyorken yakalamak gerek.

Kır evine doğru yürüdük Sasha'yla. Orson'la Bobby'yi geniş ön veranda basamaklarında otururken bulduk. Yanlarında oturacağımız kadar bir yer vardı.

Kardeşlerimden hiçbiri yaşamlarının en iyi ruh halinde değillerdi. Bobby sadece Neosprin ve bandaja ihtiyaç duyuyordu. "Yüzeysel bir yara, kâğıt kesigi gibi ince. Bir buçuk santimden fazla derinliği yok."

Gömleğine üzuldüm, dedi Sasha. "Teşekkürler."

Orson inleyerek ayağa kalktı, yalpalaya yalpalaya yağmura doğru yürüdü ve kuşlara kustu. Kusturacak bir geceydi.

Gözlerimi ondan alamıyor, korkudan ürperiyordum.

Belki bir veterinere götürsek iyi olur, dedi Sasha. Başımı iki yana salladım.

Veterinere götürmek olmazdı. Ağlamayacaktım. Ben ağlamam. İnsan bu kadar çok gözyaşını içine akıtarak ne ölçüde acıyı göze alabilirdi?

Konuşabildiğim zaman dedim ki, "Kasabadaki hiçbir veterinere güvenemem.

Onlar da muhtemelen işbirlikçidirler. Orson'un Wyvern'den çıkan hayvanlarda birisi olduğunu anlarılarsa, benim elimden alıp laboratuvara geri götürürler." Orson yüzünü yağmura kaldırmış, sanki onu hayat verici buluyormuş gibi öylece duruyordu.

Geri dönecekler, dedi Bobby, maymunlar bölüğünü kastederek.

Bu gece değil, dedim, "belki de çok uzun sürmez." "Ama er ya da ge gelecekler." "Evet."

Başka kim var? diye sordu Sasha merakla, "başka ne var?"

Orada kaos var, dedim. Manuel'in bana anlattıklarını anımsamıştım.

"Kökten yeni bir dünya. İçinde ne olup bittiğini ya da tam şu anda neyin doğduğunu, lanet olası, kim bilebilir ki?"

Görmüş olduğumuz her şeye ve Wyvern projesiyle ilgili tüm öğrendiklerimize karşın, kıyametin eşiğinde uygarlığın sonuna yakın yaşadığımızı, veranda basamaklarında oturduğumuz şu ana kadar ta içimizde inanmış değildik. Kıyamet habercisi davul sesleri gibi sert ve fasılasız yağmur dünyayı

dövüyordu. Bu gece, dünya yüzündeki başka hiçbir geceye benzemiyordu.

Ayrılan bulutların arasından ortaya üç tane ay çıksa ve gökyüzü hiç bilmediğimi yıldızlarla dolsaydı bile, bu kadar yabancı gelemezdi insana.

Orson çamurlu yağmur birikintisinin üzerinden, en alt basamağa atladı.

Sonra da giderken göstermiş olduğundan daha fazla güvenle yanıma tırmandı.

Evet anlamında başı aşağı-yukarı, "hayır" anlamında iki yana sallama işaretini kullanarak bilinç durumunu korku içinde test ettim. İyiydi.

Tanrım, dedi Bobby. Onun sesinin bu kadar titrediğini hiç duymamıştım.

İçeri girip dört bira ile Bobby'nin, Rosebud sözcüğünü boyayla yazdığı, Orson'un kâsesini getirdim.

Pia'nın resimlerinden ikisi birkaç kurşun darbesi aldı, dedim.

Suçü Orson'un üzerine atarız, dedi Bobby.

Hiçbir şey, dedi Sasha, "tüfekli bir köpekten daha tehlikeli değildir."

Yağmuru dinleyerek ve temizlenip tazelenmiş nefis havayı soluyarak bir süre sessizce oturduk.

İleride, kumların arasında Scorso'nun bedenini görebiliyordum. Şimdi Sasha da benim gibi bir katildi. "Hayat mutlaka bu," dedi Bobby.

Tamamıyla, dedim.

Çok esaslı. "Delice," dedi Sasha. Orson başını salladı.

O gece maymunları çarşafıara sardık. Scorso'nun cesedini de bir çarşafa sardık; birden ayağa kalkıp pamuklu sargı bezlerini peşinden sürükleyerek bana uzanacakmış gibi geliyordu; o sanki insanların, çağrınızdaki gerçek dünyanın izin verdiğiinden daha fazla doğüstü güçlerle haşır neşir olduğu bir çağı anlatan tarihsel sinema filmlerinden fırlamış bir mummyaydı. Sonra cesetlerin hepsini Explorer'ın bagajına yükledik.

Bobby'nin garajında bir yığın naylon örtü vardı. Evin tik ağacından ahşaplarını belirli aralıklarla cilalayan son boyacılardan kalmıştı bunlar. Kırık camlı pencereleri, elimizden geldiği kadar kapatmak için bu naylon örtüleri tel zımbayla tutturduk.

Gecenin ikisinde Sasha bizi arabasıyla kasabanın doğu ucuna götürdü.

Fırtınada ağlayan bir dizi yaşlı insan gibi bekleyen zarif California karabiber ağaçlarını betondan Pietâ'yı geçip Georgian tarzı büyük binanın önünde, revağın altında durduk.

Binada ışıkların hiçbiri yanmıyordu. Sandy Kırk uyuyor muydu, yoksa evde değil miydi anlayamadım.

Çarşafa sanlı cesetleri arabadan indirip ön kapıya yığdık.

Arabaya binip uzaklaşırken Bobby, "Çocukken Sandy' nin babasını seyretmek için buraya geldiğimiz hatırlıyor musun?" diye sordu.

Evet.

"Düşünsene, ya gecenin birinde bu kapı eşiğinde bir böyle bir şey bulmuş

olsaydık! "Harika."

Bobby'nin evinde günler alacak temizlik ve tamirat işi vardı ama biz kendimizi henüz bu göreve hazır hissetmiyorduk. Sasha'nın evine gittik ve mutfakta oturup gecenin geri kalanında daha çok birayla kafalarımızı açarak, yeni dünyamızın ve yeni hayatımızın başlangıcına ilişkin babamın yazdığı açıklamaları baştan sona gözden geçirdik.

Annem hastanın hücrelerine -ya da deneklerinden taşıma amacı için retrovirüs mühendisliğinde yeni bir yaklaşım yaratmış ve Wyvern'deki gizli tesiste, düny çapında bir bilim adamı takımı, annemin düşüncesini gerçekleştirmişti. Bu yeni mikrop dağıtımçı oğlanlar herkesin umudunun ötesinde fevkalade başarılı ve seçici olmuşlardı. "Sonra Godzilla çıktı ortaya," Bobby'nin dediği gibi.

Bu yeni retrovirüsler, sakatlanmış olmalarına rağmen, çok akıllı olduklarını kanıtladılar. Bunlar genetik materyal paketini sadece vücuda taşımakla kalmıyorlar, aynı zamanda getirmiş oldukları paketle değiştirme için hastanın ya da laboratuvar hayvanlarının DNA'sından bir paket seçip alıyorlardı. Böylece genetik materyali vücuttan içer ve dışarı taşıyan çift taraflı taşıyıcı haline geldiler.

Doğal olarak deneğin vücudunda halihazırda bulunan diğer virüsleri ele geçirmekte, o organizmaları özelliklerinden gerekeni seçmekte ve kendilerini yeni den yapılandırmakta yetenekli olduklarını kanıtladılar.

Bunlar kendilerinden önce hiçbir mikrobun uğramadığı kadar kökten ve hızlı bir değişime uğradılar. Vahşice değişime uğrayan mikroplar, saatler içinde yeni bir şey haline geliyorlardı. Bunlar sakatlaştırılmış olmalarına rağmen üreyebilmeye yeteneğini de kazandılar. Wyvern'den kimse ne olduğunu daha kavramada önce annemin bu yeni böcekleri, genetik deney hayvanlarına naklettikleri genetik materyal kadarını, onlarda da dışarı taşıyorlardı. Genetik materyal transferini sadece değişik hayvanlara değil, aynı zamanda laboratuvardaki bilim adamlarına ve diğer çalışanlara da yapıyorlardı. Hastalığın bulaşması, sadece vücut sıvılarına temasla olmuyordu. Eğer ufacık bir yara ya da çizik -bir kâğıt çiziyi ya da bir jilet kesiği-varsa, sadece deri teması bile bu böceklerin aktarılması için yeterli oluyordu.

Önümüzdeki yıllarda her birimize hastalık bulaşırken, herkes, başkasının aldığından farklı yeni bir DNA'yı yüklenecek. Etki her vakada tekil olacak.

Değişiklik bazılarımızda fark edilecek kadar büyük olmayacak.

Çünkü o kadar çok kaynaktan ufak tefek şeyler alacağız ki, odaklaşmış

toplam bir etki olmayacak. Hücrelerimiz öldükçe, ölenlerin yerini alan yeni hücrelerde, transfer edilmiş materyal ortaya çıkabilir ya da çıkmayabilir.

Fakat içimizden bazıları psikolojik, hatta fiziksel bire canavar haline dönüşebilirler.

James Joyce'un dediği gibi, "Bu, bizim bütün bu eğlence hayvanı dünyamızı karartacak, hafif renklendirecek. Acayip çeşitlilikte bir karartma."

Değişim hızlanacak mı, etkileri daha yaygın görülebilir hale gelecek mi, retrovirüs işleyişinin safi gelişim hızını artıran güçle su ortaya çıkacak mı- ya da on yılla ve yüzyıllarca gizli kalacak bir süreç mi olacak bilmiyoruz. Biz sadece bekleyip görebiliriz.

Babam sorunun tümüyle teorideki bir aksaklıkta ortaya çıkmadığını düşünüyordu. Annemin teorilerin test eden ve asıl organizmalar üretilinceye kadar onlar geliştiren Wyvern'deki insanların, ondan daha kusurlu olduklarına inanıyordu. Çünkü onlar annemin görüşlerinden, o sırada ustaca gözükten ama sonunda felakete yol açtığı kanıtlanan, farklı yönlere saptılar.

Buna nasıl bakılırsa bakılsın, annem bizim bildiğimiz dünyayı tahrip etti ama her şeye rağmen o benim hâlâ annem. Bir açıdan o yaptıklarını sevgiden, benim hayatımın kurtulabilmesi umuduyla yaptı. Onu her zamanki kadar çok seviyorum; ve hayatının son yıllarında, yeni dünyanın gelmekte olduğunu anladıktan sonra duyduğu dehşet ve ıstırabı benden saklayabilmesini olağanüstü buluyorum.

Babam annemin kendisini öldürdüğüne pek ikna olmamıştı ama notlarında bu olasılığı da kabul ediyordu.

Fakat cinayetin daha büyük olasılık olduğu duygusunu taşıyordu. Hastalık denetim altına alınamayacak kadar uzaklara -haddinden fazla hızlı- yayılmış

olsa bile, annem sonunda bu hikâyeyi kamuoyuna açıklamak istemişti. Belki de bunun için susturulmuştu. İster kendin öldürsün, isterse orduya ve hükümete korkusuzca karşı çıksın önem taşımıyor; her iki durumda o yok artık. Annemi daha iyi anladıkça kendi duygularımı baş edilmesi çok zor bulduğum zamanlar, onları bastırma gücünü, ya da takıntılı iradeyi, nereden aldığımı şimdi biliyorum. Bunu kendimde değiştirmeye çalışacağım.

Başarmamak için bir neden görmüyorum. Ne de olsa şimdi dünyada olan da bu: Değişim. Merhametsizce değişim.

Kimisi annemin oğlu olduğum için benden nefret etse de yaşamama izin veriliyor. Bazı düşmanlarımın vahşi tabiatlarını göz önüne alan babam bile, bana bahşedilen bu af nedeninden emin değildi. Babam bu kıyamet virüslerinin yapılanmasında annemin, benim genetik materyalimi kullandığından kuşkulanıyordu; belki de bu nedenle, felaketin çözüm anahtarı ya da en azından

çapının sınırlanması, sonuç olarak benim genlerimde bulunacak. Kanım bana söylendiği gibi sadece XP hastalığımla ilgili olarak değil, aynı zamanda da Wyvern'de incelenmek üzere alınmış

demek ki. Belki ben ayaklı bir laboratuvarım; bu hastalığın bağışıklı potansiyelini taşıyorum; ya da hastalığın sebep olacağı korku ve son yıkıma ilişkin bir ipucu içeriyorum. Ayışığı Körfezi Kasabası'nın sırrını sakladığım ve hastalananların kurallarıyla yaşadığım sürece, büyük olasılıkla hayatta kalacak ve özgür olacağım. Öte taraftan bunu dünyaya anlatma girişiminde bulunacak olursam, Fort Wyvern'deki tepelerin ya da tarlaların altındaki bir yeraltı bölümünün karanlık bir odasında günlerimi geçireceğimden kuşum yok.

Babam zaten sürekli olarak benden kan örneği alınmasını sağlamak için er geç beni götürüp hapsedeceklerinden korkuyordu. Eğe böyle bir şey olursa ve olduğunda, bu tehditle baş etmek zorunda kalacağım.

Pazar sabahı ve öğlen öncesi, fırtına Ayışığı Körfezi'nden giderken, uyuduk.

Dördümüzün arasından sadece Sasha bir kâbus görerek uyanmadı.

Dört saat yattıktan sonra Sasha'nın mutfağına gittim ve kapak panjurların arkasında oturdum. Loş ışıkta bir süre, kasketimdeki Gizem Treni sözcüğünün, annemin yaptığı işle nasıl bir ilgisi olabileceğini düşünerek oturdum. Anlamını tahmin edemesem de, Stevenson'un ileri sürdüğü gibi, Ayışığı Körfezi Kasabası sadece roker-coaster'a binmiş cehenneme doğru yol almıyor. Hiç haya edemeyeceğimiz esrarengiz bir varış doğru seyahat ediyoruz; belki harika bir şey ya da belki cehennem azabından çok daha kötü bir şey.

Daha sonra bir kalemle defter alarak mum ışığında yazmaya başladım.

Bana kalan günlerde bütün olanları kaydetmeye niyetliyim.

Bu eserin yayımlandığını görmeyi hiç beklemiyorum.

Wyvern gerçeğinin açığa vurulmamasını isteyen kişiler, bunların etrafa saçılmasına asla izin vermeyeceklerdir. Ne olursa olsun Stevenson haklıydı: Dünyayı kurtarmak için çok geçti. Hatta Bobby'nin, uzun arkadaşlığımız boyunca bana verdiği mesajın aynısı bu.

Artık yayımlanma amacıyla yazmıyor olsam bile, bu felaketin kaydedilmesi önemli. "Bizim bildiğimiz dünya", gelecek için saklanması gereken geçmişin açıklaması olmaksızın, geçip gitmemek. Biz korkunç bir potansiyel sevgi, arkadaşlık, cömertlik, iyilik, inanç, umut ve zevk kapasitesine de sahibiz.

Nasıl kendi ekerimizle kendimizi yok ettiğimiz, en başta nasıl var olduğumuzdan daha önemli olabilir; bu şu anda asla çözemeyeceğimiz bir sır. Ayışığı Körfezi'ndeki tüm olayları ve bu olayların uzantısı olarak, dünyanın geri kalanında hastalık yayılırken olanları bir gayret kaydedebilirim ama bu kayıtlar beyhude olabilir, çünkü bir gün benim sözcüklerimi okuyacak ya da okuyabilecek kimse kalmamış olabilir. Ben şansımı kullanacağım. Eğer bir bahisçi olsaydım bu kaostan bizim yerimizi alacak ve

bizim gibi dünyanın efendileri olacak başka türler doğacağına bahse girerdim. Elbette, eğer bir bahisçi olsaydım, paramı köpeklere koyardım.

Pazar gecesi gökyüzü Tanrı'nın yüzü gibi derindi ve yıldızlar gözyaşları kadar saftı. Dördümüz plaja gittik.

Tahiti açıklarından durmaksızın gelen dört metrelik cam gibi anıtsı dalgalar kıyıda patlıyordu. Destandı bu. Öyle hayat doluydu ki...

YAZARIN NOTU

Ayışığı Körfezi Kasabası'nın radyo istasyonu KBAY tamamen hayali bir teşebbüstür. Gerçek KBAY California Santa Cruz'dadır ve Ayışığı Körfezi Kasabası radyo istasyonunda çalışanların hiçbirisi, Santa Cruz radyo istasyonun şimdiki ve geçmişteki hiçbir elemanına dayanmaz. Radyo istasyonunun adının baş harfleri, burada tek bir nedenle ödünç alındı: Mükemmel.

On yedinci bölümde Christopher Snow, Louis Glück'ün şiirinden bir dizenin alıntısını yapıyor. Bu şiirin adı "Ninni (Lullaby)" dir ve Bayan Glück'ün harika ve dokunaklı Ararat kitabındandır.

Christopher Snow, Bobby Halloway, Sasha Goodall ve Orson gerçektir. Pek çok ayımı onlarla birlikte geçirdim.

Arkadaşlıklarını seviyorum ve gelecek yıllarda da onlarla çok daha fazla zaman geçirmek niyetindeyim.